

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POWER LIES IN SURRENDER

Ace of All Hearts

ROSE'S DUET BOOK 2

LOLA KING

TÜM KALPLERİN ASI

ROSE'UN DÜETİ KİTAP 2

OceanofPDF.com

LOLA KING

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı © 2023 by Lola King

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabın izinsiz olarak kopyalanması, bir web sitesinde yayınlanması veya başka herhangi bir yolla dağıtılması yasa dışıdır.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Lola King, bu eserin yazarı olarak tanınmanın ahlaki bir hak olduğunu ileri sürmektedir. Şirketler tarafından ürünlerini ayırt etmek için kullanılan tanımlamalar genellikle ticari marka olarak talep edilir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri, ilgili sahiplerinin ticari isimleri, hizmet markaları, ticari markaları ve tescilli ticari markalarıdır. Yayıncılar ve kitap

Bu kitapta adı geçen herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir. Bu kitapta atıfta bulunulan şirketlerin hiçbirisi kitabı onaylamamıştır.

Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

İlk baskı.

Kapak resmi: Dirty Little Creations

*Düzenleme: Lunar Rose Editing
Services*

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı
Oynatma Listesi
Tüm Kalplerin Ası

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Sonsöz

Ayrıca yazan Lola

King Teşekkür

Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

*Bu kitap, savunmasız olmanın zayıf olmak anlamına geldiğini düşünen
herkes içindir.*

*Güçlü olmak için varlığımızın en zayıf kısımlarını kucaklamamız
gerektiğini unutmayın.*

OceanofPDF.com

Aynı anda birçok farklı insanı sevmek ve prensimi sık sık değiştirme hakkımı saklı tutuyorum.

Anaïs Nin

OceanofPDF.com

İÇERİK UYARISI

Bu kitap **sadece 18 yaş üstü okuyucular için karanlık** bir romantizmdir. Lütfen **karanlık romantizm** türünün ne anlama geldiğini anladığınızdan emin olun.

Bu kitap son derece tetikleyici durumlar içermektedir ve okumadan önce kişisel sağlığını düşünmelisiniz.

Bu kitabın size uygun olup olmadığından emin değilseniz, tetikleyicilerin tam listesi için lütfen lolaking.books@gmail.com adresinden Lola King ile iletişime geçin.

Bu sayfayı çevirmeden önce, bu kitabın bazı okuyucuları tetikleyebilecek bazı cinsel fantezileri tasvir ettiğini unutmayın. Lütfen, fantezinin bir sonraki sayfada başladığını ve kendi sorumluluğunuzda girdiğinizi anlayın - başka bir uyarı ve güvenli kelime olmayacaktır. Hikayeye başladıktan sonra, 'sahneyi' sonlandırmak için elinizdeki tek güvenli kelime/jest kitabı kapatmaktır.

Son olarak, siz veya tanıdığınız biri ruh sağlığıyla mücadele ediyorsa, uluslararası yardım hattı numaralarına şu bağlantıdan ulaşabilirsiniz: <https://www.helpguide.org/find-help.htm>

Sevgiler,
Lola ♥

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

LINK

Bells - The Unlikely Candidates
Slowly Obsess - CHRIS RAIN
Doubt - Twenty One Pilotes
Söylentiler - NEFFEX
Make Me Feel - Elvis Drew
Painkiller - DREAMERS
Midnight love - Girl in Red
Doin' Time - Lana Del Rey
Ocean Drive - Duke Dumont
Till Death do Us Part - Rosenfeld
Delinquents - Call Me Karizma
Need To Change - Landon Tewers
Please Notice - Christian Leave
Like U - Rosenfeld
Back To You - Selene Gomez
Aşık olmak böyle bir duygu - JVKE
Beni Düşünüyor - Landon Tewers
Rise - SAINT PHNX
Kötü Kararlar - RedHook

Açıklamama İzin Verin - Pierre XO, Ian, KEL
BACKFIRED - Layton
Be My Queen - Seafarer
Beni bir de taçla görmelisin - Billie Eilish
TERAPİ! - Lauren Sanderson
Royalty - Kat Meoz
Girl of My Dreams - Guti
Who Do You Want - Ex Habit
Nasty - Bryce Fox
Kaos Modu - DEZI
Buralarda Takıl - ENVYYOU
Seni Bulmaya Çalışırsam - KiNG MALA
You Stupid Bitch - Girl in Red
THE SOUND - The Plot In You
Tell Me Why - Dream on Dreamer
Monster (Under My Bed) - Call Me Karizma
Can You Feel My Heart - Bring Me The
Horizon Nightmates - Ellise
Raging On A Sunday - Bohnes
Mercy - Adam Jensen
Rescue Me - OneRepublic
Güven - Boy Epic
Sonsuza Kadar Ayı Düşene Kadar - Ashe, FINNEAS
Cennet - FINNEAS
Empires - Ruelle
Nightmare - Halsey
Golden hour - JVKE

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

PROLOGUE

OceanofPDF.com

GÜL

Bells - Beklenmedik Adaylar

Sekiz ay önce...

Kapımın çalınmasıyla irkilerek uyandım. Dünkü aşırı votka ve kokain tüketiminden dolayı başım çatlıyor. Bratva çılgın partiler veriyor ve ben her zaman ayak uyduramıyorum.

"İçeri gel," diye mırıldandım yorganın altından.

"Rosalind, hâlâ yatakta mısın?" Viktor kapıyı iterek açarken sorar.

"Hayır mı?" Yalan söyledim.

Gelip yanımda duruyor, ben de yorganın altına biraz daha saklanıyorum. Bu onu alçak sesle kıkırdatır.

"Dün gece ne kadar içtin?" diye soruyor ciddiyetle. Kendimi azarlanmış bir genç gibi hissediyorum ve aramızdaki yaş farkı su yüzüne çıkıyor. On yedi yıl.

"Hem de çok. Bugün bana ihtiyacın olmadığını söylemiştin." "Bu doğru, ihtiyacım yok."

Yorganı hafifçe aşağı çekip dışarı bakıyorum. Bu onu gülümsetiyor ve hatta biraz güldürüyor. Bugün koyu mavi bir takım elbise giyiyor.

gözleri ve onunla aynı renkte açık mavi bir gömlek. Gömleğinin ilk birkaç düğmesi açık, böylece her zaman taktığı altın haçı görebiliyorum.

"O zaman neden bana katılmıyorsun?" diye sordum. "Biraz üşüdüm." Yorganın altında titremeyi abartıyorum ve bu sefer kristal kahkahası odayı doldurarak kalp atışlarımı iki katına çıkarıyor.

Parmaklarını yanağımda, boynumda ve köprücük kemiğimde gezdiriyor ve sonra birkaç ay önce bana verdiği kolyeyi alıp kolye ucuyla oynuyor.

"Asla pes etmiyorsun, değil mi?" Gözleri benimkilerle buluşuyor.

Başımı 'hayır' diye sallıyorum. Hayır, onunla olmaz. Çünkü biliyorum ki yeterince ısrar ettiğimde bana katılıyor. Gardını indiriyor, saygı duyulan Pakhan maskesini bir kenara bırakıyor ve kendini kaybediyor.

"Bugün değil," diyor daha ciddi bir şekilde. Ona kocaman bir dudak bükme hareketi yapıyorum ve o da başparmağını dudaklarımda gezdiriyor. "Yapma, beni baştan çıkaracaksın."

Kendini toplamadan önce bir adım daha yaklaşıyor. Şimdi onu tanıyorum - bütün gün, her gün bana göz kulak olan zeki, ağırbaşlı adamı.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Yatağıma oturdu ve saçlarımı okşadı. "Daha önce bahsetmemiştim ama sanırım artık bilmenin zamanı geldi. Mateo Bianco hapisten çıkacak."

Bir mide bulantısı dalgası beni sarıyor ve kusmamak için kendimi oturmaya zorluyorum.

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum."

"Ya benim için gelirse?" Bilinçaltımda Viktor'un kalçasını kavrayıp tırnaklarımı ona *g e ç i r i y o r u m* .

Bakışları elime gidiyor ve tekrar bana dönüyor. "Bulamayacak. Seni asla bulamayacağına söz verebilirim. Ama bunun için harekete geçmeliyiz."

"Ne? Burayı çoktan buldu mu? Nasıl... Neredeyiz?"

"Bianco bizi henüz bulamadı. Ama Samuel Thomas buldu ve hapisten çıkmasına yardım eden de o."

Kalbim mideme iniyor. Baş ağrım iki katına çıkıyor ve ağzım kuruyor. Aklıma yatmayan bir şeyler var, bu da savunmamı yükseltiyor.

"Nasıl?" Soğuk bir şekilde soruyorum.

"Bianco'nun avukatları cezasını temyize götürdü. Samuel onun lehine tanıklık etti." "Bu imkansız." I söyle Onu, gibi o ve bir kim değil anla. "Sam Bianco'dan nefret eder."

Sam beni eski üvey babama karşı hep korudu. Bana asla böyle ihanet etmezdi.

Viktor'un gözlerindeki özür bana yalan söylemediğini, bunun gerçekleri doğrudan bildiğini söylüyor.

"Ama-"

"O burada. Samuel. Seni buldu."

Ter sırtımı kaplıyor, akşamdan kalma halim durumu daha da kötüleştiriyor. Başımı sallıyorum, sersemlik beni sarıyor. "O benim için mi burada?"

Viktor başını sallar. "Onu arazimize girmeye çalışırken yakaladık. Onunla birlikte eve gitmeni istiyor."

Viktor'un sesi kafamın içinde yankılanıyor, kafatasıma çarpıyor. Sam gerçekten Bianco lehine tanıklık etti mi?

"Ona seni görebileceğini söyledim."

"Bunu neden yapasın ki?" Tersledim. Oyun oynamasından hoşlanmıyorum. "Çünkü," diye açıklıyor, "kalmak mı yoksa gitmek mi istediğine karar vermeni istiyorum. onunla birlikte."

Benim gözler genişlet, benim kalp patlayan içinde benimgöğüs ve Adrenalin salgılıyor. Beni titretiyor.

"Onunla konuşabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Ya sırf Bianco bana tekrar ulaşabilsin diye beni geri getirmeye çalışırsa?

Hayır, bunu yapmaz.

O zaman neden onu hapisten çıkarmaya çalışıyor?

"Bence yapmalısın," diye ısrar ediyor Viktor. "Bir yıldan fazladır buradasın Rosalind. Sence de biraz özgürlüğü hak etmiyor musun?"

Derin bir nefes almak zor olsa da başarıyorum. Ve başımı sallayarak onay veriyorum.

Yerleşkenin salonunda birkaç muhafızın Sam'i getirmesini bekliyoruz. Viktor yanımda oturuyor, güven veren eliyle kürek kemiklerimin arasında daireler çiziyor. Onu tekrar göreceğim için çok korkuyorum. Çok uzun zaman oldu. Buranın dışında kimseyi düşünmek zorunda kalmamak daha kolaydı. Bir sabah hem Bianco'yu hem de Sam'i düşünmek zorunda kaldım.

Onun için nasıl tanıklık edebilir? Anlamıyorum.

Kapı itilerek açılır ve birkaç homurtudan sonra Sam sürüklenerek içeri sokulur. Etrafında dört muhafız vardır. Muhtemelen aynı

Onu etkisiz hale getirmek için gereken sayı. Kaçırıldığım günkü haliyle tamamen aynı görünüyor.

Acaba o da benim için aynı şeyi düşünüyor mu? Aynı mı görünüyorum? Hiçbir şeyi değiştirmedim. Burnu kanıyor ve akıntıyı durdurmaya çalışarak homurdanıyor. Kan yere damlıyor ve ben irkiliyorum. Onu daha önce hiç yaralı görmemiştim.

"Rose," diye mırıldanıyor. "Buradasın." İyi bir durumda olmadığını çok iyi bilmesine rağmen rahat bir nefes alıyor.

"Merhaba Bay Thomas. Beni görmek istemiştiniz," diyor Viktor sakince. Elleri arkadan bağlı olan Sam, gardiyanlar onu karşımızdaki kanepeye oturmaya zorladığında pek bir şey yapamıyor.

"Sonunda yerleşkemizi buldun," diye gülümsüyor Viktor. "Epey zamanını aldı, değil mi?"

"İyi misin?" Sam Viktor'u tamamen görmezden gelerek bana soruyor. Sesimi bulamayarak başımı sallıyorum. Kendimi Viktor'a nasıl yaklaştırdığımı fark ediyor, teselli arıyor. Birkaç saniye uzaklara bakıyor, burun delikleri açılıyor.

"Peki, ziyaretinizin amacı nedir?" Sam kıkırdar. "Siktir git."

"Rosalind'i eve götürmek için buradasın." Sam tam ismimden bahsedince kaşlarını kaldırdı. Çok korkunç bir isim. Nefret ediyorum ve asla bu ismi kullanmıyorum. Bana kimin verdiğini bile bilmiyorum.

Sam bana tam adımla seslenen ilk kişiyi yumruklayacağımı biliyor. Her nasılsa, Viktor söz konusu olduğunda başa çıkabileceğim bir alışkanlık haline geldi.

"Bana izin verecek misin?" Sam, Viktor izin vermeden beni gerçekten eve getiremeyeceğini belirtmek için kelepçelerini göstererek Viktor'a soruyor.

"Ona seçim şansı verebileceğimizi düşünmüştüm. Değil mi Rosalind?" "Doğru," diye hayıflandım, başka ne ekleyeceğimi bilemiyordum.

Sam'in gözleri parlıyor, sesimi tekrar duyduğuna inanamıyor. "Rose," diye sesleniyor bana. Bakışlarını kaçırmaya devam ettiğimi ancak o zaman fark ediyorum. "Rose, benimle eve gel. Herkes seni o kadar çok özliyor ki, tahmin bile edemezsin. Jake sensiz ölüyor."

Sağır edici uzun bir sessizlik oldu, iki adam da benim konuşmamı bekliyordu. İkizimi, diğer kardeşimi, arkadaşlarımı sormalıyım. Yine de aklımın ön saflarında tek bir şey var, düşüncelerimi korkuyla donduran tek bir şey.

"Bianco hapisten çıkacak mı?"

Gözlerindeki şoku görebiliyorum. Benim bilmemi beklemiyordu. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

"Ama onun lehine tanıklık ettiniz? Çıkmasına yardım mı ediyorsun?"

Viktor'a dik dik bakar ve bağlarına karşı hafifçe mücadele eder. "Seni lanet olası piç," der ona.

"Ona yalan söylemedim."

"Sam," diye ısrar ediyorum. "Bianco'nun serbest bırakılması için tanıklık yaptın mı, yapmadın mı?"

Yutkunmakta zorlanırken adem elması aşağı yukarı sallanıyor. "Yuttum," diye mırıldanıyor.

Kalbimi delip geçen acıyı tam olarak tarif edemiyorum ama daha önce hiç olmadığı kadar acı verdiğini biliyorum. Etimi yaktığını, kaslarımı parçaladığını ve beni kan kaybından ölüme terk ettiğini biliyorum.

Gerçek bir ihanet.

Onun için ne olduğum önemli değil. Bir arkadaş, daha fazlası... daha azı... hepsi aynı hissettiriyor.

"Eve dönmemi istiyorsun... Bianco'nun özgür olduğu bir gerçekliğe? Bana her an ulaşabileceği bir yere mi?"

"Hayır, tabii ki hayır!" diye savunur. "Anlamıyorsun Rose. Tek yol buydu. Seni nasıl bulduğumu sanıyorsun?"

"Onun yardımıyla," diyorum ona toplayabildiğim tüm tiksintiyle. "Ve eğer seni bulmak anlamına gelseydi her şeyi tekrar yapardım!"

Korku beni derinden sarıyor. Stoneview'e geri döndüğümü hayal ediyorum. Bianco'nun beni bulup zorla arabasına bindirdiğini. Bana çektireceği acıyı hayal ediyorum. Her zaman tutacağını söylediği sözleri. Onu hapse atmış olmanın öfkesi.

Başımı salladım. "Yapamam..."

"Rose-"

"Bunu yapamam. Ona geri dönemem."

"Ona geri dönmüyorsun, eve, bana geliyorsun." Sesindeki panik hissediliyordu.

"Onun için çalışıyorsun! Onunla... Artık bilmiyorum bile."

"Hayır! Seni bulmak için onu kullandım."

"Beni bulmak için seni kullandı. Ve sen de onun ekmeğine yağ sürdün." "Bunu yapamazsın. Volkov'u bana tercih edemezsin-"

"Git."

"Rose..." Ayağa kalkıyor ama iki muhafız hemen peşine düşüyor. "Size yalvarıyorum."

Sam'in bakışlarından kaçınarak Viktor'a, "Gitmesini istiyorum," diyorum.

"Sadece bir sorun var," diyor Viktor bana. Eliyle elimi tutuyor ve diğer elini yanağıma koyuyor. "Samuel ile küçük bir anlaşma yaptım. Seni ikna ederse buradan seninle birlikte ayrılabileceğini söyledim. Ama ikna edemezse hiç gitmeyeceğini de söyledim. Senin onu seçeceğinden çok emin görünüyordu."

İnanmadığımı belli eden bir of çektim. "Hayatını tehlikeye atmamalıydın." Sonunda eskiden aşık olduğum adama baktım. "Bana ihanet ettikten sonra olmaz. Bianco'nun tarafını tuttuktan sonra olmaz."

"Bunu senin için yaptım," diyor bana. Sesi sakın, benimki gibi korkunun ritmiyle titremiyor.

Kanepeden kalkıyorum, artık ona bakamıyorum.

"Beni öldürecekler... Bana bak! Beni öldürecekler!" diye bağırıyor geri çekilen sırtıma doğru. "Rose, bunu bana yapma."

Son bir kez dönüyorum. "Senin hayatın artık benim için önemli değil."

OceanofPDF.com

GÜL

Slowly Obsess - CHRIS RAIN

Bugün...

İnsan duygularını nasıl açıklayabilir, ayrıştırabilir ve tanımlayabilir? Ben hep yanlış anladım. Beni koşulsuz seven insanları hiçbir zaman takdir etmedim, onları hafife aldım ve bana olan düşkünlüklerinde rahat oldum. Tutku, kıskançlık ve sahiplenmeyle yaşıyorum. Bunlar beni yönlendiren, harekete geçmeye iten, *tüketen* duygular ve çoğu zaman bunları sevgiden daha azı sanıyorum, oysa bunlar benim bolca sevmenin kendi berbat yoludur.

Bana Ay'ı getirecek insanları reddettim ve kendi kişisel zevkim için çerçeveledim.

Ama en kötüsü?

Sevgiyi bana karşı kullanan ve beni inkar edilemez bir şekilde incitecek olan insanları kollarımı açarak karşıladım. Tabii henüz vermedilerse.

Viktor Volkov gibi insanlar.

Kafa karışıklığını hangi noktada hissetmeye başladığımdan tam olarak emin değilim. Nefret ve korku keskin kenarlarını daha yumuşak olanlarla değiştirdiğinde. Daha çok şehvet ve zevk gibi hissettirenler.

Beni kardeşinden kurtardığında bir şeylerin değiştiğini biliyorum.

Viktor ve Aleksei Volkov, dünyanın geri kalanına gösterdikleri birleşik cepheye rağmen, birbirlerine ve babaları Vladimir'in öldürülmesine içlerimdedirler,

suç örgütleri Kurtlar'ı böldü.

Bir anlamda, aralarındaki kardeşlik bağını birden fazla şekilde ayırdım. Babaları aile reisiyken hep birlikte çalışmak zorundaydılar ama o ölür ölmez Viktor *Pakhan* oldu. En büyükleri olarak, bu onun göreviydi. Soğukkanlı, soğukkanlı, sosyopat Viktor yapmak istemediği tek işi küçük kardeşine bıraktı: insan kaçakçılığı.

Kaçırılmamı organize eden Viktor değildi. Aslına bakarsanız, en başından beri beni kendi yerleşkesinde istememişti. Hayır, benden intikamını almaya çalışan küskün, kalpsiz Aleksei'ydi. Beni yok ederek babasını onurlandırmak.

Ve sonra Viktor beni kullanmanın bir yolunu keşfetti.

Evet, sanırım beni Aleksei'nin bana yaşattığı dehşetten kurtardığında, zihnim onu bir kurtarıcıyla ilişkilendirdi.

Hayatında ilk kez ilgi gören aptal bir çocuk gibi ona sıırıslıklam aşık olmadım. Ben bundan daha zekiyim, daha keskin bir aklım var. Tek şeyin bu olmadığını biliyorum. O an bir değişimdi, ama zaman içinde yavaş yavaş düştüm.

Viktor ne yaptığını biliyordu, bundan eminim. Yaşlı, bilge, manipülatif. Yerleşkesine getirilen bu yeni, genç şeye ilgi duyan evli bir adam. Ve içimdeki faydayı ortaya çıkardığında, gitmeme izin veremeyeceğini biliyordu.

Her sabah beni uyandırır, ne kadar çok istendiğimi bildirirdi. Yerleşke içinde kaldığım sürece dilediğimi yapmama ve özgürce koşturmama izin verirdi. Dehamı iyi bir şekilde kullanır, gün boyu güzelliğime değer verir ve her gece ne kadar olağanüstü olduğumu hatırlatarak beni uyuturdu. Beni hayatımın en kötü anından kurtardı, öz kardeşine karşı korudu. Vahşi ve hasta tarafımı serbest bıraktı ve kendimi ve sınırlarımı en özgürleştirici şekilde keşfetmeme izin verdi.

Orada kalmaktan başka seçeneğim olmadığını biliyorum ama yine de daha fazla mücadele edip edemeyeceğimi merak ediyorum. Sahip olduğum her şeyi vermeli miydim? Viktor beni ele geçirdiğinde inatçılığım, alınganlığım neredeydi?

Kaçtım çünkü başka seçeneğim yoktu. Bu bir ölüm kalım kararıydı ve Aaron Williams beni götürdüğünde bilincim yerinde değildi.

Ve şimdi yine buradayız. Viktor ve ben Stoneview'deki bir kafede sanki hiç tanışmamışız gibi yeniden bir araya geldik çünkü en başta ben kaçırılmışım.

"Seni almaya gelmeyeceğimi sandın, değil mi?"

Gözlerim tam olarak onunkilere ulaşmıyor ve bunun saygıdan mı yoksa korkudan mı olduğunu anlayamıyorum. Şu anda önemli olan tek şey Viktor ve kafenin gürültüsü donuk bir arka plana dönüşüyor.

Kendimi toparlamam bir dakika sürüyor ve sonunda doğrudan ona bakıyorum, vücudumun nasıl tepki vereceğini bildiğim için kendimi hazırlıyorum.

Gülümserken parlak mavi gözlerinin köşesindeki küçük çizgiler kırışıyor. Böylesine güçlü, zarif bir adam için her zaman küstah bir gülümsemesi vardı.

Sorularına cevap veremiyorum. Kalbim kulaklarımda çok yüksek sesle atıyor ve kendi düşüncelerimi duyamıyorum. Neredeyse beyaz olan sarı saçları geriye taranmış ve lacivert takım elbisesi şık ve düzgün bir adam olduğunu gösteriyor.

"Sana bir söz verdim, değil mi? Ben asla sözümünden dönmem. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir."

"İki aydan fazla oldu," diye boğazımdaki düğümlemeyi atlatmaya çalışıyorum.

Elbette Viktor her zaman gidersem beni bulacağını söylerdi. Ama bu hiçbir zaman bir tehdit gibi gelmedi, daha çok bir güvence gibiydi. Kurtlar'ın yerleşkesinden kaçmak istememin sebebi o değildi.

Karısıydı.

Kıskanç, cadaloz karısı hayatımı cehenneme çevirdi.

O hastane yatağında uyandığım andan beri beni bulacağını hep biliyordum. Sözünü tutmayacağından korktuğum için kendimi aptal ve utanç içinde hissediyordum.

Tanıştığımızdan beri Viktor'un zihnimi okuma gücü varmış gibi görünüyor.

Bana hiçbir şey söylemedi. Garsonlardan birine dönüyor ve ondan haber kanalının sesini açmasını istiyor. Gösterilenleri gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Öğleden sonraki konuşma bir son dakika haberiyle durduruldu ve sunucu hızla konu değiştiriyor.

"Son dakika haberi. *Silver Snake Nehri'nde bulunan cesedin, azılı gangster Viktor Volkov'un eşi Yelena Volkov'a ait olduğu doğrulandı.*"

Ağzım açık kalıyor, alt çenem ağır bir şekilde sarkıyor. "Viktor..." Şok içinde mırıldandım. "Ne yaptın sen?"

Arka planda kadın konuşmaya devam ediyor. "*Ceset bugün erken saatlerde Silver Falls'un Kuzey Kıyısı'ndan geçen ve suç faaliyetleri ve çete bağlantılı suçlarla bilinen nehrin bir bölümünde bulundu.*"

Viktor'la tanıştığımndan beri ilk defa hissettiklerimde bir tuhaflık var. Yelena'dan nefret ediyordum çünkü bana kötü davranıyordu. Onun bir eş, benimse bir metres olduğumu hiç düşünmedim. O da benim kaçırılmış, henüz on sekiz yaşında olmayan ve hayatta kalma mücadelesi veren bir genç olduğumu hiç düşünmedi.

Ve ikimizi de manipüle eden ve her şeyi kontrol eden tek kişi Viktor'du.

"Yeterince uyarılmıştı." "Ama-"

"Ona, sana bir daha elini sürerse sonunun o nehrin dibi olacağını söyledim. Tıpkı kaçarsan seni her zaman bulacağımı söylediğim gibi. Ben *her zaman* sözlerimi tutarım."

Tüm vücudum o kadar sert ki sırtım ve böbreklerim ağrımaya başladı. Cevap veremiyorum, şok çok büyük.

Beni asla bırakmayacağını söylediği ilk seferde bu sözleri çok hafifçe söylediğini hatırlıyorum.

Dostlarımı yakın, düşmanlarımı daha yakın tutarım. Ama seni her zaman en yakınımda tutacağım.

Ayrıca karısına, beni bir daha incitirse onu öldüreceğine dair söz verdi. Yelena kıskançlığından zevk alıyor, her zaman 'kazara' incinmemi sağlıyordu. Ve şimdi o gitti çünkü Viktor'a esaretime mal oldu.

"Benden şüphe
ettin." Nasıl şüphe
edebilirdim ki?

"Yaptım," di ye itiraf ediyorum, utanç beni sarıyor ve beni bir daha asla bulamayacağını düşündüğüm için çocukça hissediyorum. Elbette bulacaktı. Saçlarımın tellerini kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum, tıpkı aşık olduğu kişiyle ilk kez konuşan bir genç kız gibi, ne söyleyeceğimi bilemiyor ve onun önderlik etmesini bekliyorum.

"Pekâlâ," diyerek sandalyesinde rahatladı ve ellerinden biri masanın altından kalçama indi, "eve dönme vakti geldi."

İsteksizlik başını gösterip yavaşça yayılırken ve uzuvlarımı uyuştururken bile başımı sallıyorum. "Biraz zamana ihtiyacım var."

Bir kaşını kaldırıyor ve elinin kalçamda kaydığını hissediyorum ama elini sıkırmıyor. Şiddet yanlısı bir adam değil.

Bu bir yalan.

Bana göre şiddet yanlısı biri değil.

"Ne kadar zamana ihtiyacın var?" Sesi hafif bir sorgulama, zorlayıcı bir itme değil.

Tabii ki umursamıyor, çünkü eninde sonunda beni geri alacağını biliyor. Sabrı ona istediği her şeyi kazandırıyor.

Yutkunarak etrafımıza bakıyorum. Çatışma zihnimde şiddetleniyor, içimi parçalıyor. İkizimi, arkadaşlarımı, *Rachel*'i görmek istiyorum.

Sam ve Lik! Kalbim çılgın atıyor.

Hayır, siktir et onları ve bana karşı yürüttükleri manipülatif savaşı.

Özgürlük boğucu ve Viktor'un bana ihtiyacı var. Son birkaç aydır kendi adıma karar vermek beni sadece korkunç hatalara sürükledi.

'Kaçıran kişiyi korumak, uzun süre esir kaldıktan sonra çok yaygın bir durumdur.

Hastanede uyandıktan sonra dedektifin bana bu sözleri söylediğini hatırlıyorum. Yaptığım şey bu mu? Ona bahaneler mi sunuyorum? Sam'in onunla ve kardeşiyle bir anlaşması olduğu için üzülüyor muyum? Aleksei'den nefret ediyorum; onun acı çekerek ölmesinden başka bir şey istemiyorum.

Peki ya Viktor? Geri
dönmek istiyor
muyum?

"Rosalind," diye fısıldıyor usulca, içimde kopan duygu fırtınasını yarıp geçerek. "Sana ihtiyacın olan tüm zamanı vereceğim, ama bana geri döneceksin. Sana neden ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. Nedenini biliyorum.

"Unutmadın, değil mi?" diye ısrar ediyor, şimdi sesinde biraz endişe var. Ne de olsa tüm organizasyonu benim omuzlarımda. Yine de öfke yok.

"Tabii ki hayır," diyorum ona.

"Bana ne kadar süreye ihtiyacın olduğunu söyle,
ben de sana vereyim." "Bilmiyorum, ben-"

"Ne kadar süre." Sert tonu içten içe irkilmeme neden oluyor. "Bana bir ay ver, hayır, iki."

"Tamam." Sanki bu onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi başını sallıyor. "Öylece gelip seni yerleşkeye geri götüremem." Kendini mantıklı bir adam gibi gösteriyor. "İki ay makul görünüyor."

Ayağa kalkıyor ve takım elbise ceketinin düğmelerini ilikliyor. Boynumun arkasını tutarak, dudakları kulağıma değene kadar eğiliyor. "İki ay sonra görüşürüz, Rosalind. Bir gün daha değil, bir *dakika daha değil*. Samuel'le vedalaş. Her ne yaşıyorsan o zamana kadar bitmiş olmalı."

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve kafeden kayıtsızca çıkıyor. Sanki beni de kendisiyle birlikte dışarı sürüklemek için gelmemiş gibi.

Tuttuğumun farkında olmadığım bir nefes verdim.
İki ay. İki ay daha özgür hayatımın tadını çıkarabilirim.

OceanofPDF.com

GÜL

Şüphe - Twenty One Pilots

Viktor'a 61 gün kaldı.

Bu Kasım öğleden sonrasının alçak güneşi saçlarını altın gibi parlatıyor. Bana, özellikle de dudaklarımın köşesindeki çürüğe bakmaya devam ediyor. Sonra gözleri ikizim Jake'e ve tekrar önündeki şeye kayıyor. O daha birkaç gün önce dayak yemiş ve benden daha fazla mor ve mavi lekeye sahip.

Elinde bir koridor kartı var ve Hannah ile Thomas Murray'nin arkasında okulun resepsiyon görevlisiyle konuşmak için bekliyor. Yeni koruyucu ailelerimiz bizi yeni kasabamızda ortaokuldaki son yılımıza kaydettiriyor. Stoneview. Dudaklarımda yavaşça bir gülümseme yayılmaya başlıyor.

Ben yaptım.

Bizi dışarı çıkardım.

Kendi etimden ve kanımdan birini vurduğum gerçeğini iki saniyeden fazla düşünemiyorum. Ya da Mateo Bianco'dan kaçarak her zaman sevdiğim çocuğu da geride bıraktığımı.

Bunların hiçbirini düşünemiyorum çünkü bir şeyler doğru geliyor. Vücudumu tüy gibi hafifletiyor, tadı bir yaz öğleden sonrasındaki soğuk su gibi ve taze kesilmiş zambaklar gibi kokuyor.

Özgürlük.

Eğer ona fiziksel bir şekil verebilseydim, muhtemelen Jake ve ben yan koltuklarda otururken bekleyen kıza benzerdi. Saçları parlak, teni soluk. Bebek mavisini gözleri sürekli bize bakıyor ve sonra bakışlarını kaçırıyor. Çok huzurlu görünüyor. Normal bir çocukluk geçirmiş bir çocuğa benziyor.

Onun gibi olmak istiyorum.

Murray'ler müdürün odasına girmeye davet edildiler, bu yüzden işleri bitene kadar burada bekleyeceğiz.

Kız ilerliyor.

Koridor kartını gösterirken "Merhaba," diye net bir şekilde telaffuz ediyor. "Bay.

Ashton, Bayan'a ödünç verdiği on ders kitabının kayıp olduğunu söyledi-

"Ah, evet," diye sözünü kesti resepsiyonist. "Burada bekleyin, ben getiririm.

Sen."

İki seferden sonra resepsiyon görevlisi tüm kitapları geri getirdi.

"Hepsini taşıyabilecek misin?"

"Uh..." diye tereddüt ediyor. "Bunu hiç düşünmemiştim." "Yardım edebilirim," diyor Jake. "Uzak mı?"

"Yolun diğer tarafında," diye yanıtlıyor resepsiyonist. "Ama..." Jake'in çürüklerini incelerken ağzı buruşuyor.

"Ben yaparım." Kıza gülümsedim. "Ben beş tane alacağım, sen de beş tane al."

Ayağa kalkıyorum ve yığının diğer yarısını alıyorum. "Teşekkürler," diye fısıldıyor utangaçça.

Tekrar konuştuğumda yaya ışığının yeşile dönmesini bekliyoruz. "Lise tarafına mı gidiyorsun?"

"Evet," diye başını sallıyor. "Ben birinci sınıf öğrencisiyim. Buraya geliyor musun? Seni buralarda hiç görmedim."

"Haftaya sekizinci sınıfa başlayacağım. Burayı sevdi mi?"

"En iyi arkadaşımın sırf flört edebilmek için bir erkekle oturmak üzere beni geride bırakmadığı günleri tercih ederim."

Söylediklerini anlayabilmek için birkaç kez gözlerimi kırıştıyorum. Kulağa çok aptalca bir sorun gibi geliyor. Çok normal.

Arkadaşının biriyle flört etmesine ve sınıfta onun yanında oturmamasına kızıyor...

Bayıldım.

"Üzgünüm, bunu paylaşmak aptalcaydı. Sadece kötü bir ruh halindeyim. Ve sanki... herkes onunla flört ediyor. Biraz ara ver."

"Eminim birçok insan seninle de flört ediyordur," diyorum usulca.

"Evet, doğru," diye homurdanıyor. "Belki Camila gibi göğüslerim büyümeyle başladığında."

Önce kendi düz göğsüme, sonra onunkine bakıyorum.

"O zaman benim de başım belada," diye şaka yapıyorum, böylece mutsuzluğunda yalnız hissetmiyor.

"Evet, ama sen harikasin. Arada fark var."

Gözlerim açılıyor ama o gitmiş, ışık izin verdiği için geçiyor.

Benim muhteşem olduğumu düşünüyor.

Ve ilk kez, bu kelime Mateo Bianco'nun ağzından çıkmıyor. İlk defa... bunu duymak iyi hissettiriyor.

"Geliyor musun?" diye bağırtıyor arkasına

bakmadan. Ona tekrar ulaşmak için

hızlanıyorum.

Okulun önünde durduğumuzda bana döndü. "Şimdi onları benimkilerin üzerine yığabilirsin. Sınıfa gitmek için iyi olacağım."

Bunu nazikçe yapıyorum, bırakmadan önce ağırlığı kaldırabileceğinden emin oluyorum.

"Yardımın için teşekkürler. Sanırım görüşürüz. Bu arada benim adım Rachel."

Kalbim onun isminin hecelerinin ritmiyle hızlanıyor ve çoktan uzaklaştığını fark etmem bir dakikamı alıyor.

"Ben Rose," diye mırıldanıyorum, çünkü o zaten duyamayacak kadar uzakta.

"Rose?"

Oturduğum yerde irkiliyorum, başım kitabımdan kalkıp yanımda duran kişiye doğru kayıyor. Kahverengi saçlı, soluk tenli. Parlak mavi gözleri Ralph Lauren camel gözlüklerinin arkasına saklanmış. Gözleri beni tanımakla dolu. Karşılık veremediğim bir tanıma.

Etrafına ve kütüphanenin geri kalanına bakıyorum. Buraya çalışmaya geldim çünkü Lik'in buraya hiç adım atmadığından oldukça eminim. Dün Viktor'la yaptığım konuşmadan sonra üniversitede ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok zaten. Mezun olacak değilim ya. Belki de henüz olanları kabullenemiyorum. Günlük hayatıma devam ediyorum çünkü burada kalmayacağımı ya da Bratva yerleşkesine geri döneceğimi henüz sindiremedim.

Masamın yanında duran adam kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Beni tanımadın, değil mi?" İki elini kot pantolonunun cebine sokuyor ve ayakları tekrar yere basmadan önce topuklarının üzerinde dengede duruyor. "Ben

Simon..."

Kimi?

Yüzüm ona bilmesi gereken her şeyi söylüyor.

"Birlikte iki dersimiz var. Amerikan Tarihi ve Yazarlık 101." "Doğru," diye başımı salladım. "Üzgünüm, o sınıflarda çok fazla insan var."

Elini saçlarında gezdirir ve rahatsız bir şekilde başını sallar. Gelip arkadaşım olmaya çalışmak için yanlış zamanı seçtin dostum. Masanın üzerindeki kitaplarıma ve tekrar bana bakıyor.

"Vizelerimiz için mi çalışıyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum ve uzun bir nefes çekiyorum. "Pek sayılmaz. Bu iş çok zor ve bazı şeyleri anlamaya çalıştığım uzun bir gün oldu."

"Saat sabahın 10'u."

Neredeyse gülmek istiyorum. Söylediği her şeyi yargılamadan bir ifade haline getiren o vurdumduymaz konuşma tarzı var.

"Sanırım Writing 101'den vazgeçeceğim." Kitabımı kapatırken ona gülümsüyorum. "Benimle Amerikan Tarihi çalışmak ister misin?"

Gözleri büyür ve kendini işaret eder. "Ben mi?" Buna inanamıyor.

Sanırım kızlarla ve özellikle de benim gibi kızlarla çok fazla deneyimi yok. Sevimli biri ama sosyal beceriksizliğini ve toplum önündeki kaygısını görebiliyorum. Bunu tatlı buluyorum.

Arkasına bakıyorum, başka biri varmış gibi davranıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Evet, sen."

Hemen oturur, sırtı bir çubuk gibi diktir.

"İhtiyacın olan her şey yanında mı?" Ders kitabı olmadığını fark ederek soruyorum.

"Oh." Ani bir hareketle ayağa kalkıyor. "Hayır, bilmiyorum."

"Sorun değil," diye kıkırdıyorum. "Ben de öyle, ama istersen benimkine gidebiliriz?"

"Uh..."

"Hadi gidelim." Ayağa kalktım, deri ceketimi giydim ve kitaplarımı çantama tıktırdım.

Uzaklaşmaya başladım ve tam beklediğim gibi... o da beni takip etti.

Bazen yukarıda bir Tanrı var mı diye merak ediyorum. Eğer varsa, sırf eğlenmek için bir şeyler yapıyorlar mı? Simon'ın arabasını üniversitemizin otoparkında Sam'inkinin yanına koymak gibi. Lik'i almaya gelmiş olmalı. Sürücü koltuğunda sigara içerken camları açık ve sabırla erkek arkadaşını bekliyor. Rachel ve Lik'le yaptığı küçük geziden beri ona hiçbir haber vermedim. Yirmi dört saatten fazla olmadı.

Tüm aramalarını görmezden geldim. Rachel ve Lik durmadan beni taciz ediyorlardı. Sam ise kendimi toparlamam için bana zaman vermek istiyor gibi görünüyor. Sakin bir adam ama Simon'ın arabasına onunla birlikte yerleşmemi izlerken sabrının tükendiğini hissediyorum.

Etrafindan dumanlar yükselirken gözleri yarıklara dönüşüyor. Hiçbir şey söylemiyor, her zamanki gibi sessizce gözlemliyor.

Dışarıdaki dondurucu soğuğa rağmen, kendi sigaramı yakarken Simon'dan arabanın iki camını da indirmesini istiyorum. Sam'in bizi duyabildiğinden emin olduktan sonra, onu incitecek kelimeleri açıkça telaffuz ediyorum.

"Benim evime gidiyoruz, değil mi? Silver Falls'tayım."

Lik zaten Sam'le arabada olsaydı, muhtemelen dışarı fırlar, Simon'ın arabasını açar ve beni dışarı sürüklerdi. Kıskançlıkla başa çıkmaya alışık değil.

Ama Sam tüm hayatını beni başkalarıyla izleyerek ve kendini rol yapmaktan alıkoyarak geçirdi. Sanki onu kıskandırma girişimim acınası bir şeymiş gibi bana başını sallıyor. Yaptığı şeyden sonra ondan intikam almaya çalışan aptal bir kız sadece. Yine de beni duydu. Kaldığım çatı katına gideceğimizi biliyor.

Her ne kadar içten içe kıskançlığından gelip beni orada bulmasını umsam da, onu incitmekle yetineceğim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

GÜL

Söylentiler - NEFFEX

Simon yanımdaki yemek masasında garip bir şekilde oturuyor. Yaptığı her şey garip.

Kitaplarımız masanın üzerinde açık ama dersimiz üzerinde sadece beş dakika geçirdikten sonra hızla kendimizden ve üniversiteden sonra ne yapmak istediğimizden bahsetmeye başladık.

Gelecek hakkında konuşmayı tercih ediyorum, geçmişten daha güvenli. Bazen kendimi gerçekten yaşlanırken görüyorum. Bazen de insanlar benim için endişelenmesin diye rol yapıyorum. Gelecek, gerçekleşmeyeceğini bildiğinizde, onu görece kadar uzun yaşamayı planlamadığınızda o kadar da korkutucu değildir. Ya da birinin onu sizden çalacağını bildiğinizde.

Ama bugün Simon'la konuşurken o günlerden biri değildi. Ona mutlu bir şekilde Duke'ta hukuk fakültesine gitmek istediğimi ve mahkemede savunmasız çocukları savunmak istediğimi söyledim. Onlar için savaşacak kimsesi olmayan çocukları. O da bana tarih profesörü olmak istediğini, Amerikan göçmenlik tarihine olan tutkusunu ve Amerikan üstünlükçülüğünün ikiyüzlülüğü üzerine bir tez yazmak istediğini anlatıyor.

"Buralarda okula gittin mi?" Simon bana soruyor.

"Stoneview Prep'e gittim," diye başımı sallıyorum. Doldurduğum buzlu çayı elime alıyorum, içiyorum ve bir buz küpünü ısııyorum.

"Küçük kız kardeşim son senesi için oraya girmeye çalışıyor. Silver Falls Üniversitesi'nde okumak istiyor ve Stoneview Prep'e gitmiş olmak ona yardımcı oluyor."

Aynı şehirdeki iki üniversitenin bu kadar farklı olabilmesini her zaman garip bulmuşumdur. Bizim okuduğumuz North Shore Community College, kötünün iyisi bile değil. Silver Falls'un iyi tarafındaki Silver Falls Üniversitesi ise ülkenin en iyi üniversitelerinden biri. Stoneview'deki çocukların çoğu oraya gidiyor.

Başımı salladım. "Yardıma oluyor. Kaç kardeşsiniz?"

"İki küçük kız kardeşim var, ikizler."

Gülümsüyorum, diğer yarımı düşünüyorum. Dünden beri ondan üç cevapsız arama aldım ve buraya gelmeden önce ona geri dönmem gerekiyor. "Ben bir ikizim."

"Yok artık. Onunla iyi geçiniyor musun? Kız kardeşlerim her zaman birbirlerini boğazlarlar. Eminim ben evden ayrıldıktan sonra daha da kötüleşmiştir."

Buzlu çayından bir yudum alıyorum ve cevap vermeden önce bir küp daha ısııyorum. "Biz çok yakınız." Birlikte çok fazla travma atlatmak zorunda kaldığımız için söylemiyorum. "Tek yumurta ikizi olmamız ve onun erkek olması dışında."

"Anlıyorum. Birbirinize hiç benziyor musunuz?" "Aslında benziyoruz.

Çılgınca."

"Olmaz. Göster bana."

Kalbim küt küt atıyor. Normalmiş gibi davranmak her geçen dakika daha da zorlaşıyor. Jake ve benim hiç fotoğrafımız yok çünkü kaçırıldıktan sonra FBI tarafından bana verilen yeni bir telefonum var. İçinde hiç fotoğrafım yok ve herhangi bir sosyal uygulama indirmedim.

"Bu yeni bir telefon, içinde hiçbir şey yok." Bu yalan değil.

Başını sallıyor ve kendi bardağını alıyor. İçiyor ve dilinin ağzının kenarındaki bir damlayı yalayışını izliyorum. Farkında bile olmadığı o masum haliyle çok seksi. Ve kendimiz hakkında konuşmuş olmamız ona karşı yumuşak bir nokta oluşturdu.

Hiç şaşırmadım. Birinden etkilenmem uzun sürmez. İlgiyi severim ve birinin benimle ilgilenmesi hoşuma gider. Ancak bu arzu genellikle uzun sürmez. İstedğim şey bana verilir verilmez kaybolur.

Ne kadar küçük olursa olsun, baştan çıkarıcı şeylerle asla mücadele etmem. Eğer bir cazibe hissedersen, içimde hiç bitmeyen bir şehveti besleyerek onun peşinden giderim.

Ne de olsa Rachel, Lik ve Sam bensiz eğlenmeye karar verdiklerinde birbirlerine duydukları çekimle savaşmadılar. Acı hâlâ çok taze olduğu için onları tekrar incitme ihtiyacımın üstesinden gelemiyorum.

İşte böyle, benimle oynayabileceklerini düşünen üçlüden nasıl intikam alacağımı biliyorum.

"Seks yapmak istiyor musun?" Ona soruyorum. Gerçekten isteyip istemediğimi bile bilmiyorum, ama saf kıskançlıkla hareket ettiğimi kabullenemiyorum.

Gözleri iki kat büyüyor. Dudaklarına yayılan gülümsemeyi umutsuzca durdurmaya çalışarak başını sallıyor.

"Buraya bu yüzden gelmedim. Çok ileri gittiysem özür dilerim. Yani... tabii ki çok seksi ve havalısın ve... evet, senden etkileniyorum ama ilgilendiğim tek şeyin bu olduğunu düşünmeni istemiyorum. Seni tanımak istedim, hepsi bu. Özür dilerim, sana asıldığım çok belliydi... değil mi?"

Birinin bana asıldığı hiç bu kadar belli olmamıştı. Erkeklerin beni becerebilecekleri en yakın yer dışında hiçbir şey sormadıkları partilere gittim. Ben de onlara gösterdim.

Başından beri beni becermek istediklerini itiraf etmeden önce aylarca benimle arkadaş olan kadınlar oldu. Benimle sadece iki kez konuşmuş olmalarına rağmen mektup yazan, içlerini döken ve aşklarını ilan eden erkekler oldu. Sahiplenici arkadaşlarım oldu, sadece arkadaşlık olamayacak kadar sahiplenici.

Ve ben hep teslim oluyorum. Bencil aşıklar, ölümsüz aşk, kıskanç ilişkiler, sonsuz şehvet. Sayamayacağım kadar çok insanla yattım. Ve gencim. Genç ve çok derinden kırılmış. Kurtuluşu sıcak vücutlarda ve kirli sekste buluyorum. İnsanlar adımları bir ödül gibi söyler, seçkin bir toplumun gururlu üyeleri gibi 'Rose'la yattım' rozetlerini takarlardı.

Ne kadar gülünç. İsteyen herkese kendimi veriyorum.

Sadece *ihtiyaç duyulduğumu* hissetmek için.

Rose White bugün benimle konuştu.

Rose White kendini benimle bir odaya kilitledi.

Rose White beni becerdi.

Gül Beyazı, Gül Beyazı, Gül Beyazı.

Güzel kız, kırık hayallerle ve daha iyi bir yaşam umuduyla dolu.

Kusursuz çiçek sizi öyle derinden keser ki, sonsuza dek onun izini taşırsınız. Güzel kız akıntıya karşı yüzmeyi bırakmaktan başka bir şey istemiyor.

Güzel kız, sürüklendiğinizde, kendinizi boğulmaya bıraktığınızda ve dipte kaldığınızda neler olduğunu görmek istiyor. Oksijen tükenene kadar.

Ciğerleriniz yanıyor ve kalbiniz yaşam savaşı veriyor. Ona tutunuyor çünkü daha iyi günler olacağını biliyor.

Benim zavallı, saf kalbim.

Hükümdarı olmayan krallığım.

Simon'a gerçekten ne kadar kırıldığımı söyleyebilirim. Gerçeği söyleyebilirim: Ben bir sürtüğüm, Simon. Üstelik gururlu biriyim. Bu hiçbir yere varmayacak ve benimle yatmadan önce bunu bilmelisin. Kraliçe kalbini kırmadan önce ne pahasına olursa olsun onu koru.

Ama ben istemiyorum. Çünkü ben buyum. Onlara altın tepside umut ve hayaller sunuyorum. Bana sahip olabilirlermiş gibi davranıyorum, sadece her şeyi onlardan koparmak için.

Bu şekilde, sonsuza dek bana sahip olmayı dileyceklerini biliyorum. Sonsuza dek beni *isteyecekler*.

Sandığımın arkasında, çaldığım tüm kalpleri kilitlediğim bir oda var. Onları bir koleksiyon olarak saklıyorum. Birinin beni arzuladığı tüm zamanların bir hatırlatıcısı. Beni kendileri için isteyen tüm insanların.

Ailemin kalbini oraya koyamam. Kimsenin koşulsuz sevgisini koyamam. Ama terk edildiğim gün oluşan boşluğu doldurana kadar biriktirmeye devam edeceğim.

Bir dakika geçmeden, yemek masasının üzerinde öpüşmeye başladık. Ben üzerinde oturuyorum, o da bacaklarımın arasında.

"Gel buraya," diyorum iki öpücük arasında. Kıyafetlerini çıkarmasına yardım ediyorum, o da benimkileri çıkarıyor. Kitapları yoldan çekiyoruz ve ben uzanıyorum. Başını bacaklarımın arasına sokmaya çalışıyor ama ben onu geri çekiyorum.

"Seni becermeden önce boşalmanı istedim," diye mırıldanıyor kulağıma.

Evet, böyle bir şey olmayacak.

"Endişelenme, sadece *sik* beni."

Aletin üzerine hızla bir prezervatif sarıyor ve girişime getiriyor. "Sert yap, Simon. Beni o anın içinde tut," diye emrediyorum ona.

Ama bunu yapamıyor çünkü ön kapı açılıyor. İkimizin de kafası yana kayıyor, o hâlâ bacaklarımın arasında ve beni altında düz tutuyor.

Bugün erken saatlerde Sam'in o kapıdan içeri girmesini diledim. Yeterince kıskanç olmasını ve koşarak geri gelmesini, davranışları için özür dilemesini diledim. Bana her şeyden pişman olduğunu söylemesini.

Yine de Lik'le birlikte geldi. Bir fiyatına iki kişi. Ama belli ki özür dilemeye gelmemişler. Hayır. Hiçbir şey beni onların

tepki.

Simon ve ben olduğumuz yerde donup kaldığımızda uzun bir sessizlik oldu. Ve Sam'in yaklaşırken çıkardığı adım sesleri.

Ve daha da

yakın. Ve daha

da yakın.

Ta ki yemek masasının yanında, masadaki iki çıplak insana bakana kadar.

Onu uzun zamandır tanıdığım için mi yoksa değişim bu kadar belirgin olduğu için mi bilmiyorum ama gözleri tüylerimi diken diken ediyor. Eskiden rahatlatıcı bir karanlıktı. Şimdi ise sadece bir kara delik. Yoluna çıkan her şeyi yok etmeye hazır.

İlk başta göremedim. Elinin neden arkasına gittiğini fark etmedim. Gözlerim onun bakışlarındaki cehennem ateşine odaklanmıştı - orada ortaya çıkan şiddete.

Ve ses kesildi. Sam gibi. Ölüm sessizliği. *Pop.*

Aynen böyle, Simon öldü.

Sol şakağından girip diğer tarafından çıkan bir kurşun.

Şok beni çılgılık attırıyor. Sam'i zerre kadar rahatsız etmeyen tek, yüksek sesli bir çılgılık. Öne, üzerime düşerken akan kandan iğrenerek öğürüyorum.

"*Siktir!*" diye haykırdım. Hâlâ sıcak olan bedeninin ağırlığı beni altında eziyor. İmkânsız olmasına rağmen onu itmeye çalışıyorum. Çok ağırdı. Çok ağır.

"Çıkarın şunu!" Kanının çıplak bedenime aktığını hissettiğimde çılgılık atıyorum. "Sam! Çek şunu üstümden, seni bok parçası! Seni lanet *psikopat!*"

Sessizce duruyor, yanında ucuna susturucu takılı silahıyla beni izliyor.

Üstünü çiz, beni izlemiyor. Yüzünde çarpık bir sırıtişla Simon'ın ölü bedenine bakıyor.

Titremeye başlıyorum, tam bir şoka giriyorum ve tüm gücümle o cesedi üzerimden kaydırmaya çalışıyorum.

"Lütfen, *lütfe*n onu üzerimden alın. Bayılacağım!" Sadece göğsümü ezdiği ve ciğerlerimin oksijen almasını neredeyse dayanılmaz hale getirdiği için değil, aynı zamanda bir dakika önce canlı olduğu ve şimdi tamamen ölü olduğu için. Ölü bir beden bana dokunuyor. Ölü ama çok sıcak.

"Lik!" Deniyorum. "Bir şeyler *yap.*"

"Senin için kaç adam öldürdüğümü biliyor musun Rose?" Sam'in sesi duygusuz ve son derece dehşet verici.

"Alın onu üzerimden. Alın şunu *üzerimden*!!" Bağırıyorum.

"Soruya cevap vermelisiniz prenses." Lik çok sakın. Nasıl bu kadar sakın olabiliyor?

"Bilmiyorum," diye haykırdım. "Lütfen..."

"On sekiz," diye cevaplıyor Sam.

On sekiz mi?!

Sanki düşüncelerime doğrudan ulaşabiliyor. "Evet. Buna her kimse o da dahil."

Lik'in bedeni Sam'in yanında belirir, yüzü ciddi ve belirgin bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştır. "Senin hatalarının bedelini ödemek için bir ruh daha bu dünyadan ayrıldı," diye açıklıyor Sam kuru bir şekilde.

"Ne hatası?!" Çığlık atıyorum. Sertçe titriyorum ama Simon'ın üzerimdeki ağırlığıyla bedenim zar zor hareket ediyor. "Çıkarın onu."

Çıkarın onu. Çıkarın onu. Tekrar tekrar söylüyorum. Geçen her saniye, beden sıcaklığını kaybediyor ve ölümünü çok yakınımda hissediyorum. Bulaşıcı bir hastalık gibi, kemiklerime sızıyor ve beni kirletiyor. Ölümün özü ondan bana doğru akıyor.

Sam gelip masanın bir ucunda duruyor. Tam başımın yanında, bana bakıyor. İri bir eliyle boğazımı sarıyor ve zaten olduğundan daha sıkı hale getiriyor.

"Her seferinde yaptığınız hata, kime ait olduğunuzu unutmanızdır," diye itiraf ediyor.

Çocukken ve gençken, her zaman dile getirilmemiş bir anlaşmamız vardı. Birbirimize aittik; asla bir başkasını diğerine tercih etmezdik. Ancak bu anlaşma sayılamayacak kadar çok kez bozuldu. Bianco'nun ellerinde acı çekmektense kendimi seçmemle başladı. Bianco'yu vurduğumda Cehennemden kaçmak için kendi kardeşimi.

Zamanla aramızdaki bağ zayıfladı ve sonunda koptu. O Lik'i seçtiğinde ve aylar sonra ben Viktor'u seçtiğimde.

Şimdi burada duruyor, güçlü ve yenilmez, hayatımı parçalara ayırmak ve sonra tekrar bir araya getirmek için bu dünyaya gönderilmiş bir yarı tanrı gibi. İşte burada, benden vazgeçemediği için hayatlarımızı yeniden birleştiriyor.

Sam daha önce de kıskançlık göstermiş ama bunu asla itiraf etmemişti. Her zaman bir çizgide yürüyordum, davranışının bana karşı sahiplenici olup olmadığını ya da benim

Ona karşı olan hislerime karşılık vereceği umuduyla aptalca uyduruyordum.

Benim için

öldürdü.

On sekiz kişi.

On sekiz kez kıskançlığı onu uçuruma sürükledi.

Şimdi beni gerçekten sevdiğini biliyorum. O ne kadar inkâr etse de ben bunu asla uydurmadım. Korkuyordu, ikimiz de korkuyorduk. Felaketten mi yoksa mutluluktan mı korktuğumuzdan emin değilim.

Bugün nihayet beni her zaman ne kadar sevdiğini, arzuladığını ve bana ihtiyaç duyduğunu anladım ve şimdi duygularını açığa vurduğunda damarlarında dolaşan mantıksızlığı keşfettim.

Aşkın çılgınlıkları.

Şehvetin şiddeti.

Çenesiyle Lik'e işaret ediyor ve Lik'in masanın diğer tarafına, ayaklarımın yanına yerleştiğini hissediyorum. Onu göremiyorum çünkü doğrulamıyorum; Simon'ın ölü bedeni beni hâlâ masaya bastırıyor.

Sonra onu hareket ettiriyorlar. Biri bacaklarından, diğeri koltuk altlarından tutuyor. Sonunda. Sönmüş ciğerlerime bir nefes çektim. Doğrulamaya çalışıyorum ama Sam'in eli çoktan saçlarımda, beni tekrar aşağı çekiyor. Çıplağım, kanla kaplıyım, tamamen açıktayım. Geçen hafta ikisinin de her şeyi gördüğünü bilmeme rağmen içimi bir utangaçlık kaplıyor.

Bu farklıydı. Rachel buradaydı ve ben bunu onun için ve bana verdiği zevk için yapıyordum. O anda başka bir durumdaydım, damarlarımda şehvet ve aşk dolaşıyordu.

Bacaklarımı çaprazlayıp kollarımı göğsümde birleştiriyorum çünkü Sam'in parmaklarını saç tellerimden çözmeye gücümün yetmeyeceğini biliyorum. Yine de dönüp yerde yatan Simon'a bakmayı başarıyorum.

Suçluluk duygusu içimi kapladı. O yanlış bir şey yapmadı.

"Ne yaptın sen?" diye mırıldandım. "O... o iyi bir adamdı."

Sam üstümden kıkırdıyor. "Ben mi?" Boştaki eliyle başımı okşuyor. "Ben hiçbir şey yapmadım, Rose. Hepsi senin suçundu. Bana zarar vermek için bir adamı feda ettin."

Dudakları kulağıma degecek şekilde çömeliyor. "Çünkü bu yüzden yaptın, değil mi? Bana istediğini yapmakta özgür olduğunu göstermek istedin. Beni kıskandırmak istedin. İntikam almak istedin çünkü Rachel parmaklarının arasından kayıp avucumun içine düştü."

"Siktir git!" Öfkelen dim. Amaçsızca kendimi kurtarmaya çalışarak tekmeliyor ve dönüyorum.

Lik daha fazla hareket edemeyeceğimden emin olmak için bacaklarımı bile tuttu.

"Onu öldüreceğini düşünmemiştim, seni lanet olası piç." Çenem hayal kırıklığıyla gerilmiş, kelimeler gıcırdayan dişlerimin arasından zorlukla süzülüyor.

"Yaptığın şey bu, değil mi?" Tekrar ayağa kalkıyor. "Herkesi uygun gördüğün gibi kullanıyorsun. Kadınlar senin hazzın için, erkekler ise intikam için birer araç. Sana bakan her orospu çocuğunu öldürmek istemiyormuşum gibi davranmaktan bıktım Rose. Seni kendimden uzak tutmaktan bıktım."

Sözlerinde kesin bir kabullenme var. Geri dönülmez bir kabulleniş. Ses tonu sert ama çok sert değil. Beni ikna etmeye ya da korkutmaya çalışmıyor. Bu bir uyarı bile değil. Uyarı, bir şeyi durdurmaya çalışabilmeniz, kendinizi ondan koruyabilmeniz içindir. Artık varlığımı Sam'den koruyamam.

O beni istiyor. Her şeyimi. Ve ona sahip olacak.

Bağırsaklarımda başlıyor, göğsüme yayılıyor, ciğerlerimi çığlık atma ihtiyacıyla gıdıklıyor. Boğazımı tırmalıyor, ses tellerimi sıkıyor. Ve ağzımın arkasına yerleşiyor, tadı asidik.

Korku.

Çünkü bakışlarında gerçekten görüyorum, üstümde cezbedici ve saldırmaya hazır; beni incitmek için o hastalıklı ihtiyacı.

Sam böyle seviyor. Tutkusunu ve şehvetini böyle ifade ediyor. Acıtır, oyar, işaretler. Isırır ve morartır. Merhameti için yalvaran zavallı bir yaratık olana kadar sizi tamamen kendisine ait kılar. Ve tüm bunların içinde, durmasını istemeyecek kadar iyi hissettirir. Ya da ben hep öyle anladım.

Bedenimi saran, tenimdeki her gözenekten sızan korkuyu görüyor. Asıl olarak, gözlerimdeki isteksizliği görüyor olmalı. Bundan besleniyor.

Hazır değilim, dudaklarım kıpırdayamazken gözlerim söylüyor.

Üzerimdeki koruyucu bağını koparmaya hazır değilim. Tüm varlığımı, ruhumu yok etmesine hazır değilim. Her zaman ondan güvenlik ve destek istedim. Yıkıcı şehveti kaldırabilir miyim bilmiyorum.

O her şeyi görüyor. Dualarım, yavaşlaması ve kendi hızımda ilerlememe izin vermesi için yaptığım çağrılar.

Ve gülümsüyor.

İşte o zaman anladım, kaderim mühürlenmişti. Bu yüzden çığlık atıyorum.

Daha o bana dokunmadan, avazım çıktığı kadar bağıryorum ve odayı dehşetimle yıkıyorum.

Beni koltuk altlarımdan tutup kollarına kilitliyor. Lik, tıpkı Simon'a yaptığı gibi bacaklarımı yakalıyor. Kanı hâlâ üzerimi kaplıyor, ilk katmanı artık yarı kurumuş durumda.

Birbirlerine tek kelime etmeden beni yatak odasına taşıyorlar. Onlar bir takım, daha önce hiç yapmamış olsalar bile ne yaptıklarını biliyorlar.

Beni yatağa attıklarında, yaşadığım korkuyu kelimelerle ifade etmeye çalışıyorum. "Bekle," diye soluk soluğa kaldım. "Yapamam-"

Başım yatağın ayak ucunda baş aşağı sarkana kadar beni tartaklıyorlar. Sam'in bacaklarının odanın içinde hareket edişini izlerken dünyam altüst oluyor. Lik'in ellerimden birini tutarken yatağın altından bir şey aldığını hissediyorum.

"Sam," diye panikliyorum. Bileğim şimdi deriye benzer bir şeyle kelepçelenmiş durumda. Onu çekiştiriyorum ve diğer kolumu yakın tutmak için elimden geleni yapıyorum. Sam çoktan onu yakalamış ve diğer bileğime başka bir kelepçe takmıştı.

"Yapma. Yapamam..." Sesimdeki titreme onlara her şeyi anlatıyor. Hazır değilim. Korkuyorum ve ikisine de güvenim yok.

"Sana neden hiç dokunmadığımı biliyor musun Rose?"

Kollarım yatağın iki ucuna doğru çekilmiş, başım baş aşağı sarkıyor ve tek görebildiğim Sam'in kasıklarına kadar uzanan bacakları. Siyah kot pantolonu tam yüzümün önünde, her zaman giydiği türden.

"Cevap ver bana." Yanağıma tokat atıyor. Sert değil, şiddetli değil, bayılan birine yapacağınız bir şey ve onu geri getirmeye çalışıyorsunuz.

"Hayır, bilmiyorum." Kendi sesimi zar zor duyabiliyorum, sanki gerçekten bedenimde değilmişim gibi hissediyorum. Gözlerimi sıkıp tekrar açıyorum ve tüm bunların sadece bir rüya olmasını diliyorum.

Bunu neden yaptım ki? Simon'ı buraya getirdim, kendimi daha iyi hissetmek için onu kullandım ve beni yakalamalarını umdum. Buna değer miydi? Onun hayatı? Akıl sağlığıma?

"Çünkü seni incitmek istemedim. Ve beni sevmeni istedim."

"Ne?" Kafamı yavaşça bir o yana bir bu yana sallıyorum, kafam karışmış bir halde. "Acıyı seviyorum Rose. Onun gibi. Bianco gibi.

Senin güzel canını yakmak istiyorum.

kıvranıp durmam için bana yalvarana kadar. Sonra, bundan hoşlanmanı ve daha fazlası için yalvarmanı istiyorum. Seni işaretlemek istiyorum. Kanını akıtmak istiyorum. Seni kendi ellerimle, oyuncaklarımla, dişlerimle çürütmek istiyorum. Ve bunun için bana teşekkür etmeni istiyorum. *Sadece. Onun gibi. Onun gibi.*"

Bianco'nun bana zarar verdiği görüntüleri uzaklaştırmaya çalışarak başımı daha sert bir şekilde sallıyorum.

"Dur," diye yalvardım. "Sen o değilsin."

"Hayır." Sonunda yüzünü görebilmem için kendini aşağı indiriyor. "Ben daha kötüyüm."

Gözlerim yaşıyor. Nedenini dürüstçe açıklayamıyorum. Acı çekmiyorum, *henüz değil*. Ama çocukluğumdaki Sam, kurtarıcım imajı paramparça oluyor ve sekiz yaşındaki ben bunu kabullenmeye hazır değilim. "Bu doğru değil," diye karşı koyuyorum. "Bu..." Bir hıçkırık boğazımı tıkıyor. "Bana zarar vermezsin."

Sesim çocukça, çaresiz geliyor. Birinin gözlerinin önünde el salladığı gerçeğini kabullenemeyen bir çocuk. Tıpkı Bianco beni ilk kez incittiğinde kabullenemediğim gibi.

"Yapacağım." Suçluluk duygusu sesindeki gücü lekeliyor. Kontrol edemediği bir şey için duyduğu pişmanlık. "Çünkü artık senin paçanı kurtarmana izin vermeyeceğim. Bu beni son zorlayışındı. Onu parmağında oynatmana ve hayatını zindan etmene izin verecek aptal, aşık bir çocuk olduğumu düşünmene son kez izin verdim. Umarım siki hoşuna gitmiştir, çünkü bu seni son kez başıboş bırakışındı. Şu andan itibaren, sadece ben varım. Ben ve sana dokunmasına izin *verdiğim kişi*. Hepsi bu kadar. Tek odak noktan benim. Memnun etmeyi hedeflediğin kişi benim. Ben senin var olduğun kişiyim. *Benimle*. Başka kimse değil."

"Aklını kaçırmışsın," diye nefes alıyorum, sesim onun deli aklına ulaşmaya çalışan bir mırıltıya dönüşüyor.

"Evet," diye başını sallıyor. "Sonunda başardın. Aklımı kaçırdım."

Bileklerimi çekiyorum. Başıma kan hücum ediyor ve biraz başım dönüyor. Dökmediğim gözyaşları yüzünden her şey bulanıklaşıyor. Sıkışmışım, dehşete düşmüşüm ve gerçek dudaklarımdan kayıp gidiyor.

"Beni korkutuyorsun," diye itiraf ediyorum, bana acıyacağını ve gitmeme izin vereceğini umarak.

"Merak etme bebeğim," diyor bana. Bir eli baş aşağı duran yanağımın üzerine geliyor.

Bana daha önce hiç bebeğim dememişti; bunu hem seviyorum hem de nefret ediyorum. "Lik'e bak. Senin yaşadıklarını o da yaşadı." Gözlerim Lik'e dart. Onu tanıdığım kısa süre içinde, bu kadar uzun süre bu kadar ciddi görmemiştim. Keşke yüzünde yarım da olsa bir gülümseme görebilseydim. Yanağında küçük bir gamze, bunun benim sonum olmadığını gösterecek herhangi bir şey. "Ve gayet iyi gidiyor. Hayatında hiç bu kadar itaatkâr olmamıştı."

Tek bir damla gözyaşı, kirpiklerimin engelini aşarak göz kapağımı yırtıyor. Yavaşça gözümün köşesine doğru yuvarlanıyor ve saç çizgime takılana kadar alnımdan aşağı iniyor.

"Bunu yapmak istemiyorum," diye burnumu çekiyorum, kelimelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Hazır değilim."

Başparmağıyla gözyaşımın izini sürüyor, gözlerimin içine derin derin bakıyor, ruhumun bir parçasını yakalıyor ve kendi zevki için büküyor. "Lik," diyor bana doğru bakarak. "Yalvarmak hakkında ne deriz?"

"Daha fazla dayanamayacağın zaman için sakla" diye cevap verdiğinde en ufak bir tereddüt yok.

Ben biraz daha bükülürken Sam ayağa kalkıyor, kurtulmak için umutsuz bir çabayla neredeyse omuzlarımı yerinden oynatıyor.

En çok neyden korktuğumu bilmiyorum, acıdan mı yoksa mazoşist tarafımın bundan zevk alacak olmasından mı?

En iyi çocukluk arkadaşıma veda ediyor olmam ya da onun dönüştüğü acımasız adamla tanışıyor olmam. Acımasız, ölümcül ama yine de bana çok aşık.

Sam, ilham perisini gözlemlemekten asla yorulmayan tutkulu bir sanatçıdır ve şimdi onu başyapıtı yapmaya hazırdır.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

GÜL

Make Me Feel - Elvis Drew

"Benim için ağzını aç, Rose."

Sam'in başparmağı dudaklarımın üzerinde durup tekrar tekrar geziniyor ama ben onları açmayı reddediyorum.

"Keşke evde olsaydık," diyor Lik. "Orada çok fazla oynucağımız var."

İşkence aletlerinin görüntüleri işkence gören zihnimde dolaşıyor. Bu aptalca çünkü Lik'in oyuncaklardan ne kastettiğini biliyorum. Birlikte Vue Club'a gittiğimizde bana onlardan bazılarını göstermişti. Orada bana yaptığı her şeyi aslında ne kadar sevdiğimi gösterdi.

Ve Rachel'ın devralmasını ne kadar sevdiğimi biliyorum. Peki neden sakinleşemiyorum?

Bu Sam, diye tekrarlıyor zihnim.

O çok büyük, çok güçlü, çok otoriter.

Sam sakince, "Onu eğitmeye başlamak için ihtiyacım olan her şeye sahibim," diye cevap veriyor. Başımı sallıyorum. Kullandığı kelime hoşuma gitmiyor. *Eğitim*.

"Aç," o tekrarlar. Ne zaman I Yapma, o görünüyor
aşağı at Ben hayal kırıklığıyla. "Yerinde
olsam bu kadar inatçı olmazdım."

Bir adım geri çekiliyor ve saçlarımı okşuyor. "Lik," diye sesleniyor. "Neden bana geçen hafta onu arabada nasıl boşalttığını göstermiyorsun?"

Kalbim hızlanıyor ve bu hatırlatmadan duyduğum zevkle midem bulanıyor. "Sakın buna cüret etme," diye tıslıyorum.

Lik yatağa girdiğinde yatağın eğildiğini hissediyorum. Bacaklarımı birbirine kenetliyorum, sözlerinin beni ıslatması kadar küçük bir şeyi kabullenmek üzere değilim. Lik'in bacaklarımı ayırması ve aralarına yerleşmesi uzun sürmüyor.

"Kız ıslak," diye kıkırdıyor.

"Tabii ki öyle. Biraz mazoşisttir," diye onaylıyor Sam, en ufak bir şaşkınlık duymadan. "Aç ağzını Rose."

Gözlerimin ona doğru fırlattığı hançerler şimdiye kadar onu öldürmüş olmalıydı. Ona siktirip gitmesini söylemek için bile açmıyorum.

Yüzünü tam olarak göremiyorum ve bu rahatlatıcı değil. Yüzünü görmek istiyorum, özellikle de gözlerini, sesinin bana söylemediği, gözlerinde saklı olan şeyi.

Lik'in parmakları alt dudaklarımın kenarında geziniyor. Onları aralıyor ve beni izlerken zevk dolu bir iç çekiyor. Başparmağı klitorisime bastırıyor ve bacaklarım umutsuzca kapanmaya çalışarak onun etrafında geriliyor. Sam'e istediğini vermediğimden emin olmak için ağzımı sıkıca kapalı tutuyorum.

Ama sonra Lik'in başparmağı hareket etmeye başlıyor. Yavaş, düzenli daireler çizerek vücuduma sıcaklık yayıyor. Karnım geriliyor ve bir başka ıslaklık dalgasının aşağı doğru aktığını hissediyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, onun göreceğini çok iyi biliyorum.

"Siktir," diye hırıldıyor. Bana yavaşça işkence etmeye devam ediyor, durmak bilmeyen sabit bir ritim.

"Aah..." Ben daha durduramadan dudaklarımdan bir inilti kaçıyor ve Sam'in parmakları ağzıma giriyor.

"İşte orada," diye alay ediyor, bunu kendi isteğimle yapmışım gibi davranıyor. İki parmağıyla alt çenemi tutuyor ve ağzım sonuna kadar açılana kadar çekiyor.

Bir sonraki inilti daha yüksek sesle, ardına kadar açık ağzımdan yankılanıyor. Bağlarımı çekiştiriyorum, yumuşak şiltenin büzüldüğünü hissediyorum ama deri kelepçeler boyun eğmiyor.

"Beni dinle," diye açıkça duyurdu Sam. "Öğrenebilmen için dinlemen gerek." Lik'ten bir daire daha ve bedenim tekrar geriliyor. "İlk sorduğumda açmış olsaydın, başparmağımı ağzına sokardım." Bir daire daha, kalçalarım yataktan kalkıyor. "İkinci ya da üçüncü kez yapsaydın, aletimi oraya sokardım. O dar kığına sokmadan önce güzelce ıslatırdım." Ciğerlerim onun sözleri ve Lik'in durdurulamaz hareketleri yüzünden kabarıyor.

Beynim çılgılık atıyor, *peki şimdi ne olacak?!*

"Şimdi sana kötü kızlar kendilerine söyleneni yapmadığında ne olduğunu öğretmek zorundayım." Sahte bir iç çekiş yaptı.

Sonra hissediyorum, silahının susturucusu yanağıma, dudaklarıma değiyor. Parmakları ağızımdayken duyulmayacak bir şey bağıriyorum. *Hayır* olması gerekiyordu.

Silindir şeklindeki kalın cisim ağızımın içine doğru itilirken başka bir şey söylemeye çalışamıyorum. Korku kalbimi kavıyor. *Bu kadar mı? Beni öldürecek mi?*

"Derine al bebeğim," diye fısıldıyor bana. "İyi bir sürtük ol."

Parmakları artık silahıyla dolu olan ağızımı terk ediyor. Dilim ona karşı düz duruyor, tükürük dudaklarımda köşesinde toplanıyor. Yavaş hareketlerle içeri itiyor, daha derine, daha derine... ve daha derine. Bu açıda, başım aşağıdayken, boğazımdan aşağı kolayca iniyor ve normalde yapacağımdan çok daha geç öğürmeme neden oluyor.

Bir susturucunun bu kadar uzun olduğunu kim bilebilirdi?

Parmakları saçlarıma sıkıca kavıyor ve başımı yana çevirmemi engelliyor. Lik durmuyor ve ben silaha karşı inliyorum. Susturucunun tamamının ağızda ve boğazımda olduğunu farkına varmam beni panik moduna sokarken namlunun ön kısmını dudaklarımda hissediyorum.

Sam silahıyla bir aşağı bir yukarı gidip gelirken, sertleşmiş aleti kot pantolonuna sıkıca yapışmışken kaçmak için mücadele ediyorum.

Kahretsin, nefes alamıyorum.

Bana vurdu. "Kal." Kollarım çekiştirmekten acıyor ve bileklerim kelepçelerden dolayı yıpranmış. Gözyaşlarımda gözlerimin kenarından alnıma doğru akıyor. Yine de Lik bana hala zevk veriyor. Orgazma o kadar yakınım ki bir sonraki dokunuşu felaketim olabilir.

Sadece o durur.

Haykırıyorum, ama Sam merhamet etmiyor. Bedenim titriyor, beni bu kadar eksik bırakmanın işkencesine dayanamıyorum. Boğazımdaki rahatsızlık ve tahriş dayanılmaz hale geldi.

"Güzelce ıslat bebeğim."

Bir hıçkırık yuvarlanıyor, susturucu tarafından boğazımda tutuluyor. *Ne kadar ironik.*

Metal ağır, demirin tadı midemi bulandırıyor.

Sam artık dayanamadığım anı, vücudumun bunu bir daha geri dönemeyeceğim travmatik bir olay olarak kilitlemesinden hemen önceki saniyeyi fark ediyor. Bunu biliyorum çünkü silahını çekerek çığlıklarımın odada yüksek sesle yankılanmasına izin veriyor.

Nefes almak çok zor. Tükürük yanaklarımdan aşağı akarken ağzımın arkasında kan tadı alıyorum, tenime yapışıyor ve gözyaşlarımla karışıyor.

Her zamankinden daha kırık bir sesle "Yeter," diye mırıldanıyorum.

Öksürüyorum, niyetim olmadığı halde biraz daha tükürüyorum. Geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar aşağılanmış hissediyorum ve aşağılanma daha fazla bir şey söylemeye çalışmam için çok derin acıtıyor. "Şşşt."

Başparmağı yüzümdeki tükürüğü yayarak tekrar yüzüme getiriyor. ve beni emmeye zorluyor.

Başparmağını çektiğinde "Sam," diye bir çığlık daha atıyorum. "Dur."

"Şimdi anlıyor musun neden ilk kez emrettiğimde dinlemen gerektiğini? Bir şey mi?"

Gözlerimi sımsıkı kapatarak başımı salladım.

"Aferin kızıma." Bir sonraki emir gelmeden önce ancak bir nefes daha alacak zamanım oluyor. "Bacaklarını iyice aç."

Lik'in dürtmesi itaat etmeme yardımcı oluyor. Gözlerini sonuna kadar açık tutuyor, muhtaç nefesinin sesi odanın içinde duyuluyor. Sam hafifçe üstümde hareket ediyor, Lik'e doğru gidiyor ve geri dönüyor. Bundan daha fazlasını göremiyorum.

"Bu senin hayatında bir dönüm noktası Rose," diyor bana. "Çünkü şu andan itibaren, ne zaman benden başka birini bulmaya çalışsan, hiçbirinin seni bu gece ulaşacağın uç noktalara getiremeyeceğini hatırlayacaksın."

Bir şey girişime doğru bastırıyor, yavaşça içeri itiyor. Sert, ıslak...

"Siktir," diye çığlık atıyorum.

bir dakika önce ağzımda. "Sen delirmişsin!"

Lik, silahı biraz daha içeri iterken bacaklarımdan yanında kıkırdıyor, bana itiraf etmeye cesaret edemeyeceğim kadar zevk veren küçük hareketlerle girip çıkıyor. "Keşke şimdiye kadar yaptığı en çılgınca şey bu olsaydı."

"Odaklan," der Sam ona.

"Evet, efendim." Ses tonunda bir şakacılık var ve erkek arkadaşına göz kırptığını hayal edebiliyorum. Devam etmek için çok hevesli.

Çıkıyor ve her geri gelişinde biraz daha derine itiyor. Acı tekrar gelse bile içimdeki basınç artıyor.

"Sam," diye mırıldandım. "Ağrım var..." Nefesim boğazımda düğümleniyor, bir iniltiye dönmek için can atıyorum. Doğru, ağrım var ve acıyor ama iyi hissettiriyor. Bunu anlamıyorum. Anlam veremiyorum.

"Bırak gitsin," diyor Sam usulca. Lik onu daha da içeri iterken amım susturucunun etrafında sıkılaşıyor.

"Az kaldı prenses," diye ekliyor Lik cesaretlendirerek. Bana zorla taktığı bu lakap içimi sıvılaştırıyor.

Nasıl? O kadar nefret ettiğim bir şeyi nasıl uğruna yaşadığım bir övgüye dönüştürdü?

Artık karşı koyamıyorum. Zevk boğazımdan bir çığlık geçiriyor. Düzensiz, kırık dökük çıkıyor ve orgazmımla aynı anda tekrar yükseliyor.

"Gelmesine izin verme," diye emrediyor Sam erkek arkadaşına.

"Bunu nasıl kontrol edebilirim ki?" Lik karşılık vererek eski sevgilisini güldürür.

Onları zar zor duyabiliyorum, kendi arzum ve özlemim içinde kaybolmuşum. Tüm bedenim gergin ve kopmaya hazır. Kalçalarım Lik'in itişlerinin ritmine göre dalgalanıyor ve tekrar konuştuğunda sesi büyülenmiş gibi geliyor.

"Hepsi içinde. Çok iyi karşılıyor. I..." Uzun bir iç çekiş. "Silahını çok kıskanıyorum Sam."

Birlikte gülüyorlar, aşağılanma bedenimi sarıyor ve damarlarımdaki zevkle karışıyor. İkisinin karışımı hissettiğim acıyı köreltiyor. Sadece saf, kristal bir haz fişkırmasına izin veriyor.

Sam'in elleri göğüslerimde, Simon'ın kanını yayıyor. "Yaklaştığında anlayacaksın."

Ellerinin kocaman olmasından mı yoksa göğüslerimin küçük olmasından mı bilmiyorum ama zahmetsizce iki avuç alıyor. Ve o kadar çok çekiyor ki sırtım yataktan kalkıyor.

Tüm vücudum yeni bir ihtiyaçla titrerken çığlık atıyorum. Bacaklarım titremeye başlarken ve içimden bir alev kıvılcımlanırken Lik'in itişleri daha da sertleşiyor. İnlemelerim paramparça bir sese dönüşene kadar kısalıyor.

Ve ikisi de durur.

Hayal kırıklığı içinde bir şeyler bağırıp ikisine de küfrediyorum.

"Anlıyorum," diye itiraf ediyor Lik, bilimsel bir deneyi inceler gibi.

Yatakta kıvranıyorum, kalçalarımı döndürerek kendimi silahın üzerinde biraz daha becermeye çalışıyorum. Lik silahı bırakıyor ve içimde bırakıyor.

"Durma," diye yalvarıyorum.

Bir şey şingirdiyor, Sam'in kemeri olmalı. Bir an sonra kemeri boğazıma dolayıp tokasından geçirdiğinde doğrulandı. Bir ucu elinde ve çektiğinde hava yollarımı sıkıyor.

"Ağzını aç," diye emretti Sam. Sanki vücudum daha önceden öğrenmiş gibi. Ağzım açık kalıyor, dilimi hissedebileceğim kadar dışarı çıkarıyorum.

çeneme karşı. "İyi küçük sürtük," diye övüyor.

Fermuarını ya da ayaklarını sürüyüşünü duymadım. Boşalmak için kendi ihtiyacıma çok kapılmıştım. Tükürüğümle kendini kaplarken sert aletin dilime doğru kaydığını hissettiğimde irkildim. O bu kadar yakinken, onu hissetmekten başka bir şey yapamıyorum. Her şeyini. Misk kokusunu, teninin yumuşaklığını. Ve sikindeki dövmeyi görüyorum.

Garip çünkü Sam'in dövmelerinin her birini gördüğümü sanıyordum. Sayılamayacak kadar çok dövmesi var, artık o bile bilmiyor. Ama *bunu* hiç görmemiştim. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Bunu çok fazla düşünme şansım olmuyor. Ucu ağzımın içinde kayıp iç yanağıma değene kadar dilimi itiyor. Dışarıdan yüzüme tokat atıyor. Homurdanıyor ve ayaklarının yerde kaydığını hissediyorum.

"Siktir, Rose..." Kemerini çekiyor ve boğazımın etrafındaki deriyi sıkıştırarak tıslamama neden oluyor.

Bu durumda olmanın ne kadar zorlayıcı ve tatmin edici olduğunu anlatamam. Hayatım boyunca tek istediğim Sam'in beni arzulamasıydı. Başkalarına yaptığı şeylerin hayalini kurdum. Ama bunu bana yapması, eskiden olduğumuz çocuklara ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyor. Bedenimi iyi hissettiren, kendi zevki için kullanan bir yabancıya dönüşüyor. İkisini ayırmakta zorlanıyorum.

Çekiyor, daha güçlü bir şekilde geri geliyor. Sert sikini ağzıma, boğazıma sokuyor. Sonra kemeri çekti.

Tamamen öğürdüm. Anında, başıma giden kan akışının kesildiğini hissediyorum. Ciğerlerim genişlemeye çalışıyor, hava için yalvarıyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve vücudum kasılıyor.

"Onu silahla becermeye devam et, Lik."

Silah tekrar hareket etmeye başlıyor ve ölmek üzere olduğumdan emin olmama rağmen zevk yayılıyor. İnemeler boğazımda düğümleniyor ve Sam ağzımı acımasızca sikiyor.

Bu adamın içinde zerre kadar merhamet kalmamış ve bunu kanıtlamaktan da çekinmiyor.

Tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor, derimde kanlı hilaller kesiyor. Orgazmımın yeniden canlandığını hissederken ayak parmaklarım kıvrılıyor ve bacaklarım titriyor. Sam'in beni gırtlığımdan sikerken çıkardığı ses kulağımdaki çınlamayı aşip yüksek sesle yankılanıyor.

Sam kemeri bırakıp çekilene kadar bedenim Lik'in hareketini takip ediyor. Nefes alışım gürültülü, ağzımdan boğazıma düşen tükürükle tıkanmış. Lik silahı içime doğru itip sonra kısa bir süre durduğunda yüksek sesle inliyorum.

"Siktir," diye ağlıyorum. "Siktir..." Kelimelerim nefesimle karışıyor. "Gelmem gerek."

"Kesinlikle öyle," diye kıkırdıyor Lik. "Burada büyük bir karmaşa yarattın." Bu sestten hoşlanmadığım için gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Lik, buraya gel. Silahı içeride bırak."

Dudaklarımdan bir inilti geçiyor, hala tok hissedeceğimi ve oyuncağı kendim hareket ettiremeyeceğimi biliyorum.

Ne zamandan beri lanet bir silaha oyuncak diyorsun!

Başımın yanına yerleştiklerinde varlıkları çok güçlü. Öpüştüklerini duyuyorum ve birbirlerine dokunduklarını hissediyorum. Sam'in elinin Lik'in kotunu çözdüğünü ve aşağı ittiğini izliyorum. Sertleşmiş sikini kavradığını ve onu sarsmaya başladığını görüyorum.

Ve ben de bunun bir parçası olmak istiyorum.

Kıvraniyorum ve titriyorum, onların dokunuşu için ölüyorum. Klitorisim şişmiş, dokunulmaya ihtiyaç duyarak ağrıyor. Lik küfrediyor, homurdanıyor ve ağızlarının birbirine çarpıştığını duyuyorum. Boğazından bir inilti yükseliyor, Sam'in ağzına ve göğsüne aktarılıyor. İhtiyaçtan titriyorlar ve içlerinden akan elektriği hissediyorum. Fırtına yaklaşırken havada hissetmek gibi.

Sam, Lik'i yüzüme doğru yönlendiriyor ve dudaklarımı itme sırası ona geliyor. Ağzımı sonuna kadar açıyorum ve aşağı kaymasına izin veriyorum. Sam kadar büyük değil, bu yüzden çevresi o kadar acıtmıyor. Yine de boğazımın arkasını zorlayarak beni boğduğunu hissediyorum. Geri çıkıyor ve Sam onun yerini alıyor. Yüzümün her iki yanında, zevkle tısladıklarını duyuyorum. Ve üstümde, öpüşmelerini dinliyorum. Onları zar zor görüyorum ama yine de güzel bir kaos olduğunu biliyorum.

Beni bu şekilde yetişemeyeceğim kadar uzun süre kullandılar. Boğazım acıyor ve her yerim tükürük içinde. Boynumdan aşağı, kulaklarıma ve saçlarıma aktı. Ve hayal edebileceğimden çok daha fazla ıslandım. İkisi de aynı anda göğüslerimi tutuyor ve sırayla sert ve gergin kalmalarını sağlamak için meme uçlarını çekiyorlar. Saatlerce bu pozisyonda kaldığım için omuzlarım ağrıyor. Öyle olmayabilir, ama kesinlikle o pozisyonda kalmam gerekenden daha uzun hissettiriyor.

İkisi de ağzıma girdiğinde Lik yüksek sesle homurdanıyor. Boğazıma sığmıyorlar, öğürmeme neden oluyorlar. Yine de, itiyorlar, çekiyorlar, geri geliyorlar ve her ikisinin de ağzımda ve iç yanaklarıma karşı ne kadar sıkı hissettiklerini inliyorlar.

Sonunda durduklarında, tek bir kelime bile edemiyorum. Yutkunamıyorum ya da hiçbir şey yapamıyorum. Tükendim ve artık neredeyse hiçbir şey hissedemiyorum. Tattığım tek şey onların ağızda bıraktığı tat.

Kukum silahın etrafında titreşiyor ve birçok kez ona sürtünmeye çalıştım, ancak ondan daha fazla zevk almakta başarısız oldum.

Sam olduğu yerde kalırken, Lik bacaklarımın arasındaki yerini geri alıyor. Silahı çıkardığını hissediyorum ve bunun getirdiği küçük zevke tutunuyorum.

"Sik beni lütfen Lik' de." Sam'i zar zor duyuyorum. Her şeyin sualtındaymışım gibi ses çıkardığı, herkesin uzak ve bulanık görüldüğü farklı bir evrendeyim.

Kemer boğazımı sıkıyor, bir uyarı. "Becer beni... lütfen..." Sesim ancak bir fısıltının üzerinde, o kadar çığ ve kırık ki. "...lütfen, Lik."

"Benim için zevk, prenses." Çok uzak bir dünyada.

Ve sadece içime girmekle kalmıyor, diğer tarafta Sam kendini *tekrar* ağzıma gömüyor. Kemerini sıkıca tutuyor, gözyaşlarının görüşümde parlayan yıldızlara karıştığından emin oluyor.

Lik'in şimdiye kadar sadece bir kadını, beni siktiğini düşünmek neredeyse inanılmaz. Hırpalanmış bedenime dayattığı zevkle aynı anda içime yayılan bir sahiplenme duygusu var. Dünden kalan acı tamamen kayboldu, beni ne kadar ıslattıkları ve şimdi ne kadar yumuşak hissettiğim içinde boğuldu.

Bacaklarımı kavıyor, dizlerimi göğsüme doğru itiyor ve daha sert vuruyor. İnlemelerimin her biri Sam'in siki tarafından geri itiliyor. Lik ittiğinde, Sam'e çarpıyorum. Ve Sam her geri ittiğinde, Lik içimde daha da derinleşiyor.

İşkencenin altında gerilerek kıvranıyorum. Ne zaman daha ne kadar dayanabileceğimi düşünsem, Lik pozisyon değiştiriyor ve damarlarıma daha fazla zevk akıtıyor. Beynimi kontrol etmek için daha fazla endorfin. Her iki omzunun üzerine birer bacak koyarak bana yaklaşıyor, daha derine iniyor. Bana karşı o kadar sıkı ki her şeyini hissedebiliyorum. Sadece sikinin beni doldurduğunu ve ucunun iç organlarıma çarptığını değil, aynı zamanda kık yanaklarımın leğen kemiğine, kalçalarımın arkasının karın kaslarına ve göğsüne ve baldırlarımın her birine karşı olduğunu hissediyorum.

Omuzlar. Sam'in ellerinden biri meme uçlarımı birbiri ardına sıkıyor, diğeri kemeri bırakıp klitorisimi okşamaya başlıyor.

Onlarla o kadar doluyum ki, tenim onlarınkiyle o kadar yakın ki, bir oluyoruz. Hareketleri senkronize, bedenim itişlerinin ve şehvetlerinin kurbanı. Terli vücutlar, pantolonlar, inlemeler, homurdanmalar... hepsi bir zevk ve duygu karmaşasına dönüşüyor.

"Bizim için geleceksin, Rose. Ve bunu yaptığında, sana kimin sahip olduğunu hatırlamanı istiyorum. Yeni kralının adını haykır."

Beni uçurumun kenarına getiren tek bir şey değil. Bu bir füzyon. Sam'in parmağı klitorisime sertçe sürtünüyor.

Diğer eli yanağımı okşamaya geliyor.

Lik'in güçlü hamlesi ve kaval kemiğime bıraktığı öpücük, şu anda hepimizin içinde savaşılan şiddetten çok farklı.

Göremiyorum ama net bir şekilde hayal edebiliyorum. Gözleri, sikinin benim kaynayan ateşimle buluştuğu yere odaklanmış. Başını hafifçe yana eğiyor, uzun bacağı omzuna dayanıyor ve dolgun dudakları yanan tenimle buluştukları anın tadını çıkarıyor.

Tam olarak Sam'in istediği gibi yaptım. Patlarken onun adını haykırıyorum. Büyük siki tarafından boğuluyor, kelimemin duyulması için bir şans vermiyor.

Her şeyi bırakıyorum ve bedenimin kontrolü ele almasına izin veriyorum. İlkel ihtiyaçlarımın hareketleri ve getirdikleri zevki takip etmesine izin verdim. İkisi de neredeyse aynı anda çekiliyor ve üzerime boşalıyorlar. Biri yüzüme ve boğazıma, diğeri karnıma. Lik yüksek sesle inliyor ve Sam bu acımasız dünyaya karşı koruduğu kızı kullanarak kendini tatmin ettiği için canı yanıyormuş gibi tıslıyor.

Uzun sürüyorlar, altın anlarını uzatıyorlar ve beni olabildiğince kapladıklarından emin oluyorlar, beni döllerinin sıcaklığı ve ağırlığıyla işaretliyorlar.

Hiçbiri beni çözmiyor. Yataktan uzaklaşıyorlar ve başımın ne kadar ağır olduğunu fark ediyorum, kan yüzüme içeriden baskı yapıyor.

Ağrıyan boğazımdan bir inilti kaçıyor. Başım ağrıyor ve vücudum titremeye başlıyor.

"Çöz beni," diye mırıldandım.

İçlerinden biri omuzlarımdan tutup beni yatağa doğru kaydırıyor, böylece başım artık sarkmıyor. Şimdi onlarınkini üstümde görebiliyorum. Sam'in yüzü kızarmış, solgun teni yeni egzersiz yaptığını ve orgazm olduğunu gösteriyor

ondan. Lik'in gözleri sadece efsanelerde duyabileceğiniz türden bir altınla parlıyor. Şakağından bir damla ter akıyor ve onu elinin tersiyle siliyor.

Sırada kelepçelerin çıkmasını bekliyorum.

Hiçbir şey. "Sam..."

"Bugün ne yaptığınızı düşünmek için zaman ayırmanızı istiyorum. Rachel senden izin almadan bizi takip ettiği için kıskanç ve öfkeliydin. Senin ona izin verdiğinden bağımsız olarak eğlendi ve sen buna dayanamadın. Lik'ten hoşlandığın ve o hâlâ benim tarafımda olduğu için bundan hoşlanmadın. Ve çünkü her birinize sahip olabileceğim gerçeğinden nefret ediyorsunuz. Evet, özgür benliğiniz de dahil."

"I-"

"Ben konuşuyorum, sen de dinleyeceksin."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, oradaki dölün tadı tuzlu. Şu anda pazarlık yapacak yerim yok, sadece beni çözmelerini istiyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. Kelepçeleri çözene kadar dinliyormuş gibi yapabilirim ve sonra davamla savaşılabirim.

"Rachel'a herkesin sana sahip olabileceğini göstererek onu incitmek istedin. Lik'e onu o kadar da umursamıyormuşsun gibi davranmak istedin. Ve bana seni kontrol edemeyeceğimi söylemek istedin. Senin kinci kıskançlığın yüzünden biri öldü, çünkü herkesin ayaklarına kapanmasını ve seni istemesini istiyorsun."

Parmaklarını boynumdaki ve çenemdeki döllerde gezdiriyor. Ağzımı açıyor ve içeri itiyor. İçgüdüsel olarak parmaklarını yalıyorum, dilimi parmaklarının etrafında döndürüyorum ve dölünü yutuyorum. Ve bunun için bedenime lanet ediyorum. Zevkten karşı koyamayacak kadar zayıf ve aptal olduğum gerçeğine lanet ediyorum.

Gülümsüyör. "Seni kontrol *edebilirim* Rose. Ve bunu tamamen kabul edene kadar seni eğitmekle kalmayacağım, aynı zamanda Lik'in seninle istediği gibi oynamasına da izin vereceğim. Ve o küçük akıllı beynin seni hem onun hem de hepimiz için tam bir aptal fahişeye dönüştürene kadar Rachel'a sana sahip olabileceğini öğretmek için zaman ve çaba harcayacağım."

İçimde biriken öfke yüzünden nefes alışım hızlandı ve düzensizleşti.

"İstedğin bu mu?" Ona soruyorum. Keşke sesim şu anki cızırtısından daha güçlü olsaydı ama boğazıma yaptıkları işkenceden sonra bu imkânsız. "Volkov'ları öldürmek istiyorsun ve sonra söz verdiğin gibi beni öldürmek yerine beni *buna* dönüştürmek istiyorsun." Elimle kendimi işaret ediyorum.

Ellerim bağı, şu anda olduğum karmaşada. "Beni kullanmaktan başka bir şey istemiyor musun?"

Kıkırdıyor. "Senin için hangisi daha kötü? Ölmek mi yoksa tatmin olmak için yalvarmaktan başka bir şey düşünmeyen aptal, küçük sürtüğüm olmak mı?"

Cevabı biliyor. Ölümü istenmeyen hayatımdan bir kurtuluş olarak düşündüğümü biliyor. Ve boyun eğmeyi işkence olarak düşündüğümü de biliyor.

"Aynı anda hem bir şeyden bu kadar zevk almak hem de nefret etmek korkunç değil mi? Kullanılmayı seven bir bedene ve her adımda savaşılan bir zihne sahip olmak? Tamamen bağımsız olmak için cinayet işleyebilirsin." Başını sallıyor, son darbeye hazırlanırken yüzünde geniş bir sırıtiş beliriyor. "Ve bu bağımsızlığın artık *bana* ait olduğunu bilmek çok zor olmalı. Senin içini dışını bilen ve vücudunun ve zihninin her bir parçasını sana karşı kullanacak biri." Yüzüme daha fazla döl bulaştırıyor, şimdi ben onunla savaşılmaya çalışırken başparmağını dilime doğru zorluyor. "Sana istediğin her şeyi sundum ve sen yüzüme geri fırlattın."

Bu doğru değil. Hepimiz özel bir şey paylaştıktan sonra beni terk etti ve sonra bana duymak istediğim şeyi acınası bir bahane olarak sundu.

"Bunu bir düşün," diye bitiriyor. "Birazdan senin için geri geleceğiz."

Geri çekildi ve ben boğuldum. "Ne?!" Sessizlikleri beni deli ediyor. "Az önce ne dedin sen? Çöz beni!"

Kapının kapanma sesi odada yankılanırken düşüncelerim üzerime kapanıyor. Lanet kapıyı kapattı. *Kapattı.*

O kadar yüksek sesle çığlık atıyorum ki ağzımda kan tadı alıyorum. Nasıl göründüğümü hayal edebiliyorum, dölleriyle ve hayatta tutamayacak kadar kıskanç olduğu adamın kanıyla kaplıyım.

"Sam!" Tüm gücümle savaşıyorum ama bu uzun sürmüyor. Karanlık düşünceler beni istila ediyor ve ilkel savaş ya da kaç tepkileri devreye giriyor. Omuzlarım yataktan kalkmaya çalışırken ayaklarım yatak başlığını tekmeliyor. Birkaç dakika sonra başım dönmeye başlıyor ve yatak beni yutuyor. Derin ve karanlık, tıpkı zihnim gibi.

Sam'e Bianco gibi olmadığını söylediğimde safmışım. O gerçekçiydi. "*Hayır. Ben daha kötüyüm.*"

Ben daha çocukken beni kıran adamla aynı teknikleri kullanıyor. Beni kullanıyor, istemediğim şeyleri hissetmem için beni zorluyor. Ve sonra beni kendi düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Ve bundan sadece hayatımın en kötü anlarını hatırlattığı için nefret etmiyorum.

Nefret ediyorum çünkü bir şekilde, bir şekilde... işe yarıyor.

Söylediği şeyleri düşünüyorum, çünkü doğrudular. Tekniği tersine çevirdi, Bianco beni sadece kendisine odaklanmaya zorlarken o beni kendime odaklanmaya zorladı.

Rachel'ın ses tonunu duyduğumda neler hissettiğimi, bensiz eğlendiği için duyduğu pişmanlığı düşünüyorum. Lik yaptıklarıyla benimle alay ettiğinde duyduğum kıskançlığı. Sam bana istediğim her şeyi gümüş tepside sunduğunda yaşadığım korku. Simon'ı bu işe karıştırma ve hepsini pişman edeceğimden emin olma ihtiyacı.

Hepsi orada, kafatasımın duvarlarında zıplıyor.

Onlara ait olmanın ne kadar zevkli olacağına inanmaya başladığım gerçeği. Sadece onların ve benim zevklerim için yaşamak. Hayatımı cehenneme çeviren tüm o derin düşünceleri unutmak. Asla unutmadığım şeyleri, Sam'den ya da *onlardan* başka kimseye ait olmaması gereken güzellikleri sürekli düşünmek.

Gözlerim kapanıyor, içime bir huzur çöküyor.

Beni çözmeye geldiğinde, gerçek benliğimin geri geleceğini biliyorum. İnatçı, alıngan. Onu seviyorum. O benim kayam, o hayatta kalan kız.

Ama bir kereliğine, onun dinlenmesine izin verdim. Evcil tarafımın varlığıma uyum ve denge getirmesine izin verdim.

Odaya tekrar girdiklerinde bitkin düşmüştüm. Üşüyorum, vücudum titriyor ve dişlerim takırdıyor. Beni burada ne kadar bıraktıklarını bilmiyorum ama dışarıda gökyüzü karanlık. Uyuşukluk uzuvlarımı ele geçirmiş ve sesimi tamamen kaybetmişim.

Bu yüzden bir şey söylemedim. Sam yine de beni sessizce çözdü. Hiçbir şey söylemiyor. Lik kalkmama yardım ediyor ve omuzlarıma masaj yapıyor. Boynumdaki kemeri çözdü.

Döl, tükürük ve kan üzerimde kurudu ve kendimi tamamen iğrenç hissediyorum. İğrenç, aşağılanmış, kullanılmış.

"Duş al," diyor Sam ben odadan çıkarken usulca. Yumuşak ama yine de sanki artık benimle konuşmanın başka bir yolunu bilmiyormuş gibi bir emir.

Başka bir şey yapacak değildim.

Duş alıyorum, soğuk bedenimi elimden geldiğince ısıtıyorum. Elimi kolumu tekrar hissedebilmeme rağmen titremem durmuyor. Sanki bir koşu yapmışım gibi hissediyorum.

maraton koştım, dağa tırmandım ve okyanusta yüzdüm. Lik, Sam, ben: ölüm triatlonu. Kaslarım yanıyor ve zihnim bulanık.

Sonunda cildimdeki her şeyi temizlediğimde, kırmızı lekelerin oluşmasını hastalıklı bir memnuniyetle izliyorum.

Duştan çıkıyorum, aynadaki buharı siliyorum ve kendime bakıyorum. Gözlerimi koyu halkalar süslüyor, bu gölge gece mavisine garip bir şekilde uyuyor. Aşağı bakıyorum ve parmaklarımın ucuyla boğazımdaki morlukları gözden geçiriyorum. Koyu renkteler, bazı kısımları tahrişten dolayı hâlâ kırmızı. Kemerin derimi sıkıştırdığı ve çirkin bir mora dönüştürdüğü yer belli oluyor. Titriyorum ve mideme ağır bir bulantı yerleşiyor.

Geçmişte insanların Sam'in yatak odasından tam da bu izlerle çıktığını görmüştüm. Sonunda ben olmayı hayal etmiştim, ama şimdi gerçekteştiği için hiçbir tatmin hissetmiyorum.

Dayak yemiş gibi görünüyorum. Dizlerim bir an için bükölüyor ve kendimi tezgahın üzerinde tutmak zorunda kalıyorum. Korkunç bir yükselişten iniyorum. Her şeyi aynı anda hissediyorum: amımdaki ağrıyı, boğazımdaki gerginliği ve boynumdaki morlukları. Yandıkları için bileklerime bakıyorum. Oradaki yara izlerimde bir kızarıklık var. Bu iki yuvarlak yara izi tam olarak her tarafa ulaşmıyor.

Sert zeminde, yüzüm kir içinde. Kollarım, bileklerimi saran fermuarlarla öyle bir mücadele ediyor ki kanıyor. Ellerimden aşağı damladığını hissedebiliyorum. Üçüncü kez bayılıyorum. Üçüncü kez beni kendime getirmeye zorluyorlar. Gözyaşlarım kurudu, dudaklarımdan dökülen kan da öyle.

Ellerini kalçalarıma koy. Derimin derinliklerine giriyorlar. Bir kahkaha. Rusça konuşulan bir şey.

Ve acı. Bacaklarımdan arasından başımın tepesine kadar yayılıyordu.

Kıçımın yere çarpması beni geri getirdi. Birkaç kez göz kırpmıyorum, sonra kendimi tekrar ayakta durmaya zorluyorum. Çünkü ne olursa olsun, her zaman kendimi kaldıran ben olacağım. Aynaya bakıyorum, tam gözlerimin içine ve anlamsızca çalınan parçalarımı arıyorum.

Ve sonra öfke gelir.

Ateş gibi sıcak, güneş gibi parlak. Varlığımın derinliklerinden geliyor, *kaostan* başka bir şey getirmeyen en karanlık kısımlardan.

OceanofPDF.com

SAM

Ağrı Kesici -
DREAMERS

Lik başını kucağıma koyuyor ve televizyonu açıyor. Hiçbir şeye odaklanamıyorum, zihnim allak bullak, her şey dönüp duruyor.

"Bir noktada eve dönmemiz gerekecek. Çok uzun zaman önce taşınmadığımızı biliyorum ama *aslında* yaşadığımız bir kulübemiz var."

Cevap vermememi umursamıyor bile, kendi başına sohbet e t m e y e alışkın.

"A m a n Tanrım, bak ne var," diyerek bana daha da s o k u l u y o r . Elim saçlarına gidiyor, sıkı buklelerle oynayarak onları işaret parmağımın etrafında yuvarlıyor, açıyor, tekrarlıyor. Ama aklım gerçekten burada değil.

Rose'la birlikte banyoda, onun duş sesini duyabiliyorum. Lik'in kardeşi

Xi'nin yardımıyla adamın cesedini taşımak iki saatimizi aldı. Şimdi bir çukura gömülü ve umarım önemli biri değildir. Ben de Polis peşimde, son kontratımdayken değil.

Rose'a söylediğim sözleri düşündüm. Volkov'u bulduktan sonra onu öldüreceğime dair ona söz vermiştim. Asla tutmaya niyetli olmadığımı bildiği bir söz.

Şehvetim, öfkem ve kıskançlığım içinde kaybolmuşken şimdi ne diyordum? Boş tehditler, ona asla yapamayacağım şeyler.

Çünkü onu çok seviyorum.

Onu öldüremem ve hayatını cehenneme çeviremem. Bu çok zor. Rose'u olduğu her şey için seviyorum. İnatçılığı ve alınganlığı da bunun bir parçası. İçindeki güçlü kadını çıkarmak istemiyorum, sadece... sadece ona sahip olmak istiyorum. *Her şeyiyle*. Onu savunmasız ve esnek hale getirmek gibisi yok. O odada ona yaptıklarımız... Bundan daha ileri gitmek istiyorum. Onu tamamen yok etmek istiyorum, böylece onu yeniden inşa edebilirim ve sonra her şeyi tekrar yapabilirim. Lik'e yaptığım gibi. Rachel'in da bunun bir parçası olmasını istiyorum.

Parmak eklemlerimi çenemde gezdirerek her şeyin nasıl başladığının izini sürmeye çalışıyorum. Rose'a olan aşkım değil, o kalbimde ebedi bir sızı haline geldi. Ama daha çok hedefimi gözden kaybetmeye başladığım zaman; Volkov kardeşleri öldürmek. Param, Lik'e verdiğim söz. Onlara ve özellikle Viktor'a karşı olan kişisel kan davam.

Ne zaman Lik'in onu arzulamasına ve onunla parlak yeni bir oyuncak gibi oynamasına izin vermeye başladım? Onu benim kadar karşı konulmaz bulduğu için kendimi güvende hissediyordum.

Onun da, o etraftayken ondan başka bir şey düşünemediğini. Ona dokunmaktan, ona hükmetmekten ve onu takıntı haline getirmekten kendini alamıyordu. Omuzlarımdan bir yük kalktı: suçluluk yükü. Çünkü eğer ikimiz de umutsuzca onu tüketiyorsak, onu ya da onu seçmek zorunda değilim.

Bu düşünceleri düşündükçe midem bulanıyor, birini diğerine asla tercih edemeyeceğimi çok iyi biliyorum. Lik her şeyimi istiyor, beni kabul ediyor, bana değer veriyor. Rose her adımda benimle savaşıyor. Tam da onu sevdiğim gibi.

Bazen hala benimle dövüştüğünü düşünüyorum çünkü bunu yapmayı her zaman sevdi ve sonunda benim kazanmama izin vermekten mutlu olacağını biliyordu. İnatçılığı onu isyankâr olmaya itiyordu, ancak kontrolü ele geçirmesine izin vermekten mutlu olduğu bir kişi varsa o da bendim. Çünkü bana tüm kalbiyle güvenirdi. Artık sahip olmadığımız ve her iki tarafta da nasıl yeniden inşa edileceğinden emin olmadığım bir şey.

Bazen hâlâ benimle kavga ettiğini düşünüyorum çünkü sadece Rachel'la gerçekten mutlu olabilirdi. Sadece Rose'da özlemini duyabileceğim bir sevgiyi paylaşıyorlar. Konu güvensizliğine geldiğinde bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor ama onu tanıyorum ve utangaç kız arkadaşı olmadan öleceğini biliyorum.

Ve Rachel'ı neden korumak istediğimi çok iyi biliyorum. Eskiden onu kıskanırdım, hâlâ da bir şekilde kıskanıyorum. Ama ondaki morlukları gördüğümünden beri her şey değişti.

Başımı arkaya atıp kanepenin arkasına yaslıyorum. Lik, programındaki

seksi bir adam hakkında bir şeyler söylüyor ve ben de bir tür 'sözünü geri al' mırıldanıyorum. Sanırım öyle yapıyor.

Gözlerim kapanıyor ve ilk önce sadece birkaç saat öncesinin görüntülerini görüyorum. Rose yatakta, adamın kanı karnının her yerinde. Göğüslerinin ellerimdeki hissi, ağzının aletimin etrafına sarılmış hissi. Boğazında bir silah susturucusu varken çıkardığı sesler, yatağa bağlı vücudunun görüntüsü. Çığlıkları, inlemeleri, acısı. O kesinlikle bu dünyada yürüyen en muhteşem kadın.

Kadınlar için yapılan savaşları anlamak zor değil. Bizler sadece insanız; gururumuz bizi yönlendirir ve sevgimiz bizi kontrol eder.

Menelaos Helen'i Paris'ten geri almak için on yıl boyunca savaştı. Ordular krallıklarını terk etti, çocuklar öldü, kraliçeler köleye dönüştürüldü ve Troya yanıp kül oldu.

Erkeklerin aptallığı beni hayrete düşürmekten asla vazgeçmiyor. Özellikle de benimki, sevdiğim kadını yanımda tutmamı sağlayacaksa en güçlü Yunan kahramanıyla seve seve savaşabileceğimi itiraf etmeye gelince. Rose'un sonsuza dek benim olacağı anlamına gelseydi, bir yıl daha savaşır, bir savaş daha yapar, Aşil'i Tanrıların önünde yere sererdim.

Ya da onun beni dönüştürdüğü deli gibi, kıskançlıktan gözü dönmüş bir şekilde, neye bulaştığının farkında olmayan masum bir adamı öldürebilirdim. Onu kendi kişisel Truva savaşında ölenler listesine eklerdim.

Yavaşça kendi dünyama, Rose'un sadece benimle ilgilendiği dünyaya sürükleniyorum.

15 yaşında

Nate ve babamla birlikte oturduğum oturma odasından, Rose'un koridordan merdivenlere doğru koştuğunu görüyorum. Uzun saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmış, tam da Bianco'nun sevdiği gibi. Boynunun arkasındaki yara izini buradan göremiyorum ama orada olduğunu, derisine işlediğini biliyorum.

"O kadar da büyük bir mesele değil evlat. Bir şekilde öğrenmen gerek. Sam hiç umursamıyor, değil mi oğlum?" Babam her zamanki gibi sarhoş olduğu için kelimeleri biraz geveliyor. Her zaman alkol kokar ama Bianco'nun evine gittiğimizde bunu gizlemekte ustadır.

Tek bir işi var, sadece tek bir işi; Bianco ailesi için adam öldürmek. Bunu kaybetmek istemiyor. Tehlikeli bir adamdır ama Cosa Nostra'nın yanlış tarafında yer almak istemez.

Nate'in koruyucu babası, babamla birlikte bir cinayete gitmesini istiyor. Bir çeşit kabul töreni. Nate gidecek, çünkü o her zaman söyleneni yapar. Onda bu var.

Gözlerinde soğukluk ve kalbinde hiçbir şey yoktu.

Babam sorusuna cevap vermediğim gerçeğini görmezden geliyor. Neredeyse hiç konuşmamama aldırıyor. Aslında bundan hoşlanıyor, hatta bunu talep ediyor.

O ve Nate konuşmaya devam ederken bedenim tamamen orada, ama aklım Rose'da. Üst kattaki odasında olmalı. Bianco'nun ofisinde onunla kırk beş dakika geçirdi, sonra adam gitti ve onu bir saat daha oraya kilitledi. Onu çıkarmak için kapıyı açtı ve o da koşarak yukarı çıktı.

Bana ihtiyacı var ve bedenim ona yakın olmak için yanıp tutuşuyor. Birbirimizi dört yıldır tanıyoruz ve son iki yılda ikimizin de vücudu değişti. Eskiden ikimiz de diğerinin bedeninden geçen elektriği hissetmeden sarılabıldik. Şimdi, kollarıma mükemmel bir şekilde sığıyor, sıska ve küçük. Boyum zaten ortalama bir on beş yaşındakinden daha uzun ve babamın beni sürekli egzersiz yapmaya zorlaması kaslarımı kaya gibi sertleştirdi.

Şimdi sarıldığımızda, tamamen kucaklaşıyoruz. Kucağımda kayboluyor, kocaman bedenim tarafından korunuyor. Şu anda buna ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ve tedavi edilmesi gereken çürükleri olacak. Bunu onun için yapmak istiyorum, onu yatıştırmak ve yanlış bir şey yapmadığını söylemek istiyorum. Hepsi onun suçu.

Hiç düşünmeden ayağa kalktım ve koridora yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor babam. Amerikan aksanından nefret ediyorum.

Ben anneminkini tercih ederdim; İngiliz, en yumuşak haliyle keskin. Ben Londra'da doğmuştum, babam kısa süre içinde geldiği yere geri dönmemiz için ısrar etse de. On yaşına geldiğimde Amerikan vatandaşıydım. Ama ABD'de bile, kocası barlarda ya da cesetleri gömerken evde olan, bana bakan hep oydu. Bu yüzden onun sayesinde aksanımı korudum. Şimdi o gitti ama ben asla kaybetmek istemiyorum. Bu onun bir parçası, sonsuza dek içimde.

"Banyo," diye cevap veriyorum.

Alt kattaki banyonun önünden geçip Rose'un yatak odasına giden koridora çıkıyorum. Bir dakikalığına kapısının önünde duruyorum, ürpertici bir şekilde çıkarabileceği herhangi bir sesi yakalamaya çalışıyorum. Ağır nefes alıp verişini bana hâlâ Bianco'yla yaptığı son seansı atlatmaya çalıştığını söylüyor.

Kapıyı çalarım.

"Kim var orada?" Sesi kısıp ve gergin.

"Benim." Cevap verirken aynı anda kapıyı itip açıyorum. Beni içeri davet etmesini beklememe gerek olmadığını biliyorum.

Spor sutyeni giymiş, sırtı aynaya dönük, parmaklarıyla parlak kırmızı yaralara ulaşmaya çalışıyor. Sürdüğü soğuk krem yüzünden bembeyaz olmuşlar.

onlara.

Bianco genellikle sırtını ve kollarını incitiyor. Karnı o kadar sık ağrımıyor çünkü sırt üstü yattığında dönmesini engellemek daha zor oluyor. En azından bana öyle söyledi.

"Aşk böceği," diye iç geçirdim. "Bırak yardım edeyim."

Ayaklarım ona doğru acele ediyor. Elini tutup parmaklarımı onunkilere sürüyorum, kremleri ovuyorum. Tenim onunkine değdiğinde ısınıyor.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana sırtını dönüyor. Arkasında dururken, bakışlarımız aynada kilitleniyor. Gözleri hemen düşüyor, yaşlar kirpiklerine yapışıyor.

"Sorun değil, ağlayabilirsin. Benden hiçbir şey saklamak zorunda değilsin."

Başını sallıyor. Omuzlarının hemen altındaki yaralara krem sürdüğümde yüzünü buruşturuyor.

"Neden ağladığımda beni bu kadar güzel buluyor?"

"Onun deliliğine bir sebep bulmaya çalışmayın. Hiçbir sebep yok."

"Baban gibi mi? Böyle olması için bir neden yok mu?" diye mırıldanıyor.

Cevap vermek yerine, sırtındaki her bir kırmızı izin kapatıldığından emin olmaya odaklanıyorum. Her bir ağrının mümkün olduğunca yatıştırıldığından emin olmaya.

Sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor, ama yıllarca cildine dokunabilirim ve bundan bıkmam. O kadar pürüzsüz ki. Onun altın sarısı teni benim ellerimi solgunlaştırıyor. Leylak, menekşe ve sardunya kokuyor - en sevdiğim koku.

Bazen geceleri, onun parfümünün anısını zihnimde canlandırmak için dönüp duruyorum. Gözlerimi her kapattığımda, o oradadır. Gece mavisi gözleri, mürekkep gibi saçları. Çenesinin gerginliği, gözlerinin badem şekli. Kirpiklerinin uzunluğu ve dudaklarının kırmızısı. Gece gündüz hepsi benimle kalıyor. Ne yaparsam yapayım, nerede olursam olayım, Rose benimle.

Geçen yıl ona giymesi için benim bir kazağımı vermiştim. Geri verdiğinde, onun kokusu vardı. O kadar ki, o gece yatarken onu giydim. O gece ilk kez onun görüntüleriyle kendime dokundum. O kadar çok otuz bir çektim ki ertesi gün onun bakışlarıyla karşılaşamadım.

Ona, arkadaşlığımıza, onun üzerinde kurduğum korumaya ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum. Sonra bir gün bana farklı bakmaya başladı. Benim yanımdayken davranışları değişti. Saçlarına dokunma ve ellerini bükme şekli. Her dokunuşumuzda parmakları tenimde gezinmeye başladı. O zaman onun da aynı şeyi hissettiğini anladım. Suçluluk duygusu o anda beni terk etti.

"Babanın annene yaptığı şey için üzgünüm," diye ekliyor bir saat süren sessizliğimden sonra. "Üzgün müsün? Hâlâ mı?"

Rose ve kardeşleri Nate ve Jake'in insani duygulara nasıl tepki verdiklerini görmek ilginç. Yaşam ve ölüm gibi olaylara. Bir çocuğun anne babasını nasıl sevmesi gerektiğine. Örneğin bir annenin vefatına.

Onlarda empati diye bir şey yok. Annemin beni doldurduğu gibi koşulsuz sevginin ne olduğunu bilmiyorlar. Çünkü kimse onlara göstermedi. Annem hakkında konuşurken sesi düzleşiyor. Bir yıl önce tanınmaz halde olduğum, şiddet yanlısı, alkolik babasıyla aynı yola girmeye hazır olduğum için üzgün olduğundan şüphem yok. Üzülüyor ama sadece perişan olduğum için üzülüyor. Olanlara karşı bir şey hissettiği için değil.

"Annem için üzülmeyi asla bırakmayacağım," diye itiraf ediyorum, gözlerim onun sırtına odaklanmış. Artık kapatılacak yara izi yok ama yine de hareket edemiyorum. "Onu öldürdüğü için babamdan sonsuza dek nefret edeceğim."

Ne yaptığını biliyor, ondan saklamama gerek yok. Eğer bir şey varsa, bunu yüksek sesle söylemek güzel.

"Onu yaparken gördün mü?" "Evet."

Ona her zaman şiddet uygulardı, çoğu zaman onu feci şekilde döverdi. O gece farklıydı. Benimle birlikte gitmeye çalışmıştı. Yatak odalarının kapısını açtığını ve onu kadının üstünde, elleri boynunda gördüğümü çok iyi hatırlıyorum. Bavullar yatağın yanında yerde açıktı ve yarısı doluydu. Bacakları yataktan sarkıyordu ve vücudu kasılıyordu. Hava ter ve alkol kokuyordu, oda gölgeler içindeydi.

"Bir şey mi dedin?" Şimdi arkasını dönmüş, okyanus bakışlarıyla benim siyah bakışlarımı yakalamaya çalışıyor.

"Ona ne yaptığını sordum ve durmasını söyledim." Ellerimi tutuyor, küçük başparmakları sırtlarında daireler çiziyor.

"Peki o ne yaptı?"

Onu tanıyorum. Tüm bu soruları başkalarının sefaletini düşünmek ve kendi sefaletinin o kadar da kötü olmadığına kendini ikna etmek için soruyor.

Sonunda ona bakıyorum ve benden bilgi almaya çalışmasında güç buluyorum. Bu konuda hiç konuşmadım, onunla bile.

"Sessiz kalmazsam sıranın bana geleceğini söyledi."

Tepki vermesini beklemeden onu ellerinden tutup kendime çekiyorum ve kollarını belime dolamaya zorluyorum. Sonra başının arkasından tutup

onu göğsüme yasladım.

"Korkmuştum," diye kulağına fısıldadım. "Kendisinden çok daha büyük adamları öldürdüğünü gördüm. O bir deli, onu bu kadar güçlü yapan da bu. Korkmuştum, bu yüzden hareket etmedim. Ve konuşmadım. Onu kurtaramadığım, hatta kurtarmaya çalışmadığım için kendimden utanıyorum." Onu göğüs kafesine çarpan kalbimi dinlemeye zorlayarak devam ediyorum, "Ölmek istemedim, Aşk Böceği... Seni geride bırakmak istemedim."

"Özür dilerim," dedi bana. "Geride kalmaya değecek biri değilim."

Sonunda ondan uzaklaşıyorum, onu kol mesafesinden tutuyorum ve gözlerinde bir açıklama arıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Gideceğim Sam. Öyle ya da böyle. Bir planım var ve eğer işe yaramazsa..." Benden uzaklaştı ve yatağına doğru yürüdü.

"Öyle söyleme. Böyle konuşmandan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Bianco ile evlenmeyeceğim. Asla. Ölmeyi tercih ederim. Ölmek istiyorum Sam. Ama bana izin vermiyorsun."

"Çünkü seni buradan uzaklaştıracığımı biliyorum," diye savunuyorum.

"Daha fazla bekleyemem! Yorgunum ve acı çekiyorum. Korkuyorum. Hayatımın her günü korkuyorum. Aylardır bu mülkün dışındaki dünyayı görmedim. Beni hep burada tutuyor. Burada eğitim alıyorum, burada aktivitelerim var, burada acı çekiyorum."

"Planın nedir?" Şimdi yatağın hemen yanındayım. Üzerine oturdu ve ben de tam önünde durdum.

"Yolumuza çıkan Nate. Hep öyle yapıyor. Sayısız kez vaka çalışmamızla iletişime geçmeye çalıştım, ancak Nate ona her zaman burada mutlu olduğumuzu ve taşınmayacağını söylüyor. Sadece benim ve Jake'in gitmesine izin vermiyorlar. Beni dinlemiyor."

"Yani?"

"Yani ölürse yolumuza çıkmayacak." "Şu anda deli gibi konuşuyorsun."

"Ona yapacağımı söyledim. Bana inanmıyor. Ya o ya ben, sana söz verebilirim."

"O senin kardeşin."

"Hayır. Jake benim kardeşim ve eğer başka bir şey olursa, Nate yine Bianco'nun tarafını tutarsa..."

"Rose... dur. En iyi arkadaşım hakkında konuşuyorsun." "Senin için kim daha önemli, o mu ben mi?" "Bana bunu sorma."

"Birimiz ölecek Sam. Kimi seçiyorsun?" Sesi çok kızgın, çok gerçek.

"Ona ya da kendine zarar vermene izin vermeyeceğim."

"Eğer benimle değilsen, onunla birlikteindir."

"Kes şunu." Kendimi kontrol edemedim onu sırtı yatağa değene kadar ittim, bacaklarımız birbirine dolandı ve tam üstüne çıktım, ellerimi yüzünün iki yanına, yatağa koyarak kendimi onun üzerinde tuttum. "Aşk böceğim... dur lütfen. Bu beni öldürüyor."

Yüzünü buruşturuyor ve gözlerinin kenarından inci gibi yaşlar akıyor. "Sırtım," diye inliyor.

Hareket etmiyorum. Neden hareket etmiyorum?

Bir damla gözyaşı düşüyor ve acıdan tıslayarak yer değiştiriyor. "Sam, acıyor."

Rose'u tanıdığımdan beri ilk kez, içimde her zaman kontrol altında tuttuğum bir şeyi harekete geçiriyor.

Kot pantolonumun içinde sertleştigimi hissediyorum, acı verici bir şekilde. Az önce ona verdiğim acı omurgamda karıncalanmalara ve midemde heyecana neden oldu.

Kendimden iğreniyorum. Bianco'nun ona yaptıklarından sonra, onu acı içinde görmekten zevk alıyorum. Birini incitmenin beni tahrik ettiğini biliyorum. Yavaş yavaş vücudumu tanımaya başlıyorum ve beni tahrik eden şeyleri açıkça fark ediyorum. Ama onunla değil. Asla. Yapamam.

Aniden geri çekiliyorum, artık yakınımda olmadığı için kendimi boşlukta hissediyorum. "I..." Elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Ne?" Ayağa kalktı. "Sorun yok, senin hatan değil." Söyleyecek bir şey bulamıyorum. Bir kez olsun sessiz kalmak istemiyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. "Sam, ben iyiyim. Bu kadar garip davranmayı bırak." Sertleştigimi fark etmiyor ve ben de çabucak ondan kurtulmayı başarıyorum.

Bakışlarından kaçarak, başka bir şeye odaklanmaya çalışarak odasında dolaşıyorum. Durduğumda, yüzümü ona dönüyorum.

"Belki de haklısın," diyorum sonunda. "Belki de gitmelisin."

"Ne-"

"Gerçek şu ki, keşke durumumuz böyle olmasaydı. Keşke hayat daha basit olsaydı. Bianco ile hiç tanışmamış olmanı dilemiyorum ve bunun bencilce olduğunu biliyorum. Ama o zaman ben de seninle hiç tanışmamış olurum ve bununla yaşayamam. Aynı şekilde sen gittikten sonra nasıl yaşayacağımı da bilmiyorum."

Çatık kaşları bana üç eyaletin en zeki on üç yaşındaki çocuğu olmasına rağmen aramızda geçen yoğun duyguları hâlâ tam olarak kavrayamadığını söylüyor.

Bana bir adım daha yaklaşıyor, ince parmaklarını nazikçe pazuma doluyor ve yutkunuyor.

"Sam." Tekrar sertçe yutkunuyor, söylememesi gereken bir şey söylemek üzere. Yine de dudaklarının arasından geçiyor, karşılık vermeme ihtimalimi unutarak. "Ben seninim. Ne olursa olsun, her zaman senin olacağım," diye fısıldıyor sözünü. Sanki bu sahip olduğu en iyi saklanmış sırmış gibi. Sanki Bianco onu alt kattaki ofisinden bile duyabilirmiş gibi.

Başımı salladım. Söylediklerini onaylamak için yapabileceğim tek şey bu. Bakışlarımı onunkilere dikiyorum, renklerimizi titanların çatışmasında karıştırıyorum çünkü kelimelerin benden çıkmayacağını biliyorum. Gözlerindeki hayal kırıklığı beni öldürüyor.

Keşke aklımı okuyabilseydi.

Seni seviyorum.

Konuşulmayan bağımız aracılığıyla en derin düşüncelerimi paylaştıktan sonra, hayatın gerçekliğini paylaşıyorum ve onu gerçeğe çarpıyorum.

"Gitmelisin, Aşk Böceği."

Gözlerindeki acının kayboluşunu, bağımsızlığın alevleriyle boğuluşunu izliyorum. Sözlerimi ciddiye aldığını biliyorum çünkü her şeyden çok arzuladığı bir şey varsa o da özgürlüktür. Ayrılacak çünkü gerçek şu ki... Rose hayatta kalmak istiyorsa Bianco ve örgütünden uzakta olması gerekiyor.

Benden uzakta olması gerekiyor.

Bu kadar çabuk olacağını hiç tahmin etmemiştim. O öğleden sonra bana benim olduğunu söyledi ve ben hiçbir şey söylemedim. Ertesi gün Bianco, Jake'i ağza alınmayacak şeyler yapmaya zorladı. Jake, Bianco'nun şiddetine karşılık verdi. Nate kardeşinin tarafını tutmadı. Rose'un her zaman dediği gibi, yoluna çıktı. Ve onu vurdu. Kalbine doğru gittiğini düşündüğü bir kurşun. Asla hayatta kalmaması gereken bir kurşun. Bugüne kadar, ağabeyinin ölmesini hiç istemediği için mi yoksa bir kaza olduğu için mi ıskaladığını hala bilmiyoruz.

"...onun üzerinde."

"Ne?" Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi. Ne kadar zamandır yoktum bilmiyorum. Lik hala başını kucağıma koymuş televizyon izliyor.

Yüksek sesle ofluyor. "Konuşmama iznin var ama dinlememe iznin yok Sam."

"Özür dilerim." Yumuşak bir elle kafa derisine masaj yaparak onu rahatlatıyorum. "Ne diyordun aşkım?"

Sözlerim karşısında vücudunda oluşan ürpertiği hissediyorum.

"Diyordum ki, onu kontrol edelim mi? Bir süredir banyoda. Ama biliyor musun?" Kanepeye yan değil de sırt üstü uzanmak için arkasını döndü ve bana baktı, "Eve gidebiliriz ve sen de kıcıımı sikebilirsin. Yalnız kalmak için ölüyorum."

"Rose'dan uzak kalmak mı istiyorsun?" Şaşırarak sordum. Onunla tanıştığı andan beri durmadan onun hakkında konuşup duruyordu. O kadar uzun zamandır, bir tür efsane gibi onun hakkında bir şeyler duyuyordu ki. Sonunda onu gördüğünde güzelliğinin gerçek olduğuna inanamadı.

"Sakin erkek arkadaşım ile biraz zamana ihtiyacım var. O etraftayken ortaya çıkan huysuz canavarla değil."

"Yalnız zaman geçirebiliriz. Ama ona hâlâ ihtiyacım var."

"Öyle mi?" Rose'un yüksek sesli, alaycı alaycılığı Lik'i doğrulmaya zorlarken ben de onun oturma odasına girişini izlemek için yer değiştiriyorum. "Bana ihtiyacın var mı, yoksa beni yanında tutmak için bir bahane mi buluyorsun?"

"Nasıl hissediyorsun?" Lik soruyor, zaten güzel olan sesini tatlandıran gerçek bir endişe.

"Bedava," diye cevap veriyor. Bir omzunda sırt çantası asılı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor erkek arkadaşım, ben sessizliğime çekilip duruma nasıl yaklaşacağımı düşünürken.

"Gidiyorum."

"Hayır, değilsin." Sahiplenme içgüdümü kontrol edemediğim için pişmanlık duyarak neredeyse irkiliyorum.

"Kardeşleri bulma planınız başarısız oldu. Artık yardım etmeyeceğim."

Yavaşça ayağa kalkıyorum, kanepenin etrafından dolanmak ve onun yanına geçmek için zaman ayırıyorum. "Başka bir yol bulacağım. Viktor'u istiyorum ve onu içeri çekmek için en sevdiği oyuncağına ihtiyacım olabilir."

Kıkırdıyor, zalimlik ciğerlerini terk ediyor. "Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi? Onun oyuncağı olduğuma." Şeytani sırıtışı karşısında Lik'in koltukta kıkırdadığını hissediyorum. "Ve şimdi de senin olduğumu düşünüyorsun."

"İnanmıyorum, *biliyorum* Rose. Senin beynini öyle bir yıkamış ki neredeyse bir lobotomi geçirmişsin," diye alay ediyorum. "Stockholm sendromu gerçekten sert vuruyor, değil mi?"

"Neden bilmek istiyorsun? Beni çatı katında tutarak bunu mu yapmaya çalışıyorsun? Bu arada kaçırıldığım yerden sadece birkaç metre uzakta."

Sessiz kalıyorum. Bunu hiç düşünmemiştim. Kurtların onu yakaladığı yeri mükemmel bir şekilde gören bir yerde tutulmasının onun üzerinde yaratabileceği etki.

Boğazımın arkasında asit tadı alıyorum, açık pencereden gelen çığlıklarını hatırlıyorum. Merdivenlerden koşarak inişini... arabalarının uzaklaşmasını izlerken bunun onu son görüşüm olabileceğini biliyordum. Onun yaptıklarının intikamını alacaklarını bilmeliydim. Ailesini kurtarmak için babalarını vurduğu geceyi çok iyi hatırlıyorum. Hepimizi kurtarmak için.

Bianco, Rose'a atış dersleri verirdi. Yoğun ve korkutucuydu ve onu tanıdığım en hassas atıcıya dönüştürdü. Bianco onunla çalışmaya başladığında Rose o kadar gençti ki elindeki silahın ağırlığıyla kollarını zorlukla dik tutabiliyordu.

On iki yaşına geldiğinde tek bir hedefi bile ıskalamamıştı. Ölümcül bir silahla ne kadar rahat hissettiğini görmek tüyler ürperticiydi.

İki yıl önce Vladimir Volkov, Nate'in işini bitirmeye çalıştı. Vladimir o zamanlar örgütün başındaydı, oğulları başa geçmeden önce. Ben en iyi arkadaşımı koruyamadan Nate'i yakaladı ve işini bitirmek için onu bir depoya götürdü. O zamanlar Cosa Nostra ve Bratva arasındaki savaş tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Küçük bölgeler için savaşıyorlardı. Şaşırtıcı bir şekilde, Nate'in kardeşleri çalkantılı geçmişlerine rağmen benimle birlikte onu kurtarmaya geldiler. Vladimir Nate'i silah zoruyla tutarken Rose onu boğazından vurdu. Kurşun Nate'in yanından geçip gitti ve kanlı bir katliamla Volkov'un etini parçaladı.

Rose bunu yapmak ya da bu işe bulaşmak için çok gençti. Bianco'dan kaçması asla buna yol açmamalıydı. Ama yine de oldu.

Ve sonra Volkov kardeşler babalarının intikamını almak için onu kaçırdılar.

O yıl onunla asla tekrar iletişime geçmemeliydim. Huzurlu bir hayat yaşıyordu ve Nate ile ben bunu mahvettik. Ve Vladimir'i vuran ben olmalıydım. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Yine de Viktor Volkov'la birlikte harika bir hayat bulduğunu bilmek içimde bir his uyandırıyor. Safça onun düşüncelerini, duygularını, aşkını ele geçirmesine izin verdiğini bilmek... Nefret o kadar küçük bir kelime ki.

"Gidemezsin," diyorum ona basitçe. "Eğer bir yere ihtiyacın varsa gece için kulübeye gideriz, ama seni yatağa bağlamama izin verme."

Karanlık bir kahkaha atıyor. "Sam, kendini kandırmayı bırak. Beni elinde tutamayacağını biliyorsun. Çok kişi denedi ve başarısız oldu. Sen özel biri değilsin."

Kolumu uzatıp siyah saçlarından ıslak bir tutamı kulağının arkasına

götürmeme engel olamıyorum.

"Onlarla benim aramda bir fark var." Başparmağım yanağına uzanıyor, onu okşuyor. "Sen onlardan değildin." Dolgun dudaklarına bastırana kadar parmağımla çenesini izliyorum. "Ama sen benimsin, hatırladın mı?"

Ona birkaç dakika önce hayalini kurduğum anı hatırlatmadan edemiyorum. Hiç unutmadığını bildiğim bir anı. Gözlerinde parladığını gördüğüm için bundan eminim. Yıllar boyunca, özellikle de son birkaç haftadır bana karşı geliştirdiği nefretin yerini hızla alıyor.

Başını iki yana salladı ve bir adım geri çekilerek bedenlerimiz arasına çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koydu. İkimizin de içinde dolaşan elektriği şimdiden hissedebiliyordum.

Sonra bir kahkaha patlattı. O kadar çok güldü ki Lik'le bakiştık ve bu sefer gerçekten kırılıp kırılmadığını merak ettik.

"Senin olduğumu mu sanıyorsun?" diyor sonunda. "Güldürme lan beni. Gerçekten göremeyecek kadar kör müsün?" Bir elini saçlarında gezdiriyor ve bana sırtıyor. "Sen bana aitsin, Sam." Bana doğru bir adım atınca geri çekilme ihtiyacı hissediyorum ama yine de duruyorum, onun üzerinde yükseliyorum. "Ve bunu sevimli, romantik bir saçmalık olarak söylemiyorum. Sen benim malımsın diyorum."

"Kapa çeneni," diye feryat ediyorum, kalbimin çılgınca bir ritme girmesinden nefret ederek.

Bana en güzel sahte dudaklarını uzatıyor, dudakları o kadar muhteşem ki tek istediğim onları ısırarak. "Neden hayatımdan hiç çıkmadığını hiç merak ettin mi? Neden başka biriyle sevişirken hep beni düşünüyorsun?"

Başımı çeviriyorum ve eli çenemi kavrayarak beni tekrar ona dönmeye zorluyor. "Benimleyken neden hep bu kadar sessiz olduğunu hiç merak ettin mi? Ya da neden bu kadar saldırgan olduğunu?"

Parmakları yanaklarıma sertçe bastırıyor, kısa tırnakları batıyor. "Bu şiddet, kendine sahip olamamanın verdiği hayal kırıklığıdır. Düşüncelerin sana ait olmadığına ortaya çıkan bir sorun. Onlar *bana ait*. Kafanda, kalbinde, lanet olası ruhunda kendime bir yer edindim. Ve inan bana, sadece ben izin verdiğimde özgürsün."

Etkisinden gurur duyarak kendi kendine kıkırdıyor. "Asla mutlu olamayacaksın çünkü sadece *benimle* mutlu olabilirsin. Sana gerçek bir servet ödediğim bir oyuncak gibi sahibim." Bakışlarımla yana kayıyor ve sesi daha da sertleşiyor.

"Bana bak Sam," diye tersliyor. Ben de bakıyorum. "Sen. *Benimsin*. Bunu unutmama izin verme."

Tepkimi umursamadan çenemi şiddetle bırakıyor. Kapıya doğru yürümesini izliyorum ve sahip olduğum son kaynağı arıyorum.

"O ölecek Rose," di y e tehdit ediyorum istediğim kadar sert olmayan bir sesle.

Sadece gülüyor. "Lütfen, beni hâlâ Rachel'in hayatıyla tehdit etmeye çalıştığını söyleme."

"Acı çektireceğim," diye ısrar ediyorum, ama o çoktan benim Yalan.

"Sam," diye iç geçiriyor. "Seninle tamamen oynadığını bilmek nasıl bir duygu?

Kendini intikam arayışında mı buldun? Volkov'ları öldürmeye odaklanmış olsaydınız, muhtemelen şimdiye kadar ölmüş olurlardı. İki kardeş de ölmüş olurdu. Bunun yerine, duygularının yoluna çıkmasına izin verdin. Beni bulduğunda Viktor'u sana tercih ettiğim için nefret ettin. Bana olan aşkın, bana sahip olma ihtiyacın ve Rachel'a olan kıskançlığın ona karşı hisler geliştirmene neden oldu. Çok farklı biri, değil mi? Olmasını beklediğinden çok daha güçlü."

Kendi kendine başını sallıyor, onun Lik'e aşık olduğu kadar benim de aptalca onun kız arkadaşına aşık olduğumu anlamış olmaktan gurur duyuyor. "Onun bu yönünü seviyorum. Ona bencilce aşık oldum, çünkü ona attığım her şeyi kaldırabiliyordu. Ama senin sayende, o da bana karşılık verdiğinde onu daha çok sevdiğimi keşfettim."

Omuz silkiyor ve bir elini kapının koluna koyuyor. "Ona zarar vermezsin. Sadece kendine zarar verirsin. Yine de hakkını vermeliyim: Dördümüzden bir şey çıkarmaya çalışmak güzeldi. *Heyecan vericiydi*. Şimdi gerçeklere dönelim. Birbirimize karşı bu nefreti beslediğimiz sürece ilerleyemeyiz ve ben bizden kurtulmaya hazırım."

Çıkarken kapıyı çarpmıyor. Bana dönüp bakmadı. Ve ben burada duruyorum, tamamen sarsılmış bir halde. Öfke ve üzüntü damarlarıma yayılıyor ve beni şeytani bir hale getiriyor.

Kapıya doğru yürüyorum ve yumruğum tahtaya çarparak eklemlerimde çukurlar açıyor. Sırada duvar var, derim kırılırken sıvalar patlıyor.

"Sam!" Lik şok içinde bağırır.

"Kahrolası kaltak!" Ben de ona bağıriyorum.

Beni kimse durduramaz. Arkamı döndüğümde, mutfak tezgahındaki her bitki ve dekorasyon yere düşüyor. Hulk'un bana karşı hiçbir şeyi yok.

televizyonu kapıp odanın diğer tarafına doğru fırlattı.

"Lanet olsun. Sakin ol!"

"Hayatına devam etmek mi istiyor?" Ses tellerimi yırtarak çığlık atıyorum. "*Benden ayrılmak mı istiyor?!*" Duvara bir yumruk daha atıyorum, parmak eklemlerime kan bulaşıyor ve elimden acı fişkırıyor. "Bizi gerçekten unutabileceğini ve ilerleyebileceğini mi sanıyor?!"

Bir yastığı ikiye ayırıyorum, tüyler odanın içinde patlıyor. "Bırak onu *Lanet olsun. Dene.*"

Lik kolumu tutuyor ve ben ona dönüp baktığımda onu o kadar sert ittiğini ve yere düştüğünü çok geç fark ediyorum.

"Neyin var senin?" diye bağılıyor bana, her zamanki yumuşak sesi sertleşiyor. "Seni kızdırmaya çalışıyordu, bunu ciddiye alma! Kazanmasına izin verme!"

"Neyim var benim?" Homurdanıyorum. "Asıl sorun söylediklerinin doğru olması Lik!" Bağırmaktan sesim boğazımda düğümleniyor.

Kendimi tamamen kaybetmeye alışık değilim. "Hepsi doğrudu," diye tekrarlıyorum sert bir fısıltıyla. "Ve tam hedeflediği yere isabet etti."

Rose'un zehirli oku tam kalbime isabet etti. Havaya sıktığı bir kurşun kadar isabetliydi. Zayıf kaslarımı delip geçti ve içimdeki mantığı öldürdü. Şimdi elimde sadece ölümcül bir saplantı kaldı.

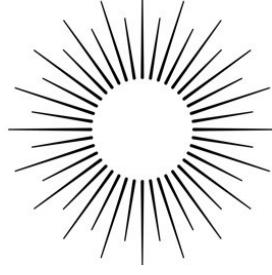
"Ne yaptığını biliyordu. Bunu siz peşinden gidin diye yaptı, gerçekten hayatına devam etmek istediği için değil."

Şu anda mantığın sesinin o olduğunu biliyorum. Ve onu dinlemem gerektiğini de biliyorum. Ama dinleyemiyorum.

Peşinden gitmemi mi istedi?

Ona tam olarak bunu vereceğim. Sadece kaybetmesi için onun aptalca oyununu oynayacağım.

RACHEL

*Gece Yarısı Aşkı - Kırmızı
Kız*

Viktor'a 60 gün kaldı.

Ön kapıyı defalarca dört kez sertçe çaldım. Üçüncü kez. Tekrar takip ediyorum.

Tak, tak, tak, tak.

Hiçbir şey.

Moralim bozuk bir şekilde sırtımı Murray'lerin çift kapısına dönüyorum. Tam bir adım atacaktım ki kapının açıldığını duydum ve başımın döndüğünü hissedecek kadar hızlı bir şekilde arkamı döndüm.

"Şaka yapıyor olmalısın." Rose'un sesi her zamanki gibi kısık ama duygusuz. Genelde bana duyduğu sevgiden yoksun. Buna o kadar alışmışım ki, bunu kanıksadığımı hiç fark etmemişim. Onu duymamak kalbimde bir delik açıyor.

"Şu anda bana kızgın olduğunu biliyorum," diyorum ona bir adım daha yaklaşarak. "Sadece beni dinlemenı istiyorum. Lütfen."

Nasıl giyindiğine bakıyorum ve kalbim küt küt atıyor. Onu zar zor örten siyah ganimet şortu. Koyu renk meme uçlarını zerre kadar gizlemeyen dar, beyaz bir atlet. Saçları dağınık ve gözleri cam gibi.

Bakışlarım otomatik olarak sağ eline gidiyor ve herhangi bir ipucu için parmaklarını kontrol ediyor. Islaklık... Bilmiyorum.

"Sen... Lütfen bana şu anda odanda başka bir kız olmadığını söyle."

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Ne-" Sonra gözleri öfkeyle kısıldı. "Şu anda gerçek misin lan sen?" diye hırlıyor. "Senin kıskançlık saçmalıklarına ayıracak vaktim yok." Kapıyı kapatmaya başladı ama ben geri ittim.

"Tamam, özür dilerim," diye bağıyorum neredeyse. "Lütfen beni içeri alın. Sadece konuşmak istiyorum. Beni incittikten sonra kendini haklı çıkarmana izin verdiğim onca zaman için bana bunu borçlusun."

Düşünürken çenesi bir o yana bir bu yana dönerken gözlerindeki tereddüt devam ediyor. "İçeri gel." Kapıyı tamamen açıyor ve ben de utangaç bir şekilde gülümseyerek içeri giriyorum.

Hadi, Rachel. Bu iş sende.

Onu evin içine ve büyük merdivenlere kadar takip ederken etrafıma bakıyorum. "Murray'ler burada değil mi?"

"İş gezisi," diye yanıtlıyor. "Onları lisedeyken gördüğümde daha fazla görmüyorum. Yine de onları özlüyorum."

"Evet, çok hoşlar." Sohbeti devam ettirmeye çalışıyorum ama son sözlerimden sonra bitiyor.

Rose'un odasına vardığımızda kapıyı iterek açtı. Ben daha odaya giremeden yatağına düşüp uzanıyor.

"Gördün mü?" diye esniyor. "Burada kız yok. Kontrol ettin. Artık gidebilirsin."

"Hadi gel." Yatağının ucunda duruyorum ve yorganın altına girmesini izliyorum. Elimi yorganın örttüğü ayağına koyuyorum ve şakacı bir şekilde sallıyorum. "Sözümü geri alıyorum."

"Hmph."

"Rose, burada deniyorum. En azından umursuyormuş gibi davranabilirsin."

Kendini yastıklarına daha da gömüyor. "Çok yorgunum." Halsiz sesi ve uyuşuk bedeni içgüdüsel şefkatli doğamı harekete geçiriyor.

"Hey, iyi misin?" Yatağın kenarına geçip yanına oturuyorum. Yüzü bana dönük olacak şekilde yan dönüyor. Saç tellerini önümden itiyorum ve bana bakıyor. Gözleri hâlâ cam gibiydi.

"Rose..." Elimi alnına koydum. "Aman Tanrım, yanıyorsun. Ne zamandır böyle hissediyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Dün gecedan beri, sanırım."

"Bir şey aldın mı? İbuprofen? Ateşin var." "Ben iyiyim." Elimi güçsüzce yüzünden uzaklaştırdı.

"Saçmalama, hemen döneceğim." El çantamı yere bırakıp banyoya yöneldim. Termometreyi ve biraz

İbuprofen, aynada kendimi kontrol etmeyi unutmuyorum. Odaya geri dönmeden önce saçımı yeniden düzenliyor ve şeftali rengi rujumu sürüyorum.

"Pekâlâ," diye anons ediyorum içeri girerken. "Ateşinizi ölçüyoruz."

"Ciddi misin sen?" diye kıkırdıyor acı acı. "Şu anda benimle ilgilenmeni istemiyorum."

"Dene ve beni durdur." Yatağa, onun yanına otururken gülümsüyorum. Termometreyi kulağına dayadım ve beklediğim gibi bana izin verdi.

"Kahretsin Rose," diye hayıflanıyorum. "Sadece sen 102,2 ateşlenir ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranırsın," diye azarlıyorum onu. İbuprofen şişesini açıp bir tanesini avucumun içine bırakıyorum. Yatağının başucundaki su şişesini kapıyorum. "Hadi, otur."

Gözlerini deviriyor ama dediğimi yapıyor. "Al bakalım." Ona hapi veriyorum ve birkaç yudum su içmesine yardım ediyorum.

İnliyor ve kendini biraz aşağı indiriyor. "Bok gibi hissediyorum," diye itiraf ediyor. Sonra okyanus bakışlarını benimkilere dikerek somurtuyor ve "Sanırım kalp kırıklığı" diyor.

Homurdanıyorum ve ona gözlerimi deviriyorum. "Çok dramatiksin."

Nefes alıyormuş gibi yapıyor ve usulca gülümsüyor. "Benimle ilgilenmen hoşuma gidiyor."

"Biliyorum," diye başımı sallıyorum. "İlgiyi seviyorsun. Her zaman sevdin, özellikle de benimkini."

Bakışlarını kaçırıp tekrar bana bakıyor. "Kırıldım, Günişığı." Dürüstlüğünü takdir ediyorum.

Kendi kendime tekrar başımı sallıyorum ve şimdi beline kadar inmiş olan yorganı düzleştirerek kendimi meşgul etmeye başlıyorum. Konuşmadan önce bunu tekrar tekrar yapıyorum. "Sam ve Lik'le ayrıldıktan sonra..." Hangi kelimeyi kullanacağımı bilemediğim için boğazımı kaşıyorum. "Hepimiz... bir şeyler yaptık."

Kıkırdıyor, muhtemelen dörtlü olduğumuzu söyleyemediğim için çocuksu olduğumu düşünüyor. Yine de devam ediyorum. "Duygularını incittim. Seni savunmasız bir duruma soktukten sonra terk ettim. Bu gerçekten boktan bir durum ve gerçekten üzgünüm."

"Ama düşünüyordum da, arabada olanlar için üzgün olduğumu sanmıyorum" demeden önce bakışlarım muhtemelen sertleşerek ona bakıyorum.

Ağzı açık kaldı. "Arabada mıydı?" "Oh..."

Bunu bildiğini sanıyordum."

"Tabii ki yapmadım. Neden yapayım ki?" diye tersliyor.

"Tamam." Onu yatıştırmak için ellerimi kaldırdım. "Tanrım, *özür dilerim*." Devam etmeden önce derin bir nefes alıyorum, "Bak, tüm ilişkimiz boyunca senin dediğin gibi yaptık. Tüm lise yıllarım seni sevmeye adanmıştı. Ve seni hala seviyorum, sadece eskisi gibi değil. Artık benimle oynamana izin vermek istemiyorum. Yaptığım şey, senin bana yaptığın şeyin aynısıydı. Ama benim durumumda, durum kafa karıştırıcı! Hepimiz... her ne yapıyorsak. Dördümüzdük ve..." Öfkelenim. "Kafam karıştı."

Çenesi gerilir ve pencereden dışarı bakar. Dışarıda yağmur yağmaya başlamış, ağır gözyaşları karmaşası içinde cama çarpıyor.

"Onlarla seks yapmak istiyor musun?"

"Hayır." Ve gerçek bu. Umarım bunu görebilir. "Kontrolden, hükmetmekten tahrik oluyorum. Sam'in Lik'le yaptığı şey bu ve ben de aynısını seninle yapmak istiyorum."

"Doğru," diye homurdanıyor. "Yani bu bir özel ders seansıydı, öyle mi?"

"Biliyor musun," diyorum ayağa kalkarken ona. "Büyük bir ikiyüzlülük yapıyorsun. Her zamanki gibi. Rose'a istediği her şeyi yapma özgürlüğü verelim, çünkü onun uğraştığı bir *travma* var, ama *hey*, yolumu kaybetmeye ve başka bir şey denemeye cesaret edemem. Sensiz kendimi keşfetmeye cesaret edemem. Neden?"

Beni görmezden geliyor, kollarını kavuşturuyor ve bana bakmıyor. Gözleri yağmurun camda bıraktığı izleri takip ediyor.

"Neden, Rose?" Israr ediyorum. "Kolay bir hayatım olduğu için mi?"

Onun soğuk sessizliği beni ısıtıyor. Cevap vermiyor çünkü haklı olduğumu biliyor. Bunu kaldıramaz.

"Seninle konuşuyorum," diye çıkıştım. "Konuştuğum zaman bana bakma nezaketini göster! Neden ben de senin gibi hata yapamıyorum? *Bozuk* olmadığım için mi?" Bağırıyorum, neredeyse çılgılık atıyorum. "Çocukken kimse beni dövmediği için mi? Kimse beni kaçırmadı mı? Travmamla başa çıkmak zorunda kalmamak için kendimi haplarla bitirmeye çalışmadığım için mi?!"

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye tıslıyor yataktan fırlarken. "Bugünün dünyadaki son günün olmasını mı istiyorsun?"

"Lütfen," diye homurdanıyorum ona. "Neden gerçeği duymak senin için her zaman bu kadar zor?"

Bir elini yüzünde gezdiriyor ve ben de bir molaya ihtiyacım olduğu için başka tarafa bakıyorum. "Neden?" Tekrar törpüledim.

"Çünkü sen benimsin," diye tersliyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bu lanet bahaneyi daha fazla dinleyemeyeceğim."

"Bu bir bahane değil," diyor bana doğru adım atarken. "Bu bir gerçek. Seni başka biriyle dūřundūęimde nefes alamıyorum. Bunu anlamıyor musun? Sen yeterli olmadığın için başka yerlere gitmiyorum. Bunu yapıyorum çünkü senin için asla yeterince iyi olamayacağımı biliyorum. Beni benim seni sevdiğim gibi sevemezsin, Rach. Bu çok güçlü. Kendine zarar veriyor, bağımlılık yapıyor, *tehlikeli*."

Kalbim durdu ve hayata geri döndü.

"Seni *seviyorum* Rose. Aksini nasıl dūřunebilirsin?"

"Ugh." Anlaşılmamaktan bıkmış biri gibi köklerini çekiştiriyor. "Anlamıyorsun. Beni sevdiğini biliyorum, tıpkı benim seni sevdiğim gibi bir şey olmadığını bildiğim gibi. Sen benim her şeyimsin, tamam mı? Sokakta sana benzeyen birini görüyorum ve kalbim duracak gibi oluyor. Sesini duyuyorum ve bir Disney prensesi gibi kuşlara şarkı söylemek istiyorum. Papatya kokusu alıyorum ve içinde yıkanmak istiyorum. Kahretsin, Rach, ben... Seni görüyorum ve kalbimi çıkarıp sana vermek istiyorum. Ez, sakla, umurumda değil, sadece *sahip ol*."

Nefes almak için bir dakika duruyor ve ruhumun derinliklerine bakıyor. "Bu şimdiye kadar duyduğun en zehirli şey değil mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum. "Seni bu řekilde sevmedięimi dūřundūęun gerçeęi. Bařka insanlarla görüřmenin yardımcı olacaęını dūřundūęun gerçeęi mi?" Bařımı sallıyorum. "Beni cehenneme çevirmene izin verdięim halde hl seni senin beni sevdięinden daha az sevebileceęimi mi dūřnyorsun? Evet... dibe vurduk. Sonunda bařardık. Zehirlenmenin z."

Yataęa dūřyor ve yataęın ucuna oturuyor. "ok yorulдум."

"Hastasın," dedim ona. "Konuşmak için iyi bir zaman değildi. Özür dilerim."

"Hayır. Kastettięim bu değildi. Bundan bıktım artık." Onunla benim aramdakini işaret ediyor ve kalbim karnıma dūřyor.

"Ne?" Benden ayrılıyor mu?

Aklımı okuyor. "Hayır, Rach...ugh." Tavana bakarak kendini geriye bıraktı. "En kötüsünü dūřnmeyi bırak. Her şeyin bu kadar karmaşık olmasından bıktım. Dūřncelerimden uzaklaşmaya ihtiyaım var."

İ çekerek yanına oturuyorum. "Ben de," diye mırıldanıyorum.

Ben yanında yatana kadar elbisemin arkasını çekiyor, kolu boynumun altında.

"zr dilerim," diyor. "Beni geride bıraktığınız için incindim. Hl da yleyim."

"Yaptığımız için üzgünüm. Tüm bunların bir parçası olmak istedim. Sana zarar veren adamları bulduklarında orada olmak istedim."

İkimiz de sadece yan yana var olurken uzun bir sessizlik oluyor.

"Çok korkmuş olmalısın," diyor sonunda.

"Ben arabadaydım. Onlarla birlikte içeri girmiş değilim," dedim, hâlâ korkuyor olmama rağmen.

"Hayır, son sınıfta hapları aldığım zamanı kastediyorum." "Oh..."

Bunu ona nasıl anlatabilirim? Bunu üç kez yaptı ve ben de onunla birlikte ölmek istedim. Çünkü Rose olmadan yaşayamazdım. Ama acı dolu bir ölümden çok korkuyorum. Onun yerine, onu kurtardım. Onu ölümden uzaklaştırmaya ve bu boktan dünyada benimle kalmaya zorladım.

"Ne kadar korktuğumu anlatacak kelime yok," diyorum ona.

"Kimseye söylemedin."

"Hayır. Sen istemedin." "Teşekkür ederim."

"Bunu gerçekten istedin, değil mi?

Ölmeyi?" Başını salladığını görmüyorum.

Sadece hissediyorum.

"Hâlâ mı?"

"Bazen. Başarısız olmamın bir nedeni varmış gibi hissetsem de. Koruyucu meleğim gitmeme izin vermedi. Bensiz olmaya dayanamıyorum."

Yüzünü bana dönmek için yan tarafına dönüyor, ben de aynısını yapıyorum. "Hayır, yapamam. Gitmene asla izin vermeyeceğim. Rose, kendine zarar vermene izin vermektense sana yardım etmeye çalışırken acı çekmeyi tercih ederim."

"Beni her zaman kollayacak mısın?" "Her zaman," diye gülümsüyorum.

"Acıdı mı?" diye soruyor sessizce. "Lisedeyken senin üzerinde her kaybolduğumda mı?"

"Elbette," diyorum ona.

"O zaman neden beni geri götürmeye devam ettin? Neden... neden bunu kendine yaptın?"

"Çünkü aşıktım ve aptaldım. Kendime mutlu anların, beni ektiğin, yalan söylediğin ya da başka biriyle anlamsız seks yapmak için ayrıldığın zamanlardan daha ağır bastığını söyleyip durdum. Eğer geri dönerse... bensiz yaşayamayacağı içindir diye düşünüp durdum."

Bana daha yakın olabilmek için yer değiştiriyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Keşke sensiz yaşayabilseydim. O zaman seni yalnız bıraktırdım, böylece mutlu olabilir ve buna değecek birini bulabilirdin."

"Neden herkesin seni istediğini biliyor musun Rose?" Ona usulca söyledim. Verdiği tek yanıt omuz silkmek oluyor.

"Çünkü güzelsin ve bunu umursamıyorsun. Bu yüzeysel bir şey. Sadece seni becermek istiyorlar ve bir dahaki sefere onları gördüğünde onlara zaman ayırmanı umuyorlar. Sen sadece kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlayan bir ödölsün."

Ses tonum küstah değil. Aslında yumuşak, bir çocuğa karmaşık bir şeyi açıklamak gibi. Her zaman bildiği ama hiçbir zaman tam olarak kabullenemediği gerçek karşısında çenesi geriliyor.

"Sana neden aşık olduğumu biliyor musun?" Ekliyorum.

"Çünkü ben güzelim ve sen de bir ödöl mü istiyorsun?" diye mırıldandı.

"Hayır," diye homurdandım. "Çünkü sen beni anladın. Tanıştığımızda sadece on dört yaşıdaydım ve kendimi bile tanımıyordum. Birdenbire, kimsenin hakkında hiçbir şey bilmediği gizemli bir kızla tanıştım ve o beni... *gördü*. Bir daha kimseyi bu şekilde görmedin. Görmediğini biliyorum. Çünkü bana yaptığın gibi kendini kimseye karşı savunmasız bırakmadın. Sadece *bana karşı*. Bu yüzden dayanmaya devam ettim. Eninde sonunda, sahip olma şansına sahip olduğun en özel insan olduğumu anlayacağını biliyordum."

Derin bir nefes alıyorum ve ona duymak istemediğini bildiğim bir gerçeği söylüyorum. "Bana yaptığın yanlış için seni asla affetmeyeceğim. Bir parçam

Bunun için senden ve kendimden hep nefret edeceğim. Ama ben bu işte kendim için varım. Ve aşığım. Mutlu olduğum sürece kalacağım. Bu artık seninle ilgili değil Rose. Bu benim gerçekten ne istediğimi takip etmemle ilgili. Ve şu anda, bu hepinizsiniz. Yani istediğim sürece benim kız arkadaşım olacaksın."

Kendi kendine kıkırdıyor. "Ne yapıyoruz, Günişığı? Nişanlından daha ne kadar saklanacağız? Daha ne kadar kötü çocuklarla oynamaya devam edeceğiz? Birbirimize *kız arkadaş* demeye nasıl devam edebiliriz? Bu noktada işin içinde çok fazla insan var."

"Hey," diye somurttum. "Sen benim kız arkadaşımısın. Seni tarif etmenin başka bir yolu yok. "Rose'u tanıyor musun?", "Evet, tanıyorum, o benim kız arkadaşım. "Rose'u gördün mü?", "Kız arkadaşımı mı kastediyorsun? Evet, ama sana söylemeyeceğim. "Hey, ben Rachel, bu da kız arkadaşım Rose."

Oyunculuk gösterime gülüyor ve ben de elimi kalçasına koyup

o. sıkıyorum.

"Seni tanımlamak için başka yollar da bulabilirim,"
diyor bana. "Öyle mi? *Kız arkadaşın daha mı iyi?*"
Ona meydan okuyorum.

"Elbette. Benim kızım. Benim güzel kızım. Benim güzel güneş ışığım. Sevişmeyi sevdiğim kız. Beni gezegendeki en mutlu insan yapan muhteşem kız. Oh, biliyorum," derken gözleri benimkilere yapışmış durumda, "hayatımın aşkı."

"Çok klişe," diye alay
ediyorum onunla. "Daha
da sevimsiz olabilirim."

"Hayır, teşekkürler." Onu geri getirip tekrar yapmadan önce itiyormuş
gibi yapıyorum. "Ugh, beni rahat bırak, seni aşık koca sevimsiz kadın."

Belimi kavırıyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Sen bilirsin, Güneşli." Parmakları karnıma gelmeden önce belimi gıdıklıyor.

"Hayır!" Çılgılık atıyorum. "Beni gıdıklama!" Bir kahkaha patlatıyorum ve kahkahamın odada yankılanmasına izin veriyorum. "Rose, siktir git!"

"Tanrım, diğer erkek arkadaşlarını da bu ağızla mı öptün?"

"İğrenç kokan erkekleri öpmem." Gülüyorum.

"Yapmasan iyi edersin," diye kulağıma hırlıyor. "Bu dudakları paylaşmıyorum."

"Ne kadar bencil bir kadınsın sen," diye söyleniyorum sonunda onu kendimden uzaklaştırmayı başarırken. Sırt üstü uzanıp bir mola veriyoruz.

"En iyi özelliğim," diye nefes alıyor.

"Rose," bir dakikalık sessizlikten sonra onu dürtüyorum. "Bay Ashton'ın sınıfında neredeyse yakalandığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Bir kahkaha patlatıyor ve elimi tutup parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor. "Neden bunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye omuz silkiyorum. "Sık sık lisede yaşadığımız korkunç anları gündeme getiriyorum. Ama çok güzel anlarımız da oldu."

"Lanet olsun," diye homurdanıyor. "O kapıyı açmaya çalışırken ben seni yiyordum. Tanrıya şükür masayı kapının önüne koymuştuk."

"Evet, ama ben masanın üzerinde oturuyordum ve muhtemelen içeri girmeye çalışırken senin adını haykırdığımı duydu." Bunu düşününce yüzüm kızardı.

"Benden nefret etmesine şaşmamalı," diye kıs kıs gülüyor. "Peki ya annen şehir kulübündeki gününden erken döndüğünde?"

"Aman Tanrım," diye kıkırdıyorum. "Mutfak masasının üzerinde seni parmaklıyordum!"

"Beni mutfak kilerinize sakladınız..." Kıkırdamam onun sözünü kesti ama devam etti. "...çıplak."

"Çok uzun süre beklemek zorunda kaldın," diye histerik bir şekilde gülüyorum.

"Bir kadın başka bir kadının saç kesimi hakkında kaç kez konuşabilir?" diye neredeyse boğulacak gibi oluyor. "Tanrım, annen sıkılmış."

"Ve sıkıcı," diye onaylıyorum. "Biliyorsun, seksimiz hakkında konuşuyoruz ama birlikte tonlarca başka şey yaptık."

"Biliyorum," diye gülümsüyor.

"Eskiden beni en sevdiğim kahvaltı mekanına götürürdün."

"The Heist!" diye bağılıyor heyecanla. "Menüleri *Brooklyn 99* karakterlerinin isimlerini taşıyor! Buraya bayılıyorum. O zamandan beri gitmemiştim..." Tereddüt ediyor, boğazını kaşıyor. "Bilirsin işte." Düşüncelerinde kendini kaybederken kaşları çatılıyor. Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor, ben de onu kışkırtmaya çalışıyorum.

"Bana onlar hakkında ne istersen anlatabilirsin," diyorum. "Yargılamayacağım."

"Önemli bir şey değil," diye gülümsüyor.

"Lütfen. Her şey olur," diye ısrar ediyorum. "Ne olursa olsun, bunu kaldırabilirim." "Yapamazsın," diye mırıldanıyor.

"Sana söz veriyorum Rose. Sandığın kadar kırılgan değilim."

"Kırılgan olduğunu düşünmüyorum," diye kendini savunuyor. "Aslında oldukça sert olduğunu düşünüyorum."

"O zaman söyle bana."

"Ben sadece..." Bu sefer bir bakışla ısrar ediyorum. Yüzünü bana dönebilmek için dirseğine dayanıyor, ben de aynısını yapıyorum ve bu anı daha da samimi hale getiriyorum. "Bazen, acaba... belki de kaçmak için daha çok çabalamalıydım diye düşünüyorum."

"Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Aaron Williams'ın gitmeme yardım ettiği güne kadar... Hiç *kavga etmemiştim*... Biliyor musun?"

"Başka seçeneğin yoktu," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Karşılık vermemek senin hayatta kalma içgüdündü. Muhtemelen seni hayatta tutan da buydu."

"Evet, ama... Bundan daha karmaşık. Bazen Viktor'la o kadar da kötü değilmiş gibi hissediyorum."

"Viktor yetkili kişi, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Hayatınız risk altındayken hissettiklerinizden dolayı suçlanamazsınız." Kendi deneyimimden duyduğum dehşet beni daha fazlasını söylemeye itiyor. "Bazen karşı koyacağınızı, ayrılacağınızı düşünürsünüz ama sonunda her şeyin düzeleceğini umarsınız."

daha iyi olur. Belki değişirsen, belki dinlersen ve sana söyleneni yaparsan." Yutkunuyorum. "Belki o zaman artık o kadar kötü olmaz."

Benim de yaşadığım bir şeyden bahsettiğimin tamamen farkında olmadan, kendi tarafını biraz daha açıklamaya çalışıyor.

"Anladım ama ya sonrası?"

"Sonra mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Artık özgürsün. Artık korkmana gerek yok."

"Biliyorum, biliyorum. Ama oradayken hissettiklerim... Ya... Diyelim ki beni, kardeşleri buldular, ya hala aynı şeyleri hissediyorsam."

Rose ile konuşmanın sorunu, her zaman iki doğru bir yalanı oynamak gibi olmasıdır. Söylediklerinde bir terslik olduğunu bilirsiniz ama ne olduğunu asla tam olarak bilemezsiniz. Şu anda bunu yapıyor. İtiraf etmeden ve tüm hikayeyi anlatmak istemeden yardım almaya çalıştığı o şey.

"Seni bulacakları konusunda endişelenme," diyorum ona usulca.

"Bulamayacaklar.

Sam hemen peşlerine düşerdi."

Sanki onu anlamıyormuşum gibi bana gülümsüyor. Sanki kimse onun neler yaşadığını anlayamazmış gibi. Belki de doğrudur.

"Haklısın," diyor sonunda, tekrar uzanarak. "Bana lise anılarımızdan biraz daha bahset."

İç çekiyorum çünkü benden istediğini alamadığını biliyorum ama yine de ağzımdan kaçırıyorum. "Peki ya korku ve vahşet filmleri koleksiyonumu bulduğu için annemle tartıştıktan sonra aradığım zamana ne demeli? Beş dakika bile geçmeden pencerelerime çakıl taşları fırlatıyordun."

"Evet... Tanrım, haklısın, konu sen olunca çok sevimsiz *oluyorum*."

"Evet," diye kıkırdıyorum. "Ama bayıldım. Hayatımda gördüğüm en iyi Romeo gibi balkonuma tırmandın." Saçlarını okşamaya başlıyorum, sevdiğini bildiğim gibi başını kaşıyorum ve o da gözlerini kapatıyor. "Bütün geceyi beni teselli ederek geçirdin. Tatlı sözlerinle beni yatıştırdın ve tuhaf biri olmadığım konusunda bana güven verdin. Annemin sadece kendini beğenmiş olduğunu."

"Annen çok kendini beğenmiş. Kışındaki süpürge'nin çelikten yapıldığına eminim."

Bir kahkaha patlattım. "Sanırım haklısın. Her neyse, mükemmeldi. Bana her zaman olduğum gibi mükemmel olduğumu hissettiriyorsun."

"Çünkü öylesin," diye mırıldanıyor, sesi uykulu çıkmaya başlıyor.

Rose'un en dürüst olduğu an uykuya daldığı andır ve ben buna bayılıyorum.

"Beni iyi hissettirmeye gelmen o kadar hoşuma gidiyordu ki, bazen sırf seni arayıp annemin beni çok sevdiğini söyleyebilmek için annemle kavgaya ediyordum."

bir kaltaktı. Telefonu kapattıktan hemen sonra penceremin önünde olacağını biliyordum." "Biliyorum," diye gülümsüyor, gözleri hâlâ kapalı.

"Biliyor musun?" Aptalca davranışımı bildiği için yanaklarım sıcacık oldu.

"Evet, bir düzen vardı. Bazen okulda seninle konuşacak zamanım olmazdı. Sebebi ne olursa olsun. O akşam annene kızgın olduğunla ilgili bir telefon alacağıma emin olabilirsin."

"Aman Tanrım," yüzümü ellerimin arasına saklıyorum, "bu çok utanç verici. Madem biliyordun, neden bir şey söylemedin? Gelmeye devam ettin. Her seferinde."

"Çünkü bana ihtiyacın vardı. Gerçek nedenin bir önemi yoktu. Çünkü yanında olmamı istiyordun. Ve ben de bunu istedim. Bana ihtiyacın olduğunda hep yanında olacağım, Günişığım."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Hafıza şeridinde yaptığımız yolculuktan dolayı duygusal hissediyorum. Kaçırılmamış olsaydı hayat çok farklı olabilirdi.

"Birlikte yaşadığımız anıları seviyorum," diyor bana. Gözleri şimdi açık ve yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Ben de."

"Biraz daha yapmak istiyorum. Mutlu anılar."

"Yapacağız." Elini sıkıyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük bırakıyorum. "Ve sabırsızlanıyorum."

"Kocandan boşandıktan sonra," diyor bana acı acı. Gözlerimi deviriyorum. "Nişanlım."

GÜL

Doin' Time - Lana Del Rey

Viktor'a 56 Gün Kala...

Sadece birkaç gün oldu ama Lik ve Sam'den haber alamamış olmak beni endişelendiriyor. Dairesinden çıkıp gittiğimden beri beş gün geçti, ona küçük bir yalanla karışık yürekten inandığım sözler söyledim.

Bizden kurtulmaya hazırım.

Ben hazırım. Yine de ondan asla kurtulamayacağımı biliyorum.

Paylaştığımız nefreti aşamıyorum. Karşılıklı sevgiyi ele geçiriyor, birbirimize yaptıklarımızdan kurtulup kurtulamayacağımızdan emin olamıyoruz.

En önemlisi, Viktor'dan aldığı intikamda bir piyon olmayı reddediyorum.

Zamanımın sınırlı olduğunu bilmek zaten çok zor. Birkaç gün önce Rachel'a her şeyi anlatmaya çok yaklaştım ama konu hep aynı soruna geliyordu: Ya bu yüzden benden nefret ederse?

Ya artık bu zahmete değmediğime karar verirse? Tüm o yalanlar ve ortadan kaybolmalar hep buradan geliyor. Gerçek ben olursam, kalması için yeterince iyi olmayacağım korkusu.

Ama ona söylemezsem, Sam ve Lik'e de söylemezsem... Bu bir taraf seçtiğim anlamına mı gelir? Viktor'un mu?

'Kaçıran kişiyi korumak, uzun süre esir kaldıktan sonra çok yaygın bir durumdur.

Başımı sallıyorum, dedektifin sesinden tekrar kurtuluyorum. Onun tarafını seçmeyeceğim. O, sakın bir görünümün ardına saklanan aşağılık bir insan. En kötü canavarı saklayan pürüzsüz bir gölün suyu. Ama bana *ihtiyacı var* ve her zaman benim için geri dönecek. Başka bir şey tamamen imkânsız.

"Dünyadan Rose'a," diye gülüyor Luke elini yüzüme doğru sallarken. Elini itiyorum. "Evet, evet. Buradayım," diye homurdanıyorum.

"Lütfen neşelen. Kötü bir ruh halindeyken berbat bir arkadaşsın," diye gülümsüyor.

Conor ve Rachel'ın büyük nişan partisine katılmak için Los Angeles'tan buraya kadar geldi. Sonra beni kavalyesi olmaya ikna etti, şimdi de limuzinindeyim, üstümde bir elbise var. Hay sikeyim.

"Neredeyse iki yıldır nişanlılar ve nişan partilerini yapmak için kaçırıldıktan sonra geri dönmemi mi beklediler? Eğer bu yüzüme vurmak değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Şampanya şişesini kapıyor ve ikimize de birer kadeh dolduruyor. "Rachel onun arkasından seninle yatıyor. Sanırım ikimiz de burada kimin zararlı çıktığını biliyoruz."

"Artık yatmıyor," diye açıklıyorum. Ve bununla, arabadaki üçlü sekslerinden beri birlikte yatmadığımızı kastediyorum. Ya da her ne olduysa. "Zaten davetiye de almadım," diye hayıflanıyorum.

"İşte bu yüzden sen benim artı birimsin." Bana göz kırptı ve bardağını verdi.

Büyük bir yudum alıyorum, alkole her zamankinden daha fazla ihtiyacım var.

Bir anlık sessizlikten sonra nihayet "Acıdığını anlıyorum," diyor. "Siz ikinizin olması gerekiyordu."

Hüzünle kıkırdıyorum. "Öyle miydik? Ona bok gibi davrandım. Ve ona kızgındım çünkü o, Sam ve Lık bana kendi ilacımı tattırmak istiyorlardı. Tanrım, ne kadar ikiyüzlüyüm."

"Durum bundan daha karmaşık. Bunu ikimiz de biliyoruz." Luke olan biten her şeyin farkında, dün görüştüğümüzden beri. En iyi arkadaşımdan bir şey saklamama gerek yok. Ağzı buruştu. "Yani seni görmeye geldiğinde bunu gerçekten çözemedin mi?"

"Hem evet hem hayır. Beni bilirsin, incindiğimi hissettiğim sürece kin tutarım.

Hâlâ hissediyorum."

"Büyü artık Rose demekten başka nasıl yardımcı olabilirim bilmiyorum."

"Hadi ama. Nasıl seks *yapabildi*-" "Eşya mı?"

Luke homurdanıyor. "Kaç yaşındasın sen? On iki mi?"

"Tam olarak ne yaptıkları hâlâ belli değil. Demek istediğim... bunu ben olmadan o ve erkek arkadaşıyla nasıl *yapabildi*?" Şampanyadan büyük bir yudum daha alıyorum. "Onu ölümle *tehdit etti*! Hiç mantıklı değil."

"Evet, çünkü seninkini hiç tehdit etmedi..." Luke alaycı bir şekilde mırıldanıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Evet, ama ben berbat durumdayım, bu bir sır değil. Kimse onun beyniyle oynamadı."

"Belki değil, ama," diye duraksıyor, koltuğunda kayıyor, "biliyorsun, garip seks... *şeylerinden* hoşlanmak için başına bir şey gelmesi gerekmiyor." Daha iyi bir kelime bulamadığı için benim kelimemi tekrarlıyor.

"Evet," diye iç geçirdim. "Biliyorum. Ve kendimi bok gibi hissediyorum çünkü ona her zaman tuhaf olmak için bir nedenim varmış gibi hissettirdim ve o bunu yapmadı."

"Tuhaf değilsin," diye düzeltiyor beni. "Kaba, sinir bozucu derecede zeki ve kendini beğenmişsin. Ama tuhaf değilsin."

"Teşekkürler."

"Sahiplenici, bir tür sosyopat. Çok iyi bir yalancı. Alaycı ve-" "Lanet olsun, anladım," diyerek pencereye dönüyorum. "Birinden geliyor İnsanların eskiden fuckboy-Luke dedikleri adam, bu çok zengin."

Yaramaz gülümsemesi ve bebek mavisii gözlerinde parlayan arsızlığı bana tam olarak istediğini elde ettiğini söylüyor: beni kızdırmak.

"Bu gece benimle çıkmana çok sevindim," diyor gerçek bir mutlulukla. "Hayran kulübüme üye olmalısın."

Saçımı karıştırıyor ve omzumu dürtüyor. "Senden hoşlanmıyorum bile. Sadece bir randevum olmadan orada olmak istemiyorum."

"O dediğin Los Angeles'lı kıza ne oldu?" Kaşlarımı oynatıyorum. Birkaç hafta önce onun hakkında susmamıştı.

"Evet, yanılmışım. Bu aşk değildi." Omuzlarını silkiyor.

"Bu ne sürpriz," diye kestirip atıyorum. Bunu her seferinde yapıyor. Aşık olmak için o kadar çaresiz ki, yeni bir kızla her tanıştığında aşık olmuş gibi davranıyor, ama sonra bunun aşk olmadığını anlıyor. Sadece siki konuşuyor.

Araba belediye binasına çıkan merdivenlerin hemen dibine park ediyor. Derin bir nefes alıyorum, bardaktan boşanırcasına yağın yağmura ve

Sevdiğim kadını nefret ettiğim bir adamın kollarında göreceğim. Viktor'la birlikteyken kaybettiğim her şeyin bir başka hatırlatıcısı.

Luke ve ben sonsuz merdivenleri birlikte çıkıyoruz, kolum onun koluna dolanmış. Şoförü başımızın üzerinde bir şemsiye tutuyor ve bizimle aynı hızda kalmasını sağlamak için her seferinde iki adım atıyor.

Merdivenlerden inen paparazziler fotoğraflarımızı çekiyor ve kaşlarımı kaldırmama neden oluyorlar. Stoneview her zaman paparazziler için fazla şık olmuştur.

"Ne yaptın sen?" Luke'a sordum.

"Ben değil, babam. Bakers Co. biraz istenmeyen ilgi görüyor."

"Bilmek istiyor muyum?"

"Hayır." Konuyu değiştirerek beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Beni küçük gösteriyorsun," diye mırıldanıyor son basamağa geldiğimizde.

"Aw." Yanağını şakacı bir şekilde çimdikliyorum. "Küçük olmakta yanlış bir şey yok ve ben her zaman senden daha uzun oldum."

Davetiyesini girişte görevli güvenlik görevlilerine veriyor. Biri kâğıt parçasını kontrol ediyor, diğeri de bana kocaman bir gülümseme vermeden önce beni kontrol ediyor. Benim gözlerim onun parmağındaki yüzüğe, onunki ise göğüslerime takılıyor. Ne sikim ama. Gerçekten çok küçükler, bu kadar ilginç olan ne?

Gövdesi şeffaf ağdan yapılmış uzun siyah bir elbise ve göğsümü örten kalın siyah bir bant giyiyorum. Kayış olarak iki sahte elmas zinciri. İpekten yapılmış uzun bir etek ve uzun bir adım *atmamam için* yeterince yükseğe çıkan iki yırtmaçlı siyah ağla kaplı. Kollarımdaki ve omzumdaki dövmeler görünüyor, belimin etrafındakiler de korse üzerinden görülebiliyor.

Gardiyanın gözlerini benden ayırmaması için gereken buydu. "Karın nasıl?" Yüzüğünün fark edilebilir olduğunu hatırlatmak için soruyorum. "Ne?" diye cevap veriyor, sanki onu büyüleyen bir cadıymışım gibi başını sallıyor. "Ateşli mi?" Ona hızlı bir göz kırparak ısrar ediyorum.

"Kes şunu," diye kıkırdıyor Luke yanımda. Elim tutup beni içeri çekerken ben de güvenlik görevlisine ters ters bakıyorum.

En iyi arkadaşım ve ben ana yemek ve tatlı arasında bara gizlice giriyoruz. Birkaç içki içmemiz uzun sürmedi. Şarap ve şampanya harikaydı, ama Rachel'ı görmenin üstesinden gelmek için biraz daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı.

Conor, baş masada ortak aileleriyle çevrili. Gözlerim sürekli ona dönüyor, yüzlerce insanın arasında *hep* onu buluyorum.

"Cidden, kimin böyle büyük bir nişan partisine ihtiyacı var ki?" Jamie, Luke ve bana barda katılarak soruyor.

"Küçük aleti olan biri," diye cevap veriyorum, şampanyası boğazında düğümleniyor. "Jamie, Jake'ten kaçmayı başardığına inanamıyorum."

Omuz silkiyor. "Bana *her* zaman göz kulak olamaz, değil mi?"

"Safça bir düşünce," diye ekliyor Luke.

Jamie bardağını barın üzerine koyarak, "Tuvalet e gitmem gerek," diyor. "Rose, benimle gelebilir misin?"

"Elbette." Luke'a içkimi veriyorum ve Jamie'yi banyoya kadar takip ediyorum.

Ancak ellerini yıkarken, döndüğümünden beri söylemek için can attığı şeyi nihayet bana söyledi.

"O nasıl?" diye soruyor birden, gözleri ellerine sürdüğü sabuna odaklanmış.

Bir şey söyleyebilmek için boynumu germem, kendimi yeniden odaklamam gerekiyor. "Özür dilerim," diyorum ona. "Cesur olan sen oldun ve konuşmalıydım. Seninle konuşmalıydım."

Hâlâ ellerine odaklanmış bir halde başını sallıyor. "Kurtlarla geçirdiğin zaman hakkında konuşmak zorunda değilsin. Ben sadece... Ben sadece Aaron'ın nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Beni izlememesine rağmen başımı sallıyorum. Jamie'nin kardeşiyle olan ilişkisi tehlikeli ve bu benim karışabileceğim bir şey değil.

Ona tam olarak ne söyleyeceğimi düşünmem çok uzun sürüyor ve başını her zaman derde sokan o meşhur merakına kapılıyor.

"Ben... Ben bana her şeyi anlat demiyorum. Bunu kaldıramayabilirim. Ama bilmem gerek Rose. Ne tür şeyler yapıyor? İncinmiş mi? Gitmek istiyor mu?" Ellerini suyun altında o kadar sert ovuşturuyor ki derisi pembeleşmeye başlıyor. "Elbette onları terk etmek istiyor... Hâlâ anneme söylemedim, biliyor musun? Onun hayatta olduğunu? Zaten Kurtlar'dan hiç ayrılmayacaksa ne anlamı var ki?"

"Jamie," diyorum usulca. Arkasından bir elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Diğer elimle de musluğu kapatıyorum. Şimdi onu kollarımla arkadan sarıyorum ve gözleri aynadan bana bakmak için yukarı kalkıyor. "O iyi," diyorum ona.

Bana doğru gevşiyor, sırtı göğsüme çarpıyor ve başı çenemin hemen altında duruyor.

"O da işin içinde. Hem de çok. Ve bence eve dönmeme kararı akıllıca. Sadece kendi güvenliği için değil, senin ve annenin güvenliği için de."

Hafifçe geriliyor. Gözlerini kapatışını izliyorum ve onu rahatlatıcı bir şekilde kucaklıyorum. "O beni kurtardı," diye fısıldıyorum kulağına. "O da en az senin kadar cesur ve benim için hayatını riske attı. Ona borçluyum."

Kaçmama yardım ettiği için Aaron'a ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Hayatta ve hâlâ Volkov'la çalışıyor, o kadarını biliyorum. Lik ve ben onu Vue Club'da gördük.

Kollarımla Jamie'yi tamamen sarıyorum, çenemi başının üstüne koyarken onu kendime yakın tutuyorum. "Çok güçlüsün," diyorum ona.

Başını sallayarak sözlerimi onaylıyor. Banyonun kapısı aniden açılıyor ve ikimiz de şaşkınlıkla sıçırıyoruz. Bakışlarım Rachel'inkilerle buluşuyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

Ding, ding, ding! Çalışıyor. Kralımız geldi!

Kalbim. Lanet olası hain.

"Sonra görüşürüz," diye mırıldanıyor Jamie, yanağına düşen bir damla yaşı silerken. Benim fark edemeyeceğim kadar hızlı kaçıyor. Belki de bedenim Rachel'la banyoda yalnız kalmak istiyordu ve beynim henüz buna yetişememişti.

Kapı Jamie'nin arkasından kapanır kapanmaz Rachel, "Rose," diye iç geçirdi. "Gelmişsin." Omuzlarından bir yük kalktığını ve vücudunun rahatladığını görüyorum.

Onu güzel, straplez krem elbisesinin içinde görünce yutkunmakta zorlanıyorum. Vücudunu mükemmel bir şekilde sarıyor. Göğüsleri kalp şeklindeki boynundan yeterince görünüyor. Dar korsaj belini vurguluyor ve etek ayak bileklerine kadar rahatça iniyor. İçim burkuluyor, ellerim ona uzanmak için can atıyor.

Kendine gel.

"Luke yalnız gelmek istemedi," diyorum ona. "Davetiyem yokmuş gibi."

Güzel yüz hatlarını şaşkınlık kaplıyor. "Tabii ki yaptın," diye kendini sertçe savunuyor. "Her bir davetiyeyi zarflara kendim koydum. Conor gönderdi-" Ne olduğunu anlayınca sözünü kısa kesiyor. "Tabii ki seninkini o göndermedi." Kendi kendine başını sallar.

Yanıt vermemem onun bana doğru bir adım atmasına neden oldu. "Aramalarımın hiçbirini açmadın."

"Biliyorum." Sesim sert, yine de onu benden uzak tutacak bir şeye ihtiyacım var. Ona yakın olma ihtiyacıma boyun eğmek çok kolay.

"Rose," diye yalvarıyor. "Hâlâ kızgın mısın?"

"Evet, Rachel. Hâlâ kızgıyım," diye tıslıyorum. Bedenimi bile kontrol edemeden, onun üzerine atıldım. Onu duvara iten ben miydim? Kollarımı başının iki yanına koyarak onu kafese kapatan ben miydim?

"Üzgün olduğumu söyledim," diye fısıldıyor, açık mavi gözleri bana bakıyor ve affetmem için yalvarıyor.

Başım boynunun kıvrımına düşüyor, dudaklarım kontrol edemeden ağır bir öpücük bırakıyor. "Bu seni korkutmuyor mu? Sana tamamen sahip olduğumu bilmek," diye fısıldıyorum kulağının dibine.

Bana karşı titriyor ve iki eli de göğsüme dayanıyor. Aşağı bakıyorum, elbisemin siyahının onunkinin beyazıyla karışmasını izliyorum. Tam da benim karanlığımın onun saflığına karıştığı gibi.

"Belki de beni korkutamayacak kadar çok seviyorumdur," diye itiraf ediyor sessizce, sıcak nefesi boynumda.

"Sam'e karşı bir şeyler hissediyorsun, değil mi?" Boynunu ısıyorum ve acı içinde tıslamasına neden oluyorum.

"Öyle değil mi?" diye cevap vermekten kaçınıyor ve bu sırada bana tam olarak gerçeği söylüyor.

"Bunu senden hiç saklamadım."

"Ama şimdi Lik'e karşı kıskançlıktan daha fazlasını da hissediyorsunuz," diye devam ediyor. "Tam tersi. Ona hayranlık duyuyorsunuz."

Rachel'ın eskiden bu kadar tepkisi olmazdı. Sam'in onun üzerindeki etkisini çok net görebiliyorum. Onu kendine inanmaya ve daha iddialı olmaya itiyor. Buna bayılıyorum.

Sol elim kalçasına düşüyor. Yavaşça elbisesini yukarı kaldırıyorum ve yumuşak tenini tenimde hissedene kadar parmaklarım elbisenin üzerinde geziniyor.

"Rose..."

"Bize bak," diyorum ona. "Hayatlarımızı cehenneme çevirmek isteyen aynı adamlar tarafından tahrik ediliyoruz. "

Elimi iç çamaşırına doğru kaydırıyorum. İpek, pürüzsüzlüğünü fark ediyorum. Bacaklarının arasında biriken ıslaklığın tadını çıkararak onları yana itiyorum.

"Bir de sana bak," diye devam ediyorum. "Her zaman kime ait olduğunu hatırlıyorsun." Bir parmağımı içine sokuyorum, sertçe değil, ama onu hazırlamak için daha fazla zaman da almıyorum.

Nefes nefese kalıyor, bir inilti boğazında düğümleniyor.

"Bu amcık kime ait olduğunu biliyor. Değil mi, Sunshine?"

Başını sallıyor, ağzı hala açık, nefesi artık kekeliyor. "Evet."

"Sam'le yaptığın küçük güç yolculuğundan keyif aldın mı?" İkinci bir parmağımı sokuyorum ve kendi zevk sesimi boğazımda tutmak için mücadele ediyorum. Derin bir nefes alıyorum, sıkı sıcaklığın içine doğru iterken odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

"Eğlenmemiş gibi davranma," diye gülümsüyor. "Bizim için dizlerinin üzerinde olmayı sevdin, bebeğim."

Kalçalarımın arasına bir zevk dalgası çarpıyor. Elbisemi sol yırtmaçtan ayırıp bir bacağına dışarı çıkarıyorum. Onu parmaklamaya devam ederken, bacaklarından biri benimkinin arasına girecek şekilde kendimi yerleştiriyorum. Ne yaptığımı hemen anlıyor ve kalçası amıma doğru bastırılana kadar bacağına yukarı itiyor. Parmaklarım içinde hareket ederken aynı anda ona sürtünmeye başlıyorum. Şimdi nefes nefese ve dudaklarımı ona doğru bırakıyorum, açık ağzını öpüyorum. Bana ihtiyacım olan her şeyi geri veriyor, dilimi ve dudaklarımı yalıyor.

Etkileşimimiz ikimizin de bir şey söyleyemeyeceği kadar tutkulu bir hal alıyor. Birbirimizi öpüyor ve ısıırıyoruz. Bir güç çatışması ve aşkın kanıtı. Kalçasına sertçe sürtünüyorum ve klitorisim tüm vücuduma keskin zevk dalgaları gönderiyor. Yüksek sesle inliyorum, boşalmaya ne kadar yakın olduğumu hissediyorum ve parmaklarımı onun içinde kıvırıyorum, başparmağım klitorisini bulmaya gelirken g noktasını ovuyorum.

"Tanrım," diye inliyor ağzımın içinde. Sesi neredeyse bir çığlık gibi ve boşalmasına saniyeler kaldığını gösteren tüm işaretleri tanıyorum. Bacaklarının titremeye başlaması, kalçalarını kontrolsüzce döndürmeye başlaması ve inlemelerinin giderek kısılması...

"Rose..." Keskin bir nefes. "Rose...aah!" diye çığlık atıyor. Amcığı parmaklarımın etrafında sıkılaşıırken ve orgazm dalgasını sürerken serbest elimi ağzına koymak zorundayım.

Patlayana kadar içinde hareket etmeyi bırakmıyorum, gergin kalçasına biniyorum. Tamamen tükenene kadar sürtünmeye devam ediyorum. Parmaklarımı çekiyorum ve ikimiz de yere yığılıyoruz, bacaklarımız birbirine dolanıyor ve alınlarımız birbirine değiyor.

Kıkırdıyor, bu kısa sürede kıkırdamaya, sonra da tiz bir kahkahaya dönüşüyor. Yüzünü tutuyorum ve ona bakmak için itiyorum.

"İyi misin?" Belli ki akıl sağlığını kaybetmiş.

"Bu benim nişan partim," diye kıkırdıyor. "Sadece sen. Yemin ederim... Bugün bunu bana sadece sen yaparsın." Sonunda sakinleştiğinde

Beni tekrar öpüyor. "Seni seviyorum."

Ellerim beline kayıyor ve onu kendime yakın tutma ihtiyacıyla sıkıca kavıyorum. Yüzünü buruşturuyor, aniden benden uzaklaşıyor. Sürünerek geri geliyor.

Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyorum ama *şimdi* anlıyorum.

Bu özel anda her şeyin nasıl yerine oturduğunu açıklayamıyorum. Belki yüzünde yazıyordur, belki de orgazm sonrası halimde daha farkında olduğum, ona daha bağlı olduğum içindir.

İçimde bir şeyler dönüyor, kontrol edemediğim bir endişe. Bir sorun var ve bunu hemen hissedebiliyorum. Sanki her şey netleşiyor. Görmezden geldiğim işaretler şimdi yüzümün önünde parlak neonlarla parlıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum kendi kendime, bunca zamandır gözümün önünde olan şeyi tamamen kaçırdığıma inanmakta güçlük çekiyorum.

O kadar bencildim, kendi sorunlarıma o kadar odaklanmışım ki Rachel'in neler yaşadığını hiç fark etmedim. Birkaç gün önce tacizden bahsedişindeki aşinalık. Kaburgalarındaki çürükler, Conor korkusu. Ondan sadece hoşlanmıyor değil. Ondan çok korkuyor.

Asit ağzımın arkasına doğru yükseliyor ve boğazımı kaşıma ihtiyacı hissedene kadar yanarak ilerliyor.

"Günüşiği," diye fısıldıyorum, ses tellerimin etrafındaki gerginlikten zar zor bir gıcırta çıkıyor.

"Söyleme," diye inliyor, hıçkırıklar boğazını tıkıyor.

"Göster bana."

Başını sallıyor, gözlerini sıkıyor ve gözyaşlarını uzak tutmaya çalışıyor.

"Rach, lütfen... Bir bakayım."

Kıpırdamayınca, yavaşça onun olduğu yere doğru sürünüyorum, sırtı duvara dayalı. Yanına yerleşiyorum ve en az tehditkâr hareketle elbisesinin yan tarafındaki fermuarı yavaşça aşağı çekiyorum. Bana bakmadığından emin olmak için başını başka yöne çeviriyor. Kolları iki yanında cansız duruyor.

Elbiseyi ayırıp ön kısmının öne düşmesine izin veriyorum. Cömert göğüsleri doğal pozisyonlarına geliyor ve gözlerim ilk kez onları görmezden geliyor. Bakışlarım karnını ve kaburgalarını korkunç bir goblen gibi kaplayan mor çürüklere takılıyor - mor, mavi ve yeşilin çeşitli tonları. Midem çalkalanıyor, acıyı biliyor, korkuyu asla kopamayacağım bir aşinalık olarak tanıyorum.

"Hayır." İnanmayarak başımı sallıyorum. "Hayır, hayır, hayır... Günişığı. Onlar olduğunu söylemişsin. O gece Sam ve Lik olduğunu söylemişsin."

"Ben bir şey söylemedim," diye mırıldanıyor, başı hâlâ benden yana dönük. "Sen tahmin ettin ve ben de seni düzeltmedim."

O haklı. Sam'in kulübesinde beni tehdit etmek için onu kullandıkları o akşamdan sonra morlukları gördüm. Murray'lerde mutfak tezgahımın üzerindeydi. Bluzunu açtım ve... onun sessiz kaldığını, benim de Sam ve Lik'in üzerine attığımı hatırlıyorum. Ertesi gün, ona yaptıkları için Lik'in işini bitirmeye hazırdım. Morluklardan bahsettiğimde sadece o şaşırды. Anlam veremeyecek kadar öfkeliydim, çünkü kafasına bir kurşun sıkamak istiyordum.

Üzüntümü yutuyorum, yerini öfkenin acılığı alıyor. Yavaşça damarlarıma yayılıyor ve bedenimi ısıtıyor.

Her şey kalbimden başlıyor.

Güm. Güm. Karnıma, bacaklarıma ve ayak parmaklarıma kadar. Karın kaslarımı geriyor, her bir uzvuma hayat veriyordu.

Güm. Güm. Göğsümden yukarı çıkıyor, kalın bir zehir sesimi alçaltıyor, yüzümü ısıtıyor ve kulaklarımda çınlıyor.

Bir elimi yanağına götürüp yüzünü bana doğru çeviriyorum. Şerefine, tek damla gözyaşı dökmedi. Alt göz kapaklarının kenarında tutarak, göz kırptığında onları itmediğinden emin oluyorum. Diğer elimle diğer yanağını avuçluyorum ve koyu mavilerimi onun açık mavilerine batırıyorum.

"Onu öldüreceğim, Rachel. Umarım bunu biliyorsundur." Alçak sesimdeki ciddiyet onu titretiyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Bu işe karışma." Bir elini benimkinin üzerine koyarak yanağını örtmeme yardım ediyor. "Senden korkmuyor Rose. Düşündüğünden daha güçlü. Şiddetli... acımasız."

Ona zalim erkeklerden payıma düşeni aldığımı ve artık hiçbirinin beni korkutmadığını hatırlatmıyorum.

Fermuarını çekiyorum. "Eteğinin altına bakacağım," diyorum, böylece yapmak üzere olduğum şey hakkında telaşlanmayacak. Eteğini beline kadar sıyrıyorum ve titreyen bacaklarını açıyorum.

Kalçalarındaki, bacaklarındaki diğer morlukları, iç çamaşırının etrafındaki çizik izini gördüğümde çenem öyle bir geriliyor ki dişlerimin birbirine sürtündüğünü, gıcırdadığını ve çene kaslarımla savaştığını duyabiliyorum. Ellerimden biri yanağına doğru yumruğa dönüşüyor.

"Bana doğruyu söyle," diyorum usulca. "Sadece bir soru."

"Hayır-"

"Rızan var mı, Sunshine? Sana dokunduğunda?"

"Öyle bir şey değil. Anlamıyorsun... O benim nişanlım."

"Bu basit bir soru," diye ısrar ediyorum.

Ona olan bağlılığımı korumaya çalışıyorum ama nasıl yapabilirim? Ona dokunduğunu, onu incittiğini, onu kırmaya çalıştığını bilirken nasıl yapabilirim? Ona yakın olmalıyım. Onu her şeye karşı koruyacağımı bilmesine ihtiyacım var. Yüz Conor bile ona duyduğum aşkın yanında bir hiç.

"Babam... ona güvenmiyor," diye devam ediyor, yaptıklarını haklı göstermeye çalışarak. "Conor babamı yönetim kurulundan atmaya kalkışırsa başa geçebilecek bir çocuğumuz olmadığı sürece şirketi ona veremeyecek-"

"Sadece soruya cevap ver," diye çıkışıyorum, sesimdeki sertlikten hemen pişmanlık duyuyorum. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alarak alnımı onunkine yaslıyorum. "Sadece gerçeği söyle," diye mırıldanıyorum.

Sonunda konuşmayı bıraktı, cevap vermekten kaçınacak bir kelime akışı oluşturmaya çalışmayı bıraktı.

"Hayır." Başını sallıyor ve sonunda gözyaşları geliyor. "Öyle değil."

Başım arkaya düşüyor, tavana bakıyorum. Kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor. Onun yerine tavandaki renklere ve desenlere bakmak işe yaramıyor. Conor'ın onun üzerindeki güçlü ellerinin görüntülerini geri itmeye çalışmak işe yaramıyor.

Volkov'un adamlarının kalçalarını tutup başımı yere bastırıldığı görüntüler. Kahkahaları kulaklarımda Conor'ınkiyle karışacak kadar yüksek sesle yankılanıyor. Her şeyi görüyorum, onunla nasıl dövüştüğünü ve sonra yavaşça pes ettiğini. Aynı benim yaptığım gibi.

Boğazımdan bir çığlık yükseliyor, dişlerimi sıkarak yutmaya çalışıyorum ve göğsümde bir hırıltıya dönüşüyor. O kadar büyük bir hüsrana birikiyor ki titreyen bedenimi kontrol edemiyorum.

Ona baktığımda gülümsüyorum.

"Onun hayatına son verdiğimde özgürleşecek, Günişığı. Sana söz veriyorum." "Bunu yapmanı istemiyorum," diyor bana sertçe. Benden uzaklaşıyor

Beklemediğim bir güçle. Tekrar ayağa kalkarak elbisesinin tozunu aldı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bir kez olsun beni dinlersen minnettar olurum."

Onu takip ediyorum. Kendi eteğimi tekrar yerine koyuyorum. "Onunla evlenmeyeceksin," diyorum kontrol edemedim - bir öneriden ziyade bir

emir.

"Ne?" diye boğuluyor. "Bu düğün bile değil."

"Biliyorum... ama inan bana, Rach. Onunla evlenmeyeceksin." Bunun kulağa uğursuz gelmemesi için hiçbir yol yok. Ben bir karar verdim ve o benim fikrimi değiştirmeyecek.

"Rose," diye karşı koyar. "Lütfen, yapma." Arkasını dönmeye çalışıyor ama ben bileğini tutuyorum.

"Geri döndüm, Günişığı. Bunun olmasına gerek yok. Kaldığımız yerden devam edebiliriz, yine birlikte gidebiliriz."

"Artık o kadar kolay değil Rose!" diye tersliyor.

"Benden ne istiyorsun o zaman? Hayatın boyunca senin küçük kirli sırrın olmamı mı? Sen eve gidip ona katlanabiliyormuş gibi mi davranacaksın? Seninle gizlice buluşmamı ve eve erken geldiğinde dolaba saklanmamı mı istiyorsun? Ben boktan bir insanım, bundan daha iyisini hak etmiyor olabilirim. Ama *sen* sana tecavüz eden bir adamla acı dolu bir hayattan daha iyisini hak *ediyorsun*!"

Seçtiğim kelime karşısında irkildi. Başını sallıyor, gözlerinde daha fazla yaş birikiyor. "O kelimeyi kullanma."

"Gerçeği duymak zor ve bunu anlıyorum. Ama onu sevmemekle tacizcinizle evlenmek arasında fark var."

"Biliyorum," diye hıçkırıyor. "Baskı... anlamıyorsun."

Ama anlıyorum. Bir istismarcıya takılıp kaldığınızda mantığınızı kaybedersiniz. Artık düşünmek yok. Sadece korku.

Sizi içten içe boğan o korku. Bütün gün, her gün hasta hissetmenize neden olan. İçinizde binlerce böcek geziniyor, midenize yuvalanıyor, korku larvalarına dönüşecek yumurtalarını yerleştiriyor. Bu korku sizi bu ilişkinin dışında hiçbir şey olmadığına inandırır. Çok gafil avlanırsınız, çok kontrol edilirsiniz. Sizi kaptansız batan bir gemi olduğunuza ve onun da bulunduğunuz yerden çok uzakta olmayan bir kara parçası olduğuna inandırır. Dünyanın bundan daha kötü olduğuna. Çıkış yolu yok, gelip sizi koruyacak kimse yok.

Bir şekilde, istismarcılar sizi o kadar güçlü bir şekilde ele geçirir ki onlarsız bir hayat korkunç bir kader olur. Hiçbir gerçekliği olmayan bir Shakespeare trajedisi kadar makul bir hayat ve yine de kalbinizde bunun kendi sonunuz olduğuna dair en güçlü inancı bırakıyor.

Kendinizi o kadar ciddi bir şekilde kaybedersiniz ki, acı ve gözyaşları, sakın ve şefkatli anlar tarafından takip edildiğinde buna değer.

Değeriniz onların ruh haline bağlıdır, kim olduğunuza değil. Ve bu senin gerçeğin. Bu kadar basit, soru sormak yok.

Rachel'ı bundan uzak tutmak istiyorum.

"Biliyorsun bende bir şey buldun - kahretsin, Sam ve Lik'te de bir şey buldun. Eminim tüm bunlar senin için bir anlam ifade ediyordur. Arkadayız, Rach."

Sonunda elimden kurtulmayı başardı. Yavaşça, beceriksizce, kendini duvara yaslayarak benden uzaklaşıyor.

"Benden bunu isteyemezsin. Ne burada, ne de bugün." Kendini toparlamak için bir an durduktan sonra ekliyor: "Ben partiye geri döneceğim, sen de uslu duracaksın. Anlaşıldı mı?"

Kendimi azarlanmış bir çocuk gibi hissederek çenemi sıkıyorum. Ona karşı ne kadar sert davrandığımın fazlasıyla farkındayım, ancak Conor'ın cesedi ayaklarının dibindeyken bunun bir önemi olmayacak. Artık kaçıış olmadığını düşünüyor ve kontrol edemediği bir dünyada sıkışmış hissediyor. Bir istismar kurbanı için bu çok normal. Bir kaçış yolu bulmasına gerek yok, ben onun yolunu açacağım.

Conor'ın gözlerinin arasına bir mermi sokarak. "Tamam. Uslu duracağım," diye yalan söyledim.

"Seni tanımadığımı mı sanıyorsun?" diye tıslıyor. "Öfkeni kontrol et, yoksa seni bu partiden kendim kovarım."

"Elbette," diye gülümsüyorum. Çok kötü.

Ben kadınlara zarar veren kötü adamların sonunu getirmeye hazır tehlikeli bir cadıyım. Conor iyi bir başlangıç. Elbisesinde bıraktığım ıslak lekeyi yakaladım. "Orada bir şey var, gelin adayı. Nişanlına dönmeden önce elbiseni temizlesen iyi olur."

Kızarıyor ve gözleri eteğine iniyor. O bununla meşgulken ve beni durduramazken. Odadan çıktım.

Banyo kapısını arkamdan çarpmamaya çalışıyorum ama pervasız davranışlarımı kontrol edebildiğim anlar nadirdir. Şu an onlardan biri değil ve Rachel'ın yüksek sesle irkildiğini, müstakbel kocasını öldürerek büyük partisini mahvetmek üzere olabileceğimi fark ettiğini hayal ediyorum.

GÜL

Ölüm Bizi Ayırana Dek - Rosenfeld

Stoneview'in belediye binasının büyük resepsiyon salonunda parti müziği çalıyor. Süslü akşam yemeğinin bittiğini duyurdukça sesi daha da yükseliyor. Conor'ı ararken tenim elektrikleniyor, kulaklarım uğulduyor. Viktor'la yaşadığımdan beri böyle bir adrenalin hissetmemiştim. Ne istersem yapmama izin verirdi, gerçekte olduğum gibi vahşi bir varlık olmama izin verirdi. Kısıtlama yok, kural yok. Saf özgürlük. Onun bölgesinde kaldığım sürece.

Rachel'ın banyoya giden koridordan çıkıp çıkmadığını kontrol etmek için arkamı dönüyorum ve onu Sam'le konuşurken gördüğümde ağzım açık kalıyor.

Onun burada ne işi var? Onu o mu davet etti? Onunla aceleyle konuşurken iki çift göz bana kayıyor, bakışlarında panik var. Sam başını sallıyor, parmak eklemlerini yanağında gezdiriyor ve bana '*hayır*' anlamında başını sallıyor. Bunu daha hızlı hareket etmem için bir işaret olarak kabul ediyorum.

Aceleyle odayı geçip Conor'ı barın yanında tek başına yakalıyorum. Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi hissediyorum. Bir garsona çarpmaktan kaçınıyor, kimsenin ayağına basmamaya ve kazara bir çocuğu tekmelememeye çalışıyorum. Arkadaş gruplarının arasına sıkışarak insanları yolumdan çekiyorum. Silahım yok ama umurumda da değil. Boğmak işe yarar. Bir misafir dalgası beni bilinçsizce yavaşlatıyor ama devam ediyorum. Son iki kişiyi iterek geçiyorum. Arkalarında olduğunu

biliyorum. Ben aralarından geçerken bir anlığına gözden kayboluyor.

"Conor," diye sesleniyorum ama beni duyduğunu sanmıyorum.

Yoluma çıkan başka birine çarptım. Uzun, iri, sert.

Ona doğru zıpladığımda Sam'in ellerinden biri sırtımın alt kısmına geliyor ve geriye düşmemi engelliyor. Diğer bileğimi sıkıca kavıyor ve dans pistine doğru Conor'dan uzaklaşırken beni de zorla sürüklüyor.

"Hadi dans edelim," diyor bana sakince.

"Siktir git," diye homurdanıyorum, damarlarımdaki öfke o kadar sıcak ki kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, dinlemiyor. Diğer dansçıların arasına girene kadar beni de yanında sürüklüyor. Duke Dumont'tan *Ocean Drive* çalıyor. Hızlı bir ritimle çiftler yanımızda dağınık danslar yapmaya çalışıyor. Hepsinin ortasında Sam sakince iki güçlü elini belime doluyor. Beni sıkıca tutmuyor ama yine de nefesim kesiliyor. Conor'ı bitirme ihtiyacım yüzünden kalbim zaten çılgın olan ritmini daha da artırıyor. Ellerimi onun bileklerine koyup tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. Nafile.

Sam'i takım elbise içinde görmek rahatsız edici. Ben onun siyah kotuna ve siyah tişörtüne alışkınım. Kendisini çevreleyen sıradan karanlığa. Bu gece, keşfettiğim yeni kişiliğinde kendimi kaybetmek isteyeceğim kadar yakışıklı görünüyor. Sade beyaz bir düğme-up, geri kalanı ise koyu mavi bir takım elbise. Gözlerimle aynı renk. Gece mavisini kravat boğazını sıkıyor. Beyaz gömlek boynundaki dövmelemlerle tezat oluştururken, takım elbisenin rengi bana onun içinde saklanan tehlikeyi hatırlatıyor.

Güçlü elleri belimi sarıyor, uzun parmakları da dövmelemlerle kaplı ve gözlerim dövmelemlerle bileklerinden takım elbisenin uzun kollarına gittiğinde kalçalarımı sıkıştırdığını hissediyorum.

O çok güzel. Onu böyle görmek ne kadar nadir olsa da, kaçırmadığıma memnun olduğum bir manzara.

Bir elini başımın arkasına koyarak beni kendine yaklaştırıyor, yanağım göğsüne değiyor, sanki hızlı bir şarkıda yavaş dans edecekmişiz gibi.

Ve öyleyiz. Hareket etmeye başlıyor, benim de onu takip ettiğimden ve aynı anda elinden kurtulamayacağımdan emin oluyor. Conor'ı çoktan gözden kaybettim ve bu bana daha fazla hayal kırıklığı getiriyor. Artık ellerimle ne yapacağımı bilemediğim için kollarımı boynuna doluyorum. Kolonyası beni sarıyor, büyülüyor ve beni ona çekiyor. Greyfurt, paçuli ve sedirin temel notalarıyla karışıyor.

"Kendini cinayetlemlerle tutuklatmaya çalıştığını duydum," diyor kulağıma sessizce. Vücudumda bir ürperti dolaşıyor, tam da o noktadan başlayarak

Sıcak nefesi tenime dokunuyor.

Müzikten ve etrafımızdaki insanlardan daha yavaş ama kimsenin umurunda değiliz. Bazıları dudaklarında bir gülümsemeyle bize bakıyor, birbirlerine doyamayan sevgi dolu bir çift olduğumuzu düşünüyor.

"Biliyordun, değil mi?" Göğsüne karşı homurdanıyorum. "Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Sessizliği bana konuşmaya devam etmemi istediğini söylüyor, ben de öyle yapıyorum. "Onu kurtarmaya çalışıyorsun. Sana annenin içinde bulunduğu durumu hatırlatıyor. Tacizci bir pislikle sıkışıp kalmış. Onu kurtaramadın, bu yüzden Rachel'ı kurtarmak istiyorsun."

Bunu inkar etmiyor. Hatta, zekama hakaret etmenin bir anlamı olmadığını bilerek düşüncelerimi doğruluyor. "Yine de beni Conor McGill'i öldürürken görmüyorsun, değil mi?"

"Şok edici, çünkü çok hassas bir tetik parmağınız var ve cesetleri saklamakta hiç sorun yaşamıyorsunuz."

Dans becerilerim onunkinden çok daha sınırlı olduğu için ayağına takılıyorum. Onun bu kadar iyi bir dansçı olduğunu hiç bilmiyordum ve beni hâlâ şaşırtabildiğine inanmakta zorlanıyorum. Boyuna ve cüssesine rağmen, benimle kıyaslanamayacak bir çevikliğe sahip. Beni yakalıyor, belimden tutup kaldırarak ritmimi geri kazandırıyor ve ayaklarım yerden yüksekte olacak şekilde bizi döndürüyor. Beni tekrar yere bırakıyor ve tartışmamız devam ediyor.

"Rachel'ı güçlendirmeye ve kendi başına gitmesini sağlamaya çalıştığın saçma tekniğin sevimli olsa da," diye kulağına tıslıyorum. "Hâlâ her gün şiddet yanlısı bir adamla uğraşıyor."

"Tanıdığım herkesten çok siz, istismarcı bir ilişki içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabilirsiniz. Rachel ayrılmaktan korkuyor ama yine de benden yardım isteyecek cesareti buldu. Kaçmak sadece onu bulacağı anlamına gelir. Onu öldürmek dikkatleri üzerine çekecektir ve Rachel bunu istemiyor. Onu güvenle terk etmek istiyor. Bu onun seçimi, senin değil. Bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum ama her şey senin kurallarına göre gitmiyor. İnsanlar sizi nasıl etkileyeceğini düşünmeden kendi kararlarını verebilirler."

"Eğer çürükleri gördüysen-"

"Gördüm," diye sözümü kesti.

Kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Bu onun hareket etmesini engellemiyor. Bir adım sola, bir adım sağa. Artık sessiz olan benim. Dudaklarını yanağıma dayayıp beni öpecekmiş gibi yapıyor ama onun yerine dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum.

"Ne sanıyordun bebeğim? Artık hiçbirimizi görmek istemediğine karar verdin diye birbirimizin arkadaşlığından zevk almayı bırakacağımızı mı?"

Tüm varlığıma yayılan kıskançlık başımı döndürüyor. Elimi tutuyor, beni hafifçe itiyor ve ben bir adım geri atıyorum. Bileğinin bir hareketiyle beni yönlendirerek, ben akılsızca bir dönüş yaparken parmaklarımı tutuyor. Beni geri çekiyor ve dudakları kulağımın altındaki deriyle buluşuyor. Parfümüm bir uyuşturucuymuş gibi içime çekiyor.

"Rach... o bana bunu yapmazdı." Sesim titriyor.

Tenime karşı kıkırdıyor, ondan ve utancımından yüzüme sıcaklık yayılıyor. "Rachel yalnızdı, korkuyordu ve sana ihtiyacı vardı. Sen orada değildin çünkü acı çekiyordun ve kıskanıyordun. Ama Lik ve ben öyleydik."

Göğsüne bastırıyorum ama yerinden kıpırdamıyor. "Bırak beni," diye emrediyorum titrek bir sesle.

"Bu kadar incinme Rose. Hepimiz seni bize geri dönmen için sonsuza kadar bekleyecek kadar çok istiyoruz. Sadece bu kadar inatçı olmayı bırak."

Elleri tekrar belimde, bu sefer neredeyse nefes almamı engelleyecek şekilde sıkıyor. "Ama bizi ne kadar bekletirsen, sonunda bize geri döndüğünde cezan o kadar ağır olacak. Ve döneceksin."

"Siktir git, Sam." Onu biraz daha itiyorum ve ona karşı ne kadar zayıf hissettiğim beni çileden çıkarıyor. Beni istediği yerde tutmak onun için ne kadar kolay. "Bırak beni. Yemin ederim çılgılık atarım."

Bu sefer o gülüyor. Birbirimizin gözlerinin içine bakana kadar başını hafifçe uzaklaştırıyor. "Sadece boğazına zarar verirsin. Bunu yapmanın daha iyi yolları var."

Boğazımdaki susturucuyu hatırlatması yüzümün kızarmasına neden oluyor. Hayatımda ilk kez gerçekten kızardığımı hissediyorum. Yanaklarımı kaplayan kırmızı lekeleri hayal etmeye başlıyorum.

Sam bizi tekrar döndürüyor, sırtım bükülene ve neredeyse geriye düşene kadar üst bedenime manevra yaptırıyor. Sonra bir elini boynumun arkasına koyuyor, diğer eli de sırtımın alt kısmına kayıyor. Kollarım onun güçlü omuzlarını tutmak için havaya kalkıyor, yere çakılma korkusu ciğerlerimi boğuyor. Bacaklarımdan biri kendimi dengelemek için yukarı kalkıp elbisemin yırtmacından geçerken beni havada tutuyor. Beni ona güvenmeye zorluyor, beni düşürmeyeceğine inanmaya zorluyor.

Başı tam benimkinin üstünde. Çok yakın ama yine de her bir özelliğini seçebiliyorum. Siyah, uzun saçlarının tepesi jöleli ve

taranmış. Her zamanki gibi. Hiç değıştirmediği bir tarz.

Her zamanki gibi sinekkaydı tıraş olmuş, yanakları yüzümü sürtmek isteyeceğim kadar pürüzsüz görünüyor. Siyah gözleri ruhuma saplanmak istiyor.

Tekrar konuştuğunda sesi o kadar derin ki, tüm vücudumda yankılanıyor. Keskin İngiliz aksanının ritmiyle titreşiyor. "Conor meselesiyle ben ilgileniyorum Rose. Güven bana. Endişelenmen gereken tek şey, affedilmek için sürünerek geri döndüğünde Lık, Rach ya da ben arasında kimin seni cezalandıracağı."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki artık sesini zar zor duyabiliyorum.

"Bu arada, uslu *dur*."

Boynuma bir öpücük kondurarak beni iç çekmeye ve tüm bedenimi titremeye zorluyor.

Beni hızlı ve güçlü bir şekilde ayağa kaldırıyor. Ellerim göğsüne geliyor, böylece ona çarpmıyorum. Sonra beni bırakıyor. Nereye gittiğini bile fark edemeyecek kadar sarsılmış ve sersemlemiş durumdayım. Dansçı kalabalığının içinde kaybolmuş bir şekilde birkaç kez arkamı dönüyorum.

Tabii ki Conor ve Rachel ortalıkta görünmüyor.

Dans pistinden indiğim de, Jake ve Chris bir saniye içinde üzerime çullandılar. "Dans ettiğin Sam miydi?" diye çıkıştı ikizim.

"Jake," diye azarlıyor Chris onu. Doğru, onun bana hayat dersi verme tarzı genellikle ikizimden daha naziktir.

"Lenslerini değıştir," diye karşılık verdim Jake'e. "Belli ki artık bir bok göremiyorsun." Onları iterek geçiyorum, Sam'in etkileşimi öfkemi bir nebze olsun dindirmiyor. Luke'a doğru acele ediyorum, eğer arkadaşlarımdan biri istediğim şeye sahip olacaksa, onun o olduğunu biliyorum.

Ama ben ona ulaşamadan yetiştiler.

"Rose, biz yokken tam olarak ne yapıyordun?" Chris ısrar ediyor. Benimle aynı hızda yürüyorlar, her iki yanımda birer kişi var ve bana ayak uydurmaya çalışıyorlar.

"Bilmiyorum, Chris. Gözetimsiz olmak ve hala hayatta olmak. Görünüşe göre

Siz ikiniz sürekli arkamda olmadan da hayatta *kalabilirim*."

"Öyle mi? Çünkü az önce seni bir tetikçiyle dans ederken gördüğüme yemin edebilirim," diye sessizce tıslıyor Jake, bizden başka kimsenin onu duymadığından emin olarak.

Olduğum yerde duruyorum ve ikisinin de beni gördüğünden emin olmak için dönüyorum. "Hey," diyorum Chris'e. "En iyi arkadaşının küçük kız kardeşini onun arkasından becerdiğin zamanı hatırlıyor musun? Ve

bunu ona *hiç* söylememiştin?" Utanmadan hatırlatıyorum

Luke'un kız kardeşiyle çıktığı zamanları hatırladı. Sonraki sözlerimi Jake'e tükürerek söyledim. "Ve gönülsüz de olsa *lanet* mafyaya bulaştığın için kız arkadaşının neredeyse öldüğü zamanı hatırlıyor musun?"

İkisi de beni sessizce izliyor ve bu çok iyi hissettiriyor. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye bitiriyorum. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa. Huzur içinde yüzümün sikilmesini istiyorum."

Luke'a ulaşmak için acele etmiyorum çünkü bu gece başka bir şey denemeyeceklerini biliyorum. Kendime onlardan uzak bir akşam satın aldım. Ya bana katılacaklar ya da beni yalnız bırakacaklar.

"Bana yanında pudra olduğunu söyle," diye homurdanıyorum en iyi arkadaşımın yanına otururken. Jamie'yle konuşuyordu ve bana bakınca gözleri büyüdü. Sanırım hâlâ iyi bir kız. Bu onun için güzel.

Kendim için aynı şeyi söyleyemem.

Luke takım elbise ceketinin cebine uzanıyor ve bir paket kokain olduğunu tahmin ettiğim şeyi alıyor. Elime bırakana kadar yumruğunu yakın tutuyor.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Geri geleceğim."

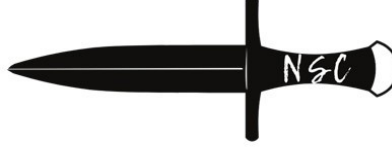
Geri dönmemem dışında. Çünkü kadınlar tuvaletinde burnumu pudraladıktan sonra aklıma Kuzey Sahili'nde Emma'ya katılmak gibi parlak bir fikir geldi. Bu Stoneview nişanından biraz sıkıldım. Sinir bozucu elbisemi çabucak değiştirdim ve biraz eğlenmeye hazırım.

İkizime söylemedim. En iyi iki arkadaşıma söylemedim. Luke'un kokainini yanımda tuttum, nasıl olsa uzun vadede umurunda olmayacağını biliyordum.

Sanırım tam da beni hep suçladıkları şeyi yaptım: ortadan kaybolmak. Ama Viktor'un pençesinden kurtulduğum kısıtlı zamanı unutmak istiyorum. Sam'in düşüncelerimi boğuşunu unutmak istiyorum. Rachel'in durumunu düşündüğümde hissettiğim korku ve endişeyi unutmak istiyorum. Ve Sam'in beni affetmesi için geri dönmem konusunda verdiği sözler dışında her şeyi düşünmek istiyorum.

Siktir et onları. Hepsinin.

LIK

DELINQUENTS - Bana Karizma
Deyin

Xi üzerime düşerken onu tuttum, çevirdim ve çemberin ortasına geri ittim. Kulağına "hadi kardeşim, becer onu" demeden önce değil. Arka bahçedeki kalabalık tezahürat çığlıkları atıyor ve bazıları da hayal kırıklığına uğruyor.

Cuma gecesi kavgaları North Shore'da standarttır. Aynı ekibin üyeleri arasında bile. Her zaman gerginlik vardır, her zaman liderleri ele geçirebileceğini düşünen biri vardır. Birbirimizi öldürmek ya da daha kötüsü ekibimize ihanet etmek istemeyiz. Bu yüzden bu gerilimi kurlsız bir yumruk yumruğa dövüşte serbest bırakıyoruz. En son ayakta kalan tartışmayı kazanır. Rakibinizi öldürmenize izin yok.

Logan adında önemsiz bir küçük tüccar, Bianco'nun hapse girmesinin ardından bölgelerimizi geri alırken verdiği boktan bir karar yüzünden Xi'ye seslendi. Kurtlar düşmanlarımıza destek olurken Cosa Nostra'nın korumasına sahip olmamak zor bir durum. Her ay bölgemizi biraz daha kemiriyorlar ve Logan bunun Bianco hapse girdiğinde onlara isteyerek çok fazla bölge vermemizden kaynaklandığına inanıyor. Vermedik. Çaldıklarımızı geri verdik ama Xi'nin yaptıklarını haklı çıkarması çok karmaşık, bu yüzden her şeyi yumruklarla ve biraz kanla çözmek daha iyi.

Logan'ın ölümcül bir kancası olmasını beklemiyorduk. Burun deliğime takılı altın halkayı endişeli bir hareketle çeviriyorum. Eğer Xi

Bu savaşı kaybedersek, tüm hiyerarşimiz darbe alır. Zaten Kralın Ekibi'ne karşı mücadele ederken bir de iç savaşı göze alamayız. Çetemiz en iyi ihtimalle kırılğan ve Xi'nin anlamsız bir satıcıya karşı savaşı kaybetmesi şu anda ihtiyacımız olmayan bir şey.

Yağmur altında, vuruşlar yüksek sesle yankılanıyor ve iki beden boktan bahçemizin çamurunda kaymaya devam ediyor.

"Hey, Xi," diye sesleniyor Logan, kardeşim ayaklarının üzerinde zıplayarak nefes almaya çalışırken. "Eğer bunu kazanırsam, kardeşinin daracık kıcını da sikebilecek miyim?"

Eminim Sam'in aletinin boyutunu bilse kıcımın dar olduğunu düşünmezdi. Kalabalık gülüyor, patronlarının kardeşine duydukları saygısızlık karşısında gözlerimi devirmek zorunda kalıyorum. Yani bana. Bu gece etrafımızda çoğunlukla uyuşturucu ekibimiz var ve Xi de onlarla ilgileniyor. Emma ateşli silahlar ve kara para aklama işleri gibi büyük işlerle ilgilenirken, Xi bildiği şeylere bağlı kalmaktan mutlu. Bu çocuklara her gün tonlarca para kazandırıyor ve ona borçlular. saygı duyuyorum, en azından bunun için.

Keşke Sam burada olsaydı ve bunu düşünmekten nefret ediyorum. Ama o asla böyle önemsiz bir kavgaya karışmazdı, insanlar da bir şey yapmaya kalkışmazdı. Onun kim olduğunu, ne iş yaptığını ve eskiden kimin için çalıştığını biliyorlar. Bunlar onun yetenekleri ve gücüyle kıyaslanamaz bile ve tüm bu saçmalıklar olmadan gecemin tadını çıkarabilirdim. Bu uzun zamandır katıldığım ilk parti.

Kalabalığın bağırışları arasında ona "Elbette Logan," diyorum. "Ve neden Sam'e düşüncelerini de söylemiyorsun?"

Bana dönüyor, güzel yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme. "Eh, o da bize katılabilir.

Ne kadar çok, o kadar iyi."

Bu hafif odak kaybı galibiyetine mal oldu ve bunu beklememesine şaşırdım. Xi ağzına bir yumruk ve Logan'ı bayıltan bir aparkat indirdi.

İşte bu kadar.

Sam'den mesaj var mı diye kontrol etmek için telefonumu aldım. Hiçbir şey yok. Rachel'ın nişan partisine gitmiş. Davetli falan değildik ama güvenlik görevlilerini atlatmak hiç sorunumuz olmamıştı. Onun için endişeleniyordu, özellikle de geceyi uzakta geçirdiği son seferde ona ne yaptığını gördükten sonra. Conor'ın kontrolden çıkması ihtimaline karşı yakınında kalmak istiyordu. Rose'un orada olma olasılığını da biliyordu ve bunu hayatta kaçırmazdı.

Kalabalık sonunda Xi, Emma, Billie ve beni geride bırakarak dağılıyor. Xi yere kan tükürmeden hemen önce "Lanet olsun," diye homurdanıyor.

"Hatırlat da bir dahaki sefere Logan kendini asi hissettiğinde seni göndereyim," diyor bana. "Logan'ı sakinleştirmek için seksi kullanmayacağım," diye karşılık veriyorum.

"Kavga etmek istemiştin, *ya hmar*," diye parlıyor ve annemizin biz aptalca davrandığımızda her zaman yaptığı gibi bana Arapça eşek diyor.

"Doğru," diye gülüyorum. "Benim hatam."

"Yalan söylemeyeceğim, bu en iyi ihtimalle acınasıydı." Billie'nin son zamanlarda Kings söz konusu olduğunda bize yaşattığı onca şeyden sonra bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetmesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Biliyor musun," diye çıkıştım ona. "Ağzını bile açma. Caden King'le bu kadar kolay birlikte olabileceksen neden bizim partimizdesin, ha?"

Kızmak yerine bana gülüyor. "Benimle takılmaman gereken insanlarla takılmak hakkında konuşmak istediğini sanmıyorum. Stoneview kız arkadaşın bizim banyoda Tamar'la kafayı buluyor."

"Ne?" Boğuluyorum. Yalan söylüyor olmalı. Bana doğruyu söyleyeceğini bildiğim için otomatik olarak Emma'ya dönüyorum.

Başını sallıyor. "Dövüşün ortasında geldi."

Saf hayal kırıklığıyla bir huff beni terk ediyor. Bu kız tam bir bela dilencisi. Yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmanın heyecanı için yaşıyor. Ve bu gidişle beni de kendisiyle birlikte aşağı çekecek.

Işık hızıyla içeri dönüyorum. Dışarıda yağmur şiddetle yağarken, herkes oturma odasına doluşuyor. Call Me Karizma'dan *Delinquents'a* atlayan terli bedenlerden oluşan kalabalık, tükettikleri uyuşturucu ve alkolün etkisiyle kendini kaybediyor. Ve bu sırada hiçbir tuvalete gitmeye çalıştığımı fark etmiyor.

İnsanları kasıtlı olarak iterek yolumdan çekmem, aralarından geçmem ve dar grupların arasından geçmem gerekiyor. Arka planda biri adımları sesleniyor ama duymazdan geliyorum. Rose'a ulaşmalıyım çünkü Sam nereye gittiğini fark eder ve önce ona ulaşırsa, hiç de iyi vakit geçirmeyecek.

Banyonun kapısını iterek açtığımda Xi'nin yakın arkadaşlarından Tamar'ı, Rose lavabonun üzerine eğilmiş kokain çekerken elini Rose'un sırtında gezdirirken buluyorum.

Rose'un son sınıfta North Shore partilerine gittiği onca zamana rağmen onu hiç partide görmemiştin. Her nasılsa, hep ben yokken giderdi. Muhtemelen en iyisi de buydu.

Onu yakalayıp buradan sürükleyerek götürmekten uzun süre kendimi alıkoyabileceğim.

"Tamar, bebeğim," diye sesleniyorum ona. Bana dönüyor, gözbebekleri o kadar geniş ki bu gece yaptığı tek şeyin kokain olmadığını anlıyorum. Rose geri geliyor ve bana gülümsüyor. En azından arkadaşımından daha az uyuşturulmuş görünüyor.

"N'aber," diyor Tamar Rose'u belinden tutup yaklaştırırken. Daha önce birlikte yattıklarını biliyorum. Benden çok önce. Kahretsin, ben daha am sevdiğimi bile bilmeden önce yatmışlar. Ama vücuduma yayılan kıskançlık, Tamar'ın her bir kızını doğramak istememe neden oluyor. Rose'a dokunan parmaklar.

"Lik, bu Stoneview kokaini," diye kesiyor Tamar şiddetli düşüncelerimi. "Çok saftır. Denemelisin."

Bundan şüpheliyim. Stoneview'e satıyoruz ve kokumuz şu anda saf olmaktan çok uzak. Tedarik sorunlarımız ancak Luciano ailesinin yardımıyla çözülmeye başladı, ancak henüz çözülmüş değil.

Rose başını sallar. "Bu Luke'un. Stoneview'de aldığımız boktan tozdan daha iyi."

Yutkunmakta zorlanıyorum. Sırf eğlencenin bir parçası olmak ve Rose'a daha yakın olmak için tek bir çizgi çekmenin cazibesi bedenimi elektrikleştiriyor.

Sam seni öldürür. Kesinlikle yok eder. Bu eğlenceli bir acı olmazdı.

Başımı sallayarak elimdeki soruna yeniden odaklanıyorum. "Tamar, gitmen gerekiyor."

"Neden?" diye sızlanıyor. "Eğleniyoruz!"

"Evet," diye ekliyor Rose, yüzünde muhteşem gülümsemesiyle. "Çok eğleniyoruz Lik. Neden sen de katılmıyorsun?"

Kollarını Tamar'ın boynuna doluyor ve dudakları buluştuğunda Kill'in kapıyı çaldığını hissediyorum. Eğlenceme tehlikeli bir boyut katan güzel alter-egom.

Tak tak. Tak. Her şeyi mahvetme zamanı. Ona bir ders ver.

Tamar'ı mülküne elini sürdüğü için öldür.

Benim malım mı? Rose benim malım değil. O bir hiç. Hiçbir şey *olmalı*. Bunu beni tetiklemek için yapıyor. Bundan zevk bile almıyor, bunu açıkça görebiliyorum.

Onu bu kadar özel yapan ne? Neden tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum? Beni hazırlıksız yakalayan ve ona çeken şey nedir?

O kadar güçlü ki geri dönüşü olmadığını biliyorum. Beni ağına düşürmesi, sarması ve asla bırakmayacağına söz vermesi birkaç gününü aldı. Bu gece düz siyah bir kot pantolon ve üzerinde *Komşum Totoro'dan Totoro'nun* resmi olan pembe bir kapüşonlu tişört giyiyor. Hepsi bu kadar. Ve bahse girerim o kalabalık odadaki insanların yarısı o yürürken durup ona bakmıştır. içinde. Tanrı aşkına, hepimiz onda ne buluyoruz?

Çok sıksa, çok uzun. Göğüsleri yok ve saçları pratik olamayacak kadar uzun. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi umursamayan kaba bir sürtük, kendini bile.

Ama yine de buradayım. Tamar'ı saçlarından tutup, onu benden çalmaya çalıştığı için tekmeleyerek ve çılgık atarak odadan dışarı sürüklemeye hazırım. Çünkü tüm kusurlarına rağmen Rose *kendisi*. İhtiyacım olan tek şey de bu.

Sevdiğim hiçbir şey yok, istediğim hiçbir şey yok ama yine de ihtiyacım olan *her şey var*.

Rose alt dudağını ısırıp elini bacaklarının arasında gezdirdiğinde Tamar'ın boğazından bir inilti yükseliyor.

Yumruklarımı sıkıp sesimi alçaltarak Rose'la konuşuyorum. "Sam seni görebilseydi." Onlara bir adım daha yaklaşıyorum ve kızım sonunda dikkatini bana veriyor. "Seni başkasıyla yakaladığımız son seferin tekrarlanmasını istemezsin, değil mi?"

Toparlanacağına, bana saygı göstereceğine ya da en azından biraz korkacağına tüm varlığımla inanırken, onun *hala* Rose White olduğunu unutmuş gibiyim.

"Sam ne yapacak?" diye benimle alay ediyor. Tamar'ı ensesinden tutup tekrar kendine çekiyor ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdiriyor. "Kafasına bir kurşun mu sıkacak?" İki parmağını Tamar'ın şakağına götürerek onu vuracakmış gibi yapıyor.

Tamar'ın gözleri korkuyla açılır. "Ne?" Büyük, tehlikeli erkek arkadaşımın korktum. Tıpkı diğer herkes gibi.

"Siktir git," diye tısladım ona. Bu küçük gösteriden sonra, bir daha söylenmesine gerek yok.

Rose'un elinden kurtulur ve banyodan kaçar.

Rose onun gidişini izledikten sonra bakışları bana takılıyor. "Pek eğlenceli değilsin," diyor hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle.

Tekrar lavaboya dönüyor ve bir misina daha çekmek için eğiliyor. Bir saniye içinde üzerine atıldım, parmaklarımı saçlarına dolayarak onu sıkıca kavradım. "En çılgın rüyalarında bile, onun önünde başka bir beni," diye feryat ediyorum. Onu sertçe yukarı çekiyorum, acı içinde tıslamasına bayılıyorum.

"Neden benimle kokain çekmek istemiyorsun Lik?" diye kıkırdıyor. "Geçen sefer içtiğinde cezalandırılmanla aynı sebepten mi?"

O gece bizi duyduğunu biliyordum. Ona yalan söylemek yerine, gerçeği söyledim. Artık utanmıyorum.

"Çünkü ben eski bir bağımlıyım ve bunu biliyorsun," diye kulağına hırlıyorum. "Babamın ölümünden sonra uyuşturucu, seks ve alkolün dibine vurmuştum. Ve yüksek fonksiyonlu bir bağımlı olsam da, hala bir bağımlıydım. Sam beni toparladı, iyileşmeme yardım etti ve yemin ederim ki beni *biraz eğlendirmeye* çalışarak onun emeğine saygısızlık etmene izin vermeyeceğim."

Boştaki elimle tezgahın tozunu alıyorum.

"Bu ne lan!" diye bağılıyor toz havaya uçarken. "Bana katılabilir ve benimle güzel bir gece geçirebilirdin," diye homurdanıyor. "Şimdi mükemmel kokainimi ve ruh halimi mahvettin."

Kıçını tokatlıyorum, ciyaklamasından ve saçlarının kafa derisinden kopmasını istemiyorsa kaçamayacağı gerçeğinden zevk alıyorum. "Gecem çok daha iyi oldu. Sanırım senin ruh halinin umurumda olmadığını söylemek yanlış olmaz." "Pekâlâ, planımız nedir Lik?" Kıçını bana sürüyor ve ikimiz de sertleştiğimin farkına varıyoruz. "Neden b e n i şu lavabonun üzerine yatırıp sikmiyorsun? Zamanımızın tadını çıkaralım, sadece ikimiz.

Tabii," diye gülüyor. "Sam'in bir kurşunu delip geçeceğinden korkmuyorsan kafanı."

Bir an durdum. Ya haklıysa?

Aptalca düşünceleri dağıtmak için başımı sallıyorum. Tabii ki yapmazdı.

"Sence hangimizi seçerdi? Zor seçim." Ona gülümsüyorum

ve lavabonun üzerine eğilene kadar onu itiyorum.

"Bizi incitmek için o kadar çaresizsin ki hepimizin paylaşmaktan mutlu olduğunu unutuyorsun. Bunu anlayamayacak kadar bencil olan sensin."

Başını lavabonun yanındaki beyaz fayanslara dayıyor ve elimi saçlarından boynuna doğru kaydırarak onu yerinde tutuyorum. Kotunu çözüyorum ve yuvarlak poposunun manzarasının tadını çıkarana kadar aşağı çekiyorum.

"Güzel tanga," diye alay ediyorum beyaz iç çamaşırına bakarak. "Manzaranın tadını çıkarıyor musun? Çünkü bir tek sen değilsin."

Onun oyununa gelmemek için dudaklarımı sıkıyorum. Cevap vermek yerine iç çamaşırını yırtıyorum ve diğer elimle çenesini açıyorum. Yumuşak malzemeyi ağzına soktuğumda bir şey yapamayacak kadar

sersemlemişti. Onu yakaladım

onu, ardından diğeriini çıkarmaya çalışırken bileğini sıkar ve kollarını sırtının alt kısmına sıkıştırır.

Anlaşılmaz bir şey söylüyor ve ben kıkırdıyorum. "Seni tam olarak duyamıyorum prenses."

Bir çekmeceyi karıştırmadan önce kot pantolonumu çıkarıp boxerımı indiriyorum. Xi'nin burada prezervatifleri vardır.

"Şanslı günündesin," diyorum elime bir lastik aldığımnda. "Banyoda hızlı bir sikiş. Değeriinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Dişlerimle yırtıp açıyorum ve tek elimle takmayı başarıyorum. Elimden kurtulmaya çalışmasını izlerken kendimi okşuyorum. Kızgınlık homurtuları beni kaya gibi sertleştiriyor. Kıcının yanaklarına ikişer tokat atıyorum ve o da hayal kırıklığıyla ayağını yere vuruyor.

Sert uzunluğumu yarığının üzerinde kaydırıyorum ve nefesi kesiliyor. "Aynaya bak," diyorum alçak sesle. "O güzel ağzını sonunda kimin kapattırdığını görmeni istiyorum."

Ona sert bir vuruşla giriyorum ve hava ciğerlerimde sıkışıyor. Bir haftadan kısa bir süre içinde ne kadar iyi hissettirdiğini nasıl unutabilirim?

Aynadan bana bakana kadar onun içinde kalıyorum. Gözleri kapalıydı, göz bebekleri büyümüşü. Tekrar hareket etmeye başladığımnda, ağzındaki dantelin arkasına bir inilti sıkışıyor. Hareketimi yavaş tutuyorum ve her çekilip geri geldiğimde titriyor. Gözlerim aşağıya iniyor ve tam olarak onun içinde kaybolduğum noktadan büyüleniyorum. Vücut ısım her saniye yükseliyor ve zevk ihtiyacı dayanılmaz hale geldikçe hızlanmaya başlıyorum.

"Seni boşaltmalı mıyım?" Cevap veremeyeceğini gayet iyi bilerek soruyorum.

Kıcını bana doğru iterek kıpırdanıyor.

"Prenses," diye hınzırca gülümsüyorum aynaya tekrar bakarken. "Eğer gelmek istiyorsan, söylemen yeterli."

Hayal kırıklığından çığlık atıyor ve ben daha sert, daha derine iniyorum. Bir elimle kalçasını kavriyorum, diğeri elimle de bileklerini kaldıraç olarak kullanıyorum. Son bir kez daha içine itiyorum, bir homurtuyla boşalıyorum ve yüzündeki umutsuzluktan boşalamadığını anlıyorum.

Çekerken onu serbest bırakıyorum ve önümde yere düşüyor, bacakları onu daha fazla tutamıyor. Prezervatifi çöpe atıyorum ve tangayı ağzından çıkarırken ona bakıyorum. "Boşalmadım," diye mırıldanıyor, tekrar nefes almaya çalışıyor.

"Gelmek istiyorsan bir şey söylemeni söylemiştim," diyorum ona gülümseyerek.

"Senden nefret ediyorum," diye tükürüyor bana.

"Mm," Tekrar konuşmadan önce alt dudağımı ısırıyorum. "Sanırım bunu yapmandan hoşlanıyorum." Saçlarını karıştırıyorum ve kot pantolonumun fermuarını çekiyorum.

"Bunun sana geri dönmemi sağlayacak bir yol olduğunu düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun."

Sanırım cevap vermek üzereyim. Bir şeyler söyleyip karşılık vereceğim. Ama sonra aklıma daha iyi bir fikir geliyor.

Son beş gündür Sam bize bir noktada geri döneceğini söylüyor. Sanırım gururu bunu yapmasına engel oluyor. Bence sadece biraz dürtülmeye ihtiyacı var.

"Haklısın," diye yalan söyledim. "Seni yalnız bıraksam iyi olacak."

"Ne?" Kafası o kadar karışık ki gülmek istiyorum. Kavga istedi, alamadı ve şimdi nasıl davranacağından emin değil.

"Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler prenses."

Banyodan çıktığımda arkamı dönmek için can atıyorum ama direniyorum. İzlemekten zevk alacağım çok daha iyi şeyler geliyor.

Evimizde parti yapan herkesten önce pencerenin dışındaki mavi ve kırmızı ışıkları fark ediyorum. Yine de siren yok. North Shore'da sirenler çaldığında sizin için olup olmadığını düşünmezsiniz, sadece kaçarsınız. Sireni açarlarsa eve adım atmadan gitmiş olacağımızı biliyorlar.

"Polisler!" diye bağırın ben değilim. Başka biri fark edene kadar bekliyorum ve sonra kargaşa başladığında oturma odasının duvarına yaslanıyorum, ellerim ceplerimde ve sabırla bekliyorum.

İnsanlar evden dışarı fırladı, şişelerini bıraktı ve kaçmaya başladı. Xi'yi uyarmıştım, böylece kaybetmeyi göze alamayacağı çantaları saklayabilirdi. Ama zaten bunun için burada değiller. Kardeşim başını iki yana salladı ve odasına doğru yürüdü. Burası babamızın evi, annem artık burada yaşamıyor. Sadece Xi hâlâ burada yaşıyor. Emma ve Billie ayrılmadan önce bana uğruyorlar. Emma'nın endişelenecek pek bir şeyi yok, çünkü onun üzerinde hiçbir şey yok ve yirmi bir yaşından büyük. Billie zaten pek korkmuyor.

"Eve gidiyoruz, geliyor musun?" Emma bana soruyor.

Başımı salladım. "Halletmem gereken bazı şeyler var." Daha fazlasına ihtiyaçları yok. İki polisin içeri girmesiyle aynı anda ön kapıdan çıkıyorlar. Onlarla konuşma zahmetine bile girmiyorlar.

"Memurlar." Ellerimi ceplerimden çıkarıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak başımı sallıyorum. İkisi de bana kafa sallıyor.

Geriye kim kaldıysa kimlik sormak ve üzerlerini aramak için küçük bir gösteri yapmak zorundalar. Tanımadığım bir kızın üzerinde küçük bir torba esrar buluyorlar ve ondan alıyorlar. "Evine git ve seni bir daha böyle bir partide yakalamayayım," diyor biri.

Onu iyi tanıyorum. Lucian. Uzun zamandır North Shore Crew'un müttefikidir. Çok uzun zamandır polis ve adalet sistemine olan inancını uzun zaman önce kaybetti. Şimdi sadece paramızı alıyor ve bizimkilerden çok Kralların Mürettebatını tutukluyor.

Başparmağımın banyoyu işaret ediyorum ve Lucian ile meslektaşının kapıyı çalmadan açmalarını izliyorum.

Lucian içeri girerken basitçe "Polis," der.

Rose'un beklemediği bir şey olduğunda yaptığı gibi 'kahretsin' diye mırıldandığını neredeyse duyabiliyorum. Banyoya gitmiyorum, olduğum yerde bekliyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Konuşarak kurtulmaya çalıştığını, belki de sahte bir kimlik aradığını hayal ediyorum. Ne yazık ki sahte kimlikler, üzerinde olduğunu bildiğim uyuşturuculara yardımcı olmayacak. Lucian'ın onları karakola kadar takip etmesi gerektiğini söylediğini duyuyorum.

Üçü oturma odasına geri döndüğünde, dudaklarıma zorla yerleşmek isteyen gülümsemeyi saklamak için avucumu ağzıma götürmek zorunda kalıyorum. "Lik," diye hırılıyor yanımdan geçerken, elleri arkasında kelepçeli

ve her iki yanında birer memur. "Bunu sen mi yaptın?"

Yaptığımı bildiğinden şüphem yok. Onun kadar zeki birinden bir şey saklamak zordur. Yine de aptalı oynuyorum. Masumiyet işareti olarak ellerimi önüme kaldırıyorum. "Kim kendi partisine polis çağırır ki?"

Yürümeyi bıraktı. "Haydi." Hafifçe dönüyor, kelepçelerden rahatsız olduğu belli. "Mesajı aldım," diye nefes veriyor.

"Ne mesajı?" Masumca sordum.

Lucian'ın yanındaki adam onu dürtüyor. "Yürümeye devam et. Seni istasyona götürüyoruz. Orada bir telefon görüşmesi yapabilirsin."

Onları görmezden geliyor, hâlâ benimle konuşuyor. "Lik, ciddi mi?!" diye tersliyor.

Omuz silkiyorum ama bu sefer gülümsememi saklamıyorum. "Merak etme prenses. Sam'e gelip seni almasını söyleyeceğim."

Evden çıkmaya zorlanırken "Siktir git!" diye bağıyor.

Polis arabasında bir sinek olmak için her şeyimi verirdim. Sadece sürüş sırasında nasıl tepki verdiğini görmek için.

Sam'i aramama gerek yok. Lucian'ı aramadan önce ona ne yapacağımı söyledim. Hayır, evde Rachel'la birlikte sabırla bekliyor. Heyecandan gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Acele edip ben de oraya gitmeliyim.

Rose'u harika bir gece bekliyor.

OceanofPDF.com

GÜL

Değişmek Gerek - Landon Tewers

Arabanın kapısı kapanır kapanmaz, kafam cama çarptı. Lanet olası pislik sırf bana inat olsun diye kendi partisine polis çağırdı.

Genç polis arabayı çalıştırırken, diğeri arkasını dönüp metal ızgaradan bana bakıyor.

"Senin gibi güzel bir şeyin Kuzey Sahili'ndeki bir partide ne işi var?" diye soruyor yaşlı olanı. "Buralardan değilsin."

Bakışlarından kaçınıyorum, onu görmezden gelirken dışarı bakmaya özen gösteriyorum. Karakola geri dönmediğimizi o zaman anlıyorum. Silver Falls'taki polis karakolu nehrin güney tarafında. Bizi oraya götürecek köprüyü yeni geçmiştik.

"Nereye gidiyoruz?" Sesimin sert çıkmasını sağlamaya çalışıyorum. Benimki gibi hışırtılı bir sesle bunu başarmak yeterince zor. Kalbim karnımda attığı için şimdi daha da zor.

"Hey," diye ısrar ediyorum çünkü ikisi de beni görmezden gelmeye karar verdiler. "Neden istasyona gitmiyoruz?"

Yarım dakikalık bir sessizlikten sonra yolcu koltuğunu tekmeliyorum. Koltuğun arkası çelik kaplamayla güçlendirilmiş -sanırım bıçaklanmayı önlemek için- ve acı dolu bir çığlığı bastırmak zorunda kalıyorum. "Sana söylüyorum!" Onlara bağıryorum. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

Yaşlı olan arkasını döner. "Senin yaşındaki çocukları bundan daha azı için dövdüm kızım. Yolculuğun geri kalanında arkana yaslanıp sessiz kalmanı öneririm."

Gururum beni koltuğuma sakince oturmak yerine sırtımı koltuğuma dayamaya zorluyor. Bana ne yapacağımı söyleyen şerefsizlerden nefret ediyorum.

Korku göğsümü sıkıyor, onlar ormanın derinliklerine giden toprak bir yola sapana kadar sessiz kalıyorum - sadece bir kez gitmiş olmama rağmen çok iyi tanıdığım bir yol.

"Şerefsiz," diye kıkırdıyorum kendi kendime.

Sam'in kulübesinin önüne park ettiklerinde, Lik ve Sam'i kesinlikle yok etmeye hazırım. Hâlâ daha önce aldığım kokainin verdiği aşırı özgüveni hissediyorum ve kelepçelerin bile beni tutabileceğini sanmıyorum.

O yaşlı polis beni arabadan indirip genç ortağı olmadan ön kapıya kadar götürdüğünde hiç de nazik değildi.

Buraya son geldiğimde, Sam ve Lik Rachel'ı zorla tutuyorlardı. Volkov'u bulmalarına yardım etmemi sağlamak için onu ölümle tehdit ediyorlardı.

Bu gece, ellerim arkadan kelepçeli ve bir polisin eli omzumda içeri girdiğimde, üçü açık oturma odasındaki kahverengi deri koltukta oturuyorlardı. Şöminede bir ateş yanıyor ve ayaklarının dibinde rahat bir halı var. Ne kadar yakınlaştıklarını görünce çenem geriliyor. Hiçbir şey söylemesem de kıskançlık damarlarımdaki kanı karartıyor.

Rachel iki adamın arasında oturuyor. Artık nişan elbisesini giymiyor, onun yerine dar siyah deri bir etek ve Rolling Stones tişörtü giymiş. Stoneview'de giydiği ev kadını kıyafetlerinden farklı bir tarz. Omuzlarına tam olarak ulaşmayan ağartılmış sarı saçları, ellerimi saçlarında gezdirmek, burnumu saçlarına gömmek ve diğer her şeyi unutmak istememe neden oluyor.

Lik ayağa kalkıyor, yüzünde mükemmel dişlerini gösteren kendini beğenmiş bir gülümseme var ve bu bana bu gece tam olarak istediğini aldığını söylüyor. Polisle birkaç kelime konuşuyor ama onları zar zor duyabiliyorum çünkü Sam'in bakışları vücudumda bir delik açıyor.

Hâlâ daha önceki takım elbisesini giymiş, kollarını arkaya doğru açmış, kanepede dinleniyor. Sol kolu Rachel'ın arkasında ve eli tam omzunun olduğu yere iniyor. Parmağının Rachel'ın teninde daireler çizdiğini fark ettiğimde göğsümde bir şeyler kabarıyor. Kıskançlık kanımı öylesine kaynatıyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

Kapı kapandı, polis gitti ve bir şey beni nefret sersemliğimden çıkardı.

"Bekle! Kelepçeler!" İrkildim.

Lik tam a r k a m d a . Nefesini enseme hissediyorum.

Soğuk ve sert bir şey koluma çarpıyor. Anahtar. "Merak etme," diyor kulağıma. "İhtiyacımız olan her şeye sahibiz."

Oyunlarından çoktan bıktım ve zihnim beni inciten ayrıntıları düşüncelerimin ön saflarında göstermeye devam ediyor. Sam'in bana son birkaç gündür arkamdan görüştüklerini söylemesi gibi. Rachel'in bedenini Sam ve Lik'in arasında hayal ederken kendimi kötü hissediyorum. Bana onlarla seks yapmak istemediğini söylemişti, öyleyse neden kafamdan geçen her türlü senaryoyu durduramıyorum?

"Kelepçelerimi çöz," diyorum Lik'e sessizce, gözlerim Sam'in parmaklarının Rachel'a değdiği noktadan ayrılamıyor gibi görünüyor.

"Kulağa bir emir gibi geliyor prenses. Burada bunları veren kişinin siz olmadığınızı anlayacaksınız."

Çenem gerildiğinde burun deliklerimin açıldığını hissediyorum. Nefes alışım hızlanıyor ve bunun öfkeden mi yoksa az önce vücudumdan geçen zevkten mi kaynaklandığını bile anlayamıyorum.

"Senin hasta seanslarından birini kaldıracak havada değilim," diye tükürdüm.

Lik'le konuşuyorum ama gözlerim Sam'inkilere kilitlenmiş durumda. Hastalıklı seanslar derken tam olarak neyi kastettiğimi anlasın diye. Erkek arkadaşıyla yaptığı türden bir şey. Pazartesi günü beni yapmaya zorladığı ve kendimi o kadar iyi hissetmemi sağlayan türden bir şey ki, hayatlarından temelli çıkıp gitmeyi denemek zorunda kaldım.

Rachel bu gece Sam'in kitabından bir sayfa almış olmalı, çünkü bir kış gecesi kadar sessiz. Balkonunda ayın bulutlara nasıl yansıdığını izleyerek geçirdiğimiz o geceler. Bulutlar o kadar kalındı ki etrafımızdaki tüm sesleri yutuyorlardı. Annesi ve babası koridorun diğer tarafında uyurken birbirimizi sevme şeklimizden kaynaklanan inlemelerimizi ve sızlanmalarımızı emdiler.

Ne kadar soğuk olduğumuzu ama onları uyandırmaktan korktuğu için yatak odasında seks yapmaktan ne kadar korktuğunu hatırlayınca kollarımdan aşağı bir ürperti akıyor. Birbirimizi öpücükler ve dokunuşlarla, aşk ve tutkuyla ısıtırdık.

Ve bu gece, işte burada, ona bana ihanet ettiğini söylediğim adamın yanında oturuyor. Ona tam olarak ne olduğunu anlatmadım. Kimseye anlatmadım. Ne aileme, ne de arkadaşlarımıza. Rachel'a da.

Lik bile.

"Hasta seanslarımızdan birinin havasındayım," diyor Lik, dudakları boynumun arkasına, yanlarına, kulağımın hemen altına öpücükler bırakarak.

"Ve bence onlar da öyle."

Tenimden başlayıp içimin derinliklerine kadar işleyen ve alt mideme doğru zevk dalgalarını zorlayan ürpertileri görmezden geliyorum.

"Seni anlamıyorum Günışığı," diye itiraf ediyorum. "Conor'ın hayatına son vermeme izin vermiyorsun ama yardım için *ona* gitmekten çekinmiyorsun." Sam'den bahsederken mümkün olduğunca çok zehir kusmak için elimden geleni yapıyorum.

Kız arkadaşım başını sallıyor, görünüşe göre davranışından hayal kırıklığına uğramış, ama müdahale etmiyor.

"Aman Tanrım," diye bir kahkaha attım. "Planın ne Sam? Onu klonuna dönüştürmek mi? Küçük, sessiz bir *korkak mı*?" Öfkem beni onlara doğru bir adım atmaya itiyor. Ayağım yere değdiği anda Lik kelepçelerin zincirinden tutup beni geri çekiyor.

Soğuk metalin bileklerime battığını hissederek tıslıyorum.

"Uslu dur prenses," diye azarlıyor Lik beni. "Buraya tartışmaya gelmedik. Değil mi çocuklar?"

Rachel başını sallıyor ama Sam bana bir şey söylemiyor. Ben de itiyorum.

Bildiğim tek yol bu.

"Sana yardım edeceğini düşünüyorsun, Rach. Yardım edecekmiş gibi davranacak. Seni koruyacağını söyleyecek. Her zaman yanında olacağını söyleyecek." Homurdanıyorum. "İnan bana, ona en çok ihtiyaç duyduğun anda yanında olmayacak."

"Bu kadar yeter." Sam'in sesi sakın. Odanın duvarlarına çarpan ve sessizliği dayatan derin bir rezonans.

"Ne?" Onunla alay ediyorum. "Senin hakkında gerçekten ne düşündüğümü kaldıramıyor musun? Sen bir hainsin Sam. Erkek arkadaşın, senin baskınlığın yüzünden bunu göremeyecek kadar kör olmuş küçük bir köpek. Ve *sen*..."

Kanepede hafifçe kıpırdadığını görene kadar Rachel'a bakıyorum. Güzel. Onların tarafını tuttuğu için ne kadar pişman olacağını gösterecek bir şey söylemek istiyorum... sonra Sam'in dansımız sırasındaki sözleri aklıma geliyor.

"Bu doğru mu?" Törpüledim. "Evime geldin. Özür dilemek için bana mesajlar gönderdin... ama onlarla yatıyordun?"

Kaşları çatılıyor, kafasının karıştığı belli.

"Ben hiç uyu demedim Rose," diye araya girer Sam. "Bu sadece senin kıskanç zihninin konuşması."

"Dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum. Rachel benim birkaç numaramı öğrenmek

istedi, bilirsin işte, *hakimiyetimi*," diye kendi sözümü tekrarlıyor. "Daha fazlasını öğrenmek istedi.

otorite, güç değişimi ve bir Dom'un ne yaptığı hakkında. Evde içinde bulunduğu durumu görmek, kontrolü geri almasına yardımcı oluyor."

Bakışlarını yakalamaya çalıştığımda Rachel'ın gözleri yana kayıyor.

"Bu yüzden ona öğretmek için zaman ayırdım. Harika bir öğrenci, onu görmelisiniz. Tüm zaman boyunca tamamen giyinik olmayabilirdik ama bu seks içermiyordu."

Yavaşça koltuktan kalkıp bana doğru yürüyor. "BDSM her zaman seksle ilgili değildir. Bazen sadece basit bir acı ya da aşağılama etkileşimidir." Ceketini silkiyor ve bir koltuğun üzerine atıyor. "Bazen sadece gücü başka birine vermekle ilgilidir çünkü o buna ihtiyaç duyar ve sen duymazsın."

Kol düğmelerini çıkarıp cebine koyuyor ve gömleğinin kollarını birbiri ardına sıvıyor. Yavaşça dövmelelerini ortaya çıkarışını izliyorum. Kaslı ön kolları, siyah mürekkebin altındaki soluk teni, kalın damarları ve kumaş parçasını katlarken hünerli parmakları bana bir şeyler yapıyor. Klitorisime karşı ani bir baskı ihtiyacı hissederek yer değiştiriyorum. Arkamda, Lik parmak eklemlerini omurgam boyunca gezdiriyor.

Kollarını sıvayıp bana doğru yürürken Sam konuşmaya devam ediyor. "BDSM her zaman seksle ilgili değildir. Ama seninle? Bu gece mi?" Tam önümde duruyor, dudaklarında şehvetli bir gülümseme yayılıyor. "Tüm deneyimi yaşayacaksın."

Uzun siyah saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına itiyor. Ağzım hafifçe açılmış, onu içine çekiyordu. Kendimi tutuyorum, Lik'in bana daha sert bastırması için bir adım geri atmaya çalışıyorum. Sertleşmiş aletini kıcımda hissedebiliyorum.

"Hiç deneyim kazanmıyorum. Bana dokunmuyorsun."

Sam başparmağını dudaklarımda gezdiriyor, yavaşça, yapabildiğini göstermek için dünyanın tüm zamanını alıyor. "Kekelediğinde çok tatlı oluyorsun. Nadir bir durum. Buna değer verilmeli."

Aptalca onu itmeye çalışıyorum, ellerim kelepçelere sıkışmış. Tek yaptığım omuzlarımla garip bir şekilde sallanmak.

"Bu gece kurallar var Rose. Ya onlara uyarsın ya da cezalandırılırsın. Ve senin saçma sapan isyan girişimlerine hiç tahammülüm yok. Uyarı olmayacak."

"Sikeyim seni-"

"İlk kural," diye gülümsüyor. "İzin verilmedikçe konuşmayacaksın. Öyle yaparsan ağzını tıkarım. İkinci kural, bir emir aldığında onu yerine getireceksin. Yapmazsan

tekrarlamayacağız, sadece seni cezalandıracağız."

Kalbim şimdi göğsümde sertçe ve kulaklarımda yüksek sesle atmasına rağmen. Bacaklarımda arasındaki ıslaklığa ve kendime dokunmak için duyduğum ölümcül ihtiyaca rağmen gülüyorum. Onunla alay ediyorum ve aklımdan geçenleri söylemeden önce ona ters ters baktığımdan emin oluyorum.

"Sen kabaca sözümü kesmeden önce de söylediğim gibi.

Siktir. Sen." "Kahretsin, prenses. Cezalandırılmayı gerçekten çok seviyorsun."

Sam bana başını sallıyor, sadece dudaklarının kenarı gülümsemeye dönüşüyor. Benden sessizce uzaklaşıyor ve ben onun uyduğu kurallardan birini hatırlıyorum.

Asla yerine getiremeyeceğiniz tehditlerde bulunmayın.

"Bekle!" O odadan uzaklaşırken bağıyorum. Bakışlarımı Rachel'a çevirdim. "Rach, kelepçelerimi çöz."

Bana sadece gülümsüyor. "Oynamak istiyorum, bebeğim." Güzel bacaklarını açıp tekrar kavuşturuyor ve bana iç çamaşırı giymediğini gösterdiğinden emin oluyor. "Benimle oynamak istemiyor musun?"

"Siktir," diye homurdanıyorum, zevk tüm bedenimi kaplıyor. Onun amına yakın olma düşüncesi ağzımı sulandırıyor. "Seviyorum. *Seninle*, onlarla değil."

Lik kulaklarıma kıkırdıyor. "Yalancı." Arkamdan bir elini kıçımdan geçirip kalçalarımda arasına sokuyor ve klitorisime baskı uygulayabiliyor.

Alt dudağımı ısırma rağmen ağzımın içinde ikisinin de duyabileceği kadar yüksek bir ses yankılanıyor.

"Merak etme," diyor Lik bana. "Bir dakika içinde o güzel inlemelerinin hiçbirini bizden saklayamayacaksın."

"Rach..." Lik tekrar kotuma bastırırken sesim küçük bir gıcırtya dönüşüyor. "Hadi gidelim."

İşaret parmağını yavaşça dudaklarına götürüyor. "Şşş, artık konuşmak yok."

Sam elinde içeriği benden tamamen gizlenmiş büyük siyah bir kutuyla odaya geri dönüyor.

Onu kanepenin yanına koyuyor ve bir şey almak için eğiliyor. Arkasını döndüğünde onu sıkıca avucunun içinde tutuyor ama iki deri kayışı çok net görebiliyorum.

"Hadi ama," diye homurdanıyorum, yanaklarımda ısındığını hissederek. Lik'in bana son kez ağız tıkacı taktığı zamanı çok iyi hatırlıyorum. "Fark etmemiştim-"

"Bir kelime daha edersen daha büyük bir tıkaç alırım Rose." Sam'in

güçlü sesi tam karnıma vuruyor.

"Kulüpte ne kadar sevdiğini hatırla prenses. Hoşlandığın şeyden bu kadar utanma."

Lik çenemi arkadan kavradığında ağzımdan bir inilti kaçıyor, sadece bir eliyle açarken diğeri kotuma sürtünmeye başlıyor ve sonunda klitorisime daha fazla baskı uyguluyor. Bana hissettirdiği zevk tüm varlığıma utanç getiriyor.

Sam bana tıkaçı gösteriyor ve neredeyse boğuluyorum. Lik'in kullandığı türden değil. Hayır, bu silikon bir top yerine metal bir halka.

Sam başparmağını alt dişlerime bastırıp ağzımı sonuna kadar açmadan önce "Hayır," diye ciyaklıyorum. Kollarım kelepçeleri çekiştiriyor, tenimi acıtıyor.

Sam, Rachel'ın sözlerini tekrarlayarak, "Artık konuşmak yok," diye alay eder.

Dudaklarımdan geçtikten sonra, Lik onu başımın arkasına bağlayan kişi oluyor. Saçımı çekiyor ve ağzımdan çıkaramayacağım kadar sıkı olmasını sağlıyor. Ve bazı açılardan bu bana güven veriyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hareket etmeyecek. Seçeneklerimi elimden aldıklarında dövüşüyormuş gibi yapmak zorunda değilim.

Lik'in eli tekrar klitorisime geliyor ve sertçe bastırıyor. Bu sefer ağzım açık kalmaya zorlandığı için inlemem daha yüksek çıkıyor. Utanç içinde başımı eğiyorum, Sam'in bu şeyi üzerime koyduğuna ve gerçekten inlediğime inanamıyorum.

Sam geri dönüp Rachel'ın yanına oturuyor. Ayaklarının kaybolduğunu ve otururken çıkardığı sesi görebiliyorum ama başımı kaldırıp bakmıyorum.

"Lik, onun yüzünü görmek istiyorum," diye emrediyor.

Bir saniye sonra Lik'in eli saçlarımda, Sam ve Rachel'a doğru bakana kadar çekiştiriyor. Rachel'ın ağzı hafifçe açık ve göğsünün hızla inip kalktığını görebiliyorum. Beni böyle izlerken çok ıslanmış olmalı, bebeğiyle istediği gibi oynayabileceğini biliyor.

Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bile bile aptalca kelepçeleri çekmeye çalıştığım için omuzlarım ağrıyor. Bu yüzden bilinçli bir kararla bağlarıma karşı savaşmayı bırakıp kollarımı gevşetiyorum. Sam hemen fark ediyor ve sanki bir ödül kazanmış gibi bana gülümsüyor.

"Rachel, aşkım. Sence yüzük şakası en çok kime yakışır? Lik'e mi Rose'a mı?" "Bu hafta benim üzerimde denediler prenses. Harikaydı."

Onun anlayamayacağı bir şeyler homurdanıyorum, ne demek istediğimden kendim bile emin değilim. Dilim ağzımın içinde çok rahatsız.

"Rose," diyor Rachel, vücudunda kabaran şehveti zorlukla tercüme edebilen bir sesle.

Beni böyle görünce tahrik olarak koltukta kayıyor ve bana karşı koyamayacağını bildiğim için göğsümde belli bir gurur oluşuyor. Kelepçeli ve ağzı bağlı olan ben olsam bile.

"Göreceksin," diyor Lik arkamdan. "KontROLSÜZCE salyalarını akıtmaya başladığında, kendini *gerçekten* bırakmaya başlıyorsun. İnanılmaz bir his. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığına dair sana söz verebilirim."

Belki de bırakmak istemiyorum, ona söylemek istiyorum. Belki de inatçı olmayı ve kimseye boyun eğmeyecek kadar gururlu olmayı seviyorum.

Belki de bu yüzden beni zorlamalarına bayılıyorum.

"Ona kendini iyi hissettir," diyor Rachel. "Ona ne kadar hoşuna gittiğini göster Lik. Ve bize ne kadar ıslak olduğunu söyle."

Lik daha hareket etmeden nefes alışım hızlanıyor. Rachel'in sözlerini bir dua gibi yutuyor, içimde ilahi bir ateş yakmalarına izin veriyorum.

Lik bir kolunu belime koyuyor ve kotumun düğmesini açıyor. Çabucak üzerimdekileri çıkarıyor, dışarı çıkmama ve kendimi yeniden dengelememe yardım ediyor. Daha önce yırttığı için artık tanga giymiyorum. Kalçalarımı geriye doğru çekiyor, böylece kığım ona dayanıyor ve kalçalarımından hafifçe bükülüyorum. Parmak eklemleri dudaklarımın dikişine değiyor, zaten sırlıklam ve hemen fark ediyor.

"Prenses," diye keyifle homurdanıyor. "Bu kadar sevdiğin bir şeyle neden kavga edesin ki?" Sam ve Rachel'a hitaben, "Kız damlıyor," diye ekliyor.

Bir eliyle iki parmağını kullanarak beni açıyor, diğer eliyle de bir parmağını içime sokuyor.

İnlemelerimin odada yüksek sesle yankılanmasını engellemenin bir yolu yok. Rachel alt dudağını ısırtıyor, tamamen Lik'in içime girip çıkan parmağına odaklanmış durumda. Ona karşı kıvrandığımda ve kalçalarım onun hareketini takip etmeye başladığında, bir tane daha sokuyor. Islaklığımın sesi inlemelerime karışıyor ve nefes alışım Lik'in parmaklarıyla aynı anda hızlanıyor.

'Aman Tanrım'a yakın bir şeyler gargara yapıyorum ama hiçbirisi sesin ne olduğunu anlayamıyor.

"Klitorisini unutma, Lik," diye mırıldanıyor Rachel, sesi benim zevk uğultularımın altında zar zor duyuluyor.

Başparmağı klitorisimi okşamaya geliyor ve kalçalarım şehvetin peşinde yuvarlanıyor.

Çoktan boşalmaya yakınım, eline karşı patlamaya hazırım.

"Yavaşla," diye alçak sesle emrediyor Rachel, boşalmak üzereyken neye benzediğimi çok iyi biliyor.

"Rose," Sam'in sesi zevkimin perdesini yırtıyor. Ama ben onu duymak istemiyorum, onun yerine Lik'in hızlanmasını istiyorum.

Kalçalarımıyla onu dürtmeye çalışıyorum ama o yavaş adımlarla ilerliyor.

"Beni dinle," diye emrediyor Sam, dudaklarımdan zorla bir inilti geçirerek. "Lik ve benim seninle oynadığımız zamanları hatırlıyor musun? Bize gelmek için çaresiz kalana kadar seni nasıl kıştırdığımızı hatırlıyor musun?"

Bu utanç verici anı karşısında gözlerimi kısıyorum ama yine de başımı sallıyorum.

"Bu gece tam tersini yapacağız. İstedığımız kadar boşalacaksın. Ağlayıp durmamız için yalvarana kadar boşalacaksın. Ve biz de ancak yeterince tatmin olduğumuzda duracağız. Anlaşıldı mı?"

Çok fazla gelmek diye bir şey olduğunu sanmıyorum ama isterlerse deneyebilirler. Başımı sallıyorum.

"Aferin kızıma," diye övüyor Rachel ve ben Lik'in karşısında eriyorum. "Şimdi onu boşaltabilirsin, Lik."

Lik tekrar hızlanıyor. Bir parmak daha sokuyor ve başparmağı tekrar klitorisime geliyor. Rachel yumuşak emirlerle onu yönlendiriyor, bir erkeği memnun edebileceğinden emin olduğum şekilde bir kadını nasıl memnun edeceğini öğretiyor. Onun sesi ve Lik'in parmakları melodiyi takip ederken, elinin karşısında patladığımda çığlık atmam uzun sürmüyor, zevk çığlıklarım yüksek ve filtresiz.

İçimden çıktığında kendi başıma zar zor ayakta durabiliyorum. Kaslarım jöle gibi ve göz kapaklarım ağırlaşmış gibi hissediyorum. Bakışlarımı Rachel'da tutmak için kendimi zorluyorum ama kalçalarım titriyor ve kendimi sürekli yeniden ayarlamak zorunda kalıyorum. Ağzımdaki tıkacın etrafında inleyerek Lik'in beni tutmasını ve böylece vücudumu ona yaslayarak rahatlamamı sağlamaya çalışıyorum. O yapmıyor ve ben de beni ele geçirmeye çalışan uyuşukluğu bastırmak zorunda kalıyorum.

"Şimdi orgazmın için teşekkür et." Sam'in isteği üzerine kaşlarım çatıldı. Ağzımda bu şey varken hiçbir şey söyleyemeyeceğimi çok iyi biliyor. "Devam et," diye ısrar ediyor güven verici bir tonda.

Söylüyorum. Kelimeler yok, sadece dilimi zorlayan belli belirsiz sesli harfler var. Gülümsemesi beni rahatsız ediyor. Aşağılanmamdan zevk alıyor.

"Aferin kızıma," diye övüyor. Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. "Bence ellerini kullanmayı hak ediyor." Lik'e başını sallıyor.

Bir saniye sonra kelepçeler arkamdan yere düştü. Lik benden uzaklaşıp Rachel'ın yanındaki kanepeye oturuyor ve onu onların ortasında bırakıyor.

Yaptığım ilk şey kapüşonumu amımı örtecek kadar indirmek oluyor. Hemen altına ulaşacak kadar büyük ve bunun için minnettarım. Sonra ağzımı tıkıyorum.

"Sakın buna cüret etme," diye tersliyor Sam, beni korkutarak. "Sana izin vermeden önce onu çıkarırsan, söz veriyorum sikimi boğazına öyle bir sokarım ki günlerce dilsiz kalırsın." Ellerimin yanıma düşmesine izin vermek zor, ama 'uyarı yok' hakkında ne dediğini biliyorum. Ben inatçıyım, aptal değil.

"Bunun iyi gitmesini istiyorum, bebeğim," diyor Rachel usulca. "Lütfen, bunun nereye varabileceğini görmek istiyorum."

Yakında tacizci olacak kocan ve dördümüzle ne yapacaksın?

Erkeklerden hoşlanmıyorsun bile.

Bu işi yürütmeye çalışmadan önce Viktor gelip beni alacak.

Bunların hiçbirini söylemiyorum. Sadece söyleyemediğim için değil, onun kalbini bir kez daha kırmak istemediğim için. Denemek isterse, denerim. Sadece onun için. Yıllarca ona cehennemi yaşattıktan ve sadece benden parçalar verdikten sonra ona bu kadarını borçluyum.

"Bizim olur musun?" diye soruyor, adeta yalvararak. "Bize sadece bu gece için bir şans ver. Eğer bu dinamiği beğenirseniz, her seferinde bir adım atarız."

Onun sesi. Her zaman içimde bir şeyleri harekete geçirir. Eskiden okulda, arkadaşlarımın ve benim etrafımda çok utangaç olan o yumuşaklık. Zihnini dolduran kirli düşünceleri başkaları duymasın diye kulağıma fısıldadığı sessiz fısıltılar. Her zaman kabalığımı tamamlayan gümüşü notalar. Aramıza ara verme ihtiyacımı kabul ettiği her seferinde sallanışı. Ve Lik'i beni onlara getirmesi için yönlendirdiğinde olduğu gibi ne kadar sertleşebileceğini.

"Rose," diye tereddüt ediyor ve bu gece ile Lik'i bana son kez siktirdiği zaman arasındaki farkı görebiliyorum. Çünkü o zaman ses tonunda öfke, gözlerinde intikam vardı. Bu gece ise benden izin istiyor. Tamamen teslim olmamı istiyor.

En kötüsü de bu değil mi? Çünkü üçünün beni ezip geçmesi ve hoşuma gideceğini bildiğim utanç verici şeyleri yapmaya zorlamasıyla başa çıkabilirim. Ama bunu istemek? Kabul etmek? Onlara yeşil ışık yakmak?

Hepsi sessiz kalsa da ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Sam de bu anı bıçağı çevirmek için kullanmıyor.

"Bunu istiyor musun?" diye soruyor ve bunun son denemesi olacağını biliyorum. Ben de atladım. Kendimi çılgınlığın içine bıraktım.

Ben de başımı sallıyorum.

Gülümsemesi odayı aydınlatıyor ve omuzlarının rahatlamasını izliyorum. Sam'e döner, onun yönlendirmesini bekler.

"Kapüşonunu çıkar," dedi bana açıkça.

Bunu beklemediğim bir kolaylıkla yapıyorum. Başıyla onaylıyor ve kalçalarını açıyor.

"Buraya gel," diyerek yeri ve bacaklarının arasında az önce yarattığı boşluğu gösteriyor.

Yumuşakça söylenen kelimeler beni baştan çıkarıyor. Bir adım atıyorum ama elini kaldırarak beni olduğum yerde durduruyor. "Tsk, tsk. Sana *sürünerek* bize geri döneceğini söylediğimi hatırlıyor gibiyim."

Yapabileceğimden emin olmasam da ne istediğini anlıyorum. Tekrar Rachel'a dönüyorum. Onun tesellisine ihtiyacım var.

"Neyin güçlü olduğunu biliyor musun, bebeğim?" Midem bulanıyor. Kesinlikle içinde bulunduğum pozisyon değil. Başımı sallıyorum. "Teslim ol." Hipnotik, dudaklarının bana tam olarak duymam gerekeni vermek için hareket edişi. Sesinin bana bir rehber gibi ulaşması. Bırakmam için son onay.

Onlar için dizlerimin üzerine çöküyorum. Ellerimi sıcak parkenin üzerine koyuyorum ve onlara doğru sürünüyorum. Ahşap zemin rahat bir halıya dönüşüyor ve Sam'e doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Bacaklarının arasına yerleştiğimde utançtan kızarmış, yüzüm sıcacıktı. Diz çöküp topuklarımın üzerine oturuyorum, yüzüm tam kasıklarının önünde. Lık'ın sırtımda hissettiğim ereksiyonuna kıyasla, pantolonunun içinde pek bir şey görünmüyor.

Eli saçlarıma geliyor, tutamları sıkıca kavırıyor ve ben ona bakana kadar çekiyor. Kafa derimden akan acıyla tıslıyorum. Ancak başparmağı ağzımın kenarını silmeye geldiğinde salyalarımın akmaya başladığını fark ediyorum.

Yanaklarım daha da ısınıyor ve tekrar açmadan önce gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Çenesi yukarıda, boynundaki dövmeleleri ortaya çıkarırken sadece bakışları üzerimde. İki parmağını ağzıma götürüyor, çenem gerilene kadar dilimi bastırıyor ve bir inilti çıkarıyorum. Gözlerimin kenarından yaşlar fışkırana kadar saçlarımı sıkıca tutuyor. Parmaklarını çekiyor ve pantolonunun içinden sikinin sertleştiğini görüyorum.

Beni incitmek onu tahrik ediyor.

"Bana o güzel dilini göster." O bana başıyla onay verene kadar dilimi dışarı çıkarıyorum.

İşaret parmağı ve başparmağıyla ucunu çimdikliyor ve açık ağzından bir inilti çıkmasını sağlıyor. O kadar uzun süre öyle kalıyor ki kıvranmaya başlıyorum ve tek bir damla gözyaşı akıyor. Yüzüme doğru konuşana kadar kendini alçaltıyor.

"Acıyor mu?"

Elimden geldiğince başımı sallamaya çalışıyorum. Bunun ne kadar dayanılmaz hale geldiğini anlamasını sağlamak için acele ediyorum.

"Kötü mü Rose?" diye mırıldanıyor, sesi vücudumun her bir hücresine nüfuz ediyor. Ve benden bir inilti daha kaçıyor.

"Güzel," diye gülümsüyor.

Sonunda bıraktı. Nefes nefese kalıyorum ve başım gevşiyor. Sam'in ne kadar sadist olduğunu şimdiye kadar hiç fark etmemiştim, pantolonunu çekiştiren devasa ereksiyonla yüzleşiyordum.

Ne kadar ıslak olduğumu fark edene kadar ne kadar mazoşist olduğumu hiç fark etmemiştim.

"Bir sonraki orgazmının zamanı geldi. Sırtını Lik'e yaslayarak uzan," diye emrediyor.

Garip bir pozisyon ama yapıyorum. Lik şimdi ortada, ben de sırtım onun kucağında, başım Sam'in kucağında ve bacaklarım Rachel'inkinde olacak şekilde uzanıyorum. En azından o hareket edip kendini yeniden ayarlayarak kanepede dizlerinin üzerinde ve bacaklarımın arasında durana kadar.

"Çok iyi gidiyorsun," diye fısıldıyor bacaklarımı açmadan önce. Biri kanepenin arkasına asılırken, Lik diğerini tutarak beni iyice açmaya zorluyor.

"Seni en hızlı boşaltan ben olmak istiyorum," diyor kendini indirmeden hemen önce, ağzı tam bacaklarımın arasında.

Dudakları klitorisime değdiği anda kalçalarım zıplıyor. Lik'in orgazmı yüzünden vızıldamayı daha yeni bırakmıştım.

Dili, klitorisime dönmeden önce amımın içine kayıyor, ben kıvranana ve tıkaçtan inleyene kadar etrafımda dönüyor. Lik'in eli bacağımın etrafında, dizimin hemen arkasında sıkılaşıyor ve aletinin omurgama doğru sertleştiğini hissediyorum. Rachel az önce yarattığı ıslak karmaşanın içine iki parmağını sokuyor ve onları kıvrarak anında g noktama vuruyor. Çıglık atıyorum, parmaklarını sıkıyor ve yüzüne karşı ne kadar ıslandığımı hissediyorum.

Sam dudaklarımdan kaçan tükürüğü yaymak için başparmağını kullanıyor. Başparmağını dilimin üzerinde gezdirerek birazını ağzıma geri getiriyor. Diğer eliyle meme uçlarımdan birini çimdikliyor ve Lik de onu takip ediyor,

diğerini yakalıyor. Rachel'ın yüzüne sürtünerek, Sam ve Lik'in güçlü parmakları altında kıvranarak inleyen bir karmaşayım.

Sam meme ucumu sertçe çimdikliyor ve ben inleyince daha sert bastırıyor. Haykırıyorum ama aynı zamanda Rachel beni orgazm olmaya zorluyor. Elektrik tüm bedenimi sıkıyor, bacaklarım kapanmaya çalışırken beni titretiyor. Lik göğüs ucumu bırakıp ellerini iç uyluklarıma bastırarak açık kalmalarını sağlıyor.

Sam Rachel'a yumuşak bir sesle, "Bir tane daha," dedi.

Dudaklarının amıma karşı bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. Başımı hayır anlamında sallıyorum. Yukarı, aşağı bakıyor ve giriş yerimden klitorisime kadar beni yalıyor, ıslaklığımı olabildiğince topluyor.

Geliyor ve yüzüme bakana kadar üzerimde sürünüyor.

"Dilini çıkar," diye emrediyor Sam çabucak.

Şaşkınlık içinde dilimi tekrar çıkarıyorum ve ağzıma tükürmesine izin verirken tüm vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Tadı çok tatlı ve ben de kendi tadımı tanıyorum. Bunu bana unutamayacağım kadar çok kez yaşattı.

Halka tıkaç yutkunmayı neredeyse imkansız hale getiriyor ve denediğimde boğazımın arkasını acıtıyor.

Parmakları klitorisimi ovmaya başladığında çığlık atıyorum, son orgazmdan hemen sonraki his beni titretiyor. Aşırı uyarılma, dokunuşundan kaçmaya çalışarak kalçalarımı kaydırmama neden oluyor.

"Şşş, iyi hissettirecek," diye söz veriyor Rachel. Klitorisimi bırakıyor ve iki parmağını içime sokuyor. Diğer eliyle, parmaklarını kıvrırken kasık kemiğimin hemen üstünden aşağı doğru itiyor.

Çıglıklarım, ne kadar rahatsız olduğuma rağmen yüksek sesli inlemelere dönüşüyor ve zevk çöküyor. Vücudum kasılıyor, sırtım Lik'in kucağından kalkıyor ve Rachel'ın beni ince ayarlı bir müzik aleti gibi çalmasına izin vererek tekrar orgazm olurken başım yana doğru yuvarlanıyor.

Sonunda çekip gittiğinde hırıltılı nefes alıyorum, zar zor nefes alabiliyorum. Ağzımdaki tıkaç dayanılmaz hale geldi ve ellerimi ağzıma götürüp gözlerimle Sam'e yalvarıyorum.

"Onu çıkaracağım ve sonra orgazmların için Rachel'a teşekkür edeceksin." Başımı sallıyorum, göz kapaklarım o kadar ağır ki onları zar zor açık tutabiliyorum.

Sam tıkaçı açtı ve benim yaptığım ilk şey çenemi germek oldu. Masaj yapmak için iki elimi de kullandım ve sonunda düzgünce yutkundum.

"Teşekkür ederim Rachel," diye mırıldanıyorum, boğazım kuruyor ve ağzım pamuk gibi oluyor.

Lik bacaklarımı bırakıyor ve Rachel parmaklarının ucuyla kalçalarımın izler bırakırken uykuya daldığımı hissediyorum. Sam hareket ediyor ama gözlerimi açmak için kendimi zorlayamıyorum.

Beni kaldırdığında kendimi ağır hissediyorum, bir eli sırtımda, diğeri dizlerimin arkasına kayıyor. Beni taşıyor ama nereye taşıdığından emin değilim. Merdivenlere. Yumuşak bir zemin üzerinde hafif ayaklar. Diğerlerinin de beni takip ettiğini duyuyorum ama konuşamıyorum ve hareket edemiyorum. Çok yorgunum.

Altımdaki yumuşak yatağı hissettiğimde top gibi kıvrılıyorum, sonra da tüm dünyayı kapatmaya hazır bir şekilde önüme dönene kadar yer değiştirmeye devam ediyorum.

Parmaklar sırtımı yavaş ve güven verici bir hareketle aşağı yukarı hareket ettiriyor. Biri başımın üzerine oturuyor ve Sam'in beni yatağın başucuna yakın bir yere değil, ortasına yatırmış olduğunu varsayıyorum. O kişi bileklerimi tutuyor ve başımın hemen üzerinde, yatağa yaslanana kadar yukarı çekiyor.

Şikâyet edercesine inliyorum, uyku hâlâ beni aşağı çekmeye çalışıyor. Bileklerimi tutan Rachel değil, elleri çok büyük. Sam de değil, çünkü parmaklarının etrafında halkalar var. Gözlerimi açıp gözlerimi kısarak baktığımda Lik'i yatak başlığına yaslanmış, bacaklarını iki yanıma açmış ve ellerimi başımın üstüyle kasıklarının arasına koymuş halde buluyorum. Bana sadece bu adamın sahip olabileceği bir yumuşaklıkla gülümsüyor. Çok kadınsı, çok güven verici. Kalp atışlarım düşüyor ve tekrar uykuya dalıyorum, daha da derinlere iniyorum.

Ta ki birinin bacaklarımı açtığını hissedene kadar. İrkiliyorum ve bir homurtu çıkarıyorum. "Sus," diyor Lik bana. "Rahatla prenses."

Parmaklar amımda geziniyor, küçük ve kıvrak. Rachel. Klitorisimi okşuyor ve ben geriliyorum.

"Artık yok," diye mırıldanıyorum. Hâlâ önümde, yüzümü yatağın içine saklıyorum.

"Daha fazlasını alabilirsin," diye fısıldıyor Lik, parmaklarını kafa derimde gezdirip beni rahatlatırken. Başımı hayır anlamında sallıyorum ama hemen ardından bir inilti geliyor.

"Rachel ve ben birlikte alışverişe çıktık," diye devam ediyor Lik, sesi bal gibi tatlı, korkularımı yatıştırıyor ve beni dinlemeye zorluyor. "Sanırım aldıklarımız hoşuna gidecek. Bazı şeyleri bu gece, bazılarını da başka bir gün deneyebilirsin, sanırım."

Rachel'ın parmakları amıma bastırıyor, soğuk ve kayganlar,
kayganlaştırıcıyla kaplılar.

"Bekle," diye nefes alıyorum. Yavaşça kayganlaştırıcıyı önce girişime, sonra da içime sürüyor.

Lik boynuma masaj yapmaya başlıyor ve bunun beni yerimde tutmak için mi yoksa daha esnek hale getirmek için mi olduğundan emin değilim. Her ikisi de beni bastırıyor ve büyük bir dildonun başının bana doğru itildiğini hissettiğimde hiçbir şey yapamıyorum. Gerildim, bacaklarımı kapattım.

"Aç." Sam'in sesi Lik'inki kadar tatlı değil.

Rachel'in hemen yanında, onu duyabiliyorum. Gerçi şimdi bakmak istesem bile bakamam.

Lik başımı yatağa yaslıyor, parmakları bir saniye öncesine göre daha sert.

"Bacaklarını tekrar kapatırsan seni kırbaçlarım," diye uyarıyor Sam beni. Sözlerinde şiddet yok ve bu kadar sakın bir ses tonuyla nasıl bu kadar tehditkâr konuşabildiğini anlamıyorum.

Bacaklarımı tekrar açarken boğazımdan yükselen iniltiye engel olamıyorum. Bir el belime dokunuyor. Rachel'in güven verici dokunuşu titrememi engelliyor.

Hafifçe içeri itiyor. "Çok büyük," diye irkildim.

"Dayanabilirsin," diye beni rahatlatıyor. "Seni çok iyi esneteceğim."

Daha fazla baskı var ve ıslak amıma nasıl kaydığını hissediyorum. Kayganlaştırıcı yardımcı oluyor, kayganlık hem oyuncağı hem de beni kaplıyor. Geri çekiyor, sonra tekrar içeri itiyor. Yine, bu sefer, oyuncağın daha fazlası içimde kayıyor. O kadar gerilmiş, yapay penisle o kadar dolu hissedene kadar işlemi tekrarlıyor ki, etrafında gevşemeye başlıyorum.

"İşte benim mükemmel bebeğim," diye iç geçiriyor, sözlerini gurur kaplıyor. "Şu haline bak, aman Tanrım, seni hiç bu kadar gergin görmemiştim..."

Hareket etmeye başladığında inliyorum. Yapay penisi bir bele taktığını biliyorum çünkü kalçalarının kıç yanaklarıma yaklaştığını hissediyorum. Beni tamamen doldurmayı başarıyor ve serviksime çarpma şekli beni rahatsızlıkla kıvranıyor.

"Acıyor," diye tısırlıyorum, hâlâ başımı ve kollarımı hareket ettiremiyorum. Lik beni sıkıca tutuyor ama kabaca değil. Başparmağının bileğine yumuşakça sürtünmesi bir bakıma güven verici. Oradaki yara izimi hissedebildiğini biliyorum ama bir şey söylemiyor.

Rachel hafifçe geri çekiliyor ve Sam olduğunu tahmin ettiğim biri altıma bir yastık koyana kadar kalçalarımı çekiyor.

Rachel tekrar içeri giriyor ve bu sefer kalçaları bedenimle tamamen buluşuyor. "Aah," diye acı ve zevk içinde çığlık atıyorum. "Rach... Yapamam."

"Ne kadar acıyor?" Sam eliyle omurgamda gezinirken soruyor. "Kötü," diye sızlanıyorum.

Eli bir aşağı bir yukarı gidiyor ama Rachel durmuyor. Hareketleri şiddetli olmasa da, oyuncağın her bir santimini içimde hissediyorum.

"Ama sen de seviyorsun," diye ısrar ediyor Sam, aynı anda Rachel kalçalarını yuvarlıyor. "Evet..." Yatağa karşı inliyorum. O kadar çok hareket etmeye çalıştım ki pratik olarak Lik'te.

"Çok güzel karşılıyorsun bebeğim," diyor Sam bana.

Övgü içimdeki isyanı öldürüyor. Beni sikerken Rachel'a karşı tamamen gevşiyorum. Kalçalarımın onun hareketlerini takip ediyorum ve itişlerine karşılık vermeye başlıyorum. İyi anlamda acıtıyor.

En iyi şekilde.

"Yine boşalacaksın," diyor Sam. "Ama bu sefer Lik'in aleti ağzındayken."

Lik'in kot pantolonunun fermuarını açtığını fark edecek zamanım bile olmuyor. Bileklerimi serbest bırakıyor, başımı kaldırıyor ve sert aletini ağzıma götürmeden önce sadece nefes alacak zamanım oluyor. Ağzımın arkasına doğru iterken çenemi gererek onu içime alıyorum. Rachel acımasızca içime girdiğinde öğürüyorum.

Lik'in kalçaları onun hızına ayak uydurarak kalkıyor. O hızlanır hızlanmaz Lik de onu takip ediyor ve karnımın alt kısmında başka bir orgazm kıvılcımının parladığını hissediyorum.

Lik'in etrafında çıkardığım sesler beni utandırmalı ama Rachel'ın içimdeki büyük dildosu ve Lik'in boğazımdan aşağı inen sert aleti dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum. Rachel'ın parmakları altıma giriyor ve klitorisimi çimdiklemeye başlıyor.

Rachel'ın küçük parmakları olmadığını fark etmeden hemen önce çığlık atıyorum. Hayır, onlar büyük, kalın ve acımasız.

Yer değiştiriyorum ama ne hareket edecek ne de gidecek bir yer var. Beni tamamen kuşatmış durumdalar ve Sam'in parmakları klitorisimi tekrar çimdiklemek için bıraktığında, teslim olmaktan çok mutlu oluyorum.

"Bizim için gel, bebeğim," diyor Sam. Ve sanırım her şey bir yana, onun bu yumuşak emri beni tamamen yıkıyor.

Patlıyorum, artık zevkin nereden geldiğinden emin değilim. Lik işini bitirmeden aletini çekiyor ve yatağın başucunda bir şey arıyor

Masa. Olabildiğince Rachel'a dönüyorum, bana gülümsüyor ve bebek mavisini gözleri gururla parlıyor. Tekrar Lik'e döndüğümde, onun yatak başlığına yaslandığını fark ediyorum. Hareketleri kafamı karıştırıyor. O neden gelmedi? Rachel içimden çekiliyor ve Lik'in yüzümü sıkmasından çeneme damlayan tükürüğü silerek doğruluyorum.

Lik beni belimden yakalamak için acele ediyor. Beni çekip çeviriyor, böylece yüzüm ona dönük oluyor. Küçük belimi sıkıca tutarak beni yukarı kaldırıyor.

"Sen ne-" Prezervatif taktığını fark ettiğimde nefesim kesildi. Beni tekrar aletin üzerine oturtuyor ve bir uyarı bile yapmadan beni içine alıyor. Rachel'ın kullandığı oyuncak yüzünden hâlâ gergin ve açık hissediyorum ve onun büyüklüğü canımı acıtmıyor.

Ama sonra Rachel yatağın daha yukarısına tırmandı. Elindeki dildoyu daha küçük bir dildoyla değiştirdi, genelde birlikte kullandığımız türden.

"Hayır, hayır, hayır," diye panikliyorum.

"Dördüncü orgazmın için teşekkür etmedin prenses," diye kulağıma fısıldıyor Lik içimde hareket etmeye başlarken.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum, hareketi beni şaşırtıyor. "Günüşiği, ne yapıyorsun..." Lik sertçe ittiğinde sorum bir iniltiye dönüşüyor.

"İkinize birden katlanamam," diye sızlanıyorum.

"Ama seni çok iyi gerdim," diye gülümsüyor Rachel. "Ve çift taraflı," diye ısrar ediyor, yeni dildosunun her tarafına kayganlaştırıcı sürüyor. "Seninle gelmek istiyorum, bebeğim."

"Artık boşalamıyorum," diye homurdanıyorum. Ama Lik hala içimde yavaşça hareket ediyor, kalçalarını döndürüyor ve vücuduma sıcaklık dalgaları gönderiyor. "Tükendim, Rach. Bir molaya ihtiyacım var."

"Sonuncusu," diye söz veriyor. Bakışlarım Sam'le buluşuyor ve onun siyah gözleri farklı bir vaatte bulunuyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum ona, gözlerimden yaşlar fişkırıyor.

"Yapamam..."

Sakarın gülümsemesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Daha fazla dayanamayana kadar geleceğini söylemiştim."

Rachel şimdi üzerimde, boynumu öperken Lik arkamdan sertçe pantolonunu indiriyor ve kendi orgazmını yaşıyor. Zevki için bedenimi kullanıyor. Rachel kulağıma, "Titreşiyor," diye fısıldıyor ve bu hem Lik'i hem de beni inletiyor.

"Yapamam..." İtiraz etmeye çalışıyorum ama bu sefer hiç karşı koyamıyorum, özellikle de Rachel iki parmağını içime soktuğunda. Bu hareket tıslamama neden oluyor ama Lik arkamdan zevkle homurdanıyor.

İkisi de aynı anda hareket ediyor.

Rachel parmaklarını dildoyla değiştirmeden önce hâlâ gergin olduğundan emin olmak için ritim tutuyorum.

"Aman-" O içeri iterken nefesim kesiliyor ve ikisinin de içimde hareket ettiğini hissediyorum. İnlemelerim yüksek ve acılı ama aldığım zevk o kadar yoğun ki ağlamak istiyorum.

Sonra onu çalıştırdı. İnlemeleri benimkilere katılıyor, bacaklarımız birbirine dolanıyor ve ben tamamen onunla Lik'in arasında eziliyorum.

Yapay penis aletine karşı titreşmeye başladığında Lik zevkle inliyor.

"Kahretsin," diye bağılıyor. "Bu çok iyi... Yapamam..."

Rachel hızlanıyor, beni öpüyor ve dudaklarımı ısıyor. Ellerim onun çıplak göğüslerinin üzerine geliyor. Meme uçlarıyla oynuyorum, parmak uçlarımın arasında yuvarlıyorum ve dokunuşlarımın altında titrediğini hissediyorum. Nefes alış veriş hızlanıyor, kendini tamamen kaybederken pantolonu dudaklarımı ısıtıyor. Lik hızlanıyor, kalçalarını döndürüyor ve Rachel'in oyuncağını g noktama doğru itiyor.

"Kahretsin!" Çığlık atıyorum.

Çıgıklarım sözsüzleşene kadar tekrar tekrar yapıyor. Rachel kollarını boynuma doluyor. Daha derine itiyor ve oyuncak ona da baskı yaparken inliyor. Vücudu titriyor, inlemeleri kekeliyor ve boşaldığında adımı haykırıyor. Lik arkamdan inleyerek oyuncağı tekrar itiyor ve aynı anda boşalıyoruz.

"Teşekkür ederim," diye iç geçirdim. Bu sefer kimsenin bana bunu söylememi söylemesine gerek yoktu.

Rachel geri çekiliyor ve straponu kurtulup yana atıyor. O bunu yaparken, Lik belimden tutuyor ve çekip çıkarabilmek için beni kaldırıyor. Rachel geri dönüyor, üzerime yatıyor ve elini bacaklarımın arasına koyuyor, bu hareketi seks yaptıktan sonraki güvenlik alanı olarak tanıyorum. Bunu daha önce de yapmıştı ve artık bir şey denemek için değil, sadece rahatlamak için yaptığını biliyorum. Ama amımı avuçladıktan birkaç saniye sonra geri çekiliyor, benden uzaklaşıyor.

"Ew..." Burnunu kırıştırdı. Yanlışlıkla Lik'in yumuşacık aletine dokundu. Hâlâ prezervatiften kurtulmamıştı. "*Buna* alışabileceğimi sanmıyorum." Eline bakıyor ve Lik'le ben bir kahkaha patlatıyoruz. Sanki bir canavara dokunmuş gibi.

Endorfin, yorgunluk ve balonumuzdan çıktığımızda olacakların korkusu üçümüzü durdurulamaz bir gülme krizine itiyor.

Yataktan atlıyor ve banyoya koşuyor. Lik'in üzerinden yuvarlanıp dağılmış çarşafların üzerinde top gibi kıvrılıyorum. İşte o zaman Sam'in duvara yaslandığını fark ediyorum. Kollarını kavuşturmuş, karanlık bakışları üzerimde.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve yataktan kalkmak için hareket ediyorum. Uykuya dalmaya hazırdım ama bana bakışı içimde bir tür endişe yaratıyor ve odadan kaçmak istiyorum. Zaten kendimi temizlemem gerekiyor.

Fazla uzağa gidemeyeceğimi biliyordum. Kapıya ulaşmak için yanından geçer geçmez, güçlü bir elle üst kolumu yakaladı.

Yüzümü buruşturuyorum, ona dönüyorum ve çenemi çıkarıyorum. "Ne istiyorsun?" Tersledim.

"Eğlendin mi?" diye alay ediyor. "Gelebildiğin kadar çok geldin mi? Artık dayanamıyor musun?"

Yutkunuyorum, boğazıma bir taş takılıyor. Bu iş bitti. Bitmiş olması *gerekiyordu...* Ama kuralları koyan ben değilim, değil mi?

Başımı sallıyorum, sessizce ona *hayır*, daha fazla dayanamayacağımı söylüyorum. "Artık yok mu?" diyor sessizce.

"Artık yok," diye onaylıyorum.

Beni sıkıca tutmaya devam ederken diğer eliyle parmak eklemlerini çenesinde gezdiriyor ve başını sallıyor. "Hepiniz eğlendiniz, değil mi?"

Başımı salladım. Odaya bir sessizlik çöktü.

"Peki ya ben?" diye surat asıyor ve kanım donuyor.

Yapamam. O kadar bitkinim ki bir sonraki adımımı atarken bayılabilirim. Lik'e bakmak için dönmeye çalışıyorum. Belki karanlık tarafıyla nasıl başa çıkacağını biliyordur. Çünkü benim daha önce hiç yapmam gerekmemiştir. Sam izin vermiyor ama.

"Gözlerini benden ayırma," diye tersledi. Ben de ona bakıyorum. "Onlara ne isterlerse yapabileceklerini söyledim, yeter ki ben de yapabileyim."

"Kimse benim fikrimi sormayı akıl etmedi herhalde," diye çıkışıyorum ona. Bu onu sadece gülümsetiyor. "Oh, hayır. Bunun bir önemi yok."

Beni daha önce fark etmediğim bir sandalyeye sürükledi ve üzerine oturttu.

o.

"Başka bir şey yapamam," diye itiraz ediyorum.

"Sorun değil. Tek yapman gereken sıkı oturmak." Lik'e bakıyorum, ama

o

Artık yatakta değil. Odada bile değil.

"Diğerleri nerede?" Titrek sesim yardımcı olmuyor.

"Geri dönecekler, merak etme."

Sanki bir işaretmiş gibi, Lık elinde polisin kelepçeleriyle odaya girer.

"Hayır," diye tısladım. "Sakin buna cüret etme." Ama Sam beni omuzlarımdan tutarak ayağa kalkmamamı sağlarken, Lik kollarımı sandalyenin arkasına çekip ellerimi kelepçeliyor.

"Balodaki sözlerimi hatırlamıyor musun Rose? Bunun senin için şaşırtıcı olduğunu söylemeliyim."

Tabii ki ne dediğini hatırlıyorum. Kiminle konuştuğunu sanıyor? "Bize döndüğünde cezalandırılacağını söylemiştim. Tek yapman gereken Endişelendiğim şey hangimizin bunu yapacağıydı." "Ne dediğini biliyorum," diye öfkelenim.

"İyi haberlerim var." Monoton sesi öfkemi ikiye katlıyor. "Ben olmaya karar verdik."

Bileklerimi bu gece ikinci kez kelepçelerken, "Tüm bunlar bir ceza değilse neydi?" diye pazarlık etmeye çalışıyorum.

"Tüm bunlar bir ceza olamayacak kadar çok hoşuna gitti."

"Beni odanın içinde süründürdün Sam," diye tükürdüm. "Ve bunu sizin için yaptım çocuklar. Benden çok şey istiyorsunuz."

"Öyle miyim?" Çenemi tutarak dönüp durmamı engelliyor. "Emeklemenin izlemek çok hoşuma gitti bebeğim. Sırf bizim için güzelce ıslanabilesin diye seni dört ayak üzerine yatırmak. Cezanın bir parçası da sana küçük bir sürtük gibi davranılmasından hoşlandığını itiraf etmen."

Ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor. "Yani daha önce yaptıklarının cezanın bir parçası olduğunu kabul ediyorsun?"

Bir kahkaha atıyor, ondan biraz daha zeki olduğumdan ve küstahlığımı hâlâ ehlileştiremediğinden biraz olsun utanmıyor. "Sanırım haklısın," diye itiraf ediyor. "Cezanın geri kalanı için zaman geldi o zaman."

"Ugh, siktir git!" Çenemi onun elinden kurtarmayı başarıyorum. Ya da belki o bana izin veriyordur.

"Ben denizaltılarımı böyle eğitirim, Rose." Parmak eklemlerini çenemde gezdiriyor. "Eğer bir evcil hayvanın en başından çok fazla şey yapmasına izin verersen, onu asla evcilleştiremezsin."

Çenem gerildiğinde dişlerim gıcırıyor. "Beni bir kez daha evcil hayvanınızla karşılaştırın ve ne olacağını görün," diye alçak sesle hırslıyorum.

"Bir dahaki sefere emeklerken tasma ister misin?" diye sırtıyor.

Başımı daha fazla belaya sokmamak için dilimi fiziksel olarak ısırarak zorunda kalıyorum. Yine yaptı yapacağını: beni zayıf bir konuma soktu ve kendimi savunamayacağımdan emin oldu. Bir sonraki adım, bunu sevdiğimi itiraf ettirmek.

Bağlarım karşı kıvrınmayı ne zaman bıraktığımı bilmiyorum ama görünüşe göre beni bir kez daha pes ettirmeyi başardı.

Kendini alçaltıyor, önümde çömeliyor ve bacaklarımı açıyor. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ ıslaksın," diye klinik bir gözlemde bulunuyor. Yanaklarım kızarıyor ve gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Gözümün ucuyla cebinden bir şey çıkardığını görüyorum. Kalın, beyaz fermuarlar. Dehşet beni sardı ve tüm vücudum titremeye başladı.

"Hayır!" Ona bağıyorum. Onu durdurmaya çalıştığım diğer zamanlardan çok daha yüksek sesle.

Bu gerçek.

Bana bakıyor, gözlerinde soru işaretleri var. "Fermuarlı değil," diye ısrar ediyorum, başımı sallayarak.

Cevap vermediğinde, bedenimi kontrol edemiyorum. Onu tekmeliyorum, iki bacağım da göğsüne gidiyor. Ona pek bir şey yapmadı ama neredeyse sandalyeyi deviriyordum.

Ben geriye düşmeden hemen önce bacaklarımdan tutuyor. "Rose," diye azarlıyor beni. "Yeter."

"Sam," Lik'in tatlı sesi yükseliyor. İçindeki endişe balla karışan viski gibi.

Sam ayak bileğimi sandalyeye bağlamaya çalışıyor ve ben çığlık atarak tekrar tekmeliyorum. "Yapma!"

Güçlü bir Rus aksanı. Daha da güçlü eller. "Kımıldama kızım. Nasıl olsa acıyacak."

Tekrar nefes alabilmem için nefesim birkaç saniye kesiliyor. Korkudan nefesim kesiliyor.

"Sam." Bu kez Lik'in sesi olan muhteşem kokteyle eklenen bir alarm. "Panik atak geçiriyor."

"O hayır-"

"Dur, dur!" Kulaklarım o kadar gürültülü çınlıyor ki kendi sesimi zar zor duyabiliyorum. Bağıyor muyum? Beni duyabiliyorlar mı?

Şimdi iki çift el var. Biri beni tutarken diğeri bileklerime fermuarları bağlıyor. Ne zaman karşı koysam, daha da sıkıyor. "Daha fazlasını mı istiyorsun, kızım?"

Midem geri tepiyor, hastalık başımın dönmesine neden oluyor. Tenimin nemlendiğini ve başımın geriye doğru yuvarlandığını hissediyorum.

"Yapma, yapma..."

"Yapma, yapma, yapma..."

*"Sonunda yalvaran biri çıktı," diye gülüyor
arkamdan biri. "Lütfen, yapma..."*

*Pantolonumun yırtılma sesi beni çığlık attırıyor. Hasta olacağım. Böyle
bir şey olamaz. Böyle bir şey olamaz. Fermuarları çekiyorum, tekrar,
tekrar...ve tekrar.*

*"Daha sıkı mı istiyorsun, bebeğim?" Daha fazla kıkırdama. Onlardan
daha çok var. Asit boğazıma kadar geliyor ve kusmak üzereyken kirli
zemine yığılıyorum.*

Bileklerimdeki fermuarlar tekrar sıkılıyor.

"Acıyor!"

"Prenses, sana dokunmuyorum..."

*Bileklerimden kan damlıyor. Vuruşların, tokatların, burun kanamasının
verdiği derin acıyla kıyaslanamaz bile. Dudaklarım acıyor, sanırım
patladılar.*

*"Büyük çocuklarla oynamaya çalışan küçük kız." Aleksei'nin sesi
dondurucu soğukta. Rus kışı, yoğun kar taneleri, kalın buz. Eli saçlarımı
çekiyor ve boynum o kadar geriye çekiliyor ki artık yutkunamıyorum bile.
Kulağıma konuşuyor, ağır nefesi ve tükürüğü tenimi ürpertiyor.*

*"Ölmek üzeresin. Çünkü bedenin yaşarken, ruhun bir daha bir araya
gelemeyecek kadar paramparça olacak. Belki o zaman babamı öldürdüğün
için neler hissettiğimi anlamaya başlarsın."*

Yüzümü kirli zemine bastırıyor.

"Ne bekliyorsunuz çocuklar? Nazik olmayın."

*Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum. Ellerim arkadan bağlı olsa bile.
Çaresiz.*

Britanya İmparatorluğu, Moğol İmparatorluğu, Rus İmparatorluğu...

Bir ayak sırtımda, göğsüm yere bastırılmış. Eller kalçalarımda.

Qing Hanedanlığı, İspanyol İmparatorluğu...

*Acı. Çığlık atıyorum ve ağzımdan kan fışkırıyor. Yıldızlar önümde dans
ediyor. Acı o kadar derin ki, midem kasılıyor.*

İkinci Fransız sömürge imparatorluğu, Abbasi Halifeliği...

*Bileklerimdeki acıya odaklanmaya çalışıyorum. Kanıyorlar, fermuarlar
çok sıkı, derime iyice batıyor.*

*Kan... Aşağıda kan var. Biliyorum. Hissedebiliyorum. Hissedebiliyorum.
Her şeyi.*

"Emevi Halifeliği, Yuan Hanedanlığı, Xiongnu İmparatorluğu..."

"Rose, beni dinle bebeğim. Sen iyisin. Lütfen, aşkım." Rachel giderek daha yüksek sesle konuşuyor. Güven verici görünmeye çalışıyor ama sesi kırılgan.

Elini saçlarımda hissediyorum, beni okşuyor. Diğerinin göğsümü ovduğunu hissediyorum. Yatağa ne zaman uzandım? Başımı ne zaman onun kucağına koydum?

"Bana geri dön. Lütfen bebeğim, geri dön."

"Buradayım," diye mırıldanıyorum. Dudakları alnıma geliyor.

"Üşüyorum."

"Şu kapüşonu uzatır mısın?" diyor başka birine. Oturmama yardım etmesi ve Lik'in kapüşonu başıma geçirmesi yarım saniye sürüyor.

Greyfurt, paçuli ve sedir. Sam'in kazağı.

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerim Sam'e dikiliyor... beni izliyor. Kollarını kavuşturmuş, beni güçlü bir pozisyondan izliyor, ancak malzemeyi bir çocuğun battaniyesi gibi kendime yakın tuttuğumda gözleri yumuşuyor.

Gözlerim kısılıyor, hepsinin beni en kötü halimle gördüğünü bilmekten duyduğum utanç beni sarıyor. Çok zayıf, çok savunmasız.

Rachel arkama yerleşiyor ve sırtım göğsüne dayanana kadar beni çekiyor. Bana sıkıca sarılıyor, kulağıma fısıldıyor. Burnunu çektiğini duyuyorum, yumuşak hıçkırıklar sözlerine eşlik ediyor. "Beni korkuttun. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

"Özür dilerim." Sesim her zamankinden daha hırıltılı, kırık ve çaresiz. "Seni korkuttuğum için özür dilerim." Elimi kaldırıp arkama koyuyorum ve bakmadan yanağına uzanıyorum. Ve başparmağımla gözyaşlarını siliyorum.

Başı boynumun kıvrımına düşüyor. "Orada her ne olduysa," diye hıçkırıyor saçlarımda. "Artık güvendesin. Güvendesin, tamam mı?"

Gözlerim Sam'inkilerle kesişiyor. Onda hiç pişmanlık yok. Neden olsun ki? Teknik olarak, bu onun hatası değil. Hiçbiri değil. Volkov'un babasını vurmam onun suçu değil. Aleksei ve adamlarının kim bilir ne kadar süre bana tecavüz edip dövmesi onun suçu değil. Sadece fermuarlara bakarak o yere geri gönderilmem onun suçu değil.

Hayır, gözlerinde pişmanlık yok ve ben de onu suçlamıyorum. Ancak bir fırtına kopuyor ve her geçen saniye daha da büyüyor. Bir Tanrı, bana isteğim dışında dokunan insanların üzerinde yaratacağı kaosa hazırlanıyor. Gözleri her zamanki gibi siyah değil. Rengi görüyorum, kırılmaz, obsidyen siyahı, ama içlerinde başka bir şey var.

Ölüm.

Bakışlarımı kaçırıyorum, bana yönelik olmadığını bilsem de nefretin farkındayım. Sessizliği tahmin edilebilir ve ondan başka bir şey

beklemiyorum.

Hazır olana kadar olmaz.

Rachel beni daha sıkı tutuyor, eğer bu mümkünse, ve ben ona karşı rahatlıyorum. Onun yumuşak dokunuşunun Sam'in büyük boy kazağının kokusuyla karışması sanki cennetten bir köşe çalmışım gibi hissettiriyor. Yanlış geliyor, çünkü oraya ait değilim, yine de bundan zevk almaktan kendimi alamıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve Lik'in sesi kısık bir sesle bana ulaşıyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı prenses?" Sanırım bu evrende en sevdiğim şeylerden biri olmaya başladı. Onun yumuşak, huzurlu sesi, sanki bir kutunun içine güneş ışığını hapsetmişsiniz de sadece sizin için parlıyormuş gibi hissettiriyor.

Sam'in sert sözleri havaya yükselene kadar başımı sallıyorum. "Su içmesi gerekiyor."

Lik'in aksine, sesi boğazından geçirmek Sam'i öldürmüş gibiydi. Ama yine de bunu benim için yaptı, sadece benimle ilgilenildiğinden emin olmak için. Susadığımı bile hissedemiyorum ama ona karşı koymuyorum.

Lik, "Ona bir şişe su getireyim," diyor ve ben onun uzaklaştığını duyuyorum. Geri döndüğünde Rachel küçük yudumlar almama yardım ediyor. Sam izliyor,

ne zaman kenara koymaya kalksam bana sivri bir bakış atıyor. Ben şişenin tamamını bitirene kadar orada kalıyor. Rachel arkamdan saçlarımı okşuyor, bazen durup küçük örgüler yapıyor, bazen de boynuma öpücükler bırakıyor.

Sam başıyla onaylıyor ve odadan çıkıyor. Biraz şaşırdım ama bir şey söylemedim. Lik bana dönüyor ve küçük bir gülümseme veriyor. "Ben de katılabilir miyim?" Başını sallıyor. "Yani... eğer senin için sorun yoksa, tabii ki."

Yavaşça göz kırpyorum, dudaklarımın kenarına bir gülümseme yerleşiyor. "Sadece büyük kaşık ben olursam."

Kıkırdıyor, ukalalığımı kaybetmediğimi anladığında vücudunda belli bir rahatlama hissediyor.

Bizimle birlikte yatağa yerleşti. Rachel bana sarılırken ben onu arkadan tutuyorum. Rahatsız bir şekilde yer değiştirdiğini hissedebiliyorum. Tüm bu durum hakkında hâlâ emin değil, ben de öyle. Ama hepsinden etkileniyorum. Kalbim üçü için de atması için çaresizce yalvarıyor.

Hâlâ nasıl hissettiğini anlamaya çalışıyorum ama henüz onlara aşık olmadığını biliyorum. Bana olduğu gibi değil. Onlardan cinsel olarak etkilenmediğini biliyorum ve ben arada olmasaydım daha önce Lik'e asla yaklaşmazdı. Bence Lik'e karşı hisleri var. İkisi arasında güçlü bir arkadaşlık duygusu gelişiyor ama aşık olabilecek mi bilmiyorum.

Ben mi? Hepsini hayatıma almamak için her gün daha fazla mücadele ediyorum. Peki şimdi nasıl Viktor'a geri döneceğim?

Bir süre sonra bir eli belimde, diğeri saçlarımda kaybolmuş bir şekilde yerleşiyor. Lik çoktan uykuya dalmış, kolumu altında ezdiği için ölmüş.

Uyumak benim için imkansız. Aleksei'nin sesi aklımdan hiç çıkmıyor. Rus aksanı her zaman kafamın arkasında yankılanıyor. Onun ve askerlerinin ellerinin üzerimdeki hayali dokunuşu hiç kaybolmuyor. Yanağımın ve göğsümün sürtündüğü zeminin kokusu. Bileklerimden ve bacaklarımdan akan kan. Ağzımdaki tadı. Gülüşleri.

Ve acı.

Her zaman buradadır, asla tam olarak gitmez.

Hem Rachel'ın hem de Lik'in sabit nefes alış verişlerini uzun dakikalar boyunca dinledikten sonra pes edip yataktan sıvışıyorum. İkisi de uyanmadı ve buna sevindim. Ruhumda eskilerine katılan yeni şeytanları bilmelerine gerek yok.

SAM

Lütfen Dikkat - Hristiyan İzni

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Şarjörü çıkardım ve silaha bir mermi daha koydum. Ateş ediyorum. Tekrar, tekrar, tekrar ve tekrar.

Yüksek ses, zihnimi dolduran düşüncelerin akışını geçici olarak engelliyor. Kaygının beni boğmasına izin vermek yerine meşgul olmama yardımcı oluyor.

Volkov kardeşleri öldürmem gerek. Daha önce de istemiştim. Artık ikisinin de kafatasına bir kurşun sıkmazsam ciğerlerimin hava almayacağından eminim.

Ama onları nerede bulacağımı bilmiyorum.

Bu düşünce her aklıma geldiğinde, etrafımı bir çaresizlik pelerininin sardığını hissediyorum. Bir suikastçi olarak daha önce hiç böyle bir sorun yaşamamıştım. Bağlantılarım, bilgim ve deneyimim var. Sözleşmelerimi her zaman bulurum.

Peki Kurtlar nerede saklanıyor?

Bedenim ve zihnim bir şeyler başarmak istiyor ama bunu başaramıyorlar.

Kardeşleri öldürmek, yaşamak için oksijen kullanmak, bir ayağımı diğerinin önüne atmak ve düşersem ellerimi önüme koymak gibi temel bir içgüdü haline geldi. Bu gerekliliği yerine getirmezsem ölebileceğimden korkuyorum.

İnsan istekleri olmadan da yaşayabilir ama ihtiyaçları olmadan ancak bu kadar dayanabilir.

Kendini belli etmeden önce Rose'u arkamda hissediyorum. Bir tetikçi olarak çevremden haberdar olmadan bu kadar uzun süre hayatta kalmamıştım. Bodrumda inşa ettiğim küçük poligonu nasıl bulduğunu merak etmiyorum. Ona ne söylersem söyleyeyim, beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor ve bugün de tıpkı diğerleri gibi.

Arkamdan omzuma yumuşak bir el koydu, ben de ateş etmeyi bıraktım. Yanıma geliyor ve sonra sırtı bana dönük bir şekilde uzatılmış kollarımın arasına giriyor. Parfümü damarlarıma serotonin gönderiyor ve sadece o yanımdayken elde edebileceğim mutluluğu uyandırıyor.

Ama bu gece kimyasalların pek faydası olmadı. Çünkü panik atak geçirdiğinde ve hepimiz sonunda onun herkesten sakladığı acıyı anladığımızda, kalbim onu asla bir araya getiremeyeceğim parçalara ayıran bir ritimle atmaya başladı.

Kırılan parçalar onarılabilir, ancak parçalar toz halinde yok olur.

Küçük ellerini benimkilere dolmasına izin veriyorum. Biri silahın altında benimkinin üzerine geliyor, diğeri de sağ elimin etrafını sarıyor. İşaret parmağı tetiğin üzerindeki benimkinin üzerine yerleşiyor.

"Nişancılığın daha iyi oldu," diyor o hırıltılı sesiyle. Her zaman böyleydi ama bazen Bianco için amaçsızca bağırdığı onca zamandan sonra daha mı kötü oldu diye merak ediyorum.

Kendini konumlandırırken sırtının gerildiğini hissediyorum. Boynunu kırarak saç tellerinin yana ve bana doğru kaymasına neden oluyor.

Sonra sihrini konuşturuyor. Parmağını benimkine bastırıyor ve nihayetinde tetiğe basıyor, mükemmel bir şekilde nişan alıyor. Tam olarak aynı noktada üç delik.

İşi bittiğinde, her zaman yaptığı gibi bileğiyle kaşının hemen üstünü siliyor.

Bianco'nun onu bu kadar iyi eğitmiş olması üzücü. Onun bir başka şeyini sonsuza dek içinde taşıyacak.

Mide bulantısı midemi kavırıyor, endişe göğsümü delik deşik ediyor. Her zaman, yeterince çabalarsak Rose'un koruyucu babasının ona yaşattığı acılardan kurtulacağını düşünmüştüm.

Volkov kardeşlerle onarılamaz bir acı çekmediğini sanıyordum. Onu bulduğumda beni kendinden uzaklaştırması çok kolay olmuştu. İyi görünüyordu, sanki gerçekten mutluydu.

Şimdi biliyorum ki, onun hayatına ne kadar renk katmaya çalışırsak çalışalım, sırf şeytanlarını beslemek için pigmentleri emen siyah alanlar her zaman olacaktır.

Silahı önümüze bıraktı ve arkasını döndü. Gözlüklerini takıyor ve muhtemelen uykuya dalmadan önce lenslerini çıkarmış. O yuvarlak, altın çerçeveli gözlükler onu olduğundan çok daha genç ve masum gösteriyor.

Arkasındaki tezgâhla benim aramda sıkışmış durumda, nefes almak için neredeyse hiç alanı yok. Zaten bunu yapmaya devam etmek istediğinden hiç emin değilim.

Alnı tam dudaklarımın olduğu yere geliyor ve oraya nazik bir öpücük bırakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Kendine güzel bir aralık bulmuşsun." Boynuma doğru konuşuyor ve tüm vücudumda tüylerimi diken diken ediyor. Bu sıradan sözlerle, bu gece ne öğrenmiş olursam olayım dünyanın dönmeye devam edeceği konusunda beni rahatlatmaya çalıştığını hissediyorum. Benim dünyamın kendisi olduğunu ve o iyi olmadığı sürece dünyanın dönmeyeceğini anlamıyor.

Sessiz kalmak istemiyorum. Onu ne kadar sevdiğimi, intikamını nasıl alacağımı ve yaşadığım sürece onu koruyacağımı söylemek istiyorum. Ama boğazım düğümleniyor ve beynim sesli ve sessiz harfleri dudaklarımdan geçirmekte zorlanıyor.

Bir elini yanağıma götürüyor ve bana baktığını fark ediyorum. İlerideki hedefe bakıyor, Aleksei Volkov'un kanlar içindeki bedenini hayal ediyordum.

"Kontrolünde olmayan bir şey yüzünden kendini hırpalıyorsun Sam," diyor bana. "Ne olduysa oldu." Yumuşakça gülümsüyor. Böylesine güzel bir kadın için hüzünlü bir gülümseme. "Ben bununla yaşayabiliyorsam, sen de yaşayabilirsin."

"Bununla yaşamıyorsun." Bu bir suçlama olarak ortaya çıkıyor çünkü kendine yalan söylediğini biliyorum, yine de ses tonumdan pişmanlık duyuyorum. "Hayatta kalmaya çalışıyorsun ve başarısız olmaya çok yakınsın."

Haklı olduğumu bildiği için iç geçiriyor. Rose sorunlarla yüzleşmez. Onları görmezden gelebilmek için derinlere, çok derinlere itiyor. Ancak onlar onun içinde derinleşiyor, ruhunu zehirliyor ve yaşama isteğini öyle yavaşça alıp götürüyor ki farkına bile varmıyor. Bazı günler sadece uyanır, yaşamaktan bıkmıştır ve sigarasını yaktığı gibi kayıtsızca bitirmeye hazırdır.

"Doktorlara tecavüze uğramadığını söylemişsin," diye suçluyorum istemeden. "Dosyalarımı baktınız," diye sakince karşılık veriyor.

"Yalan söyledin," diye ısrar ediyorum.

"Ben her zaman yalan söylerim, Sam. Başka türlü davranma, bu seni sadece saf yapar."

O haklı. Kendini korumak için hep yalan söyledi. Kafasını kuma gömmek ve onu inciten şeyler olmamış gibi davranmak için.

"Zor," diye itiraf ediyor, beni çok şaşırtarak. "Ve üzgünüm... ve korkuyorum." Gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Ama bu, iyileşmesi gerekenin benim yaralarım olduğu gerçeğini değiştirmiyor, başka kimsenin değil."

Ellerim onun minik belinde dinleniyor. Kurtların ona nasıl dokunduğunu, pis ellerinin yumuşak tenini nasıl taciz ettiğini düşündükçe boğazımın arkasındaki asit yanıyor.

"Bırak onları öldüreyim."

"Hayır," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor, kendine güveni tam olarak geri gelmiş. Kırılğanlığı asla çok uzun sürmez, üzerindeki bu görünümünden hoşlanmaz.

Ellerim beline dolanıyor ve hareketlerimi kontrol edemedi onu tezgâhın üzerine kaldırıyorum.

"İzin ver intikamını alayım Rose," diyorum gergin bir sesle. Yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Bırak onların ölü bedenlerini ayaklarının dibine koyayım ve sen de etrafından akan kanla sevin. Bunu yapmama izin ver. Sadece... sadece onları bulmama yardım et ve bir daha asla korkma."

"Nate'in Bianco'yu ortadan kaldırdığı ve bir daha kimsenin onunla temas kurmaması gerektiği zamanki gibi mi? Bunun gibi mi? Çünkü o da bir daha asla korkmamam gerektiğine dair bir sözdü," diyor ciddiyetle, suçlayıcı tonu kalbimi sıkıştırıyor. "Hain," diye mırıldanarak ekliyor.

"Sen-"

"Yaptığın şey için öne sürdüğün bahaneler benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Bir daha bana karşı kullanmaya kalkışmasan iyi edersin."

"Viktor'u seçtin..."

"Çünkü sen Bianco'yu seçtin," diye tıslıyor.

Bu konu söz konusu olduğunda ikimiz de farklı çitlerin üzerinde duruyoruz. Asla kesişmeyecek paralel görüşlerimiz var. Aynı fikirde olmayacağız ve bu gece bunun için kavga etme gecesi değil. Belki başka bir zaman ona yaptığım şeyi neden yaptığımı bir kez daha açıklamaya çalışabilirim. Dediği gibi ona ihanet ettim. Sonunda onu bulduğumda bana sırtını dönmesine neden olan şeyi.

Başka tarafa bakıyorum.

"Neden aşağıya geldin? Asla unutmayacağımı bildiğin bir şeyi unutmamı söylemek için mi?"

"Uyuyamadım," diye itiraf ediyor. Gözleri yüzümün yan tarafında delikler açıyor, ben de ona dönüp gözlerinde kalan karanlık bir şeyi izliyorum.

Hayatımda ilk defa onu gerçekten anlamıyorum. Benden bir şey istiyor ve ben ne olduğunu anlamıyorum.

"Rachel ve Lik'in seninle olduğunu sanıyordum."

"Öyleydiler," diye onaylıyor. Elleri her bir kolumu okşamak için geliyor. "Ama uyuyamadım çünkü ihtiyacım olan şeyin sarılmak olduğunu sanmıyorum."

"Rose," diye homurdanıyorum. "Sen neden bahsediyorsun-" Aklıma geldiği anda kendimi durduruyorum.

Ellerim beline dolanırken kaslarımın sertleştiğini hissediyorum. Sahiplenici eller ona olabildiğince uzun süre sahip olmak için can atıyor.

Kollarını belime doluyor ve dudakları kulağıma "Canımı yak" diye fısıldayana kadar beni kendine çekiyor.

Başımı sallama sırası bende, bu hareket beni onunkinin tepesine sürüyor. "Yapamam. Bu geceden sonra olmaz."

"Lütfen. Senden rica ediyorum. Canımı yak ve iyi hissettir. Unutmama yardım et."

Birbirimizden uzaklaşıyoruz. Başımızın üzerindeki beyaz neonun uğultusu dışında oda sessiz. Bizi klinik bir ışıkla yıkıyor ve barut kokusu burun deliklerimi gıdıklıyor. Düşüncelerim kafamın içinde devasa bir savaş veriyor. Bunu ona nasıl yapabildim? Asla yapmayacağıma dair kendime yemin etmişim. Bianco'dan kaçmasına izin verdim, böylece hem onun hem de benim için tehlikede olmayacaktı. Onun asla görmemesi gereken hastalıklı ihtiyaçlarım var.

Ama bunu ona nasıl yapmazdım?

Bunu o istiyor; bana yalvarıyor. Unutmak istiyor ve ben acının insanı ne kadar iyi bir yere götürebileceğini biliyorum. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir kafa. Lik'e bağımlılığından daha güçlü bir şey verdi. Rose'a iyileşmesi için bir yer sağlayabilir.

Lik ve ben onu o adamla bulduğumuzda vücudunu kullandık ve istismar ettik. Kıskançlık krizimde bunu yapmakta bir sorun görmedim. Şimdi beni durduran ne?

Bir adım geri atıyorum. "Beni takip edin."

Hiç tereddüt etmiyor. Bir saniye bile, gözlerinde en ufak bir şüphe gölgesi bile yok. Tezgahtan atladı. Elini tutuyorum ve onu bodrumdaki diğer kapıya götürüyorum.

"Bu odaya girdiğimizde," diye açıklıyorum arkamdaki kapıyı işaret ederek. "Beni reddetme hakkınız elinizden alınacak. Anladınız mı?"

Başını sallıyor.

"Duymak istiyorum."

Kendisine özgü bir inançla "Anlıyorum," diyor.

"Size tek bir çıkış yolu vereceğim. 'Özgürlük' kelimesi. Eğer gerçekten dayanamıyorsan, onu kullanmanı istiyorum. Her şey bitecek ve bunu bir daha asla yapmayacağız."

"Tamam."

"Şüphelerin var mı? Acıya dayanamayacağın konusunda?"

"Hayır," diyor bana kararlılıkla.

Gülümsüyorum. "Yapmalısın."

Kapıyı itip açıyorum ve o bir kız, ben de bir oğlan çocuğu olduğumdan beri sevdiğim kadını acı ve zevk dolu dünyama buyur ediyorum.

OceanofPDF.com

SAM

senin gibi - Rosenfeld

Nefes nefese kalması sikime kan hücum etmesine neden oluyor. Bileklerindeki deri kelepçeler ve kullanmam için hazır çıplak vücuduyla her zamankinden daha güzel. Kelepçeler zincirlere, zincirler de tavana bağlı. Kolları başının üzerinde gerili ve ayak parmaklarının üzerinde durmak zorunda. Pratikte, o ve Lik aynı boya yakınlar, bu yüzden hiçbir şeyi ayarlamam gerekmedi.

Kolları yukarıda ve bağlıyken güzelliğini benden saklayamıyor. Göğüsleri gergin, pozisyon onları açıkta bırakmaya zorluyor. Karnındaki tüm küçük dövme gerilmiş ve omzundaki ve köprücük kemiğindeki büyük dövme artık tamamen görülemiyor. Bir saniye önce çıplak amını gizlemek için bacak bacak üstüne atmaya çalıştı. Onu tekrar yerine oturtmak için kalçasının iç kısmına vurmak zorunda kaldım. Bu yüzden nefesi kesildi.

Ve ben zaten çok sertim.

Onun etrafında dönmeye başladığımda nefes alış veriş hafifçe hızlanıyor. Bakışlarıyla beni takip etmeye çalışıyor ama tam arkasında durduğumda başını çevirmeye cesaret edemiyor.

Sırtında, sol omzunun hemen altında küçük, dairesel yara izleri fark ettim. Üç tane. Onları daha önce nasıl fark etmedim? Volkov'larla kalmadan önce yoktu, bu kesin, ancak o zamandan beri onu çıplak gördüm.

Belki saçları saklıyordu, belki yeterince önemsemiyordum, belki de vücudunun geri kalanına bakmakla meşguldüm. Sol göğsünün altında bulunan ayın altı evresini gösteren dövme sık sık dikkatimi çekiyor. Kurtlar sembolü. Her zaman içimde bir öfke uyandırır ama bu gece değil. Bu konuda seçme şansı olduğunu kim söyleyebilir?

İşaret parmağımı dairesel yara izlerinin her birinin üzerinde gezdiriyorum. "Bunlar sigara yanığı mı?"

Titriyor ama bir cevap alamıyorum. Sorun değil, yakında alacağım ve onu bir şey söylemeye zorlamak zorunda kalmayacağım. Kendi iyileşme süreci için söyleyecektir.

"Nasıl hissediyorsun?" Avuç içlerimle tenini ısıtmaya başlarken soruyorum. Ellerimi önce sırtında, sonra da kışının yanaklarında gezdiriyorum ve bu onu ürkütüyor.

"Rahatsız edici," diye itiraf ediyor ayaklarının üzerinde kaymadan önce. "Güzel." Kendi kendime başımı sallıyorum. "Yakında rahatlayacaksın. Endişelenme."

Bacaklarını açmaya zorlamak için kullandığım kırbacı bıraktım ve kalın şeritleri olan bir kırbaç aldım.

"Bu acıtmayacak," diye açıklıyorum sakince. "Bu sadece seni kırbaçlanma hissine alıştırarak. İnanişların aksine, kalın kırbaçlar gerçekten acıtmaz. Ayrıca çok fazla güç uygulamayacağım."

"Ama canımı yakmak istiyorum."

"Her şeyin bir zamanı vardır Rose."

Bir şey söylemiyor ama başını hafifçe sallayışını izliyorum. Bir adım geri atıyorum ve yavaşça başlıyorum. Onu sırtına vuran kalın deri şeritlerin hissine alıştırmak için bir ritim. Sırtına ve sonra da kışına doğru bir sekiz şekli çiziyorum. Rahatlamaya başladığında yavaşça başı öne düşüyor. Aynı hareketleri sürdürüyorum, sonsuzluk işareti yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı gidiyor. Teni pembeleşirken nefes alış veriş rahatlıyor.

Yavaşlıyorum ve uzaklaşıyorum, kalın kırbacı yere bırakıyorum. Daha ince şeritleri olan ve canını yakacağını bildiğim bir tanesini alıyorum. Arkasına dönüp, "Biraz daha?" diye sorarken elimi kışının yanaklarında gezdiriyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor.

"Tamam. Şimdi başka bir tane kullanacağım. Güvenli kelimeni hatırlıyor musun?"

"Özgürlük."

"Aferin kızıma. Şimdi rahatla."

Aynı süreç yeniden başlar. Bir adım geri ve sonra aynı şekilde, aynı güçle. Tamamen rahatladığında ve tekrara alıştığında, hiç ses çıkarmadan sol yanağına sertçe vuruyorum.

Çığlık atıyor, tüm vücudu geriliyor ve başı yukarı kalkıyor. Nefes alış veriş hızlanıyor ve yer değiştiriyor.

"Kıpırdama," diye emrediyorum tekrar vurmadan hemen önce. Sert ve tam olarak aynı noktaya.

"Aman Tanrım!" diye nefes nefese kalıyor. "Bu çok zor."

"Buna karar verecek olan benim. Sessiz ol. Saymaya ne zaman başlayacağınızı söyleyeceğim."

"Saymak mı?"

Tekrar vuruyorum. Tam olarak aynı yere, yüzünü buruşturarak. "Sanırım az önce sana sessiz olmanı söylemiştim."

Bir vuruş daha, bu sefer diğer yanağına. İşlemi tekrarlıyorum. İki sağa, iki sola. Kırmızı çizgiler belirmeye başladığında ve çığlıklarını bastırmaya çalıştığında duruyorum.

Şimdi titriyor, tüm vücudu spazmlarla dolup taşıyor. Nefes nefese, çenesini göğsüne dayamış ve saçları yüzünün önüne düşüyor. Avuç içimi omuzlarında ve omurgasında gezdiriyor, tenindeki teri hissediyorum.

Kırbacı bırakıp tekrar kırbacı alıyorum. Bu en sevdiklerimden biri. Ucundaki küçük, parlak, kırmızı disk kırbacı uzun bir lolipop gibi gösteriyor. Eğer kafama koyarsam kızın cildinde mükemmel yuvarlak şekilli çürükler oluşturabilirim. Ama bu geceki amacım tam olarak bu değil.

"Şu andan itibaren sayacaksın." Yanıt vermiyor, ben de boştaki elimi saçlarına sokup boynu ve omurgası düzelene kadar hafifçe çekiyorum. "Evet dediğinizi duymadım efendim."

Bir duraklama. Bu, uzun ilişkimizde belirleyici bir an - çocukluk arkadaşlığı, koruma, aşk, arzu, nefret, intikam. Hepsinden geçtik. Bu gece, ondan buna bir güç değişimi eklemesini istiyorum. Her şeyden vazgeçmesini ve bana vermesini talep ediyorum. Ve devam etmek istiyorsa bana uygun bir isimle hitap edecek.

"Evet, efendim." Zar zor duyulabilen bir fısıltı, yine de doğru yönde atılmış bir adım. Yakında, doğal olarak gelecek. Lik gibi.

Onu bırakıyorum ve o başını yukarıda tutuyor. Kırbaçla kıcının yanaklarına hafifçe vuruyorum. Ve sonra vuruyorum.

"Bir," diye soluyor, kalçalarını oynatıyor ve ayaklarının üzerinde dengede duruyor.

"Sakin ol Rose. Bir daha söylemeyeceğim."

"Evet, efendim," diye cevap veriyor. Başı geriye düşerken dudaklarından dökülüyor.

Tekrar sakinleşmesini bekledim ve ona vurdum.

"İki." Hareket etme içgüdüsünü ve kendini durdurduğu anı görüyorum.

"Aferin kızıma. Çok i y i . " Bir elimi yüzüne götürdüğümde yüzünü buruşturdu.

yanaklarının kızarıklığı. Bir önceki kırbaçtan kalma yaraları var ve şimdi kırmızı halkalar belirmeye başladı. Teni sıcak ve elimi çektiğimde tüyleri diken diken oluyor. Ona daha az güçle birkaç vuruş daha yapıyorum.

"Üç, dört, beş..." diye sayıyor ve tamamen gevşediğini hissediyorum. Yavaşça altuzaya düşüşünü izliyorum. Zincirlerden tamamen kurtulana kadar kasları gevşiyor.

Vuruşlarım yavaşlıyor ama onları sertleştiriyorum, daha fazla güç veriyorum. Saymaya devam ediyor.

"Altı, Sev-aah...yedi, Ei-eight..." Kıcı şimdi kırbaçla buluşmak için geliyor, yükseklere uzanıyor. Bırakıyorum çünkü o çok istekli.

"Omzundaki sigara yanıkları mı Rose?"

"Evet, efendim." Cevap verdiğinin farkında olduğunu bile sanmıyorum. Vurmaya devam ediyorum. "Dokuz..."

Hızımı yavaşlatarak, başı sarkarken ve küçük çürükler oluşmaya başlarken onunla konuşuyorum.

"Kim?"

Saldırıy
orum.

"On. Aleksei ve adamları." Derin ve tatmin edici bir nefes alıyor, artık kırbaçla vurulmanın ritmine alışmış. Ona tekrar vuruyorum. "On bir." Sayılar otomatik olarak çıkıyor. Cevaplar da öyle. Kendi rahatlatıcı, güvenli alanında kayboluyor ve kelimeler dudaklarından dökülüyor.

"Saatler gibi geldi," diyor bana. Kendini bana açarken ona dokunmadan bekliyorum. "Üç, belki dört tane. Tam sayısını bilmiyorum. Hepsini göremedim. Belki bazıları iki kez gitti. Bu yüzden emin değilim."

Duraksıyor, sanki kırbaçtan başka bir darbe bekliyormuş gibi yer değiştiriyor. Onun mükemmel ritmini bozmak istemiyorum, bu yüzden ona ne olduğunu duymaktan yükselen öfkeyle gelen gücü umutsuzca tutmaya çalışarak vuruyorum.

Ona vurmak bana yardım ediyor. Hükmetmek de boyun eğmek kadar güçlüdür. Başkasını kontrol altına almadan önce kendinizi kontrol altına almalısınız.

Kendi kafanızın içinde güvenli bir alana girmelisiniz. İnsanın hayatında kontrolü elinden alındığında, öfkesini dizginleyebilmek tedavi edici bir şeydir. Kendimi kontrol etmeyi başardığımda ve ona daha önce yaptığım gibi vurduğumda, öfkemi geri aldığımda beynime endorfin salgılanıyor.

"On iki." Derin bir nefes daha. Kanın hâlâ aktığından emin olmak için kış yanaklarını ovuyorum. Vuruşların yarattığı heyecana rağmen nefes alış veriş düzgün. "Bayılmışım. Bu iyi bir şey olmalıydı çünkü en azından hiçbir şey hissetmeyecektim." Sesi durgun, konuştukça törpüleniyor.

Boğazım sıkışıyor ama ona ihtiyacı olanı vermeye devam ediyorum.

Vuruyorum. "On üç. Beni tenime değen bir sigarayla uyandırdılar. Her Bayıldığım zaman beni böyle geri getirdiler. Her şeyi hissedeceğimden emin olmak için."

Üç kez. Üç kez bayıldı. Üç kez de kendine gelmesi için onu sigarayla yaktılar.

Çılgılık atmak istiyorum. Ölmek ve sırf o şerefsizleri öldürmek için hayata geri dönmek istiyorum, çünkü onların hala nefes aldığını bilerek asla huzur içinde dinlenemeyeceğim.

Saldırıyorum. Ne kadar iyi karşıladığını görsem de daha da sertleştiğimi hissediyorum. Yirmiye ulaştığımda çılgılık atıyor. Nefes nefese ve kıvranarak. Saymayı unuttu ama bir şey söylemiyorum. Bana umduğumdan fazlasını verdi.

"Viktor beni kurtardı," diye itiraf ediyor birden. Beni kendimden uzaklaştırıyor, bir adım geri atmama neden oluyor. Onun adını telaffuz ederken sesinde çok güzel bir şey var. Kıskançlık öfkeyle karışıyor ve anlamayı reddediyor.

"Dördüncü kez bayıldığımda bir yatakta uyandım ve hemşireleri bana bakıyordu."

Nefes almak için duraklıyor, ciğerleri havayı içine çekiyor ve yetişemediğim bir ritimle geri itiyor.

"Aleksi beni kendine saklamak istedi. Beni satmak istemediğini söyledi çünkü orada olmak ve her gün acı çekmemi izlemek istiyordu. Viktor ona bunu yasakladı."

Vücudunun etrafında dolaşıp önüne yerleşiyorum. Yavaşça çenesinden tutuyorum ve bana bakana kadar başını yukarı kaldırmaya zorluyorum. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Üzüntüden değil, tamamen serbest kalmaktan.

"Neden?" diye mırıldanıyorum, sesim gergin ve ağzım kuru.

"Çünkü benim için daha iyi bir kullanımı vardı," diyor bana hiç tereddüt etmeden. "Beynime ihtiyacı vardı." Dudaklarından bir kahkaha kaçıyor. "O iyi bir adam. Hepsinden önemlisi, çok akıllı bir adam."

İçimdeki kıskançlık ateşini görmezden gelmeye çalışırken kaşlarım çatılıyor. "Onun için ne yaptın?"

"Hatırladım." "Neyi hatırladın Rose?" *"Her şeyi."*

Boğazıma takılan taşı yutuyorum ve gözlerim tekrar onun cam gibi bakışlarına takılmadan önce uzaklaşıyor. "Sana dokundu mu?"

Başını sallıyor, başı elimde hareket ediyor. "Nadiren. Bazen pes ettiği zamanlar hariç. Sadece yeterince yalvardığımda."

Kalbim duruyor ve çenesini bıraktığımda görünmez bir güç beni geri çekiyor.

Kendimi hasta hissediyorum. Kendi nefesimde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Kardeşlerden biri ona tecavüz etti ve o da diğerine kandı. Kırpma yere düşüyor ve ben sadece saniyeler sonra onu bırakanın ben olduğumu fark ediyorum.

Annemin ölümünden bu yana ilk kez ağlamak istiyorum. Gözlerimin arkasında basınç oluşuyor ve yaşlar düşmekle tehdit ediyor. Ön kolumu gözlerime sürterek, göz kapaklarımı kırmadan önce yüzümdeki acı damlalarını siliyorum. O hala altuzaydayken, ben domuz uzayından inişe geçtim.

Titrek bir sesle, "Onu özleyiyor musun?" diye soruyorum. Korku midemi bulandırıyor, vereceği yanıt için şimdiden ondan nefret ediyorum.

Başını sallıyor.

Gözlerimde bir dizi yaş daha birikirken burun deliklerim alevleniyor. Onu benden aldılar. Onu kırdılar. Ve sevdiğim kadını asla geri alamayacağım. Şu anda burada benimle olması önemli değil. Nerede olursa olsun, aklı sonsuza dek Viktor Volkov'da olacak.

"Yaptım." Bir kez daha derin nefes alışıını duyuyorum. "Ama artık bildiğimi sanmıyorum," diye ekliyor hırıltılı bir sesle.

Ancak başımı kaldırıp ona baktığımda yere baktığımı fark ettim.

"Ne?" diye sordum. Yüzümdeki soruları okuyacak durumda değil. Gözleri beni arıyor ama aklı başka yerde.

"Senin, Rachel'in ve Lik'in bana getirdikleri... hiçbir şey bununla kıyaslanamaz.

Hiçbir şey sizin aşkınızla kıyaslanamaz... Efendim."

Neredeyse tekrar yanına ısınlanıyorum. "Bunu mu demek istiyorsun?" Yüzünü iki yandan avuçlarken soruyorum. "Rose, ciddi misin?" Bir duygu patlaması kalbimi hızla çarpmaya zorluyor.

"Evet..." Başının ağırlaştığını hissediyorum ve alt uzayda ne kadar derinlerde olduğunu anlıyorum. Şu anda çok yüksek görünüyor ve sesi çok yüksek çıkıyor. "Viktor'un beni almasına izin verme," diye fısıldıyor. "Benim için geri döndüğünde."

"Senin için geri gelmeyecek," diye açıklıyorum usulca. "Onu öldüreceğimden çok korkuyor."

Yer değiştiriyor, kalçalarını diğerine sürüyor. "Becer beni," diye sızlanıyor. "Acı beni tahrik ediyor, efendim."

Gözlerim amına kaydı. Uyluklarının içi parlıyor ve ben fark etmemiştim bile. Ellerimden biri bacaklarının arasına düşüyor. Baş diğeri elimin içine düşüyor, evcil hayvan için yalvaran bir kedi gibi kendini ona sürüyor.

Amını avuçladığımda parmaklarımda ıslaklığını hissediyorum ama hiçbir şey yapmıyorum.

"Şimdi olmaz," diyorum ona, sesim yine güçlü çıkıyor.

Özgürlük tüm bedenimi ele geçirdi ve ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Bana artık Viktor'u özlemediğini söylediğinde nasıl bu kadar rahatlamış ve bu kadar saf, engelsiz bir mutluluk hissedebilirim? Daha birkaç ay önce onu bana tercih ediyordu. Şimdi bana hiçbir şeyin üçümüzle kıyaslanamayacağını söylüyor. Göğsümde yeşeren umuda engel olamıyorum. Sıcak, hafif, rahat ve tek yapmak istediğim bu duygunun tadını çıkarmak.

Hiçbir şey sizin sevginizle kıyaslanamaz, efendim.

Ona olan duygularımın saflığına ışık tuttu ve bu anı sonsuza dek kalbime yakın tutmak istiyorum.

Kontrat kimin umurunda? Rose beni benim onu sevdiğim kadar seviyorsa Volkov kardeşleri öldürmek kimin umurunda? Hayat, sorumluluklar, gerçeklik kimin umurunda? Rose kendini bize teslim etmek istediğinde. Rose seni severken hiçbir şeyin önemi yok. Hiçbir şeyin önemi yok, zamanın bile. Ona vermek istediğim intikamın bile.

Elimi bacaklarının arasına kaydırduğımda zevkle iç çekişini izliyorum. Onu sıkmeyeceğim. Kendini açtı ve başına gelenleri bana anlattı. Kendini varlığının en savunmasız haline getirdi. Bunu şimdi yapamam.

Elimi çekiyorum.

"Hayır," diye inliyor. "Lütfen... Buna ihtiyacım var. Neden beni sikmiyorsun?"

"Bir BDSM sahnesi her zaman seksle ilgili değildir," diye kulağına fısıldıyorum. "İkimiz de bu seanstan ihtiyacımız olanı aldık ve seni daha fazla zorlamayacağım."

"Ama..." diye hıçkırır. Daha fazla gözyaşı geliyor. Yanaklarından aşağı düşmeden önce uzun, siyah kirpiklerine yapışmalarını izliyorum. Alt damla. Artık bakıma ihtiyacı var, benim de öyle. "Kötü müydüm?"

Başımı sallıyorum, yüzünü tekrar avuçlarımın arasına alıyorum. Tenim onunkine değmek için acele ediyor. "Hayır, bebeğim. Sen mükemmeldin." Alnım onunkinin üzerine düşüyor. "Sen çok iyi bir kızsın."

Bana karşı başını salladığını hissediyorum. Nefeslerimizi karıştırarak ona "Seans için teşekkür ederim," diyorum.

Küçük, boğuk sesi mükemmel bir ahenkle kulaklarıma ulaştığında gözlerim kapanıyor. "Teşekkür ederim, efendim."

"İşte benim iyi kızım," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Kontrolümün kalıntılarını yakalamaya çalışıyorum ama parmaklarımın arasından kayıp gidiyor ve mutlulukla yok oluşunu izliyorum. Dudaklarım tüy kadar hafif bir öpücükle onunkilerle buluşuyor.

Ama onun tepkisi ateş gibi. Işıldıyor, beni öpüyor, şeytanın tapanlarına yaptığı gibi dudaklarıma sahip oluyor.

Dilimi onunkine doğru kaydırmak için ağzımı açtığımda bir inilti kaçıyor benden. Dudaklarıma karşı inleyerek onu kendine çekiyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve dişlerimiz çarpışıyor. Kalçalarının arkasından tutarak, bacaklarını belime sarana kadar çekiyorum. Kalçalarını bana doğru savuruyor ve bu tişörtümü kaldırarak ıslak amını karnımın alt kısmında hissetmemi sağlıyor. Kendini bana sürtüyor ve ben de kurtulamayacağını bildiğim için ona izin veriyorum. Artık amacının bu olmadığını bilerek.

Hayır, her şey öpüşmemizde. Kalçalarının hareketi bilinçsiz bir hareket çünkü tüm varlığı onu şimdiye kadar verdiğimiz ikinci öpücükte boğuyor.

İlki, kaçırıldığı gün, ona veda ediyordum. Ondan bir parçanın benimle geleceğini bilerek ayrılmak istedim. Bu yanlıştı; Lik'le birlikteydim... ama asla yanlış *hissetmedim*. Hiç pişman olmadım. Çünkü dudakları benimkilere dokunmuştu ve kısa bir dakikalığına tamamen bana ait olmuştu. Geçiciydi ve o bilmese de ben bunun bir öpücükten başka bir şey olmadığını tamamen farkındaydım.

Basit bir veda öpücüğü.

Bunun aksine.

Bu öpücük... Uzun süre ayrı kaldıktan sonra ruhlarımızın yeniden birleşmesi.

Bir yapbozun iki parçasının nihayet birbirine geçmesi gibi.

Biz çocukken, bize şu kalp kolyelerden almıştı. Ortadan kırılan ve ikimizin de bir parça aldığı türden.

Bu öpücük böyle bir şey. Aynı kırık kalbin iki yarısı sonunda onarılıyor.

Dudaklarımız ayrıldığında aradan sonsuzluk geçmiş gibi geliyor. Yanakları dökülen gözyaşlarından nemli ve dudakları öpüşmemizden dolayı şişmiş.

Geri çekildim ve gözleri.

Binlerce yıl önce, on iki Olimpos tanrısının elmasları gökyüzüne döktüğünü ve sırf onları geri çalıp bu gece Rose'un gözlerine yerleştirebilmek için yıldızlara dönüştürdüğünü ölümcül bir kesinlikle biliyorum.

Yıldızlı gözlerini kırıştırarak kalbimi aydınlatıyor ve onu aşkın ritmiyle atmaya zorluyor. Zihnimi ele geçirdi, vücudumdaki her bir hücreyi işgal etti ve aşkımı rehin aldı.

Bacakları hâlâ kalçalarımın sarılıyken kelepçelerini çözüyorum. Kollarıma düştü, ben de onu yukarı taşıdım.

Lik ve Rachel'ı uyandırmak istemiyorum. Ve bencilce, gecenin kalan birkaç saatinde Rose'un bana kalmasını istiyorum.

Misafir yatak odasına, oradan da banyoya yürüyorum. Banyoyu hazırlarken onu kollarımda tutuyorum, uzun bacakları bana sımsıkı sarılıyor.

İkimiz de tenlerimizin birbirine değmesini engellemek için hiçbir irade göstermeden suya giriyoruz. Kıçının yanakları ılık suya değdiğinde yüzünü buruşturuyor ama çok yakında onu rahatlatacağını bildiğim yağlar ekledim.

Rahatlıyoruz, vücudu bacaklarımdan arasında ve sırtı karnıma dayalı. Baş köprücük kemiğime dayanıyor ve ben yanağına, çenesine ve ağzının kenarına öpücükler bırakmadan duramıyorum.

Ellerim vücudunda sevgi dolu hareketlerle geziniyor. Ne zaman bir yara izinin üzerinde dursam, bana nereden geldiğini söylüyor ve kendimi ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim.

Başparmağım sağ kalçasındakini okşuyor, aylar öncesinden kalma pembeliği hâlâ duruyor.

"Yelena'nın koruması beni vurdu. O gece kaçtım. Beni hastaneye götüren Aaron Williams'tı."

"Yelena... gibi-"

"Evet. Viktor'un karısı."

"O öldü," diyorum, bildiğinin tamamen farkında olarak.

"Elinden geldiğince bana vururdu. Sonunda ayrılmaya karar vermemin sebebi de oydu. Yani... beni vurdurdu, bilirsiniz. Bu tür

O şey seni kendine getiriyor," diye kıkırdıyor. "Viktor'un bana duyduğu hayranlık yüzünden kıskançlığı çok derindi. Ve zaman zaman kocasını becerdim. Sanırım benden nefret etmek için sebepleri vardı." Bir parça kıskançlık çirkin başını gösteriyor, ama biliyorum ki bundan bahsediyorsa, artık ona karşı hiçbir şey hissetmediği içindir. Ona geri dönme ihtiyacı bile duymuyor.

"Sana vurdu mu?"

"Oh, evet. Viktor ne zaman gözden kaybolursa, o benim peşimdeydi." Omzuma doğru başını salladığını hissediyorum. "Merak etme, elimden geldiğince onu geri getirdiğimi biliyorsun."

Gülümsüyorum, dudaklarım yanaklarına değiyor. "Tabii ki yaptın."

"Viktor ona bana bir daha dokunursa onu öldüreceğini söylemiş."

Ve yaptı da. Rose'u bu kadar çok istiyordu. Düşüncelerimi tam olarak okuyabildiği için ekliyor, "Beni sevdiğini sanmıyorum Sam. Bana canlı ihtiyacı vardı çünkü tüm organizasyonu benim beynime bağlıydı."

"Bunu bana açıkla," diye onu ikna ediyorum, dudaklarımı ağzının köşesine götürmeden önce.

"Yapacağım. Bu kadar yorgun olmadığım zaman."

Bir yalan. Henüz hazır değil ve onu zorlamayacağım.

Elim yukarı kalkıyor ve sağ kalçasındaki dövmede duruyor. Bozuk para büyüklüğünde, içinde S harfi olan küçük bir kalp. Benimkine benziyor, tek fark R harfi olması.

"En sevdiğim dövme," diyor bana usulca. Başını benimkine doğru çeviriyor ve dudaklarıma hafif bir öpücük bırakıyor.

Bakışlarımız kilitleniyor. "İstersen sana biraz daha dövme yapabilirim," diyorum ona. "Elbette," diyor başını tekrar köprücük kemiğimin üzerine bırakırken.

Parmaklarımın ucuyla sol göğsünün altında gezinirken, "Belki bunu kapatabilirsin," diyorum. Ayın altı evresi.

Sessiz kalıyor ve beni istemediğim bir soruyu sormaya zorluyor. "Sen mi istedin?"

"Hayır."

Neden rahatlamış hissediyorum? Hiç istemediği bir işareti yaptırmak zorunda kaldı ve benim hastalıklı, sahiplenici beynim sonunda Kurtlar'ın dövmesini istemediği konusunda rahatladı.

Sonra parmaklarımı köprücük kemiğinde, sol omzunda gezdiriyorum. Güllerin arasından geçen büyük bir yılan dövmesi.

"Sigara yanıklarının acısını dindirecek bir şey istedim." Esniyor, başı daha da ağırlaşıyor. Ona bakıyorum ve onu izliyorum

gözlerini kapattı. "Büyük dövmeler bir süre acıtıyor. Tasarımı bulan bendim. Sadece başka bir şey hissetmek istedim ve Viktor da evet dedi."

Sessiz kalıyorum ve parmaklarımı bileğine götürüyorum. Sağ bileğinin etrafındaki ince çizgi soldakiyle eşleşiyor.

"Zip bağları." Bunun onu tetikleyebileceğini hatırlamadan önce düşüncelerim dökülüyor.

"Evet, Tanrı korusun, bana tecavüz etmeye çalışan bir grup adama karşı kendimi savunmaya çalıştım." Uykuya dalıyor, sesi sessiz ve alçak. Bazı sesli harflerde kesilen boğuk bir fısıltı.

Yine de bu kelimeyi duyunca irkildim. Bu kelimenin sert gerçekliğinden nefret ediyorum. Göğüslerine geri dönerek, sol meme ucunun hemen üzerindeki ince yara izini takip ediyorum. "Rachel. O bıçağıyla kirli oynayabilir."

Elim karnına doğru iniyor ve avucumu altın sarısı teninde iz bırakan bir grup kısa, koyu çizginin üzerine koyuyorum.

"Onlar Bianco'ydu." Bu sefer onu zar zor duyabiliyorum bile, zihni Hypnos'un ninnisinin sesinde tamamen kayboluyor.

Biliyorum, ona söylemedim. Ofisinde geçirdiğim yoğun bir saatin ardından yaralarını iyileştirdiğim günü çok iyi hatırlıyorum.

Onu banyodan çıkarıp kuruladığımda uyanıyor, ama sessiz kalıyor, konuşamayacak ya da o ısıltılı bakışlarıyla bana bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun.

Onu yatağa yatırıyorum ve yorganı üzerimize çekmeden önce yanına yerleşiyorum. Bana karşı doğal bir şekilde rahatlıyor. Ön tarafına dönüp başını göğsüme koyuyor, sonra uzun bir bacağına kalçalarım doluyor.

"Sıcaksın," diyor mutlu bir şekilde. Ve o üşüyor. Her zaman. Benden nasıl sıcaklık istediğine geri dönmesini seviyorum.

Başının üst kısmıyla beni dürtüyor ve ne istediğini tam olarak bildiğim gerçeğine gülümsüyorum. Elimi başına götürüp kafa derisini ovmaya başlıyorum, bana karşı gevşemesini seviyorum.

Son zamanların en huzurlu uykusuna dalıyordum ki sesini tekrar duydum.

"Seni seviyorum." Ne kadar basit kelimeler ama yine de bunları bana söylemesi on dört yılını aldı. "Ve sen de bana aşıksın," diye mırıldanıyor. "Hâlâ."

"Sonsuza dek," diye fısıldıyorum ona. "Sonsuza dek seni seveceğim Rose."

Kıpırdanıyor, bulunduğu yerden olabildiğince yukarı bakıyor, sadece ay ışığının aydınlattığı odada ifadesi net değil. "Ve daha fazlası?"

Teselli ve güvenceye olan ihtiyacına gülümsüyorum. Bunu nadiren yumuşak bir şekilde ifade ediyor, genellikle kırılğan olmak yerine kaba ve savunmacı olmayı tercih ediyor.

Diğer elimi yanağına götürüyorum ve başparmağım alt dudağını çekiştiriyor. "Sonsuzluk sona erdiğinde ve dünya dönmeyi bıraktığında. Dağlar hareket ettiğinde ve okyanuslar yükseldiğinde. Zaman durduğunda ve ruhlarımız ölümlü bedenlerimizi terk ettiğinde. Peki, o zaman? Seni hâlâ seveceğim."

Son bir öpücük ve binlerce sevgi dolu düşünceden sonra uykuya dalıyorum, bunca zaman sonra Rose'un kollarımda olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.

OceanofPDF.com

GÜL

Back To You - Selena Gomez

Viktor'a 55 gün kaldı.

Pencereye vuran yağmur beni uyandırıyor. Güneş ufukta zar zor görünmeye başlıyor ve saat daha yedi bile olmamış olmalı. Sanırım sadece iki saat uyudum. Yatakta kayıyorum, Sam'e karşı kendimi yeniden ayarlıyorum ve kışımın yanaklarından fışkıran acıyla irkiliyorum. Muhtemelen dünden kalma morluklarım var ve oturmak acı verici olacak.

Ama kendimi temizlenmiş hissediyorum.

Sam dün bana bir şey yaptı. Bazı şeytanları yok etmemi, zihnimi temizlememi ve kendimi bütün bir insan olarak yeniden keşfetmemi sağladı. Aleksei'nin bana yaptıklarından sonra iyileşmiş değilim ve yeni bir insan da değilim. Ama uzun zamandır ilk kez, zihnimi ele geçirmekle sürekli tehdit eden ölümcül fırtınaya ara vermiş gibi hissediyorum.

Yine de bir şey beni endişelendiriyor. Çünkü artık Viktor'a geri dönemeyeceğimi biliyorum. Özgürlüğümün tadı çok tatlı, yeni hayatım nihayet bana gülümsüyor ve beni kollarını açarak karşılıyor.

Çok geç olmadan burada kalmanın bir yolunu bulmalıyım.

Sam'in sıcaklığını üzerimde hissediyorum ve gelecekle ilgili korkularım dağılıyor. Sanırım ondan biraz daha zevk alana kadar her şey bekleyebilir.

Ondan uzaklaşıyorum, uyumasını izlemek için dirseğime yaslanıyorum.

Dövmeli bir kolu başının altında, diğeri ise karnının üzerinde duruyor. Dudakları hafifçe ayrılmış ve bu kez saçları yüzünün etrafında dağınık. Uzun saç telleri traşlı yanlarını ve onlara eşlik eden kafa derisi dövmelerini örtüyor. Bazıları gözlerinin üzerine düşmüş ve kirpiklerini gizlemiş.

Gözlerim dövmeli boynunda ve göğsünde geziniyor. Piercingli göğüs uçlarında durduğumda karnım karıncalanıyor. İnce ve belirgin olan Lik'in aksine Sam kalın, sağlam ve karın kasları mükemmel bir şekilde belirgin. Devasa kasları, ne kadar rahat olursa olsun şişkinmiş gibi görünüyor. Vücudu tamamen dövmelerle kaplı, soluk teni neredeyse hiçbir yerde görünmüyor.

Sanki biri karnının alt kısmına kilden bir V çizmiş gibi görünüyor ve gözlerim aletini gizleyen örtülere ulaştığında, sabah odununun onları çadırladığını fark ediyorum.

Midem ters takla atıyor ve dudaklarımı yalıyorum. Örtüleri gizlice geri çekip kocaman aletini ortaya çıkarıyorum. Onu boğazıma nasıl sığdırdı?

Yanına yaklaşp ucunu yalıyorum ve tepki verip vermeyeceğini görmek için bekliyorum. Hiçbir tepki yok. Devam ediyorum, dilimin ucuyla uzunluğunu yalıyorum ve ucuna geri dönüyorum. Hafifçe kayıyor ve sonunda onu ağzıma aldığımda dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor. Kendimi yeniden ayarlıyorum ve onu tamamen içime alıyorum. Sıgmayacak kadar büyük, bu yüzden emmeye eşlik etmek için bir elimi aletinin dibine getiriyorum.

Başımı aşağı yukarı sallayarak yavaşça uyandığını hissediyorum. Kasları geriliyor, nefesi hızlanıyor ve dudaklarından bir inilti daha dökülüyor. Bu sefer daha yüksek sesle.

Eli saçlarıma geliyor, kavırıyor ve hareket etmeme yardım ediyor. "Rose," halsiz sesi ancak fısıltıya dönüşüyor.

"Siktir..."

O boşalmadan önce duruyorum ve geri çekiliyorum. Örtüleri tamamen çekip üzerine oturuyorum, uzunluğunu girişime ve klitorisime sürüyorum.

Elleri belime geliyor ve beni durduruyor. "Bekle."

Kalbim korkunun ritmiyle hızlanıyor. Reddetme sesini kalınlaştırıyor ve birden dünkü her şeyin sadece benden bilgi almak için olduğu korkusuna kapılıyorum.

Beni böyle kandıramaz, değil mi?

Nasıl bir yüz ifadesi takındığımı merak ediyorum, çünkü yanlış kelimelerle de olsa hemen beni rahatlatmaya çalışıyor. "Ben sadece... şimdi değil."

"Neden?" Israr ediyorum, kalçalarımı döndürüyorum ve onu inletiyorum. "Bunu açıkça istiyorsun."

"Biliyorum," diye tıslıyor. "Ama-"

"Sam... üçünüz arasında beni hâlâ becermeyen tek kişi sensin. Ben istiyorum. Ne istiyorsun peki? Yalvarmamı mı? Çünkü bunun üstünde olduğumu söyleyemem."

Bir elini yüzünde gezdiriyor ve sonra parmak eklemlerini çenesine sürüyor. "Sorun o değil. Ben sadece..."

"Neden beni sikmiyorsun?" Biraz daha tereddüt ediyor, ben de kalçalarımı yuvarlıyorum. "Sam..."

"Çünkü ben böyle hayal etmemiştim."

"Ne?" Hâlâ şaşkınım. Ellerimi onun dövmeli göğsüne bastırıyorum. "Bunu nasıl hayal ettin?"

Gözleri uzaklara dalıyor, yanaklarını hafif bir pembe renk kaplıyor. Bu yüzüme bir gülümseme getiriyor.

"Hep senin ilkin olacağımı düşünmüştüm," diye itiraf ediyor sonunda. Elleri belimin etrafında hafifçe geriliyor. "Ben... Seninle sevişen, seni tatmin eden ilk erkek olacağımı düşündüm. Seni yatağına nasıl nazıkçe yatıracağımı hayal ederdim. İlk soktuğumda seni nasıl öpeceğimi. Bu... lanet olsun, bu aptalca çünkü artık birçok insanla yattığını biliyorum. Ben de birkaçıyla yattım. Ve bekaretini almak istediğimi söylemiyorum, bu aptalca bir düşünce. Ama... senin ilk. Evet, bunu istedim."

Kalbim yeterince nefes alamayacak kadar hızlı atıyor. Karnımda kelebekler dans ediyor ve mutluluk ve pişmanlık gözyaşları dökülmekle tehdit ediyor. Ben de böyle olmasını ne kadar isterdim. İlk seferimi en iyi arkadaşım Luke ile yapmıştım çünkü sarhoştuk ve bir şeyler denemek istiyorduk.

"Yap," diyorum ciğerlerimdeki havayı zorlayarak, zayıf bir sesle arzumu dile getiriyorum. "Bana nasıl olacağını göster."

Gözleri yukarı bakıyor, milyonlarca yıldız şimdi siyah küreleri aydınlatıyor.

Yavaşça bizi çeviriyor. Beni nazıkçe kendi yerine yatırıyor ve üstüme yerleşirken bacaklarımı kendi bacaklarıyla açıyor. Ben uzun boylu bir kadını, yer kaplarım ama beni yatağıyla arasında tutan güçlü adamın altında birden kendimi gülünç derecede küçük hissediyorum.

Şefkatle dudaklarıma, çeneme ve boynuma öpücükler bırakıyor. Meme uçlarımı sevgiyle öpene kadar aşağı inmeye devam ediyor. Birbiri ardına ağzına alıyor, yalıyor ve hafifçe emiyor. Onun altında kıvranmaya başlıyorum, sevgi dolu hareketleri ve kış yanaklarımdan gelen acı arasındaki zıtlık

başımı döndürüyor. Karnımdan aşağı inmeye devam ediyor, dövmeleeri ve yara izlerini öpüyor, dili klitorisimle oynamaya başlayana kadar aşağı doğru yalıyor.

Yumuşak dokunuşlar, uzun yalamalar ve özen. Yavaş ve güzel, nefes nefese kalana ve ağzına karşı hareket edene kadar benimle alay ediyor. Beni yeterince ıslak bulduğunda, yukarı itiyor ve yan masadan bir şey alıyor. Kayganlaştırıcı.

"İhtiyacım yok-"

"Ssh." Parmağını ağzıma dayadı. "Benim nasıl yapacağımı görmek istedin. İşte böyle."

Önce parmaklarına kayganlaştırıcı sürüyor, sonra teker teker içime sokuyor. Aynı anda diğer eliyle de beni okşuyor. Aletine kayganlaştırıcı sürmeden önce onun için tamamen hazır olduğumdan emin oluyor. Beni izlerken kendini okşamasını izliyorum, tüm vücudumu alıyor. Aletini girişime doğru hizalıyor ve içime girmeden hemen önce dudakları benimkinin üzerine düşüyor. Beni derinden öpüyor ve aynı anda dili benimkini okşamaya geliyor, yavaşça içeri itiyor. Ağzına karşı inliyorum, çevresi beni parmaklarının yaptığından çok daha fazla geriyor.

Daha fazla itmeye çalıştığında inliyorum ve bir elini yanağıma götürüyor.

"Rahatla, Aşk Böceği. Benim için derin bir nefes al."

Benim için kullandığı lakap çoktan unutulmuş olabilir ama yine de kulağa çok tanıdık geliyor. Birlikte yaşadığımız tüm anlara geri döndüm. Tüm o sevgi dolu jestler, benimle ilgilendiği, beni başkalarından ve kendimden korumak için kollarına aldığı tüm o zamanlar.

Evden çıkmadan önce ceketine bıraktığım notları, gizlice kokusunu nasıl içime çektiğimi düşünüyorum. Bana ilk dövmemi yaptığında yumuşak teninin benimkine değdiğini hatırlıyorum. Kendi rızamla yaptırdığım ilk dövme. Ondan tenime başka bir şey daha eklemesini istemiştim çünkü sadece üvey babamın hepimize dövme yaptırdığı Bianco ailesinin işaretini istemiyordum.

Kalçalarını hafifçe yuvarlayarak içeri itiyor.

Bianco'dan kaçtığımda onu ne kadar özlediğimi düşünüyorum. Murray'lerin penceresinden kaç kez dışarı baktığımı ve gizlice bizi bulmasını umduğumu. *Beni* bulmasını. Sırf beni bu kadar çok sevdiği için benim için dağları yerinden oynatmasını nasıl dilediğimi.

Ve son sınıfta bizi bulduğunda yaşadığım rahatlamayı hatırlıyorum. Okulumuzun önünde belirdiğinde onu orada istemiyormuş gibi davranmanın kalbimi nasıl kırdığını. Birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlıyorum.

Sırf yakın olalım diye bana şantaj yaptığını bilmenin verdiği hisler, çünkü ilişkimiz sahte nefret ve çalıntı anlardan başka bir şeye izin vermiyordu.

İtişler, öpüşler ve okşamalardan oluşan bir ritme girdiğinde, göğsümdeki sıcaklığı hissediyorum ve kalbim karnıma düşüyor. Bana aktardığı sevgiyle orgazmımın yavaş yavaş geliştiğini hissediyorum.

Bu ne kadar sürerse sürsün, Bianco hiç var olmadı. Sevgi dolu ebeveynlerle büyüdüm. Kardeşlerim hem beni hem de birbirlerini severdi. Hiçbir zaman bir suç örgütünün lideri olan bir adam tarafından evlat edinilmedim. Asla bulaşmamam gereken bir şey için kaçırılmadım.

Bu ne kadar sürerse sürsün, Sam'le lisede tanıştık ve birbirimize aşık olduk. Beni randevulara götürdü ve arabasıyla gezdirdi. Sokağa çıkma yasağından önce beni evime götürdü ve ailem yatmaya gittiğinde pencereden gizlice içeri girdi.

Doruk noktasının yakıcı ateşi beni ele geçirirken gözlerimi kapatıyorum ve inlemelerim odayı dolduruyor. Sam'in ağzı çekilmeden önce onları yutuyor.

"Gözlerini aç. Sikime boşalırken bana bakmanı istiyorum."

Yapıyorum. Hızlanıyor, sadece beni orgazm dalgasına taşımakla kalmayan, aynı zamanda onu da kendi orgazmına götüren bir ritim oluşturuyor.

Üzerime düşüyor, içimde yavaşça yumuşarken beni sıkı bir şekilde kucaklıyor. Dölünün içimden sızdığını hissediyorum. Sıcaklığı bana her şeyi yeniden unutturuyor, güçlü kolları beni sıkıca ona yaslıyor ve başı boynumun kıvrımında dinleniyor.

"Aşk böceği." Dakikalar süren sessizliğin ardından nihayet sesi yükseliyor. Bu lakaba bir daha nasıl alışacağımı bilmiyorum. Çok iyi hissettiriyor, sanki böyle bir mutluluğu hak etmiyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

"Doğru. Şimdi sormak için mükemmel bir an Sam. Sen içime girdikten sonra. Erkek arkadaşının geçen hafta sonu yaptığının aynısını."

Avuç içlerini başımın iki yanındaki şiltenin üzerine koyarak tam üzerimde duruyor. "Sikeyim. Ben... bir kızla yatmayalı o kadar uzun zaman oldu ki. Aklımdan bile geçmedi."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Ve Lik daha önce hiç bir kızla yatmamıştı. Ama sen aptal değilsin, değil mi? Bunun ne anlama gelebileceğini

biliyorsun." "Sadece soruya cevap ver," diye karşılık veriyor.

"Öyleyim," diyorum sonunda ona. "Viktor implant taktırmama izin verecek kadar nazikti." Ona sol üst kolumun iç kısmını gösteriyorum. "Tam orada." Neresi olduğunu gösteriyorum. "Ama bu hiçbirimizi cinsel yolla bulaşan hastalıklardan korumaz, seni aptal."

"Lik ve ben test yaptırdık. Cinsel yolla bulaşan hastalık taşımıyoruz." Kendini bana bıraktı. "Hepimiz iyiyiz."

Gözlerimi deviriyorum. "Birlikte yatan dört kişiyiz. İyi değiliz." Söylemesi garip bir şey, ama tuhaf bir şekilde ilişkimiz söz konusu olduğunda dört kişiden bahsetmeye alışıyorum. İlişki mi?

Garip bir dinamik ama hoşuma gidiyor. Özellikle de birbirimizi nefret ettiğimizden biraz daha fazla sevmeye başladığımız şu günlerde.

"Pekâlâ," diye mırıldandı köprücük kemiğime doğru. "Bugün hepimizi test yaptırmaya götüreceğim. Tamam mı?"

"Evet." Elim kafa derisine masaj yapmak için geliyor, yumuşak, dağınık saçlarının parmak uçlarımda yarattığı hissin tadını çıkarıyorum.

İkimiz de duş almış ve doymuş olarak misafir yatak odasından çıktığımızda saat sekiz civarıydı. Ben onun uzun bir kazağını ödünç aldım, o da eşofman altı buldu ve vücudunun üst kısmını benim zevkime göre çıplak bıraktı. Lik ve Rachel'ı orada yalnız bıraktığımı bildiğim için ana yatak odasına geri dönerken kendimi tuhaf hissediyorum. Kapıya yaklaştığımızda, yüksek sesleri bize kolayca ulaşıyor.

"Seni lanet sapık!" Rachel çığlık atıyor.

"Bu senin için değil!" diye karşılık verir. "Seni çekici bulmuyorum. O şekilde değil." Güzel sesi uykudan hâlâ kısık.

"Gerçekten mi? Uyandığımda sert aletin kıcımda olduğuna inanmak zor! Ew. Ew, erkekler iğrenç."

"Aman Tanrım, kendine gel. Bu çok doğal!"

Kapıyı itip açıyorum, Sam de peşimden geliyor. Arkamda o kadar yakınımda duruyor ki sıcaklığını kazağımın üzerinden hissedebiliyorum.

"Neler oluyor?" Masumca sordum.

Rachel ayakta, yorgani kendine yakın tutarken, Lik yatakta çıplak oturuyor ve kucağını bir yastık örtüyor. İki nedenden dolayı dudağımı ısıtıyorum. Birincisi, sevişmeyi sevdiğim iki insanı görmek beni azdırıyor. İkincisi... bu durum çok komik.

"Neredeydin?" Bana doğru döndü. "Aramızda olman gerekiyordu, beni Lik'in aleti bana sürtünürken uyanmaya bırakman değil!"

Gülmemek için kendimi zor tutarken dudaklarım seğiriyor.

"Aman Tanrım." Lik gözlerini deviriyor. "*Vallahi*, sürtünmüyordum," diye Arapça söz veriyor. "Rachel'a sabah kavramını açıklamaya çalışıyorum."

Odun. Erkeklerin sabahları aldığı şey budur, *habibti*."

"Benimle lezbiyenler aptalmış gibi konuşmayı kes. Bu beni çileden çıkarıyor." "Lezbiyenler değil," diye kıkırdıyor.

"Sadece sen."

Bu sözlerin ona attığı ölümcül bakışlar neredeyse kekeleymesine neden olacaktı. "Tamam, özür dilerim! Bakın, bu konuyu açtığım için üzgünüm ama nişanlınızla böyle bir şey yaşadığınızdan emin misiniz?"

Başını sallıyor, iğrenme hala yüz hatlarını kaplıyor. Yanakları, birinin onu aptal yerine koyduğu her zamanki gibi kıpkırmızı, bu yüzden ona arkasından sarılıyorum.

Aptal değil, ancak kendisine söylenenin ötesinde çalışmak veya kendini eğitmek için hiç zaman ayırmadı ve bazen bilgi eksikliği yaşıyor. Eskiden ekstra dersler alması için ısrar ederdim, ancak ailesi tarafından sadece evlilik için iyi olan beyinsiz bir kız olduğu çok kez söylendi. O da buna inandı. Gerçek şu ki, o hiç de öyle biri değil.

Kollarımı beline doluyorum ve başının tepesine bir öpücük bırakıyorum. Lik'e Rach'ı savunmak için "Her erkeğin sabah odunu olmaz," diyorum.

"Evet, yattığın kişi sayısına bakarsan bilirsin."

Bu sefer dudaklarımdan bir kahkaha kaçıyor. Rach'ı bırakıp ona doğru yürüyorum ve yattığın üzerine oturup ona sarılıyorum. "Sorun ne bebeğim? Biraz kıskanıyor olabilir misin?"

Kalçalarını tutuyor ve sırtım yatağa değene kadar beni çeviriyor. Bacaklarımdan arasına yerleşirken yastık düşüyor. "Evet. Bunu bana yap."

"Şimdi olmaz," Sam'in sesi bire bir konuşmalarımızı böldü. "Herkes giyinsin. Bugün sınava gireceğiz."

Lik üzerimden kalkıyor ve erkek arkadaşına dönüyor. "Kahvaltı ne olacak?"

"Hemen sonra kahvaltı ederiz. Sonra da Rachel'ı evine bırakırız."

Kalbim mideme iniyor. "Ama-"

"Conor nerede?" Sam beni görmezden gelerek Rachel'a soruyor.

Rachel dün attığı deri eteğine uzanıyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor.

"Onu takip falan mı ediyorsun?" Şakayla karışık söyledim.

"Evet," diye cevaplıyor hiçbir şey olmamış gibi. "Sam bana onun bulamadığı bir takip uygulamasını nasıl yükleyeceğimi gösterdi." Telefonunda geziniyor ve kendi kendine başını sallıyor. "Hâlâ onun yan kızıyla birlikte," diye onaylıyor. "Dün gece eve gelmedi." Bunu söylerken sesinde büyük bir tarafsızlık var. Adamın arkasından tüm dünyayla yatması hiç şüphesiz onun umurunda bile değil.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" İkisini de tek seferde öldürüp öldüremeyeceğimi merak ederek soruyorum.

"Ben Beth."

Ciğerlerime dolan havayla boğuluyorum. "Beth mi? Okuldan Beth Lam gibi mi?"

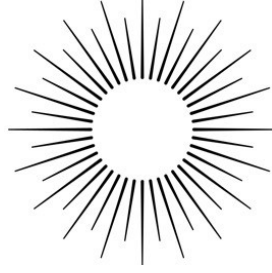
Bu kız ve ben eskiden birbirimizden nefret ederdik.

"Evet." 'P' harfini patlatıyor ve omuzlarını silkiyor. "Sanırım test ve kahvaltı benim için masada. Hareket halindeyken telefonum ping atacak. Stoneview'den fazla uzaklaşmayalım."

Hepimiz başımızı sallıyoruz ama taciz içeren ilişkisinin dışında bulduğu bağımsızlık beni şok ediyor. Şok oldum ve rahatladım. Sam gerçekten durumu idare ediyor ve onu yakında oradan çıkaracağımızı biliyorum. Onu öldürüp cesedinden kurtulma planım kimsenin hoşuna gitmemiş gibi görünüyor. Sanırım onların planına sadık kalacağım.

OceanofPDF.com

RACHEL

Aşık olmak böyle bir duygu - JVKE

"Nachos alabilir miyim lütfen?" Önümdeki lamine menüyü kapatırken garsona soruyorum. Gülümseyerek başıyla onaylıyor.

"Nachos," diye tekrarlıyor. Lik'e dönüyor ve siparişini bekliyor.

Hepimiz Silver Falls ve Stoneview arasındaki Silvers'ta bir kabine yerleştik. Görünüşe göre test sonuçlarımız gelecek hafta açıklanacak. Korunmasız seks yaptığımız için bizi azarlayan kadından hepimiz çok korktuk. Dört kişi olduğumuz ve hep birlikte seks yaptığımız gerçeği hakkında söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Ama koruma konusunda söyleyecek bir şeyleri vardı. Haklı olarak. Daha önce hiç böyle olmamıştım ve bunu bir daha asla yapmayı planlamıyorum. Şimdi midemdeki korku beni yiyip bitiriyor. Kafamın içinde küçük bir ses ne kadar aptal olduğumu tekrarlayıp duruyor.

"Ne tür bir ucube kahvaltıda nachos yer?" Lik soruyor, sık sık yaptığını fark ettiğim gibi burnu kırıyor. Dudakları bir tarafa doğru eğiliyor ve gamzesini her zamanki gibi saat beş yönündeki gölgesinin altından zar zor saklayabiliyor. Onun iğnelemelerine alışmaya başlıyorum ve biliyorum ki ileri geri konuşmalarımızı seviyor.

Tuhaf bir ilişki kuruyoruz, ikimiz de aynı kıza takıntılıyız ama birbirimize arkadaşlığın ötesinde bir ilgi duymuyoruz.

Klinikte bekleme odasındaiken telefonumda biraz araştırma yaptım. Görünüşe göre bu çok eşli ilişkilerde olan bir şeymiş. Okuduğum tüm terimleri düşünüyordum. ENM, CNM, quad, vee, metamours. Hepsini hatırlayamayacak kadar kafa karıştırıcıydı. Hatırladığım tek şey, Rose ve ben ile Sam ve Lik gibi iki çiftin ilişkilerini karıştırmaya başladığı. Aynı zamanda iki kişinin aynı kişiden hoşlandığı ancak birbirlerinden hoşlanmadığı ve ilişki boyunca arkadaş kaldıkları da oluyor.

Yani, sanırım biz normaliz. Değil miyiz? Diğer insanlar da yapıyor.

Lik'e bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu ucube. Bana en iyisi oldukları söylendi. Ben de denemek istiyorum."

"Bunu sana kim söyledi?" diye kıkırdıyor.

"Jamie Williams, Jake'in kız arkadaşı. Onu tanımıyorsun," diye çıkıştım.

Uçlu dudakları parlak bir gülümsemeye dönüşüyor, sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi. "Jamie'yi tanıyorum. Hem de çok iyi."

"Elbette." Gözlerimi deviriyorum ve önümdeki menüyle oynuyorum, köşelerini büküyorum ve plastiği tırnaklarımla kazıyorum.

"Söz veriyorum. Onunla ve Jake'le harika bir gece geçirdim. İçinde ipler, göz bağı ve sihirli bir değnek vardı. Bu prensesle kesinlikle denememiz gereken bir şey." Gözleri Rose'a kaydı ve benimkiler de onu takip etti.

Telefonunda bir şeyler yazıyor, bizimle pek ilgilenmiyor. Mesajlaşmalarından parçalar yakalıyorum. Jake dün nereye kaybolduğunu soruyor ve ben de onun benimle olduğunu söyleyip Sam ve Lik'ten bahsetmeyen yarı yalan bir şeyler yazmasını izliyorum.

"Jake'i tanımıyorsun bile," diye cevap veriyorum çenemi tutarak. Bu hikâyeyi sırf beni kızdırmak için uyduruyor. "Çünkü tanısaydın, kız arkadaşını paylaşacak biri olmadığını bilirdin."

"Bizden farklı olarak mı?" Rose'un onaylamamasına ya da karşı çıkmasına rağmen onu bizim kızımız olarak gördüğünü görmek garip hissettiriyor ve Sam'e baktığımda sessizce konuşmamızı takip ediyor.

"Benimle kafa bulmayı bırak."

"Değilim," diye gülüyor Lik. "Jake ve ben son sınıfta iyi arkadaştık. İkinci yarı için bizim okula geldi. İnan bana, hemen üzerine atladım." Bana göz kırpmıyor. "O zamanlar Jamie ile araları pek iyi değildi. Oynamak isteyip istemediğimi sordu. Ona nasıl hayır diyebilirdim ki?"

Anladığımda boğazımdan bir kahkaha patlıyor. "Aman Tanrım, Jake'den hoşlanıyorsun!"

"Aynen öyle. Onunla hiç tanıştın mı?"

"Yani Rose'u sadece Jake'e en yakın kişi olduğu için beceriyorsun," diye alay ediyorum.

Konuşmanın en azından bu kısmını yakalayan Rose, tiksintiyle "İğrenç" der.

Bir boğaz kaşıntısı bizi balonumuzdan çıkarıyor. Garson kız, yanakları kızarmış bir halde hâlâ bizim masanın sonunda bekliyor.

"Çok özür dilerim," diye mırıldanıyorum, onun önünde yaptığımız konuşmadan utanç duyuyorum. Hepsi Lik'in nachos sipariş etmemle ilgili yaptığı yorum yüzünden. "Nachoları eleştirmek zorundaydın, değil mi?"

Lik bulabildiği tüm eklentilerle birlikte bir dağ dolusu krep, Sam ise çırpılmış yumurta ve İngiliz kahvaltısı çayı sipariş eder. Onlar için pek şaşırtıcı değil.

Garson Rose'a döndüğünde, gözlerini telefonundan bile kaldırmıyor. Sam'den, ergenlik çağındaki çocuğunun davranışlarından utanan bir baba gibi rahatsız edici bir ses yükseliyor.

"Rose," diye sesleniyor ona. "Ne yemek istersin?"

"Aç değilim," diye mırıldanıyor, hâlâ kardeşiyle yalan alışverişinde bulunuyor.

Lik'in, Sam'in Rose'a kızmasının heyecanıyla gülümsemesini bastırmaya çalışarak alt dudaklarını ısırmasını izliyorum. Onu masanın altından tekmeliyorum.

"O kadar heyecanlanmış görünme," diye fısıldıyorum ona. O sadece göz kırıyor.

Bir saniye sonra Sam, Rose'un telefonunu elinden kapar. Başını kaldırıp bakar, az önce yaptığı şeyi kavrarken şoktan duraklar ve telefonu kot pantolonunun arka cebine koyar.

"Neyin var senin? Telefonumu ver."

"Bir şeyler sipariş et." Sesindeki duygusuzluk ona zorlamaması gerektiğini söylüyor. Ve tabii ki zorlar.

"Sana aç olmadığımı söyledim."

"Ve sana bir şeyler sipariş etmeni söyledim."

"Geri gelebilirim," diye araya giriyor garson utangaç bir şekilde.

"Gerek yok," diyor ona kibarca. Rose'un karşısına oturup ellerini masaya koyarken parmaklarını birbirine kenetler, sonra ona gülümser. "Yemek yiyeceksin, Aşk Böceği. Bunu kolay yoldan mı yoksa zor yoldan mı yapmak istersin?"

Rose insanların ona yemek yemesini söylemesinden her zaman nefret etmiştir ama Sam'in bunu uzun zamandır yaptığını ve Rose'un neden bundan hoşlanmadığını bildiğini hissediyorum.

Adam bir kaşını kaldırarak onu devam etmeye zorluyor ama kadının inatçılığı devreye giriyor. Sonunda yüzünde kibar bir gülümsemeyle garsona dönüyor. "Yapmayacağım

bir şey sipariş edin, teşekkürler."

O gider gitmez Rose elini Sam'e doğru uzatır. "Benim telefonum."

"Hayır." Koltuğunda kendini yeniden ayarlar ve bir kolunu Lik'in omzuna sarar.

omuzlar.

Rose oflayıp puflayarak ve başını sallayarak bir gösteri yapıyor. Kalçama dokunuyor ve bana dönüyor. "Affedersin, Günışığı. Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Onu dışarı çıkarmak için kabinden kaydım. Dudaklarıma kısa bir öpücük konduruyor ve lokantanın arka tarafına doğru kaçıyor.

"Şimdi bir şeyler yapmak zorundasın," diyor Lik şakacı bir şekilde. "Bunu yanına bırakamazsın."

Bu Sam'i gülümsetiyor ve garip bir şekilde, benim de bunu onun yanına bırakmamak istememe neden oluyor.

"Tamam, o zaman onu cezalandıracağımdan emin ol. İzninizle." Sam'in ayağa kalkabilmesi için kayma sırası Lik'te. "Gel Rachel. Yardımına ihtiyacım olacak."

"Peki ya ben?" Lik surat asıyor. "Sen sadece sıranı bekle."

Kadınlar tuvaletine doğru ilerlerken midem heyecandan fokurduyor. Kendimi korku filmindeki deli kadın gibi hissediyorum. Kanlı bir katliam yapmak için ilerlerken adımlarında bir sıçrama.

Kapının hemen dışında duran Sam benimle sessizce konuşuyor. "Beni takip etmende bir sakınca var mı? Güzel bir şey planladım ama senin fikirlerini de dinlemekten mutluluk duyarım."

Sam'in benimle konuşma şeklini seviyorum. Bizi her zaman aynı seviyeye koyuyor ve her zaman fikrimi soruyor. Bana asla aptalmışım gibi hissettirmiyor. Ona karşı bu kadar güçlü hisler beslememe neden olan da bu. Aşık olup olmadığımı bilmiyorum ve onunla seks yapmak istemiyorum ama bir takım olmamız hoşuma gidiyor ve buna bağımlı hale geliyorum. Onun varlığı her geçen gün daha fazla ihtiyaç duyduğum bir şey. Sadece o olduğu için değil, ben de onun yanında olduğum için.

"Aslında bir fikrim var," diyorum ona, yanaklarıma yayılan parlak bir gülümsemeyle. Kulağına bir şeyler fısıldamak için ayaklarımin ucuna basıyorum. Tekrar uzaklaştığımda, gözlerinde bir heyecan parıltısı var.

Eğilir, kot pantolonunu kaldırır ve ayak bileğinde taşıdığı çakıyı alır.

Bıçağı bana uzatırken "Senin fikrin, öyle" diyor.

Kapıyı iterek açan o. "Aşk böceği," diye şarkı söylüyor.

Kapıyı arkamdan kapattığımda Rose ellerini yıkıyordu. "Bu ne lan Sam. Burası kadınlar tuvaleti." Beni fark edince musluğu kapattı. "Siz ikiniz iyi bir şey yapmıyorsunuz ve ben bunun için burada değilim. Halka açık bir yerdeyiz."

Sam cevap verirken ona bakmıyor. İçeride bizimle birlikte kimsenin olmadığından emin olmak için her bir bölmenin kapısını itiyor. Ve neyse ki kimse yok. "Keşke biraz yemek sipariş etseydin."

"Ciddiyim," diye homurdanıyor Rose. "Erkek arkadaşım mı yoksa babam mı olmak istiyorsun?" "İkimizin de baba sorunları var, aşk böceğim.

Bana baba de."

Onun arkasından yürür ve iki elini de omuzlarına koyar. "Cezanı çekmeye hazır mısın?"

"Aç olmadığım için beni cezalandıramazsın," diye tıslıyor.

İçindeki ateş her şeyi çok daha iyi yapıyor. Parmak uçlarını ona dokunmak ve onu ellerimde macun haline getirmek istemekten karıncalanıyor. Onunla oynadığımızda çok yumuşak oluyor. Umarım bizimle savaşmayı asla bırakmaz.

"Sırf yemek yemekten nefret ettiğin için açlığını görmezden geldiğin için seni cezalandırabilirim."

Duraklıyor, gözleri iki yarık halinde katlanırken aynanın içinden hançer gibi bakıyor. "Beni ne kadar tanıdığını göstermeye bayılıyorsun, değil mi?"

"Nefret ettiğimi söyleyemem." Başka bir şey eklemekten kollarını onun omuzlarının altından geçiriyor ve geri adım atarak onu da yanına çekiyor. Lavabodan uzaklaşıp bana döndüğünde, bileklerini kavırıyor ve sırtının alt kısmında tutuyor.

"Rachel seni iyi hissettirmek istiyor," diyor bana. "Bunu gerçekten reddedemezsin, değil mi?"

"Umumi tuvaletteyiz, tabii ki reddedebilirim," diye ikimize de homurdanıyor.

"Zor," diye bitiriyor sözlerini.

Birkaç saniye içinde onun üzerindeydim. Kot pantolonunu çıkarıp onu dışarı çıkarıyorum. Önünde diz çöküp yukarı bakıyorum.

"Günüşü," dedi bana. "Ne yapmayı planladığını bilmediğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun. Seçimimden pişman olmamı sağlamak için bana kur yapmak her iki şekilde de işe yarar. Bir dahaki sefere dilimi sana sokana kadar bekle-Aah..." Cümlesini bitirmesine izin vermedim. Elimde tangası ve başparmağım klitorisine değerken, onu sözlerinden pişman etmeye başladım.

"Kahretsin," diye tıslıyor zevkten. Parmağım klitorisini yavaşça okşuyor, nefesinin sendelemeye başlamasını ve bacaklarının titremesini takdir ediyorum.

Eteğimin içinde yer dizlerimi acıtıyor ama Rose'la oynamak için buna değer. Hafifçe geri çekiliyorum ve konuşurken şişmiş klitorisine bir nefes üflüyorum. "Küçük bebek kötü davrandı," diye fısıldıyorum. Ona keskin bıçağı gösteriyorum Sam.

iç uyluğuna götürmeden hemen önce bana verdi.

"Rach, dikkatli ol," diye yalvarmaya çalışıyor, ancak başparmağımı tekrar klitorisine götürdüğümde hızla bir inlemeye dönüşüyor. Buna karşı itiyor ve aynı zamanda, bacağının arkasının kık yanağıyla birleştiği yerde bıçakla bir çizgi çiziyorum. Deriyi kırana kadar bastırıyorum ve Sam'in tutuşuyla kıvrılırken yüzünün buruştuğunu hissediyorum.

"Kahvaltını yapmak için masaya tekrar oturduğunda bu canını yakacak," diye kıkırdıyor kulağına.

Dizinin arkasından tutup bacağın yukarı itiyorum ve az önce açtığım yarıktan çekiyorum. Sam de aynı noktayı kavrayarak işi devralıyor ve bir bıçağı üzerinde dururken diğerini yana çekiyor. Benim için açılmış durumda ve yanağının hemen altından çıkan ve aşağı doğru yuvarlanan ince kan çizgisini görebiliyorum.

Başparmağımı tekrar ona doğru bastırmadan önce "Güzel," diyorum. Yüksek sesle inliyor ve bana sürtünüyor. Zevk onun içinde olduğu gibi benim içimde de kıvrılıyor. Ayakta duran bacağının üzerinde titremeye başlıyor, ihtiyaçtan nefes nefese kalıyor ve ben geri çekiliyorum.

"Siktir!" diye tıslıyor. "Hadi ama..."

Bıçağı girişine getirerek ona bakıyorum. "Seni sapıyla becermeme bayılıyorsun, hatırladın mı?" Bunu ona daha önce de yapmıştım ve çok hoşuna gitmişti.

"Evet," diye pantolonunu indiriyor.

Yavaşça kolu içeri itiyorum, onu bir parmakla bile hazırlamadığımı çok iyi biliyorum. Hafifçe geri çekiliyor, sadece Sam'e daha sıkı sarılmak için. Sam onun arkasında bir duvar gibi sağlam ve kıpırtısız duruyor. Tamamen içine girene kadar itiyorum, parmaklarım en dibini tutuyor. Parmak eklemlerimde onun ıslaklığını hissedebiliyorum. Mesajı alıp hareket etmeye başlayana kadar bir süre böyle kalıyorum. Kalçaları Sam'e çarpıyor ve tekrar öne doğru yuvarlanıyor, ağzından tanrılardan gelen nektar gibi inilti dökülüyor.

"İşte böyle, bebeğim. Nasıl hissediyorsun?" Karnının alt kısmına bastırıyorum ve uzun bir iniltiyle boğuluyor. "Söyle bana, bebeğim. Kendini becermek nasıl bir duygu?"

bir bıçağa mı yaslayacaksın?" "İyi..."

"Evet, öyle görünüyor," diye kıkırdıyorum. Yavaşça bıçağı çekiyorum ve Sam'in işi devralmasına izin veriyorum. Bir şey söylememe bile gerek yok ve Rose ne yaptığının farkına varamayacak kadar kendinden geçmiş durumda.

Onu lavaboya sürüklüyor ve eğiyor. Sadece ellerini serbest bırakıyor, böylece kendini tezgâha sertçe vurmaktan alıkoyabiliyor. Adamın sert aletini çoktan çıkardığını ve içine doğru ittiğini fark etmek için zar zor zamanı oluyor.

Davetsiz misafir karşısında tıslıyor, ama bu hemen bir iniltiye dönüşüyor. Artık kimsenin içeri girmesini ya da onu duymasını umursadığını sanmıyorum. Bunu Sam'e gösteriyorum, o da gülümseyerek aynadan bana bakıyor.

"Bırak kendini utandırısın. Herkes ona sahip olduğumuzu bilsin." Bununla birlikte, onun içine sertçe giriyor ve kadın zevkle çığlık atıyor. Adam acımasız, ona yeni bir nefes alma şansı vermiyor, sanki ona bir ders veriyormuş gibi içine giriyor.

Rose ondan önce boşalmıyor ve o da kendini Rose'un içine bırakıyor. Rose kendine gelemeden önce eteğimi çıkarıyorum ve Rose'un kot pantolonunu kapıp giyiyorum. Kalçalarım onunkilerden çok daha geniş olduğu için bana dar geliyor ama yine de fermuarını çekmeyi başarıyorum. Eteğimi Sam'e veriyorum ve Rose'un iç çamaşırlarını da yanıma almayı ihmal etmeden banyodan çıkıyorum.

Sam ve onun Lik ve bana tekrar masada katılması uzun dakikalar alıyor. Yanakları kıpkırmızı ve gözleri bana dik dik bakıyor ama eteğimi giyiyor. Küçük bir kıkırdama beni terk ediyor ve Lik'i kontrol ediyorum, sadece ona parlak bir şekilde gülümsediğini görmek için. Küçük bir krep tabağının hemen önüne oturması için kabine geri kaymasına izin veriyorum.

"Size kahvaltı söyledim prenses," diye gülümsüyor Lik. Ses tonundaki alaycı ifade dikkatimden kaçmıyor. Rose ona ters ters bakınca, "Merak etme. Şımarık küçük bir kız gibi davranmakta ısrar ettiğin için çocuk menüsünden aldım."

Burun delikleri genişliyor ve çenesi geriliyor ama bir şey söylemiyor.

"Nasıl olduğunu bana haber ver," diyor Sam. İçkisinden bir yudum alır ve

ona parlak bir gülümseme verir. "Belki bir dahaki sefere bacaklarından aşağı döl akmadan kahvaltı edebilirsin."

Zar zor duyabildiğimiz alçak sesle bir 'siktir git'

mırıldanıyor. "Neydi o?" diye takılıyor ona.

"Hiçbir şey." Bakışları şimdi kreplerin üzerinde ve onları beş büyük

ısırıktan daha az bir sürede yutuyor.

Küçük bir sesle bana hitap ettiğinde nacholarımı yarılamiştım. "Tamam, bitirdim. Hadi gidelim." Omzumu dürtüyor ama kıpırdamıyorum.

"Daha bitirmedim," diye alay ediyorum onunla, dudaklarımın kalkmasına engel olamadan.

"Hadi," diye yalvarıyor. Bakışları benden Lik'e, Sam'e ve sonra tekrar bana kayıyor. "İç çamaşırı giymiyorum ve silmeme izin vermedi..."

"Bunu biliyorum," diyorum ona. "Bu benim fikrimdi."

Ağzı açık kalıyor, gözleri belli bir gururla parlıyor. Bu parıltı hemen bir bakışa dönüşür. "Günüşığı... herkes görecek. Lütfen, gidelim."

"Yemeğimi bitirdiğimde gideriz," diyorum sertçe. Ona emir vermenin ne kadar iyi hissettirdiğine kıkırdamak istiyorum. "Bacaklarını sıkıca kapalı tutsan iyi olur."

Sessizce koltuğuna yerleştğinde ve şu anda yapabileceği tek isyan hareketiyle kollarını kavuşturduğunda vücudumda dolaşan heyecan bağımlılık yapıyor. Buna alışabilirim.

Bakışlarım Sam'le kesişiyor ve birbirimize gizlice gülümsüyoruz. Bu gerçekten işe yarayabilir... tüm bu şey.

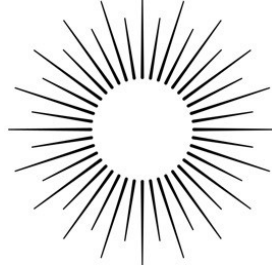
Telefonum yüksek sesle ötüyor ve kurduğum özel alarmı tanıyorum. Korku midemi kavrarken gözlerim açılıyor. Telefonumu elime alıp nişanlıma göz kulak olmak için kullandığım takip ve ekran yansıtma uygulamasını açıyorum.

"Conor harekete geçti," diye panikledim. "Gitmem gerek."

Mutluluk ve sapkınlık balonumuzun ben bir şey yapamadan patlaması çok ani oldu.

Sam fincanını masaya geri koymadan önce, "Seni eve bırakacağız," diyor. Tavrı sakın, acelesi yok. Ama o biliyor. Masaya birkaç banknot bırakıyor ve bana bakıyor. "Hadi gidelim."

RACHEL

Beni Düşünüyor - Landon Tewers

Çok hızlı; evime ne kadar çabuk varıyoruz. Beni nasıl bıraktıklarını. Arkamı döndüğümde hepsinin gitmiş olması. Rose kesinlikle öfkeliydi ve geri dönmeme izin vermiyordu. Bu yüzden ona karşı dürüst olmak zorundaydım. Ona bunun bildiğinden çok daha uzun süredir devam ettiğini ve bundan hoşlanmamasının hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söyledim. Bunu kendi hızımda yapacağım.

Kendimi ön kapıdan geçmeye zorluyorum, basamakları ikişer ikişer çıkıyorum ve duş alıyorum.

Eve geldiğinde bornozumla kanepedeydim. Dünkü takım elbisesinin aynısını giyerek salona giriyor ve şiddet havası havaya nüfuz ederek tenime işliyor. Saat sabahın 10'u ve dün nişan partimiz vardı. Beni aldattığını bilip bilmemem onun umurunda bile değil.

"Merhaba bebeğim," diyor ve kanepenin arkasına geçip başımın üstüne bir öpücük bırakıyor. Kalbim küt küt atıyor. Onun yüzünden değil, yakalanacağımı düşünüp durduğum için.

Ya hala seks gibi kokuyorsam?

Ya Rose'un ben farkına varmadan üzerimde bırakmış olabileceği morluklar ya da başka izler varsa?

Ya beni görürse?

Beni öldürürdü.

"Neler yapıyordun?" Elleri omuzlarıma masaj yapmak için geliyor ve bu sırada beni geriyor.

"Pek bir şey yok, sadece takılıyorum." Televizyonun kapalı olduğunu ve bir kitabın yanında bile olmadığını fark ediyorum. "Kısa bir süre önce uyandım. Peki ya sen? Dün gece eve gelmedin."

Umursuyormuş gibi mi yapsam yoksa Beth'i arkamdan becerdiği gerçeğini görmezden mi gelsem daha iyi olur bilemiyorum.

Hep bunun bir tuzak olmasından korkuyorum. Eğer rol yapmaz ve nerede olduğunu sormazsam, onu gerçekten umursamadığımı ya da Rose'la görüştüğümü anlayacak.

"Bu kadar erken ayrılmamış olsaydın seninle eve gelirdim."

Onu kaybetmek ve sevdiğim kızla gizlice buluşmak istediğimi söylemektense "Çok yorgundum," diye yalan söylüyorum. "Ve sen sarhoştun. Umursayacağını düşünmemiştim."

"Doğru," diye alay ediyor. "Geceyi bir arkadaşımın evinde geçirdim. Eve gelemeyecek kadar sarhoştum ve karım sarhoş olmamı sevmez," diye tekrarlıyor acı bir şekilde.

Nişanlım! Kafamın içinde bağırıyorum.

Mazeretinin hiçbir anlamı yok. Bir şoförümüz var ve daha önce benim önümde sarhoş olmayı hiç umursamamıştı. Bu yüzden görmezden geliyorum.

"Her neyse, senin için bir şeyim var." Yanımdaki kanepeye bir şey düşüyor ve midem bulanıyor.

Hamilelik testi.

"Ben hamile değilim." Sam, Rose ve Lik'te bulduğum tüm cesaret ve güç bedenimden akıp gitti.

Gerçek hayatın korkuları beni kovalıyor. Conor hamile kalmamı istiyor ve ben hala doğum kontrol hapı aldığımı saklıyorum.

"Nereden biliyorsun?"

"İki hafta önce regl oldum." Bu yalan bile değil.

"Rachel," diye homurdanıyor, elleri omuzlarımda daha da sıkılaşıyor. "Kutudaki en keskin alet olmadığını biliyorum ama lütfen bazen beynini kullanmayı dener misin? Pek çok kadın hâlâ hamileliğin ilk haftalarında adet görüyor. Aptalca davranmayı bırak ve testi yap, olur mu?"

"Ama neden?" Onunla konuşurkenki sesimden nefret ediyorum.

"Bu akşam ailenle yemek yiyeceğiz. Bu güzel haberi babana duyurmak hoş olmaz mıydı?" Arkamdan yanağıma hafif bir tokat atıyor. En ufak bir acı vermese de bu jest çok şey ifade ediyor.

"Tamam." Yutkunuyorum ve kutuyu alıyorum.

Hamile olmadığımı biliyorum. Şansım ne olabilir ki? Doğum kontrol hapi kullanıyorum ve onu elimden geldiğince oyalıyorum. Çok sık seks yapmıyoruz; aslında nadiren. Tabii buna seks yapmak denirse.

Yine de hayatımın en uzun üç dakikası, üzerine işedikten sonra testi banyo lavabosunun yanına yerleştirdiğimde başlıyor.

Sıvının test penceresine ulaşmasını ve üzerinde bir çizgi belirdiğinde çalıştığını göstermesini izliyorum. Gözlerim telefonumdan ayrılmıyor, sonuçlar için dakikaları geri sayıyorum.

Hayatında hamile kalmak istememiş her kadın bunu yaşamıştır. Karnımdaki ağırlık, bir elim karnımın üzerindeyken diğer elim ağzım tarafından ısırılıyor. Senaryolar. En yakın arkadaşınıza ya da annenize mesaj attığınızı hayal ediyorsunuz bile, *bir sorunumuz var*. Ya da *yardıma ihtiyacım var ama kimseye söyleyemezsin*.

Ama istismara uğradığınızda? Bu farklı bir korku türüdür. Daha derin, sizi Azrail'in kendisi kadar soğuk kavrayan bir korku. Bu bir ölüm fermanıdır. Sadece sıkışıp kalacağınızı bilmek değil -içinizde hiç istemediğiniz bir hayat büyüyor- aynı zamanda hayatınızı cehenneme çeviren aynı istismarcıya bu dünyaya birini getireceğinizi bilmek.

Kendimi çok hasta hissediyorum, hamile olduğuma inanmaya başlıyorum, bu sabah bulantısı olabilir. O kadar korkuyorum ki dizlerim titriyor ve başım dönüyor.

Beni sonsuza dek elinde tutacak. Ölene kadar bana acı çektirecek ve benim için hiçbir çıkış yolu olmayacak.

Üç cehennem dakikası telefonumun bip sesiyle sona eriyor. İrkiliyorum, teste bakmaya cesaret edemiyorum. Sonra bakıyorum çünkü eninde sonunda bakmak zorundayım.

Hiçbir şey yok. Olumsuz. Tabii ki olumsuz.

Ne olur ne olmaz diye iki dakika daha bekledim. Hiçbir şey görünmüyor. Hamile değilim. Testi çöpe atıyorum ve yüzümdeki gülümsemeyi silmek için elimden geleni yapıyorum. Şeytanla yüzleşme zamanı.

Yatak odamıza açılan banyo kapısını açtığımda onun beni izlediğini görüyorum. Hala dünkü takım elbisesini giyiordu.

Başımı salladım. "Olumsuz." Yüz hatlarını kaplayan öfke, birkaç saniye önce beni saran korkuya hiçbir şey yapmıyor. "Özür dilerim," diye ekliyorum, bunun onu sakinleştireceğini umarak.

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyor. "Neden bu kadar işe yaramaz olmak zorundasın ki?"

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum, o kadar uysalım ki kendimi suratımdan vurmak istiyorum. "Sadece bornozu bırak ve yatağa gir."

Hayır.

Kalbim mideme sertçe iniyor, bulantım artıyor. "Şimdi mi?"

Gözlerini deviriyor ve kravatını çözüyor. "Yapacak daha iyi bir işin mi var?"

"Hayır." Ona doğru acele ediyorum. "Tabii ki hayır." Kravatından kurtulmasına yardım ediyorum ve yanağına bir öpücük bırakıyorum. Onu yatıştırmam, fikrini değiştirmem gerekiyor. "Sadece sana güzel bir kahvaltı hazırlamayı düşünüyordum. Krep, biraz yumurta. Belki biraz da taze meyve."

Gömleğinin ilk düğmelerini açarken Lik'in kahvaltısını aynen tarif ettiğim gerçeğini gözden kaçırmıyorum.

"Sonra da alışverişe gidebiliriz diye düşündüm, belki? Hâlâ elbiseme uygun ayakkabı arıyorum."

Bir elimi göğsünde gezdiriyor, oradaki saçlarla usulca oynuyorum.

"Kulağa harika bir gün gibi geliyor," diyerek başını sallıyor ve gözlerini kapatıyor. Ve biz de tam olarak bunu yapıyoruz.

Beni hamile bırakmaya çalışmak için tecavüz ettikten hemen sonra.

Duşta ağladıktan hemen sonra. Yaptığı şey yüzünden değil, ya da en azından tamamen değil. Hayır, aptallığıma ağladım. Ondan kaçabileceğimi, Sam'le birkaç kez karşılaşmanın ve onun bana komuta etmeyi öğretmesinin ya da Rose'u birkaç kez kontrol etmenin beni daha güçlü bir insan yapacağını düşündüğüm için.

Ağladım çünkü ukalalık yapmak yerine çenemi kapatıp kabul etseydim, bunu yapacak ve beni yalnız bırakacaktı. Bunun yerine, onunla bütün bir gün, onunla ve ailemle bir akşam geçirdim.

Kendimi yalnız hissediyordum, asla çıkamayacağım bir çukurun dibindeydim. Ve umutsuzluk beni boğuyordu.

Ailemle akşam yemeğinden sonra Conor ve ben şoförümüz tarafından eve bırakıldık. Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok, bu yüzden sessiz kalıyoruz. Yemek berbattı - annem ve Conor'ın zorbalıklarıyla geçen üç saat. Tek iyi haber Conor'ın iki haftalık bir staj için New York'a gidecek olması ve benim yalnız kalacak olmamdı.

Arabadaki sessizlik ağır. Bizi şoförümüzden ayıran cam açık ve bana her an saldılabileceğini bildiğim için rahat edemiyorum.

"Eve gittiğimizde tekrar deneriz," diyor yüzüne bile bakmadan.

Ben.

Ben durduramadan ciğerlerimden umutsuz bir iç çekiş çıkıyor.

"Belki..."

Aklımdan binlerce düşünce geçiyor, kullandığım ve bir süredir bahsetmediğim bahaneleri tarıyorum. "Belki de bunu daha az ve daha verimli yapmalıyız. Ne zaman yumurtladığımı takip etmeye başla ve-"

Soğuk kahkahası sözümü kesiyor. "Rachel, kör olduğumu mu sanıyorsun? Aptalca bahaneleri ve oyalamaları görmediğimi mi? Senin aksine, benim tamamen işleyen bir beynim var ve tamamen aptal değilim."

"Her zaman aptal olduğumu söylemeyi bırak," diye tıslıyorum kendimi durduramadan. Bir kaşını kaldırıyor ve ben başımı sallıyorum. "Özür dilerim, seni terslemek istememiştim. Ben sadece... Ben sadece yorgunum. I-"

Tokadı o kadar sert ki başımı yana savuruyor. Ağzımdaki kan tadına bir inilti eşlik ediyor.

"Beyinsiz, *aptal* kız." Sözleri yavaş, soğuk ve cevap vermek için bir cesaret. Cevap veremiyorum. Tek yapmaya çalıştığım bir hıçkırığı bastırmak, zar zor başarıyorum. "Benimle bir daha asla bu şekilde konuşma."

"Özür dilerim," diye ciyaklıyorum. Elim yanağıma geliyor. Utançtan ve aldığım darbeden yanıyor.

"Kapa çeneni."

Ve tüm bunlardaki ironi? Şoförümüzden Stoneview'in hemen dışındaki 7/24 açık markete uğramasını istedi. Böylece yumurtlama takip kiti alabileceğiz.

Conor henüz kartını makineye takmıştı ki arkamızdan çok iyi tanıdığım birkaç kahkaha duyuyorum. Arkamı döndüğümde Rose ve en iyi iki arkadaşı Luke ve Chris'in mağazaya girdiğini görüyorum.

Harika, bu gece daha kötü geçemezdi. Bizi ilk fark eden Luke oldu.

"Rachel!" diye bağırıyor, bize doğru geliyor. Kendime bakıyorum. Üzerimdeki çiçekli diz boyu elbise, dün giydiğim Rolling Stones tişörtü ve deri etekten çok farklı. Ama Conor'la kıyafetlerimi seçme şansım yok.

Rose'un gözleri bir anda üzerime çevriliyor ve birden utançla doluyorum.

Nedenini bilmiyorum çünkü lisede beni daha kötü hallerde gördü. Beni en savunmasız halimde gördü ve en kötü halimdeyken beni hep topladı.

Yine de son zamanlarda ilişkimizi yöneten ben oldum. Kontrolü ele alan ve bizi yöneten bendim. Şimdi beni Conor'ın yanında bu kadar uysal görmesi utanç verici.

Hepsi bize doğru yürüyor ve Rose'un Conor'ın bir numaralı pislik olduğunu paylaşmış olması gerektiğini biliyorum - nedenini söylememiş olsa bile - çünkü iki adam nişanımı bakışlarıyla yok ediyor. Hepsi bana selam veriyor ve kimse ona hitap etmiyor bile, bu da yüzüme küçük bir gülümseme getiriyor.

En güzeli de Conor'ın onların önünde soğukkanlılığını kaybetmesi. Hepsinden büyük olmalarına rağmen Rose ve arkadaşlarının şöhretleri her zaman onlardan önce geldi. Stoneview dışında ya da hepimiz artık yetişkin olan hayatlarımıza devam ederken bunun hiçbir anlamı yok. Ama onlarla yüzleşmek? Bu farklı bir şey. Onlar Stoneview Hazırlık Okulu'nun krallarıydı, hepimizi yöneten ve sürekli herkesin ilgi odağı olan popüler çocuklardı.

"Hey," diye duraksıyor Conor. "Luke, kardeşim, dün seninle konuşamadık. Nişan partisinde çok fazla insan vardı. Nasıl olduğunu bilirsin. Los Angeles nasıl?"

Luke Conor'a selam vermeyip onun yerine bana döndüğünde Rose'un ağzından alaycı bir homurtu kaçıyor. "Nasılsın?"

Başımı sallıyorum ve bakışlarım Rose'un üzerinden geçiyor. "Çok iyi." Her zaman o etraftayken. "Ne zaman dönüyorsun?" diye devam ediyorum.

"Yarın. Keşke daha uzun kalabilseydim ama iş çağırıyor. Fırıncıların kafeleri kimseyi beklemez."

"Elbette," diye gülümseyerek kabul ediyorum.

Rose bana biraz daha yaklaşıp beni inceliyor ve midem bulanıyor. Yanağımda muhtemelen hala parmak şeklinde olan kırmızı izi görebiliyor. Sadece görebildiğini *biliyorum*.

Conor onun bana ne kadar yaklaştığını görmüş olmalı ki elimi tutuyor. "Neyse, hadi gidelim. Sizi görmek güzeldi çocuklar," diye yalan söylüyor.

Luke ve Chris toplayabildikleri tüm nefretle ona bakarken, Rose'a gözlerimi dikip başımı hafifçe sallıyorum. Ne zaman aptalca bir şey yapacağını çok iyi bilmediğimi mi sanıyor?

'Yapma', ses çıkarmadan taklit ediyorum.

Conor bir adım uzaklaşıyor ama Rose'un eli ben takip edemedi koluma giriyor ve beni dirseğimin hemen üstünden kavırıyor.

"Yanağına ne oldu?" diye alçak sesle mırıldanıyor.

Conor etrafta dönüyor, erkeklere yaptığı gibi yapmacık nezaket gösterileriyle uğraşmıyor.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye öfkeleniyor ona. Masum numarası yapması gereken biri için çok fazla öfke. Bu onu gülümsetiyor.

"Arkadaşım ile konuşuyorum," diye hafifçe yanıtlıyor. "Ama lütfen, anlat bana." Sesi bin ton daha koyulaşıyor. Ne kadar tehlikeli olabileceğine dair hiçbir şüphe bırakmayan sonsuz bir miktar. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Conor'ın ne kadar dengesiz olduğunu gösteren bir anlık soğuk bir sessizlik oluyor. Kendini tekrar toparlıyor ve bileğimi çekiyor. "Nişanımı eve götürüyorum. Çünkü o öyle biri, hatırladın mı? O beni seçti."

Acaba şu anda ağzımı açıp Conor'a onu asla seçmediğimi haykırsaydım hayatım nasıl olurdu? Her şeyin bana zorla yaptırıldığını ve bu gecenin bana elini sürdüğü son gece olduğunu söyleseydim. Rose'la birlikte ayrılırdım, hepsinin beni koruyacağını bilirdim. Lik ve Sam'e katılırdık ve muhtemelen paçayı kurtarırdık.

Sadece korku... Korku tarif edilemez.

Ve ben sessiz kalıyorum.

Bu da Conor'ı cesaretlendiriyor. "Onu beceriyor olmayı istemez miydin Rose? Tanrım, o kadar iyi hissettiriyor ki." Sözleri beni utandırıyor. İğrenç. İkimiz için de utanç verici.

Kolumu bırakıyor, bir adım geri çekiliyor, elini yüzünde gezdiriyor ve boynunu kırıyor. Değişken kişiliği çirkin tarafını gösteriyor. Doğal kıskançlığı onu öfkeliyor. Bunu gören tek kişi ben değilim, çünkü Chris araya giriyor.

"Bu güzel sözler üzerine gitmeliyiz," der herkese. "Hadi Rose."

Derin bir nefes alarak başını salladı ve bizden uzaklaştı. Tam gitmek üzereydi ki Conor bana "Arabaya bin bebeğim" dedi.

Onu rahatsız eden şeyin benimle konuşma şekli olduğunu bile sanmıyorum. Hayır, bence bunu yapan 'bebek'. Belki ikisi de.

Rose kıkırdıyor ve başını salladıktan sonra arkasını dönüp Conor'la yüz yüze geliyor. "Ben gittiğim için sen ikinci tercih oldun Conor. Kendini koyduğun o kaideden hemen şimdi in."

Chris ve Luke geri gelip Rose'un arkasında dururlar. Chris elini Rose'un omzuna koyarak, "Rose, gidelim," diye ısrar eder ama Rose omuz silkerek onu başından savar.

Conor şimdi öfkeden kuduruyor ve devam eden de o. "Asla unutma, yatıya kaldığında birimize hep 'arkadaş' derlerdi. Birimiz ailesiyle tanıştı ve onunla evlenecek."

Yüzüne yüksek sesle gülüyor, daha da yaklaşıyor. Ondan daha uzun olduğu gerçeğinden zevk alıyorum. "Annesiyle babasını ve beni aynı odada hayal edebiliyor musun? Artık kime baba diyeceğini bilemezdi."

Conor'ın ağzı açık kalıyor ve sözlerinin bende yarattığı heyecanı ve gülümsemeyi gizlemek için bir elimi ağzıma götürmek zorunda kalıyorum. Elleri yumruğa dönüşüyor ve hepimiz fark ediyoruz. Özellikle de Chris. Nişanlıma kaşlarını kaldırarak bir hamle yapması için meydan okuyor. Conor asla yapmaz. O çok korkak biri. Chris'in yumuşak bir kalbi var ve tanıdığım en iyi insan, ama cüssesi Sam'inkiyle kıyaslanamaz ve üç yıl boyunca üvey kardeşi olan kızı tehdit etmek korkunç bir fikir olurdu.

Chris sakince, "Eve gitmelisin," diyor.

Conor kendi kendine başını salladı ve bir adım geri çekildi. "Evet, ben eve gidiyorum." Beni de yanına çekiyor ama ayrılmadan önce bir yorum daha yapması gerekiyor.

"Merak etme Rose, onu becerirken seni düşüneceğim."

"Öyle mi?" diye homurdanıyor. "O zaman iki kişi olursunuz."

Dudaklarımdan kaçan küçük kahkahayı durdurmak fiziksel olarak imkansız.

Luke bir kahkaha patlatıyor ve umarım benimkini saklamıştır.

Conor bir gecede ancak bu kadar aşağılanmayı kaldırabilirdi. Beni sertçe çekip uzaklaştırıyor ama ben yine de Rose'a bir bakış atmayı başarıyorum. Bana göz kırpmıyor, o güzel, kendini beğenmiş gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor. Kalbimde milyonlarca kelebek uçuşuyor, midemi sarıyor ve beni neşeli hissettiriyor.

Uzun sürmez.

"Bu seni güldürdü mü?" Conor beni tersledi.

"Hayır, tabii ki değil," diye yalan söyledim. "Her zaman çok kabaydı."

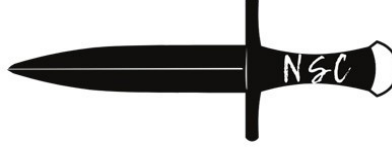
Arabamızın kapısını kendisi açıyor ve beni içeri itiyor. "Bin lan arabaya," diye homurdandı.

Ve aynen böyle, kelebekler alev aldı, dehşetin külleri içinde kayboldu.

Çünkü bu münakaşa ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, sonuçları olacaktır.

OceanofPDF.com

LİK

Rise - SAINT PHNX

Viktor'a 47 gün kaldı.

Kıçımda gezinen bir el beni uykumdan uyandırıyor. İki elini de kalçalarımnda hissettiğimde Sam'in sesi kulağıma geliyor.

"Uyan bebeğim," diye fısıldıyor.

Top gibi kıvrılıp gecemi bitirmeye çalışıyorum ama kalçalarımı geri çekiyor. "Tsk, tsk, dört ayak üzerine kalk."

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde durmama yardım ediyor ve sonra elleri beni bırakıyor. Başım kollarımın arasında ve boynumu kullanacak gücüm yokken sızlanıyorum. Omurgam boyunca öpücükler bırakıyor ve ellerine kayganlaştırıcı pompaladığının belli belirsiz sesini duyuyorum. Bedenimi bir ürperti kaplıyor ve dudaklarımda hafif bir gülümseme beliriyor. Gördüğüm ıslak rüya yüzünden aletim çoktan sertleşmişti. Onunla benim aramda Rose da vardı. Rachel bizi izliyordu ve yumuşak sesi sahneyi kontrol ediyordu.

Sam'in ellerinden biri aletimi okşarken diğeri de çatlağımda geziniyor. Kayganlaştırıcıyı ısıtmak için zaman ayırdı ve tenime değdiğinde zevkle bir iç çekiyorum.

"Yeni uyandığında çok güzel oluyorsun," diye kulağıma fısıldıyor. "Yirmi dakika boyunca seni uyurken izledim Lik. Çok huzurlu görünüyordun."

Başparmağı göt deliğimin dış hatlarını çizmeye başladığında inliyorum. Tekrar tekrar daireler çizerek beni ihtiyaçtan çılgına çeviriyor. Kaslarım

hala uyuyor ve göğsüm yatağa düşüyor. Uyku mahmurluğuna karışan zevkle kendimi tutamıyorum.

Kalın başparmağını içeri itiyor ve deliğimi genişletiyor, bu sırada aletim seğiriyor.

"Sonsuza kadar benim olur musun bebeğim? Yaşlanıp yorulana kadar seni kullanmama ve sevmeme izin verir misin?"

Daha da içeri ittiğinde uzun bir inilti kaçıyor içimden. Sam beni böyle uyandırmayalı uzun zaman olmuştu. Volkov'lar için sözleşme yaptığından beri sinirli ve sürekli bir ruh hali içindeydi. İki buçuk yıl önce tanıştığım, anlaşılması zor, düşünceli adam gibiydi. Onun tatlı sözleri ve sabah övgüleri olmadan ne kadar uzun zaman geçirdiğimi şimdi fark ediyorum.

Sam sert bir Dom, ama bu onun övgülerini daha da tatmin edici kılıyor.

Tüm inlemelerimi sorusuna olumlu yanıt olarak almış olmalı ki şimdi iki parmağını içime sokuyor. İçeriden mesaneme doğru bastırmaya başladığında muhtemelen parmak uzunluğunun yarısına gelmişti.

İşemeye ne kadar ihtiyacım olduğunu hissetmeye zorlandığımda içimden bir inilti kaçıyor. Hareket prostatımı itiyor ve zevk, bunu durdurma ve tuvalete koşma ihtiyacının üstesinden geliyor.

"Kahretsin," diye iç geçiriyorum ve geri çekiliyor, sonra tekrar itiyor.

"Sam..."

"Tadını çıkar," diye mırıldanıyor. Kendi sesi de zevke yenik düşüyor. Hareketi tekrarlıyor, parmaklarının ucunu prostatıma sürüyor, boşalmaya yakın hissedene kadar itiyor.

"Kahretsin... kahretsin... Boşalacağım," diye inliyorum yatağa karşı. Geri çekiliyor ve sikinin başı bana doğru bastırmadan önce daha fazla kayganlaştırıcı pompaladığını duyuyorum.

"Benim için derin bir nefes al," diye usulca emrediyor. Bunun gerekli olduğunu deneyimlerimden biliyorum. Ben derin nefes alırken içeri itiyor ve bir elini belimde gezdiriyor. Yolun ortasında duraklıyor ve sikimi tutuyor, içeri girmeye devam etmeden önce bana sürtünme sağladığından emin oluyor.

Hafifçe geri çekiliyor ve tekrar içeri giriyor, daha derine iniyor. Titrediğini hissediyorum, nefesi hızlanıyor ve midem zevkten kasılıyor. Yavaşça, sonuna kadar itiyor. Zorlukla nefes alabiliyorum, dolu ve sıkı hissediyorum. Tekrar hareket etmeye başladığında haykırıyorum.

"Şşş, bebeğim." Aletimin etrafındaki kavrayışını sıkılaştırıyor ve bir elini başımın arkasına bastırarak beni yatağa doğru daha da itiyor. "Bir erkek gibi al

iyi çocuk."

İticileri hızlanıyor ve zevk on katına çıkıyor. Çılgılık ve inlemelerin bir karışımı olarak ondan önce boşalıyorum. Her iki kalçamı da tutup içime daha sert girmeden hemen önce elinin her tarafına patlıyorum. Elinin her tarafına döktüğüm dölleri şimdi tenimde hissedebiliyorum. Boşalmanın verdiği rahatlama haline rağmen, onun içimdeki tüm doğru yerlere süründüğünü hissetmek hala ezici bir zevk.

Homurtuları derinleşiyor, sonunda içime boşalmadan önce nefesleri ciğerlerinden zar zor çıkıyor. Vücudumun üstüne düşüyor ve ikimizi de yatağa doğru itiyor. Hâlâ boynuma doğru nefes alıp veriyor ve sırtımda tüylerim diken diken oluyor. Sonunda nefesini tuttuğunda, boynumun arkasına öpücükler bırakıyor. Yavaşça aleti yumuşuyor ve dölleri dışarı damlayarak çekiliyor. Yanıma düşüyor ve dudaklarına bir öpücük bırakmak için arkamı dönüyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum boynuna sokulurken.

"Ben de seni seviyorum." Bana sıkıca sarılıyor ve uykuya daldığımı ancak sesi beni irkilttiğinde fark ediyorum. "Hadi duş alalım. Önümde kardeşleri arayacağım büyük bir gün var."

Öyle. Hayal edebileceğinden bile fazla. Duştan sonra bundan bahsedeceğim.

Aşağı indiğimizde Rose çoktan mutfığa girmiş, bir bardak portakal suyu içiyordu.

"Günaydın muhabbet kuşları," diye bilerek gülümsüyor.

Rose'un bizimle yaşamaması gerekiyor. Sam ona çatı katını tamamen bedava verdi. Yine de sabahın üçünde buraya geldi çünkü, aynen aktarıyorum, 'beni kendine bağımlı yaptın, şimdi bununla ilgilen' dedi.

Rose'un ağzından duyabileceğin en iyi şey bu değil mi?

"Yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi sil," diye mırıldanıyorum ona. Uykusuz kalmaktan nefret ediyorum ve şimdi ortaya çıkıp karşı konulmaz kişiliğiyle beni uyanık tuttuğu ve ondan istediğim hiçbir şeyi vermediği için beni kızdırdı.

Bir dakika bile seks yapmadık, öpüşmedik ya da yakınlaşmadık. Hayır, Conor'ı öldürme fikrinin bizim Rachel'in daha yavaş ama daha güvenli bir süreçte ayrılmasına yardım etme fikrimizden nasıl daha iyi olduğu hakkında atıp tutmasını dinleyerek saatler geçirdik. Süreci kendisi başlatarak, kapanışı yapmak için ihtiyaç duyduğu bağımsızlığı ve cesareti kazanmasına yardımcı olmaya çalışıyoruz.

Ve geldi de. Eşyalarının çoğu zaten burada. Conor'inkinden ayrı bir banka hesabı açmasına yardım ettik, böylece Conor artık onun harcamalarını kontrol edemeyecekti. Sam ona evine yürüme mesafesindeki bir garajda tuttuğu bir araba aldı ve hızlı bir şekilde ayrılması gerekirse diye anahtarlarını ona verdi. Ve ona bulamayacağı kameralar aldık, kendisine yaşattığı dehşet yüzünden onu mahkemeye verdiğinde kullanması için hepsini evin içine sakladık. Onu adil bir şekilde yakalayacağız ve ona elini sürdüğü güne pişman olacak. Geriye kalan tek şey en zorlu görev: ona gideceğini söylemek.

"Sam," Rose düşüncelerimi yarıda kesiyor. "Erkek arkadaşını tatmin etmekte sorun mu yaşıyorsun?" diye soruyor Sam'e dönerek. "Çünkü onu becerdiğimde çok daha iyi bir ruh hali içinde oluyor." Sırtı ona dönük, ikimize de kahve yapıyor ve onu görmezden gelmeye karar veriyor.

Bilmiyorum.

"Her şeyden önce, sen beni sikmiyorsun. Ben seni beceririm." Ona doğru yürüyorum ve arkadan kollarımın arasına alıyorum. İki elimi iki yanındaki ahşap masanın üzerine koyup eğilerek kulağına doğru konuşuyorum. "Seni o daracık amının derinliklerine kadar becereceğim. Yoksa çoktan unuttun mu? Bunu düzeltebilirim."

Kafasının arkasıyla göğsüme vurdu. Acıtmadı ama onu rahatsız ettiğim için keyiflendim. Geri çekiliyorum ve devam ediyorum. "İkincisi, seks yaptığımızı kim söyledi?"

"Bana sorarsanız prostat muayenesinden daha fazlası gibi geldi" diyor, sesinde biraz alaycı bir tonla.

"İnlemelerimi duymak için mi bizi gözetledin prenses? Sen de katılmalıydın.

O beni sikerken ben de seni sikebilirdim."

"Bu başka bir günün teklifi olmalı," diye sözümüzü kesiyor Sam. "Sizin dersleriniz var ve benim de yapacak işlerim var."

Ayaklarının dibine küçük bir kâse koyuyor ve kaşıkla ona vuruyor. Bella yemeğine doğru ilerlerken bu sesi uzun bir miyavlama takip ediyor. Sam'in bacaklarına sürtünüyor ve kulaklarının arkasını okşadığında mırlıyor.

Tezgâha dönmeden önce ona "Ye," diyor. "Bu senin kedin mi?" Rose onun yemesini izleyerek soruyor.

"Sabahları beyniniz kapanıyor mu? Başka kimin?" Ona söyledim. Bana sormadı ama Sam yine de ona cevap vermeye zahmet etmeyecek.

"Adı ne?" "Bella."

"Onu kim seçti?"

"Sam yaptı. Bu kadar soru yeter. Daha erken."

Derin bir nefes alıyor ve sessizce onu izliyor. "Tamam, benim gördüğümü kimse göremiyor mu?"

Sam ve ben karşılıklı bakıştıktan sonra Bella'ya dönüyoruz. Parlak, koyu siyah kürkü ve gece mavisi gözleriyle çok güzel bir kedicikti. Çok inatçı bir yavru kedi idi. Sam'in ona istediği her şeyi yaptırması aylar sürdü. Onu deli ediyordu-

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum kendi kendime, inanamıyorum.

"Görüyorum."

Sam'in kaşları birbirine yaklaşıyor ve başını sallıyor. "Siz ikiniz çok tuhafsınız."

"Nasıl bu kadar kör olabildim?" Bella'yı işaret etmeden önce elimi yüzüme götürüyorum. "Neden Rose'un kedi versiyonunu aldın?!"

"Ne? Ben yapmadım," diye sessizce savunuyor, kahvaltının geri kalanıyla meşgul olmaya başlarken rahatsız bile olmuyor.

Rose ona gülüyor ve kedimizle oynamaya gidiyor. "O da benim kadar tırmalamayı seviyor mu?" diye soruyor, yanına çömelip boynunu kaşıyarak. "Görünüşe göre öyle."

Sam masaya gitmek için tezgâhtan ayrılır ve Rose'un oturduğu yere bir kâse mısır gevreği koyar. "Ye."

Odadaki herkes onun Bella için kullandığı ses tonunun aynısını Rose için de kullandığını fark edince uzun bir sessizlik oluyor. Bakışları Bella'ya gitmeden önce kızımızın mürekkep siyahı saçlarına ve koyu mavi gözlerine düşüyor.

Sam sonunda, "Tamam, şimdi anlıyorum," diye itiraf eder.

"Ne oluyor lan?" diye hayıflanıyorum, başım ellerimin arasına düşüyor. "Özür dilerim?" diye tereddüt ediyor.

"Yemin ederim bilinçaltımdaydı."

Hiçbirimiz ona cevap vermiyoruz ve o da Rose'u farklı bir ses tonuyla yemeğe ikna etmeye çalışıyor. "Aşk böceğim, lütfen bizimle kahvaltıya gelir misin?" Sahte hoş sesi ve kibarlığı ona pek uymuyor.

"Ugh," diye homurdanıyor, ayağa kalkarken başı geriye düşüyor. Tekrar ikimizin karşısına oturuyor. Sam şimdi bizim için iki tabak çırpılmış yumurta koymuştu.

"Hadi ama. Bu senin en sevdiğin."

İçimde ani bir beklenti oluşuyor ve arkamdaki tezgâha bakıyorum. En sevdiği mısır gevreğinin ne olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Kırmızı bir kutu Krave var ve onu zihnime kazıyorum. Onunla ilgili her ayrıntı benim için çok önemli görünüyor.

"Karnıma kramplar giriyor," diye yakınıyor ve kaseyi tiksintiyle itiyor.

"Bunu daha önce hiç duymamıştım." Adam etkilenmemiş bir şekilde başını sallar ve kaseyi kadına geri uzatır.

"Bu doğru. Regl dönemimdeyim. Acıyor." Suratını asması kalbimi eritiyor. Dolgun dudakları birbirine bastırılmış, başı yana eğik ve yanakları hafifçe şişiyor.

"Yiyebileceğin başka bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Buna kanma," diye homurdanıyor Sam. "Rose, ye. Yemin ederim restoranda sana verdiğim ceza, eğer hemen yemeye başlamazsan yapacaklarımın yanında hiç kalır."

"Ama-"

"Lik, ona bütün gün dört ayak üzerinde sürünmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmalısın. Evin içinde tasmayla beni takip etmek ve her tuvalete gittiğinde sormak zorunda kalmak."

Rose'un gözleri açılıyor ve bir sonraki portakal suyu yudumunu yutmak için verdiği mücadeleyi izliyorum. Mısır gevreği kasesini o kadar hızlı kapıyor ki sütün bir kısmı dökülüyor.

"Ve sana yalatmadan önce onu temizle."

"Bella gibi mi?" Alay ediyorum.

"Dur," diye mızızlanıyor, masanın üzerindeki kağıt havluları alıp sütü siliyor.

Onu izlerken kıkırdıyor ve başını sallıyor. Bu sallamayı tanıyorum. O mutlu.

Aleksei ve adamlarının Rose'a ne yaptığını öğrendiğimizden beri söylemek için can attığım şeyi söyleme zamanının geldiğini biliyorum. Kuşkusuz havayı bozacak, ama bunu şimdi yapmak, zaten düşünceli olmasından daha iyidir.

"Sam," demeye çalışıyorum. Devam etmeden önce kahvemden bir yudum almam gerekiyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Bana bakıyor, ne söyleyeceğimi tahmin bile edemeden bekliyor.

"Nasıl olduğunu biliyorsun... Viktor izleyiciyi ona geri gönderenin biz olduğumuzu öğrendi ve onu bu şekilde bulamadık."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve başını sallıyor.

"Şey," diye tereddüt ettim, "Bir tane daha vardı. Aaron Williams'ı gördüğümüzde ceketine iliştirdiğim bir tane."

Ardından gelen uzun sessizlik midemi bulandırıyor. Birkaç saniye önceki mutluluğun nasıl kaybolduğunu ve yerini gözlerindeki sertliğe bıraktığını gördüğümde yüzüm pişmanlıkla buruşuyor.

"Volkov'un yerleşkesinde haftalardır başka bir iz sürücümüz olduğunu ve bundan bana bahsetmeyi düşünmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"I-"

"Sen aklını mı kaçırdın, Malik?!" Sesi mutfağın duvarlarında yankılanarak beni ve Rose'u zıplattı.

Sam'in birine bağırdığı pek sık görülmez. Karşı tarafta olmak bende bir deliğe girip bir daha çıkmama isteği u y a n d ı r ı y o r .

"Özür dilerim. Bir şey söylemek istemedim çünkü faydasızdı. I..." Beni hayal kırıklığına uğratacağını bilmek beni utanca boğuyor. "Açmayı unuttum."

Elini ağzına götürmeden önce kelimenin tam anlamıyla yüzünü buruşturuyor. Yumruğunu ısıyor, belli ki daha sonra pişman olacağı bir şey söylememek için kendini durdurmaya çalışıyor.

"Nasıl, Lik. Nasıl unutabilirsin?"

Sam'e tekrar bakmadan önce bakışlarım Rose'a kayıyor. "Dikkatim dağılmıştı," diye itiraf ediyorum. Rose bir tasmanın ucunda deriye sarılmışken insanın nasıl dikkati dağılmasın ki? Kendini sana karşı boşaltmak... *Mesele bu değil.* "Bak. Sana söylemek istemedim çünkü bana kızacağımı biliyordum.

açmadığım için. Takip cihazı işe yaramadı ve bunu size bildirmenin bir anlamı yoktu. Ama sonra..." Fikrimi neyin değiştirdiğini söylememe gerek yok, bakışlarımdan anlıyor. "Volkov'u öldürmek için yeni bir nedenim vardı. Bu artık kişisel bir mesele. Keşke izleyiciyi uzaktan açmanın bir yolunu bulabilseydik-"

Çok az insan tamamen sessiz kalarak biriyle ilişkisini kesebilir. Yine de bunun konuşmayı kesmem için bir işaret olduğunu biliyorum.

Bir dakika kadar sessiz kalıyor ve ikimiz de ona izin veriyoruz.

"Hâlâ yeni bir BT elemanına ihtiyacım var," diye açıklıyor sonunda, sakinleşmiş görünüyor. "Henüz güvenebileceğim birini bulamadım."

"Bu konuda yardımcı olabilirim." Rose'un sesi şu anda bana yabancı geliyor. Az önce kardeşleri bulmaya yardım etmeyi teklif eden o olamaz.

"Zorunda değilsin," diye cevap veriyor Sam, beni daha da şaşırtarak.

"Kısa bir süre önce bunun için oldukça çaresizdin," diye karşılık veriyor. Yemeyi bıraktı, tamamen o gittiğinde başlatmam gereken bir konuşmaya odaklandı. Ne yazık ki daha fazla bekleyemedim.

"O... daha önceydi," diye haklı çıkarıyor Sam. Parmak eklemlerini çenesinde gezdiriyor, belli ki yeni bir plan hazırlıyor.

"Neyden önce?" Rose ısrar ediyor. "Sana Aleksei'nin bana tecavüz ettiğini söylemeden önce mi?"

Ne yani, şimdi de kurban mı oldum? Artık yardımımı istemiyor musun?"

Sam de ben de bu kelimeyi duyunca irkildik. Bunu duymak asla kolaylaşmayacak.

Sam derin bir nefes alıyor ve kaynayan öfkesini kontrol etmeye çalışıyor. "Sana hala tamamen ve inkar edilemez bir şekilde aşık olduğumu fark etmeden ve seni bir metre derine gömmek yerine yanımda istediğime karar vermeden önce."

Ağzı açık kalıyor, uzun saniyeler boyunca nutku tutuluyor.

"Mantıklı," diye yardıma geliyorum.

Elindeki kâseyi itiyor ve bir kolunu masanın üzerine koyarak Sam'e uzanıyor. "Ben de fikrimi değiştirdim. Ve bileşiği bulmak istiyorum. Sana yardım edeceğim ama bir şartla."

Sam ona bir kaşını kaldırıyor.

"Eğer Volkov kardeşleri bulursak, Viktor'un canını bağışlamayı istiyorum."

Şoktan sessizliğe gömülme sırası bende. Ancak Sam kahkahayı patlatıyor. "Sen tamamen delirdin mi? İki kardeş de benim sözleşme."

"Sözleşmen umurumda bile değil," diye homurdanıyor. "Sana sadece Aleksei'yi öldürür ve Viktor'u bağışlarsan yardım edeceğim," diye tekrarlıyor.

"Kesinlikle söz konusu bile olamaz," diye tersliyor. "O zaman onları kendin bul," diye karşılık verir.

Ayağa kalkıyor ve hışımla dışarı çıkmaya çalışıyor ama adam yanından geçer geçmez onu yakalıyor. Bir kolunu beline dolayarak onu kucağına oturana kadar çeker, sırtı ona dönüktür. Burnunu saçlarına gömüp kokusunu içine çekiyor.

"Bunu kabul etmemi nasıl beklersin?" diye tıslıyor kızın kafasına. "Seni benden aldılar. Sana zarar verdiler-"

"Aleksei beni incitti. Viktor bana asla ama asla el kaldırmadı. Sana söz veriyorum."

"Bu onun hayatına devam edeceği anlamına gelmiyor. İkisi de yürüyen ölüler."

"Jake'in bir takip cihazını uzaktan açabilecek kapasitede olduğundan hiç şüphem yok. Ama küçük bir sorunun var; senden nefret ediyor." Kendi

kendine kıkırdıyor. "Sam, seni görmeye dayanamıyor. Bensiz ona gidip yardım istediğini hayal edebiliyor musun?"

Ona ne kadar ihtiyacımız olduğunu anlayan Sam'in ellerinin Rose'un belinde sıkılaşmasını izliyorum.

Hafifçe geri çekiliyor ve bana bakıyor.

"Bir Volkov kardeşi öldürebilirsin ya da sıfır. Seçim senin," diye ısrar ediyor. İnatçılığının sınırı yok ve Sam'in yüz hatlarını kaplayan bıkkınlık ve tereddüt hissediliyor.

Ben de ona yardım ediyorum. Başımı sallayarak onu kabul etmesi için cesaretlendiriyorum. Çünkü nerede olduklarını öğrendiğimizde Rose bize kimi öldürüp öldüremeyeceğimizi söyleyemeyecek.

"Bunu bana nasıl yapabildiğini anlamıyorum Rose. Benden böyle bir şeyi nasıl isteyebiliyorsun?" Sam başını sallar. "Ama onları bulmanın tek yolu buysa, o zaman tamam."

Çenesini kavırıyor ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için onu döndürüyor. "Sen kazandın. Mutlu musun?"

Öpücüğe doğru eğilir ve muzaffer gülümsemesini gösterir. "Başka bir şey daha var."

"Zorluyorsun prenses," diye çıkıştım. "Bu işi yürütmek için elimizden geleni yapıyoruz."

"Onları bulduğumuzda ben de seninle gelmek istiyorum."

"Hayır," başka bir şey düşünmeden sözünü kestim. "Bizimle gelmiyorsun. Bu çok tehlikeli."

"Kimse gelmiyor," diye ısrar ediyor Sam. "Ne sen, ne de Lik. Bu bir cinayet, Disneyland'e lanet bir gezi değil."

Bana, Sam'e ve sonra da tam önüne bakıyor. "Kızlar var. Beş tanesi yerleşkede."

"Kızlar mı?" Sam onun devam etmesini beklerken ben tekrarlıyorum.

Başını sallıyor. "Aleksi onları saklıyor. Onlar onun onur ödülleri, satmak ya da genelevlere göndermek istemedikleri. Ya ona satıldılar ya da Kurtlar onları ticaret için kaçırdı."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, tiksinti kalbimi sarıyor.

"Onları serbest bırakmamızı istiyorum. Ölmeden önce onların ondan kurtuluşunu izlemesini istiyorum."

"Onlarla birlikte miydin?" Sam soruyor.

Başını sallıyor. "Bizi bir çeşit bodrumda tutuyordu. Yerleşkenin bir bölümünde saklı. Arayacak vaktiniz olmayacak ama oraya vardığımızda bulacağımı biliyorum."

Sam sıkılmış dişlerinin arasından, "Beni burada öldürüyorsun Rose," diye homurdanıyor. "Bu çok tehlikeli."

"Birinin adı Juliette," diye devam ediyor. "Dokuz yaşında, Sam." Bakışlarını onunkilere dikmek için arkasını dönüyor. "*Dokuz yaşında*. Ve o da benim yaşadıklarımı yaşadı."

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Pekâlâ," diyor sonunda. "Lik de gelecek o zaman. Seni orada gözetimsiz tutamam."

Onun anlayışını takdir ederek usulca gülümsüyor. "Jake'i ne zaman görmek istiyorsun?"

"Bugün," diye homurdanıyor.

Ayağa kalkar ve gerinir. "Yolculuk o zaman. Conor hâlâ uzakta. Bizimle gelebilmesi için Rach'i arayacağım."

"Döner dönmez ikinizin de bugünün derslerine yetişmenizi istiyorum."

"Elbette baba," diye kıkırdıyorum ve önce onun, sonra da Rose'un dudaklarına nazik bir öpücük bırakıyorum.

Her şey çok doğal geliyor.

OceanofPDF.com

SAM

*Açıklamama İzin Verin - pierre XO,
ian KEL*

Üst üste onuncu kez ofluyorum.

Neredeyse geldik.

Lik ön yolcu koltuğunda oturuyor, kızlar da arkada ama RedHook'un 'Bad Decisions' şarkısının sözlerini bağırarak söyleyenler üçü. Üç saatlik yolculuk boyunca bu şarkıyı beş kez dinledik.

"Rose, Jake'e neredeyse vardığımızı söyledin mi?" Müzik eşliğinde sormaya çalışıyorum.

Bir eli Rachel'inkinde, diğeri benim koltuğuma vurarak şarkı sözlerini haykırmaya odaklanmış durumda. Şarkıyı birbirlerinin yüzüne bağırarak söylüyorlar. Üç kişi ve hiçbiri ne sözleri ne de melodiyi doğru söyleyebiliyor.

Müziği kesiyorum ve protestoların ardından sorumu tekrarlıyorum. "Jake'e neredeyse vardığımızı söyledin mi?"

"Ona geleceğimizi söylemedim."

Gözlerimi devirmekten ve onu azarlamaktan kendimi alıkoymaya çalışıyorum. "Hemen ara onu."

"Ama hayır diyebilir. Af dilemek izin istemekten daha iyidir, Sam. Bunu hala bilmiyor musun?"

Bir şey söyleyemiyorum bile çünkü çok haklı.

"Kulağa tam da senin gibi gelmiyor mu prenses," diye kıkırdıyor Lik. Kız ona orta parmağını gösteriyor ve Lik daha sert gülüyor. "Hayır, Rach." Orta konsoldaki sakıza uzanan Rachel'ın eline tokat atıyor. "Bu Lik'in sakızı."

"Sadece bir tane istiyorum," diye yakınıyor. "Bu bir tane fazla."

Oflayıp pufluyor ve arka koltuğa yaslanıyor.

Yirmi dakika sonra bir apartmanın önüne park ettik.

Dış merdivenlerden ve balkondan yukarı çıkıyoruz, Jake'inkini bulana kadar tüm kapıların yanından yürüyoruz.

"Önce sen gitmelisin," diyor Lik, Rose'u yirmi üç numaralı dairenin önüne iterken.

Kapı zilini çalar ve bir süre hiçbir şey olmaz. Rachel,

"Muhtemelen derstedirler," diye açıklar.

"Evet, işte bu yüzden insanlar gelmeden önce arama eğilimindeler," diye homurdanıyorum. Kapı ziline tekrar basıyorum.

Hiçbir şey.

Kapıya birkaç kez sertçe vurmaya karar verdim. İçeriden bazı hareketler duyuluyor ve yüksek sesli bir havlama Rose dışında hepimizin bir adım geri atmasına neden oluyor.

"Maggie! Teyzem geldi!" diye bağırır.

Kapı ani bir hareketle, belinde çarşaflar tutan gömleksiz bir Jake'e açılır.

"Burada ne halt ediyorsun..." diyor Rose'a daha kapı tam olarak açılmadan, sesini hemen tanıyarak.

Gözlerini kısıyor, muhtemelen lenslerini takmamış. "Ne işin var lan *senin* burada?" diye tükürüyor bana. Küçük grubumuzun geri kalanını fark ediyor ve başını sallıyor. "Ozy..."

"Açıklayabilirim," diye gülümsüyor. "Giyinmek isteyebilirsin," diye ekliyor öne doğru iterken.

Hepimiz sessizce takip ediyoruz.

Jake bize döndüğünde üzerinde gri bir eşofman vardı ve tişörtü yoktu. Bianco'yla yaşadığı onca yıl boyunca onu hiç sabahları tişört giyerken görmemiştim. Yanımızdan geçip doğruca mutfığa gidiyor ve bir bardak su dolduruyor.

"Geri geleceğim," diyor ve az önce çıktığı odaya geri dönüyor.

Lik'i onu süzerken yakalıyorum, neredeyse ağzının suyu akıyor ve onu gerçeğe döndürmek için ensesine sahiplenici bir el koymak zorunda kalıyorum. İçinde bulunduğu fanteziden çıktığını hissettiğimde, Lik'in oturduğu sandalyeye bakan küçük bir kanepeye oturuyorum ve tek parmağımla üst koluma dokunuyorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyor: birinci vuruş.

Küçük daire bir mutfak/oturma odası ve bir yatak odası ile bir banyoya açılan iki kapıdan oluşuyor. Küçük ama eminim bir çift için yeterince yer vardır. Muhtemelen Rose'un şu anda oynadığı dev Alman Çoban Köpeği için değil. Maggie'yle birlikte yerde yuvarlanıyor ve ona ölü taklidi yapmayı öğretmeye çalışıyor. Sırf o mutlu olduğu için kendimi gülümserken yakalıyorum.

Rachel kanepede yanıma oturuyor ve başını omzuma koyuyor. Bu şefkatli jest karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Daha önce hiç bu kadar derin bir seviyede sevmeye yakın hissettiğim ama cinsel olarak ona karşı hiçbir şey hissetmediğim biriyle tanışmamıştım. Sanırım Rachel da benim için aynı şeyi hissediyor ve birbirimize verdiğimiz yumuşak sevginin her bir anı değerli bir hediye gibi geliyor.

Bir kolumu beline doluyorum ve ikimizin de Rose'u izlediğini anlamak için ona bakmama gerek kalmıyor.

Jake oturma odasına geri döner dönmez, "Pekâlâ, bu da neyin nesi?" diye çıkıştı.

Rose belli belirsiz, "Sana ihtiyacımız var," diye atıldı. "Bang! Bang, Maggie!" Köpeği yerde yuvarlamak için elinden geleni yapıyor ama nafile.

"O numara yapmaz. Onu rahat bırakın."

Eminim ona numaralar yaptırabilirim. Eğitimde iyiyimdir.

Rose ayağa kalkıp tozunu alırken "Sıkıcı," diye cevap veriyor. Lik'in kucağına oturuyor ve ben de Jake'in ikiyle ikiyi bir araya getirmeye başladığını izliyorum.

"Ozy," diye homurdanıyor bir elini saçlarının arasında gezdirirken.

"Sakın söyleme-" "Uzaktan takip cihazını açabilir misin?" diye sözünü keser.

Görüyorum, 'evet' diyecek gibi oluyor ama kendini durduruyor.

"Neden?" "Çünkü sana ihtiyacım var. Sinir bozucu olmayı bırak."

Bir anlığına hepimize bakıyor. Lik'in eli Rose'un belinde. Rachel'in başı omzumda.

"Hepiniz... bir şey misiniz?" diye sorar.

"Konuşmamızın konusu bu değil. Cevabını istemediğin sorular sormayı bırak" diyerek onu azarlıyor.

"Bunu Rachel'a nasıl yaparsın?" diye azarlar Jake onu.

"Özür dilerim, burada kendinden başka şikayet eden birini görüyor musun?" diye karşı çıkıyor. Yatak odasının kapısı açılır ve Jamie dışarı çıkar.

Dağınık saçlarını parmaklarıyla taramaya çalıştığı belliydi ama pek işe yaramamıştı. Yanakları kızarmış ve gözleri cam gibi. Kendi dairesinde tamamen kaybolmuş görünüyor. Bileğini avucuna sürüyor ve kızarmış derisini fark ediyorum. Birisi sert bir şekilde düşüyor.

"Angel," diye usulca iç geçirdi Jake. "Sana yatakta kalmanı söylemiştim. Bütün suyunu içtin mi?"

"Bağrıışmalar duydum," diyor adam onu arkadan kollarıyla sararken.

"Bağırıyoruz, sadece tartışıyoruz. Aptal ikizim ağzını açtığında böyle oluyor. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Gözleri Rose'a kayarken Jamie kıkırdar.

Kız arkadaşım basitçe "Köpeğin sıkıcı" diyor.

"Utangaçtır," diye savunuyor Jamie. "Maganda, gel." Küçük kalçasına dokunuyor ve köpek bacaklarının arasına saklanarak ona doğru koşuyor.

"Bu köpeklerin sizi korumak için olduğuna yemin edebilirim. Küçük bir kız tarafından savunulmak için değil," diye kıkırdıyor Lik.

Jamie ona gözlerini devirir ama bir şey söylemez. Hayır, onun yerine yüzü kıpkırmızı oluyor ve bu da Lik'i güldürüyor. "O geceyi hiç atlatamadın. Değil mi, Jamie?"

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Rachel kulağıma. "Bu konuda yalan söylemiyordu, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Tamam, yeter," diye araya giriyor Jake. "Yorgunum ve öğleden sonra dersim var. Ne istiyorsun lan?"

"Sana söylemiştim," diye araya giriyor Rose. "Uzaktan takip cihazını açmanı istiyorum."

"Bu senin için yeterince kolay," diyor Jamie kayıtsızca.

"Mükemmel!" Rachel haykırıyor. "Sen bir cankurtaransın, Jake."

"Bana neden yaptığımı söyleyene kadar hiçbir şey yapmayacağım." "Kurtlar'ın yerleşkesini bulmak için," diye omuz silkiyor Rose.

Jake donakalır. Çenesi gerilir ve Jamie'yi tutuşu da öyle. Kız arkadaşını bırakıp kız kardeşine doğru yürümesi birkaç saniyesini alır.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ve işte burada. Beyazlar'ın güzel öfkesi. Bu konuşma hiçbir yere varmayacak. Bu ikisini aptal bir kardeş kavgasına yol açacağını bilecek kadar uzun zamandır tanıyorum.

"Seni kaçıran insanları bulmana yardım etmemi istemek için mi buraya tahammül edemeyeceğimi bildiğin bir adamla geliyorsun? Sen aklını mı kaçırdın, Ozy?!"

"Onu öldürmek için!" Rose sanki bunun en ufak bir yardımı olacakmış gibi açıklıyor. Ayağa kalkar ve Jake'le aralarındaki mesafeyi kapatır. "Bir şeye ihtiyacım olursa sana gelmemi söylemiştin. Benim için orada olacağını söylemiştin. İhtiyacım olan şey bu."

"İhtiyacın olan şey bir terapistle görünmek, intikam almaya çalışmak değil." "Bunu senden duymak zenginlik," diye alay ediyor onunla.

"Travmanla nasıl başa çıkmak istiyorsan öyle başa çık, tamam mı? Hepimiz öyle yapıyoruz. Üç kişiye aşık olmak ve dört yönlü bir ilişki yaşamak istiyorsan, sen bilirsin. Ama Volkov'a dönmene yardım edeceğimi düşünüyorsan, kim olduğumu unutmuş olmalısın. Seni ezbere biliyorum, Ozy. Onları kandırabilirsin ama beni kandıramazsın."

Uzun bir sessizlik oldu. Onu susturmayı başardı ve hiçbirimiz nedenini tam olarak anlayamadık.

"Hepiniz ona o kadar aşıksınız ki ne yaptığını görmüyorsunuz bile" diyor üçümüze. Düşüncelerinin geri kalanı sadece benim için. "Stockholm sendromunun ne kadar derinlerinde olduğunu görmüyor musunuz?" Kalbim sıkışıyor, Jake'in bana yalan söylediğine söz veriyorum. "Onu öldürmen için sana yardım etmiyor Sam. Sadece ona geri dönmeye çalışıyor."

Başımı sallıyorum. Yapmazdı, değil mi? Bana artık ona ihtiyacı olmadığını, bizim ona yettiğimizi söyledi. *Ben* olmasam bile, Lik ve Rachel'la biz yeteriz.

Hiçbir şey senin aşkınla kıyaslanamaz,
dedi. Bu doğru olmalıydı.

Ama o zaman neden Viktor'u bağışlamam için bana yalvardı?

Tepkisi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Ellerini göğsüne koyarak Jake'i itiyor ve bu hareketi birkaç kez tekrarlıyor.

"Siktir git!" diye öfkeleniyor. "Neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Burada en iyi hayatını yaşıyordun. Senden bu iyilik dışında hiçbir şey istemedim ve sen benim hayatımda neler olup bittiğini bildiğini mi sanıyorsun?"

Rose'un saklayacak bir şeyi olmadığına sakın ve soğukkanlıdır, çoğu zaman birilerinin onun hakkındaki varsayımlarıyla alay eder.

Suçlu olduğunda mı? Savunmaya geçer. Şiddetli, kaba, şirret.

Gözlerimi kapatıyorum, başımı sallıyorum ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Benimle oynadı.

Volkov'a dönmemiz için hepimizle oynadı.

"Herkes seni becermek için can atarken herkesi kandırmak kolay, değil mi?" Jake onunla alay ediyor. Onu bir kez geri itiyor ve geriye doğru tökezlemesine neden oluyor. "Biz gidiyoruz," diyorum ayağa kalkarken. Cebimden arabanın anahtarlarını çıkardım.

ve Lik'e ver. "Hadi, çıkın buradan."

Bir saniye bile tereddüt etmiyor, en az benim kadar hayal kırıklığına uğramış. Rachel sessiz kalıyor, belli bir hüznün benliğini ele geçiriyor.

Rose yumrukları sıkılı bir şekilde ikizine bakıyor. "Bana yardım edeceğine söylemiştin." "Daha iyi ol. Ona geri dönme."

"Rose, arabaya git," diye çıkıştım ona.

Jake'le göz göze gelme yarışını bozmak için çabalıyor ama ben tekrarlamadan önce hareket ediyor.

Dairesinden çıkmadan önce "Sen bir pislisin, Jake," diye fırlatır. Jamie'yi tanımıyor bile.

"Seninle konuşabilir miyim?" Kız arkadaşına doğru bir bakış fırlatarak soruyorum. "Özel olarak."

Aceleyle uzaklaşıyor. Çıkarken "Kahvaltı almaya gidiyorum," diyor.

Jake başını sallıyor, benimle bire bir konuşmak istemiyor. "Ne istiyorsun?"

"O takip cihazının açık olması lazım."

"Hadi ama," diye gülüyor. "Sağır mısın yoksa aptal mı?"

"Rose'a söylemeyeceğim. Volkov kardeşler ölüm listemde ama yaptıklarından dolayı ölmelerini istiyorum. Onun bilmesine gerek yok."

"Hep neyi merak etmişimdir biliyor musun?" diyor bana, sözlerini tiksintiyle kaplayarak. "Kız kardeşimin nasıl olup da sadece kendisine yanlış yapan insanları sevdiğini ve onlara güvendiğini. Her zaman onu en çok incitenlere ihtiyaç duymak gibi kötü alışkanlıklarına geri dönüyor."

"Ona yanlış yapmış olabilirim ama asla onu incitmek istemedim. Yaptığım her şeyi onu sevdiğim için yapıyorum. Her şey ona hak ettiği hayatı vermeye çalışmak için."

"Elbette," diye başını sallıyor. "Ve neden bu süreçte kendinize yardım etmiyorsunuz?"

Derin bir nefes alıyorum, bu konuya girmek istemiyorum ama bana yardım etmesini sağlayacak tek şeyin bu olduğunu da biliyorum. "Ona ne yaptıklarını biliyor musun?"

Küçük bir adım geri atıyor. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Kısmen. Ve kardeşinin bunu asla öğrenmemesi

gerektiğini düşünüyorum."

Dizleri titriyor ve pes ederek onu kanepeye düşmeye zorluyor. İki eliyle yüzünü ovuşturuyor ve bana bakıyor. "Ne kadar kötü?"

Şu anda nasıl bir savaş verdiğini biliyorum. Bilmek için yanıp tutuşuyor ama yine de bilmek istemiyor. Kalbi muhtemelen damarlarında öfke ve çaresizlikle atıyor. Gerçek olduğunu varsaydığı ama asla öğrenmek istemediği bir şey yüzünden başı dönüyor olmalı.

"Bianco'dan daha kötü." Ayrıntıları cevabımdan uzak tutuyorum. Kafasında kesin imgeler olmasına gerek yok. Onu zaten olduğundan daha fazla kırmaya gerek yok. Yine de Bianco'nun atamadığı adımı onların attığını bilmeli. Üvey babasından kaçtığından kaçtığı kadar ona dayattılar.

Yüz hatları acıyla buruşuyor ve başı ellerinin arasına düşüyor. "Hayır..." diye mırıldanır kendi kendine. "Bu adil değil... bu değil... o zaten çok şey yaşadı."

"Volkov kardeşlerin ölmesini istiyorum, Jake. Senin de öyle. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. İnsanları öldürmek benim işim. Kimsenin bu işe karıştığımızı bilmesine gerek yok."

Sessiz kalıyor ama başını sallıyor. Başka bir şey eklememe gerek yok. Onun benim tarafımda olduğunu biliyorum.

Benden nefret etse de, ikimizin de sevdiği kızı kurtarmak için müttefik olabileceğimizi biliyorum.

Ön kapıdan geçmek üzereyken, "Model ve seri numarasına ihtiyacım var" diye seslendi.

Mutfak masasının üzerindeki kalemi alıp şifreli telefonlarımdan birinin numarasını karalıyorum.

"Kendinize bir kullan-at telefon alın ve bu numaradan benimle iletişime geçin. Detayları size bildireceğim."

Lik masa başında dizüstü bilgisayarını kullanırken, Rach tek kişilik bir yatakta, ayaklarını havaya kaldırmış, *İlyada'nın* ilk kitabını okuyor. Artık Yunan mitolojisine takıntılı tek kişi ben olmayayım diye ona tavsiye ettim. Dönüş yolunda bir otelde durduk. Onlara yorgun olduğumu ve dinlenmek istediğimi söyledim. Ama dürüst olmak gerekirse, Jake'in söylediklerinden sonra eve dönmek istemiyorum. Rose'dan gerçeği öğrenmeden olmaz.

Rose dışarıda sigara içiyor ve ben de bu fırsatı düşüncelerimi paylaşmak için kullanıyorum. Rachel'in yanındaki yatağa oturdum ve elimi onun alt kısmına koydum.

dikkatini çekiyorum. Kitabından başını kaldırıp bana baktı.

"Rose bana Viktor Volkov'a karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etti." Bu Lik'in de dikkatini çekiyor ve sandalyesinde dönüp bize bakıyor.

"Evet," diyor Rachel. "Sanırım az çok bunu benim de bilmemi istiyordu. Özür dilemek için evine gittim ve bana böyle bir şeyden bahsetti."

"Bu Jake'in haklı olduğu anlamına mı geliyor?" Lik soruyor. "Ona geri dönmek için bizi mi kullanıyor?"

Hepimiz birbirimize bakarken ben sessiz kalıyorum.

"Bana bizden sonra her şeyin değiştiğini söyledi. Biz... yeterliymişiz." Güvenli sessizliğimi korumak istediğim bir durumda kelimeler bulmak ve kendimi ifade etmek çok zor.

Rachel'ın belini ovuyorum ve ona "Yalan mı söylüyordu?" diye soruyorum.

Rose'la hayatının farklı aşamalarında tanıştık ve ben onun karanlık geçmişindeki küçük kızı tanırken, o da büyüdüğü kadını tanıyor. Şu anda onun içgörüsüne ihtiyacım var.

"Rose her zaman yalan söyler," diye yanıtlıyor beni.

"Ve sen bunu öylece kabul mü ediyorsun?" Lik yüksek sesle merak ediyor.

Rachel omuz silkiyor ve oturmadan önce kitabını kenara koyuyor. "Birini bütünüyle sevmezsen onu nasıl sevebilirsin? Hepimizin olduğu gibi onun da özellikleri ve kusurları var. Benim için yalan söylememeye çalıştığını biliyorum ama onu her zaman beladan kurtaran tek şey buyken bu çok zor."

"Peki ya şimdi?" Israr ediyorum. "Bize yalan mı söylüyor?"

"İki gerçek ve bir yalan. Sadece neyin ne olduğunu bulmamız gerekiyor. Eğer yalan söylüyorsa, bizi incitmek için söylemiyordur, bundan eminim. Çünkü sıkışmış durumda ve karşılaştığı sorunu nasıl çözeceğini bilmiyor."

Parmak eklemlerim çeneme sürtünüyor.

"Eğer Viktor'u koruyorsa," diye iç geçiriyorum. "Biz-"

"Ona yardım edeceğiz," diye sözümü kesti. "Çünkü suçu kurbanın üzerine atamazsınız."

Başımı salladım.

"Sam," diye ısrar ediyor, bebek mavisi gözlerini benimkilere dikerek. "O tüm bunların kurbanıydı. O hayatta kalanlardan biri. Onu suçlamayacağına dair *bana söz ver.*"

"Söz veriyorum," diye mırıldanıyorum isteksizce.

Ama damarlarımda kaynayan öfke ve kıskançlık farklı bir sonuç için yalvarıyor.

OceanofPDF.com

GÜL

Geri tepti - Layto

Otel odasına girdiğimde hepsini tek kişilik bir yatakta otururken buldum, yüzleri kapıya ve bana dönüktü.

"Hadi konuşalım," diyor Lik usulca.

Kendi kendime kıkırdıyorum ve deri ceketimi çıkarıyorum.

"Bana Jake'in söylediklerine inanmadığını söyle. Bu saçmalık."

Sam bana uğursuz bir sakinlikle, "Senin doğruyu söyleyebileceğini bilseydik başkalarına inanmamıza gerek kalmazdı," diyor.

"Sana söylüyorum, senden Volkov'u bulmanı istemedim ki ona geri dönebileyim. Bende Stockholm sendromu yok. Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini duymuyor musun?"

Ona Viktor'a geri dönmeme gerek olmadığını nasıl açıklayabilirim, o beni zaten buldu.

Ekliyorum, "Jake neden bahsettiğini bilmiyor. Ona geri dönmek istemiyorum. Onu hiç sevmedim. Aramızdaki ilişki böyle bir ilişki değildi."

Bu bir yalan olabilir. Ona aşık değildim, ama ona o kadar hayrandım ki bazen aşk gibi hissediyordum. Ve ona gelip beni alabileceğini söyledim.

Ona iki ay demiştim.

Ama bunu onlara şimdi söylersem, bunu bir ihanet olarak görecekler. Viktor'u gitmeme izin vermesi için ikna edene kadar beklemeliyim. Ama sorunum hep aynı: Onunla iletişim kurmamın hiçbir yolu yok. Eğer onu bulursak

İki ayım dolmadan ona geri dönmeyeceğimi söyleyebilirim. Ona ihtiyacı olanı verebilir, kızları bulabilir ve temelli gidebilirim.

Sam tereddütlü düşüncelerimi duymuş gibi bir kahkaha patlatıyor.

"Tam bir pisliksin," diye tükürüyor bana tüm tiksintisiyle. "Çok kırılmışsın Rose." Daha sonraki sözlerini söylemeden gözlerinden pişmanlık geçiyor. "Artık seni benim bile kurtarabileceğimi sanmıyorum."

Kalbim karnıma düşüyor ve ondan istediğim şeyin tam olarak bu olduğunu fark ediyorum. Beni kendimden kurtarmasını. Her zaman yanımda olacağına söz vermesini.

Göğsüme saplanan bıçağı hissederek bir adım geri atıyorum.

"Sam," diye araya giriyor Lik. "Bu işi ağırdan alacağımızı söylemiştik."

"İsterse kendine yalan söylemeye devam edebilir. Onun saçmalıklarını dinlemekten bıktım."

Acı içinde, umutsuz bir kıkırdama benden kaçarken Sam hakkında nefret ettiğim her şeye geri dönüyorum.

"Tam bir ikiyüzlüsün," diyorum ona. "Biliyor musun? Kafam karışmış olabilir. Evet," diye başımı sallıyorum. "Belki de gerçek hayata dönmek ve Viktor'un varlığını her gün yanımda hissetmemek zor olmuştur."

Söyle ona. Viktor'un seni bulduğunu söyle. Yakında geri geleceğini. Sam sana yardım edecek. Bu sefer seni sonsuza kadar kurtaracak.

Ama hepsi bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor ve konuşan ben değilim.

Yaşadıklarımın sonra, bunun bana zarar verdiğini itiraf etmenin zamanı geldi. Viktor beni, beni tamamen mahveden adamdan, kendi kardeşinden kurtardı. Beni ondan korudu. Elbette ona karşı bir şeyler hissedecektim. Bana verdiği her sözü tutan tek kişi oydu.

"İlk başta ondan uzak kalmanın zor olduğunu kabul ediyorum," diyorum onlara. "Ama onu artık özlemediğimi söylediğimde size yalan söylemedim. Gerçek buydu. Size sevginizin, hepinizin beni yeniden bir araya getirdiğini söylediğimde. Hiçbir şey onunla kıyaslanamaz. Ciddiydim." Dişlerimi sıkarak itiyorum. "Sana ihanet etmedim Sam. *Senin* aksine."

"Yine mi bu?" diye tıslıyor.

"Neden olmasın?" Ona doğru bir adım atarak ısrar ediyorum. "Tüm kartları masaya koymak istiyorsun. Anlat o zaman. Yoksa yaptığın şeyden çok mu utanıyorsun?"

"Ne yaptın sen?" Rachel araya girer.

"Ne?" Sanki orada olduğunu unutmuş gibi ona dönüyor. "O kadar kötü ne yaptığını bilmek istiyor," diye zorluyorum.

Cevap vermekten kaçınarak saçlarını geriye doğru taramaya başlamadan hemen önce çenesi geriliyor. Söylemeyeceğini görebiliyorum. Hâlâ yüksek sesle itiraf edemiyor. Sırrını yeterince uzun süre kendime sakladıktan sonra nihayet onlarla paylaşıyorum.

"Bianco'yu hapisten kurtarmaya çalıştı." "Ne?" Lik boğulur. "Hayır, yapmadı." "Evet, yaptı," diye ısrar ediyorum.

Sam'in sessizliği herkese gerçeği söylüyor.

"Kardeşim Nate, koruyucu babamızı hapse atmak için neredeyse hayatını kaybediyordu. Ve Sam ana gelir kaynağını kaybeder kaybetmez, onu dışarı çıkarmak için elinden geleni yaptı."

"Bu yüzden yapmadım," diye kendini savunuyor ve onu dışarı çıkarmaya çalıştığını itiraf ediyor.

"Yıllarca Bianco'nun bana cehennemi yaşatmasını izledi." Tekrar konuşmaya çalıştığımda sesim titriyor. "Onun yüzünden acı çekmemi izledi. Sonra da onu hapisten çıkarmaya çalıştı."

"Tek yolu buydu..." Sam başını sallıyor, sözleri sessizlikte kayboluyor. Her bunaldığında olduğu gibi, kelimeler ağzından çıkmıyor.

"Sonra da neden onun yerine Viktor'u seçtiğimi merak ediyor," diye tükürdüm sonunda. "Beni bulduğunda neden geri dönmek istemediğimi. Neden saklanarak kendimi daha güvende hissettiğimi."

"Peki bu kararınızdan memnun muydunuz? Onu seçtiğin için? Bianco *serbest bırakılmadığında* kendini ne kadar aptal hissettin ve yine de beni öldürtmeyi kabul ettin."

"Seni öldürmediler. Kaçtın lan sen!" Sabrımı ve akıl sağlığımı kaybediyorum ve sesimi ilk yükselten ben oluyorum.

"Ve Bianco asla dışarı çıkamadı!" diye sesini yükseltiyor.

"Tamam, tamam. Sakinleşelim," diyor Rachel usulca ama çok geç kalmış.

Bir adım geri atıp başımı sallıyorum, öfke beni kör ediyor ve mantığımı görmemi engelliyor.

"Hayır, sakinleşmiyorum," diye çıkışıyorum ona. "Hepiniz bana tepeden bakıyorsunuz, çok kırık ve berbat olduğumu düşünüyorsunuz. Evet, öyleyim ama bir de kendinize bakın!"

Lik'i gösteriyorum. "Sen erkek arkadaşından intikam almak için beni kullanan eski bir bağımlısın."

Rachel'a bakıyorum. "İnsanları incitmeyi ve kanlarını akıtmayı saplantı haline getirmişsin ve benim acıya olan ihtiyacımı kendi hastalıklı tarafını beslemek için kullanıyorsun!" Çenemi Sam'e doğru uzatıyorum. "Bana ihanet ettin. Lik'i benimle aldattın. Kahretsin, Rachel'ı sadece anneni kurtaramadığın için seviyorsun."

Nefesimi tutmak korkunç derecede zor. "Bir de bana bakın, o kadar berbat durumdayım ki hepinize aşık oluyorum. Artık ne istediğimi ya da kime güvenebileceğimi bilmiyorum. O kadar berbat durumdayım ki üç kişiyle ilişki yaşamaya razıyım. *Lanet olsun. İnsanlarla.* En az benim kadar deli olan!"

"Yardıma ihtiyacın var, yemin ederim," diye feveran ediyor Sam.

Beni suçladığı deli kadın gibi bir kahkaha atıyorum, ancak bu kahkaha hızla kontrol edemediğim hıçkırıklara dönüşüyor. "Tabii ki yardıma ihtiyacım var! Neler yaşadığımın farkında değil misin?"

"O zaman hepimizin hayatını mahvetmek yerine bunu iste!"

Bir adım daha geri çekiliyorum, bu sözler şu ana kadar söylediği her şeyden daha çok canımı yakıyor.

Lik'in gözleri arkamdaki kapıya ve tekrar bana bakıyor. Başını sallıyor, sessizce kalmam için yalvarıyor.

"Onu kendinden uzaklaştırıyorsun," diye azarlar Sam'i. "Bu senin gururunla ilgili değil. Bunu bir ekip olarak çözmeye çalışıyoruz, daha da kötüleştirmeye değil." Ayağa kalkıyor ve kapı ile arama giriyor, sanki bir hışımla çıkıp bir daha geri dönmeyeceğimi biliyormuş gibi.

Beni olduğum gibi kırık bir varlık haline getiren her şeyi gündeme getirmenin panik ve endişesinden nefes nefese kalıyorum. Dengemi kaybettiğimi hissediyorum ve Lik beni yakalıyor, bir kolunu belime doluyor ve bir elini de arkamdan koluma koyuyor. "Sakin ol," diye fısıldıyor büyülü sesiyle.

"Neden yardım istemediğimi biliyor musun Sam?" Sessizce törpüledim. Lik'in sesi kalp atışlarımı yavaşlatmayı başardı ve kolları beni dengelemeye yardımcı oldu. "Çünkü istediğimde kimse gelmiyor. Bir kez yardım çağırdım. Sen hiç gelmedin."

Beni götürdükleri o gün beni duyduğunu biliyorum. Penceresi açıldı ve çılgınlıklarım sokağının sessizliğini yırttı.

"Geldim. Sana söz veriyorum geldim," diye fısıldar. "Ama ben-

"Çok geç kaldım."

O gün beni itmeseydi. Hiçbir yere varmayacağını bile bile sadece kendi ihtiyacını gidermek için beni öpmeseydi, Volkov'un adamlarından kaçabileceğimi biliyorum.

"Yardımanın gelmesini ummanın ve yavaş yavaş asla gelmeyeceğini anlamanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Yanılıyor olamam. Yemin ederim gözlerinde gördüğüm yaşlar. Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü.

"Özür dilerim." Bir nefes, zar zor kurulmuş bir cümle. "Seni hayal kırıklığına uğrattım," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Tek yapmak istediğim seni korumaktı ama başaramadım. Özür dilerim. Her şey için."

Başımı sallıyorum, özrü göğsüme çok fazla suçluluk ve pişmanlık yüklüyor.

"Bu benim hatam," diyorum.

Çünkü kendimi bildim bileli Sam'in beni kurtarmasını bekledim. Onu tüm hayatımın süper kahramanı olarak atadım ve bu konuda onun fikrini hiç sormadım. Bianco beni kırdığında o oradaydı. Ben daha çocuktum ve sanki başka seçeneğim yokmuş gibi ondan parçaları bir araya getirmesini bekledim, çok sonrasına kadar kendime hiç güvenmedim.

Kurtar beni, sev beni, güvende tut beni. Beni mutlu et, güldür ve yıllardır içinde ölü olan bir varlığa neşe getir. Ona yaptığım tek şey buydu.

"Sana bu yükü yüklediğim için özür dilerim. Sen daha iyisini hak ediyordun," diyorum ona, dudaklarımdan daha doğru bir söz çıkmadığına emin olarak.

Elini nemli yanağıma koyarak ekliyor: "Hiç gerçekten mutlu olabilir misin? Benden uzakta? Çünkü sana söz veriyorum Rose, denedim. Ve sensiz hiçbir şey aynı hissettirmiyor."

Sam bıraktığında başım Lik'in göğsüne yaslanıyor. "Hayır," diye itiraf ediyorum. "Yapamadım."

Rachel'ın her kelimeyi duyabileceğini bildiğim halde bunu itiraf etmek yaşadığım en tuhaf şey. Sam'in sevdiği adamın önünde böyle bir gerçeği kabul etmesi -ki onu gerçekten, derinden sevdiğinden hiç şüphem yok- bir anlam ifade ediyor. Yeni bir adım, yeni bir dönüm noktası.

Çünkü artık Rachel'ın aşkından kaçmak ve Sam olmadan bir bütünmüşüm gibi davranmak yok. Lik beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde tamamlıyor. Lik ve ben sadece aynı sayfada değiliz. Aynı satırda aynı kelimeyiz.

Belki de o kadar kırgınım ki, birden fazla insan bana sevgilerini ve tüm varlıklarını verene kadar yeterince hissedemiyorum. Ya da belki hepsi bana farklı şeyler veriyordur.

Lik'in kolları beni daha sıkı tutuyor, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir güvence. Duygularım tekrar yerine oturuyor, bir yapbozun parçaları bana daha büyük bir resmi gösteriyor. Hepsini kendi yöntemleriyle sevmek, onlara ihtiyacım olanı vermek ve karşılığında onların kalplerini sahiplenmek. Bunu yapabilirim.

Viktor'a geri mi
döneceksin?

Dönemem. Artık
yapamam.

OceanofPDF.com

SAM

Be My Queen - Seafret

Rose uyandığında kafası karışmış görünüyor. Etrafına bakınıyor ve yatakta onunla birlikte sadece benim olduğumu fark ediyor. Tartışmamızdan sonra ağlamaktan ve uzun süre uyumaktan gözleri şişmiş. Elimi yanağına koyuyorum.

Dün yaptığımız konuşma arındırıcıydı. Jake'in söylediklerinden sonra her şeyi masaya yatırmadan onunla eve dönemeyeceğimi biliyordum. Son zamanlarda, şehvet ve aşkın bizi ele geçirmesine izin verdik. İkimiz de bunun yeterli olmadığını biliyorduk. Aşkımızın önüne geçen daha derin duygular vardı. Ona ihanet ettiğimi düşündü, ben de aynısını düşündüm. İkimiz de yaptık ve yapmadık. İkimizin de yapması gereken açıklamalar vardı ve bu affedebilme meselesiydi.

Sanırım yapabilirim. Eğer bu onu ve sevgisini korumak anlamına geliyorsa, yapabilirim. Ona zarar veren piçleri öldürebildiğim sürece.

"Bütün gece uyudun," diye açıklıyorum usulca.

Başını sallıyor ve yanıma sokuluyor. "Diğerleri nerede?"

"Kahvaltıya gittiler." Başını kaldırıyor, gözlerini ovuşturuyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. "Lenslerimi çıkardım mı?"

"Gecenin bir yarısı," diye başımı salladım. "Uyandım, banyoya gittim ve onlardan kurtuldum."

Kıkırdıyor. "Hatırlamıyorum bile. Aç değil misin?"

"Uyanmanı bekleyeyim dedim."

Sırt üstü yuvarlanır ve iç çeker. "Kahretsin, gözlüklerimin yanımda olduğunu sanmıyorum."

"Onları ben getirdim."

Yavaşça doğruluyor ve yanağına bir öpücük konduruyor. "Tabii ki öptün."

Sen harika bir babasın."

Yaş farkımız çok az, ancak ona karşı her zaman nasıl davrandığımın da farkındayım ve yaptığı şaka, denemek isteyeceğimi hiç düşünmediğim bir ilgi uyandırıyor. Onu dürtmeye karar verdim.

"Rose, baba şakalarına devam edersen bana baba demeni sağlarım."

Gülüşi beni sadece cesaretlendiriyor. Bir elimle çenesini sıkıca kavarken diğer elimle amını avuçluyorum. "Şimdi başlamak ister misin, bebeğim? Neden kahvaltıda babanın sikini ağzına almıyorsun?"

Elimi iterek tekrar gülüyor. "Ben yapamam. Bu Chris'in işi."

"Arkadaşın... Chris Murray? Çok asil ve düzgün biri."

"Evet, şey, onun büyük bir... baba sapkınlığı var. Ya da ne dersiniz deyin o."

"DDlg?" Ben soruyorum.

"Bu da ne böyle?"

"Baba Dom, küçük kız. Güç alışverişinin başka bir şekli. Farklı bizim uyguladığımızdan."

"Ne diyeceğini bilecek kadar bu işin içinde olduğunu sanmıyorum," diye açıklıyor. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, biz hiçbir şey yapmıyoruz," diye mırıldanarak ekliyor.

"Gerçekten mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum, onu nasıl biraz kızdırabildiğimi seviyorum. "Sanırım şimdilik basit bir Dom ve Sub takası oynuyoruz, bu da daha fazlasına yol açacak. Darbe oyunu ve esaret yaptık, bu da seni çok ıslak bir kız yaptı. Bence bunu seviyorsun, ama kabul etmek zor çünkü sen çok güçlü bir kadınsın ve hala birinin diğerini iptal ettiğine inanıyorsun."

Bana katılıyormuş gibi yaparak başını sallıyor. "Görüyorsun, sanırım olan şu ki, seni sevdiğim için küçük oyunlarına müsamaha gösteriyorum," diye doğal bir şekilde söylediği üç kelimeyle kalbim küt küt atıyor, "ve bunu her an geri çekebilirim. O yüzden yerinde olsam kendime karşı çok nazik olurum."

Dudaklarımdan küçük bir kıkırdama kaçıyor. Buna gerçekten inanıyor mu, yoksa bu kadar cahil mi bilmiyorum.

"Rachel ve ben sadistiz, Aşk Böceği. Sen de mazoşistsin. Sadece bununla bile keşfedebileceğimiz çok şey var. Üstelik sen inatçı bir veletsin ve Lik'le ben veletleri terbiye etmeye bayılırız. İnan bana, bununla *çok* eğlenebiliriz. Benimle istediğin kadar dövüşüyormuş gibi yapabilirsin. Sana haddini bildirmekten ve bu oyunundan zevk alacağım."

Bir süre sessiz kalıyor, gözlerini kocaman açıp bana kırıştırtıyor. "Bu... doğru değil," diyor sonunda, sesinin doğru çıkmadığını bilerek en ufak bir inandırıcılığı yok.

Bir kahkaha patlatıyorum. "Acıyı sevdiğini biliyorsun, Aşk Böceği." "Seviyorum ama *mazoşist* değilim. Bu büyük bir kelime."

Kaşlarının arasında oluşan çatıklığı gidermeye kararlı bir şekilde, "Bak, mazoşist olmakta yanlış bir şey yok. Eğer seni tahrik eden buysa. Ve herkesin katı sınırları içinde kaldığı sürece bizimle istediğin her şeyi keşfedebilirsin." Kaşlarını kaldırıyor ve ben devam ediyorum, "Bazen hala kendini keşfettiğini unutuyorum. Bu kendinden emin, güzel dehaya bakıyorum ve kendime hala sana öğretebileceğim şeyler olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum."

Karşı koymak için ağzını açıyor ama ben başının arkasından tutup dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Uzun bir öpücükle onu takip ediyorum ve ağzımın içinde inleyene kadar geri çekilmiyorum.

"Ne zaman çeneni kapatacağını öğrenmek gibi. Bunu sana kesinlikle öğretebilirim."

Göğsüme şakacı bir tokat atıyor ve başını sallıyor. "Sana iyi davrandığım için beni pişman etme."

Üzerimize huzurlu bir sessizlik çöküyor ve zor bir konuyu açmadan önce başını göğsüme yaslamasına izin veriyorum.

"Sen uyurken düşünüyordum," diyorum ona, parmaklarımı saçlarının arasından geçirip sevdiğini bildiğim şekilde kafa derisine masaj yaparak. Kedim Bella'nın görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor ve dudaklarımı sıkıyorum. Lik bunu benim için gerçekten mahvetti.

Rose onaylayan bir ses çıkarıyor, ben de devam ediyorum. "Nate'in olduğu yerden çok uzakta değiliz." Ağabeyinin adı dudaklarımdan dökülür dökülmez geriliyor. Yıllar boyunca pek kolay bir ilişkileri olmadı ama onu sevdiğini biliyorum. "Onu görmek istiyor musun?" diye soruyorum.

Ona ne olduğu hakkında pek bir şey bildiğini sanmıyorum. Jake onu ziyaret etmiyor, hâlâ çok kızgın ve Rose da muhtemelen nereye gideceğini bilemez.

"Ne kadar uzakta?" diye soruyor. "Yaklaşık bir

saatlik yol."

Doğrulup bana bakıyor ve tereddüt etmeden başını sallıyor. "Evet... evet, tabii ki onu görmek istiyorum."

"Tamam. Duştan sonra seni götüreceğim. Yolda sana kahvaltı alırsın. Öğle ve akşam yemeklerini atladın."

Gözlerini deviriyor ve ayrılmadan önce ona bir ders vermek için beni çaresiz bırakıyor.

Hapishanelerden nefret ediyorum. Kapılar açılıp kapanırken çıkan zil sesinden. Parmaklıkların yapışan metali. Ziyaretçilere içerideki insanlar kadar suçluymuşuz gibi bakan gardiyanlar. Her zaman hatırladığımdan çok daha yoğun ve gürültülüdür. Kalabalık yerlerden *nefret* ederim.

Huzur ve sessizliği severim ve huzurlu kulübemi ve evimi anında özlerim.

Kedi.

Aynı zamanda dikkatsiz davranırsam sonumun nereye varabileceğine dair önemli bir hatırlatma.

ve odağımı kaybediyorum. Sanırım gardiyanlar bana içerideki insanlar kadar suçluymuşum gibi bakmakta haklılar. Aslında, muhtemelen bazılarından daha suçluyum.

Rose ve ben ziyaretçi masasında oturmuş bekliyorduk. Elleri kalçalarını sıkıca tutuyor, dizlerinin hemen üstünde. Uzun saniyeler boyunca bastırıyor ve bırakıyor. Onun endişe belirtisini biraz fazla biliyorum. Hemen ardından kendi kendine mırıldandığı listeler geliyor. Görünüşe göre bugün eyaletler ve bazı tarihlerle ilgili bir şeyler seçmiş.

"Delaware 1787, Pennsylvania 1787, New Jersey 1787, Georgia 1788, Connecticut 1788..." Dudakları kıpırdıyor ama ses zar zor duyuluyor. Bunun sadece kafasının içinde olup bitmediğini bildiğini sanmıyorum.

"Ne oldu?" Aklını başka bir şeyle meşgul etmek için sözünü kestim.

Nate'i bu kadar uzun süre sonra görmenin verdiği endişeyi anlayabiliyorum. İlişkileri en iyi ihtimalle kırıldı. Onu vurdu.

Nate Bianco'yu hapse atınca ilişkilerini düzeltmişler. Şu anda bulunduğumuz yerle aynı. O zaman aklıma geldi. Nate'i göreceği için endişeli değil. Bianco'nun onu görebileceğinden endişeli.

"İzole bir tesiste," diye onu rahatlatıyorum. "Onun için endişelenmene gerek yok. Suç ailelerinin reisleri nadiren diğer mahkûmlarla bir araya getirilir ve o da buralarda değil."

Kendi kendine başını salladı, sonra sorumu yanıtlamak için ekledi: "Her eyaletin birliğe katıldığı yıl."

Kaşımı kaldırıyorum. Yalan söylemeye gerek yok, asgari düzeyde eğitim aldım. Babam beni lise birinci sınıfta okuldan aldı ve öldürmeyi bildiğim sürece iki beyin hücrelerini bir araya getirip getiremeyeceğimi umursamadı.

"ABD Anayasası'nı kabul ederek nasıl Birleşik Devletler olduğumuzu biliyor musunuz?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Ondan önce neydi?"

"Koloniler." Rose zekidir ama insanlara bir şeyler anlatmayı pek sevmez. Başkalarını eğitmeyi önemsemiyor. Aslında, bunu yapmamayı tercih ediyor ve "Google'da aratın" diyerek konuşmayı kesiyor.

"Gördüğünüz her şeyi hatırladığınızı biliyorum ama bazen o şeyleri nereden bulduğunuzu merak ediyorum."

Kendi kendine başını sallıyor. "Güzel soru. Tarih dersi mi?" "Hatırlaman gerekmiyor mu?"

Bu onu güldürüyor. "Aslında her şeyi hatırlamadığımı biliyorsun, değil mi? Sadece... çok şey."

Biliyorum, ama bir şekilde onun bir tür süper gücü olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Bu da onun Tanrıça benzeri imajına katkıda bulunuyor.

"Evet, doğum günümü unuttun."

"Hayır, yapmadım," diye karşılık veriyor sanki ona hakaret etmişim gibi. "Asla yapmam. 10 Mayıs."

"Huh." Derin düşüncelere dalmış gibi çenemi ovuşturuyorum. "Komik, çünkü yıllardır bir kart almadım."

Yüksek sesle kıkırdarken koluma yumruk atıyor, sonunda rahatlıyor ve eski tacizcisinin onunla aynı çevrede olduğunu unutuyor. "Sen tam bir aptalsın."

Boynunun arkasından tutarak onu kendime yaklaşıtıyorum ve başının üstüne bir öpücük bırakıyorum. Mükemmel kokusunu derin derin içime çekerek endorfinlerin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Nasıl oluyor da hep aynı etkiyi yaratıyor? Beni rahatlatıp onu o kadar derinden sevmemi sağlıyor ki nerede olduğumu unutuyorum.

"Parmaklıklar ardında olduğum için yaşayan en şanslı piç kurusu sen değil misin?" Nate'in sesi bizi biraz ürkütüyor.

Belli edecek bir şey yok ama yine de Rose'dan itiraf etmek istediğimden daha çabuk ayrılıyorum.

Sandalyemi bile biraz uzaklaşıtıyorum.

Masanın diğer tarafındaki plastik sandalyeye oturuyor ve ellerini masanın üzerine koyuyor. Parmak eklemleri kırılmış, kabuklu kan her yerini kaplamış.

tek bir tanesi. Birini oldukça ciddi bir şekilde dövmüş olmalı. Ancak, dayak yediğini gösterecek görünür bir yarası yok. Hiç şaşırmadım. Nate buradaki adamların çoğundan daha zayıf görünebilir ama kimsenin kıyaslayamayacağı gizli bir gücü var. O ölümcül bir adam, bir MMA dövüşçüsü gibi yapılı ve iki kat daha yetenekli. Ana silahı ise bundan daha basit.

O tam bir psikopat.

"Ne oldu?" Çenemi ellerine doğru uzatarak soruyorum. Dikkatini, bir saniye önce biricik kız kardeşine dokunduğum gerçeğinden uzaklaştırmam gerekiyor.

Nate benim en iyi arkadaşımdan daha fazlası. Onun için her şeyimi feda edebilirim. Aynı boktan koşullarda büyüdük. Birimiz vazgeçmek istediğinde ikimiz de birbirimizin travmalarını taşıdık. Ama asla anlaşılamayacağımız bir konu var. Onu ve kardeşi Jake'i aynı fikirde buluşturan tek bir konu.

Rose'a olan aşkım.

Söz konusu kız tarifsiz bir yüz ifadesiyle ağabeyine bakıyor. Sanırım kısa kesilmiş kumral saçlarıyla zor tanınıyor. Eskiden omuzlarına kadar uzanır, çoğu zaman sıkı bir topuz yapardı. Ayrıca her gün takım elbise giyer, pahalı viskiler içer ve Cosa Nostra'daki en nüfuzlu ailelerden birini yönetmeye yardım ederdi.

Bianco'yu ortadan kaldırdı, onu iktidarda istemeyen adamları öldürdü ve Bianco ailesinin başı olarak hak ettiği yeri aldı. Ama Nate bir megalomanyak ve bu onun en büyük kusurlarından biri. İkarus'un kitabından bir sayfa aldı ve güneşe çok yakın uçtu.

Şimdi burada.

Rose sonunda, "Kısa kesimi sevdim," diyor.

Ben sandalyemde dimdik oturmuş, Rose'a onun önünde dokunarak ölüm fermanımı imzalamamışım gibi davranmak için elimden geleni yaparken, o koltuğuna çökmüş, sanki onu geçen hafta görmüş gibi konuşuyor. "Turuncu senin rengin değil ama."

Nate kıkırdıyor. Seğiriyor ve bunun Rose'u kollarına almak için can attığından kaynaklandığını biliyorum. Geleceğimizi bilmiyordu. Onun geri döndüğünü bile bilmiyordu.

Rose etrafına bakar, bazı insanların kucaklaştığını görür ve tekrar ona döner. Onun aklından geçenleri benim kadar okuyabiliyor.

"En örnek mahkûm ben değilim Ozy," diyor ona, sadece Jake ve kendisinin kullandığı lakabı kullanarak. "Ziyaretçilerime sarılamıyorum. İçeri bir şey sokacağımdan çok korkuyorlar."

"Şok edici," diye yanıtlıyor sadece.

Başını sallıyor. "Nasıl kaçtın?"

Rose omuz silkiyor ve gözleri yana kayıyor, davranışında belli bir utanç var. "Bana bu soruyu sorduğunuzda herkesin ne kadar cesur ve güçlü olduğuma dair çılgın bir hikaye beklediğini biliyorum. Ama hayal kırıklığına hazır olun çünkü kesinlikle onurlu bir şey yapmadım."

"Bianco'dan kaçtığın zamanki gibi mi?"

Başını sallıyor ve sadece kardeşinin yanağında beliren gamzeyi fark edince gülümsüyor. "Evet, aynen öyle. On üç yaşındayken on sekiz yaşımdan daha cesurdum."

"Senin için bu kadar özel olduğuma sevindim," diye kıkırdıyor Nate. "Kalbine nişan alışını deneyimleyebilen tek kişi benim. Peki nasıl?"

"Volkov'larda kaldığım süre boyunca Aaron Williams ile arkadaş oldum." "Jamie'nin kardeşi gibi mi?" diye kontrol etti.

"Bu o. Yelena Volkov gardiyan köpeğine beni öldürtmeye çalıştı. Beni dövdü ve bacağımdan vurdu. Aaron kalışımı kısa kesmem gerektiğini düşündü ve beni oradan çıkarmak için hayatını tehlikeye attı."

Her şeyi o kadar gerçekçi bir tonla anlatıyor ki, olanlarla hiçbir zaman dürüstçe başa çıkamayacağından endişeleniyorum.

"Muhafız bizi takip etti ve bir araba kazası geçirdik. Uyandığımda Silver Falls hastanesindeydim ve Aaron çoktan Kurtlar'a dönmüştü."

Bana döndü. Gözleri Rose'unkilere benziyor ama içlerinde hayat yok. "Volkov kardeşlerin icabına bakıldığını varsayıyorum."

Parmak eklemlerimi çeneme götürerek, söylemek istediğim kelimeleri ya da herhangi bir şey söylemek isteyip istemediğimi düşünmek için zaman ayırıyorum.

"*Beni* kaçırان adamlardan intikam almaktan bahsederken bana hitap et, Nate," diye tersliyor Rose. Onun bu tavrı kardeşini gülümsetiyor ve biliyorum ki o da Rose'un kıvılcımını kaybetmediğine seviniyor.

"Onları öldürmeyi mi planlıyorsun?" Nate ona sorar.

"Neden buradan nasıl çıkacağın konusunda endişelenmiyorsun? Dış dünya seninle ya da sensiz dönmeye devam ediyor, bu yüzden hayatıma müdahale etmeden önce kendine çeki düzen ver."

"Anlaşıldı, Ozy," diye yalan söylüyor. "Şimdi ne yapıyorsun? Hâlâ Duke'a gidebilir misin?"

"Tabii ki hayır. Lakros bursu alıyordum, salak. Bacağımdan vurulduktan sonra üniversite seviyesinde oynayabileceğimi gerçekten düşünüyor musun? On dakika bile zor koşuyorum."

"Zekanızla her yere girebilirsiniz" diye ısrar ediyor.

Elini sallayarak bırakmasını işaret ediyor. "Burada olmamalısın, Nate. Neden hâlâ kimse seni dışarı çıkarmadı?"

Kendi kendine kıkırdıyor. "Eğer Duke'a ve hukuk fakültesine gittiysen, belki bu konuda kendin de çalışabilirsin."

Kadının cevap vermemesi ve bıkkınlık göstermesi adamın devam etmesine neden olur. "Olay yerindeki bir tanık Vladimir Volkov'u öldürenin ben olduğumu söyledi," diye açıklıyor. "Silahın üzerinde parmak izlerim vardı ve organize suçlarla bağlantım var. Benden ne yapmamı istiyorsunuz? Garcia- Diaz bile beni dışarı çıkaramadı. Burayı yeni evim yapabilirim."

"Ah, evet," diye başını salladı Rose. "Stoneview ve çevresindeki tüm suçluları savunan bir avukata sahip olarak kendinize gerçekten büyük bir iyilik yaptınız."

Derin bir nefes alıyor ve iki elini masaya dayayarak kardeşine doğru eğilmek için kendini yeniden ayarlıyor. "İkimiz de biliyoruz ki Volkov Sr'ı öldüren sen değilsin. Benim yerime senin burada çürümene izin verebileceğimi mi sanıyorsun-"

"Kapa çeneni," diye çıkıştım. "Ve gardiyanlar içeri bir şey soktuğunu düşünmeden önce yerine otur." Aynı anda gömleğinin arkasından tutup, sırtı tekrar sandalyeye çarpana kadar çekiyorum.

Rose bana ters ters bakıyor ama yine de dediğimi yapıyor. Hapishane ziyaret odasında bir suçu kabul etmeyeceğini anlamış olmalı. Kendime engel olamadım ama ona sıkı sıkıya emrettim ve ona dokunmaktan kendimi alamadım.

Nate bana bir kaşını kaldırıyor. "Lik nasıl?" diye dikkat çekici bir şekilde soruyor ve herkesin dikkatini sevdiğim adamla tek eşli bir ilişki içinde olduğum gerçeğine çektiğinden emin oluyor.

Ona bir cevap bile vermedim.

"Kimdi o?" Rose konuşmayı geri getiriyor. Buna rağmen kalbim göğsümde acımasızca çarpıyor. Rose'la aramızda olanları Nate'e nasıl anlatacağım? Gözlerinin ortasına bir kurşun yemeden bunu ona nasıl açıklayacağım?

Ondan korkmuyorum, ancak öngörülemezliğini ve rahatsız edemediği insanları öldürme eğilimini görmezden gelmek düpedüz aptallık olur

Anlaştık.

"Tanık mı?" Rose ısrar eder. "Çünkü o gece orada bulunan herkes asla senin aleyhine tanıklık etmez ve gerçeği biliyorlar." Duraksıyor. "Jake değildi, değil mi?"

Nate ona gözlerini devirir. "Jake benimle hiçbir şey yapmak istemiyor, beni hapse atmak bile istemiyor."

"O zaman kim?"

"Bu kadar soru yeter, Ozy," diyor sertçe, azarlayarak büyük kardeşin kim olduğunu yeniden ortaya koyuyor. "Hiç paran var mı?"

Kafası karışmış bir şekilde başını sallıyor. "Git otomattan bana bir Reese's çikolatası al."

Öfkelendi. "Senin için üzüldüğüm için şanslısın."

Ayağa kalkıyor ve odanın diğer tarafına doğru ilerliyor. İkimiz de onun yürüyüşünü izliyor, sabırla kulak misafiri olmamasını bekliyoruz. Nate parmağını kulağının arkasında gezdiriyor, bu da çok yakında söyleyecek bir şeyleri olacağının kanıtı. Artık bizi duyamayacağı kesinleştiğinde, ölümcül bakışlarını bana çeviriyor.

"Yemin ederim Sam. Eğer kız kardeşime dokunursan, buradan çıktığımda öldüreceğim ilk kişi sen olursun."

Dövmeli parmaklarım çene çizgimi sıyırırken, duygusuzca ona bakıyorum. Buna birçok şekilde cevap verebilirim.

Yaptım bile. Bu konuda ne yapacaksın?

Ona aşık olduğumu hep biliyordun, aramıza giremezsin.

Ona dokunuyorum ve buna bayılıyor, bu seni ilgilendirmez.

Umarım asla dışarı çıkmazsın çünkü erkek arkadaşımın yardımıyla onu defalarca boşalttım.

Üzerime atlamasına ve başını belaya sokmasına neden olmayacak bir şeyde karar kıldım. "Kendini tekrar içeri göndermek yazık olur."

Teknik olarak, sözlerim onun suçlamalarını ne doğruluyor ne de yalanlıyor. Ama o anlıyor.

Nefes alış veriş yavaşlıyor ve bir an için uzaklaşsam mı diye düşünüyorum. Ama Nate'in öfkesi söz konusu olduğunda Tibetli rahipleri utandıracak bir kontrolü var. En tetikleyici durumlarda bile sakinliğini koruyabiliyor. Yine de net düşünen hiçbir insan o öfkeliğinde yanında olmak istemez.

Bana gülümsüyor. Bu ürpertici ve beni onun genel hapisane yerine psikiyatri koğuşuna konulması gerektiğini düşünmeye zorluyor.

"Tamam," diyor sonunda. "Yapabiliyorken keyfine bak."

Nabzımın hızlanmasını görmezden gelerek tehdidi kontrol altında tutuyorum. "Nate, ona asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun." Listeme bir yalan daha eklendi. "Ona sadece ihtiyacı olan her şeyi vermek istiyorum. Buna aşkım da dahilse, ona bunu da vereceğim."

Çenesi gerilir ve ellerini kucağına götürür.

"Eğer tulumunun içinde hapishane yapımı bir silah taşıyorsan, başını belaya sokmamanı tavsiye ederim," diyorum ona sakince. Günün sonunda, silahım olsa bile Nate'i her zaman alt edebilirdim. Sadece kimin kazanacağından tam olarak emin değilim.

"Merak etme," diye yanıtlıyor fırtına öncesi deniz sakinliğiyle. "Sabırlı olabilirim."

Çılgınca, karşılığında ona gerçeği söylemeye karar verdim. "Dürüst olmak gerekirse, endişelenmiyorum. Fikrini değiştireceksin."

Başını sallıyor, belli ki beni hayal kırıklığına uğratmış. "Tehlikeli ve aptalca bir oyun oynuyorsun Sam. Hem de kız kardeşimle. Eğer Volkov sözleşmesinde gerçekte neler olduğunu, seni *gerçekten* kimin işe aldığını bilseydi, seni asla affetmezdi. Umarım bunu biliyorsundur."

Biliyorum, ama cevap verme şansım olmadı. Dün konuştuğumuz onca şeyden sonra ona hâlâ sözleşmemle ilgili gerçeği söyleyemedim. Bir noktada söyleyeceğimi biliyorum ama aramızdaki balonu bozmak istemiyorum. Bakışlarım bize doğru yürüyen Rose'a gidiyor ve o da bu konuşmanın bittiğini anlıyor.

"Boktan bir zevkin var," diye homurdanarak sandalyesine geri çöküyor ve Reese's barını masanın diğer tarafına itiyor.

"Bunu senden duymak komik," diye cevap veriyor gözlerini benden ayırmadan. Sözlerinin gerçek anlamını kaçırmıyorum.

Şekeri ona geri itiyor. "Şu sevdiğim hafıza şeyini yap."

"Ah, hadi ama," diye inliyor. "Hapiste olmak sana bana nefret ettiğim şeyleri yaptırma hakkını vermez."

"Lütfen," diye gülümsüyor. "Bunu özledim."

Ona gözlerini devirerek isteksizce Reese's'i alır ve içindikileri okumak için zaman ayırır.

"Tamam," diyor bir dakika sonra, çubuğu ona doğru fırlatarak.

"Hazır mısınız?" Adam çubuğu alıyor ve içindekilere bakıyor.

Rose kısa bir nefes alır ve başlar. "Şeker, Palm Çekirdeği Yağı, Peynir Altı Suyu Tozu, Peynir Altı Suyu Protein Konsantresi, Kalsiyum Kazeinat, Tuz..."

Liste, şekerini oluşturan her şeyi bitirene kadar devam eder.

Nate gülümsüyor, nostalji onun özelliklerini yumuşatıyor ve kalbimi sıkıştırıyor.

"Bu benim favorim." Reese's oyununu mu yoksa Rose's oyununu mu kastettiğinden emin değilim. Bunu öğrenemeyeceğiz.

Hoparlörlerden gelen bir ses ziyaret saatinin sona erdiğini duyuruyor. Etrafımızdaki herkes kucaklaşmaya başlıyor ve hepimiz ayağa kalkar kalkmaz Rose, Nate'e doğru bir adım atıyor.

"Yapamam," diye mırıldanıyor. Elinin tersini burnunun üzerinde gezdiriyor ve gözlerini kaçırıyor, belli ki bu durumdan memnun değil.

Kendini durduruyor, hayal kırıklığı ve üzüntü yüz hatlarını kaplıyor. "Daha iyi bir mahkûm ol," diyor ona sertçe. "Bir dahaki sefere geldiğimde sana sarılmak istiyorum."

"Tabii. Hemen çık buradan."

Rose radyoyu ele geçirmeye çalışırken, "Yine mi bu lanet şarkı?" diye homurdanıyorum. "Değiştir."

Kendi kendine gülüyor ve Spotify'a erişmek için telefonumu alıyor. "Pekâlâ, klasik müzik açayım mı?"

"En iyisi bu, ama bu şarkıdan başka bir şey olduğu sürece benim için sorun yok."

Telefonumda gezinip rastgele bir şarkı açarken sessizleşiyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyor, hâlâ telefona bakarak.

Cevap vermiyorum ama kalbim hızlanıyor. Rose her gün kalpten kalbe konuşmak istemiyor. Rahatlamalı mıyım yoksa rahatlamamalı mıyım emin değilim.

"Biliyorsun..." diye tereddüt ediyor. "Lık'le aranızda nasıl bir sapıklık olduğunu biliyorsun."

"Eğer böyle adlandırmak istiyorsan," diye kıkırdıyorum. Ciddiydi, bu da sersemliğimi hemen yatıştırdı. Dinlediğimi belirtmek için ona bir bakış atıyorum. "Evet, biliyorum. Bu sabah bunun hakkında konuştuk."

"Evet, yaptık... Ciddi miydiniz? Bununla daha fazlasını yapabileceğimizi söylediğinde?"

Acaba bu soruya ne kadar çok evet demek istediğimi hissedebiliyor mu? Onu kendi sapkınlık dünyama çekmek için ne kadar can attığımı. Buna bayılırdı,

Bunu biliyorum. Bunu birçok kez kanıtladı zaten. Ama kendi isteğiyle gitmek istemiyorsa, onu zorlamak bana düşmez. Onu her şekilde seveceğim.

Hala doğru cevabı düşünmeye çalışarak yavaşça başımı sallıyorum. "Ciddiydim, kesinlikle. Ama sonuçta bu senin seçimin."

"Sadece bana göre olup olmadığını bilmiyorum."

Ona bilmiş bir bakış atmak istiyorum. Ona boyun eğdiğinde ne kadar ıslandığını söyleyecek bir şey. Bunu yapmamaya ve bunun yerine dürüst bir konuşma yapmaya karar veriyorum. "Bunu sana söyleten ne?"

"Ben sadece... Güçlü olmayı seviyorum. Karar verici ve lider olmayı seviyorum. İtaatkâr bir kişiliğim yok."

"Sen güçlüsün, Aşk Böceği. Çok sertsin. Sen bir savaş liderisin. Yine de hiçbir şey seni kollarını indirmekten ve zaman zaman kendinle ilgilenilmesine izin vermekten alıkoyamaz."

"Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum," diye karşı çıkıyor.

"Ve bunu bilmiyor muyuz?" Yüzüme yerleştirdiği gülümsemeyi ona göstermek için ona dönüyorum. "Lik, Rach ve benim için işi bu kadar eğlenceli kılan da bu."

"Sizin için değiştiğim için hoşunuza gidiyor."

"Kendimizi özel hissetmemizi sağlıyorsun," diye itiraf ediyorum. "Senden duymak dünyanın en güzel duygusu. Senin gibi güçlü bir kadına yatakta hükmedebilmenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun Rose? Bunu yaptığımda dünya parmaklarımın ucunda oluyor. Özellikle de senin bunu ne kadar sevdiğini gördüğümde."

Ben onun çelişkili duygularını hissedebilsem de o bunu inkar etmiyor.

"Güç alışverişi samimi ve kırılğan bir şeydir," diye açıklıyorum. "Günün sonunda kontrolün sende olduğunu bilmelisin. Ne zaman istersen durdurabilirsin ve biz de seni tatmin etmek için her şeyi yapmaya devam edeceğiz."

Yine sessizliğe gömülüyor ve bir kez olsun tüm konuşmayı yapan ben oluyorum. Duygularımı ifade etme ihtiyacı hissediyorum. "Sana kötü şeyler yapmak istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Onları Lik ve Rachel'la yapmak istiyorum. Başladığımızdan çok daha ileri gitmek istiyorum. Ama sana bir şeyin sözünü verebilirim. Bu ilişkiden ne istersen iste seni desteklemek için buradayım. Seni ilk sıraya koyacağım. Her zaman."

Pencereden dışarı bakıyor, zihni muhtemelen kafasının içinde inatçı savaşlar veriyor. Konuşmadan önce yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor. "Biliyor musun, uzun zamandır tek istediğim buydu. Biri tarafından beni kraliçesi yapacak kadar çok sevmek. Bana tamamen sahip olmalarını."

Ona vermek istediđim tek řeyin bu olduđunu dűřűnmek. Bir tek ben bile deđilim.

"Ama size daha önce de söyledim. Bütün bunları ben yönetiyorum. Özellikle de kendime. Bunu asla unutmanı istemiyorum."

Ona, gardını indirip kalbini bize güvenle verebilecek kadar onu sevdiğimizi söyleyerek fikrimi savunmaya çalışıyorum. Ama kendimi kısa kesiyorum.

Bu onun gardını düşürmesiyle ilgili değil. Bu onun tüm kalbiyle olduğu kişi. O hayatımda sahip olmaktan zevk aldığım en güçlü kadın ve biz kimiz ki onu ait olduğu yerden indirmeye çalışıyoruz? Bir tanrıça ölümlüler uğruna cennetten ayrılmak zorunda kalmamalı. Bir kral aşk için tahtını asla terk etmemeli. Hayır, onun hayatının bir parçası olmamıza izin verdiği için ayaklarına kapanan biz olmalıyız.

Onunla çelişmeyi bıraktığımı anladığında, kendi sözümü kestiğim için ağzım hala açık, bir elini enseme koyuyor ve oradaki gerginliğe masaj yapıyor. Ona bakıyorum ve ona çok yakışan gülümsemesini fark ediyorum.

"Senin de bunu görmene sevindim," diyor bana usulca. "Üçünüz de görüyorsunuz. Ve bunun için her birinize kalbimden bir parça verme kararı alabiliyorum. Hepimiz kimin gerçekten yetkili olduğunu biliyoruz, bu yüzden kapalı kapılar ardında kendimi hepinize vermekte güvende hissediyorum." Derin bir nefes alıyor. "Güç değişimi. Kulağa hoş geliyor."

BDSM maceralarımızı daha da ileri götürmek için bana yeşil ışık yaktığını anladığımda tüm vücudumu kaplayan duyguyu tarif etmek zor bir şey. Fiziksel olarak, tüm vücuduma yayılan bir sıcaklık bu. Karnım karıncalanıyor, göğsüm hafifliyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Zihinsel olarak, daha önce hiç hissetmediğim bir özgürleşme. Rose White bana ona hükmetme hakkını veriyor. Bana, Lik'e ve Rachel'a teslimiyetini sunuyor. Hayatımda bir daha hiçbir şey böyle hissettirmeyecek ve bu anı tüm varlığımla yaşıyorum.

Tabii ki, bunu mahvetmek zorunda.

"Kampa gideceğimizi bilmiyordum," diyor bana alaycı bir şekilde. "Ne?" Mutluluk baloncuğumdan çıkıyorum.

"Pantolonundaki çadırın tek açıklaması bu olmalı."

Tüm bu konuşmadan sertleştiğimi fark etmemiştim. Rose'un verdiği güç insana bunu yaptırıyor. Aletim kot pantolonuma bolca sürtünüyor ve o da yüzümdeki ifadeye kıkırdıyor.

Benimle açıkça dalga geçerken gülümsemekten kaçınmaya çalışarak dudaklarımı sıkıyorum.

"Dayanılmazsınız," diye hayıflanıyorum. "Siz Beyazlarda bir sorun var. Ciddi bir konuşmayı iki dakikadan fazla sürdüremiyorsunuz."

"Bizim için çok zayıfsın Sam," diye alay ediyor.

"Yerinde olsam benimle dalga geçmeyi bırakırdım," diyorum ona ciddi bir şekilde.

Omuz silkiyor ve enseme masaj yapmaya devam ediyor. "Neden beni yapmıyorsun?"

Onun sözleriyle vücudum aydınlanıyor. Bunların en sevdiğim kelimeler olduğunu anladığını bile sanmıyorum. Sonuçlarını umursamadan hafifçe söyledi.

Sessizce, yolun kenarında durana kadar arabayı yavaşlatıyorum. Ormanın kenarında gidiyorduk ve işlek bir yolda olmadığımız için şanslı çünkü bu beni durdurmazdı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor temkinli bir şekilde, boynumu bırakıp koltuğunda doğrulurken.

Kapımı açıyorum ve onun yanına gitmek için zaman ayırıyorum. Kapısını açtığımda tekrar sordu. "Sam, ne halt ediyorsun?"

Ona gülümsüyorum, bir elimi arabanın üst kısmına koyuyorum ve emniyet kemerini açmak için vücudunun üzerinden geçiyorum. Yüzümü ona doğru çevirip dudaklarına fısıldıyorum. "Seni yapıyorum."

Emniyet kemeri çıkar çıkmaz onu kolundan tutup arabadan dışarı sürüklüyorum. Arka kapıyı açıp onu domaltıyorum ve yüz üstü arka koltuğa düşmesini sağlıyorum.

Kendini yukarı itmeye çalışırken hakaret eder gibi inliyor. Bir elimi sırtına koyarak onu aşağıda tutuyorum ve diğer elimle kot pantolonunu çözüyorum. İnce tangasıyla birlikte aşağı çekiyorum, hareketlerini kısıtlamak için dizlerinin etrafında bırakıyorum.

Rose, her bir insanın hayatını elinde tutan devasa bir tanrının kişiliğine sahip. Bu yüzden vücudunu kontrol etmek için asgari gücü harcadığımda onun ne kadar küçük ve yumuşak olduğunu hatırlamak her zaman bir sürpriz oluyor.

"Kıpırdama bebeğim. Benim penis boyutumda birine 'beni yap' dediğinde ne olacağını görmek üzeresin." Kıçına sert bir tokat atıyorum ve dudaklarından şaşkın bir çığlık çıkıyor.

"Arabayla geçen herkes bizi görebilir!"

"Onlara el salladığınızdan emin olun."

Parmaklarımı yarığında gezdiriyorum, çoktan ıslanmış olmasına hiç şaşırıyorum. Cinsel olarak kontrol edilmekten bu kadar tahrik olması bir hediye.

"Derin bir nefes al," diyorum ona. "Bu canını yakacak."

Ağzını açmasına zar zor izin veriyorum, bir şeyler koparmak üzere olduğunu çok iyi biliyorum. Ona tek bir hamlede giriyorum, etrafımda sıkışmasından zevk alıyorum.

"Siktir," diye inliyor nefes nefese. "Siktir..." Nefesini içine çekiyor ve uzun bir of çekiyor.

Kendimi tekrar içeri sokmadan önce bir nefes daha almasına izin vererek geri çekiliyorum. "Acı veriyor mu?"

"Evet" kelimesi zar zor söyleniyor. Acı dolu bir inilti, sikimin etrafında ikiye katlanan ıslaklığa eşlik ediyor.

"Tekrar söyle bebeğim. Vücudun duymadı." Acımasızca içine giriyorum. İnlemeleri, gerginliği ve hâlâ bana karşı koymaya çalışmasıyla birleştiğinde, hak ettiğimden tam olarak emin olmadığım bir cennet tadı veriyor.

Bir elimi sırtının alt kısmında tutuyorum, ona doğru iten kalçalarımın sertliğini ve ona uyguladığım gücü hafifletmek için ovuyorum. Diğer elimle kalçasını tutarak şiddetle vuruyorum. Tırnaklarının koltuğa batışını izliyor ve nefes alışının her geçen dakika daha da düzensizleşmesini dinliyorum. Yanaklarından biri deriye değiyor ve onun çarpık yüz hatlarını görebiliyorum, acı ve zevk güzel bir şehvete karışıyor. Gözleri kapalı, dişleri kan kırmızısı alt dudaklarını ısıyor. Kaşları çatılmış, ben tekrar tekrar iterken yanakları kızarmış, deriye doğru kayıyor ve kendini sabit tutmaya çalışıyor. Ter saç çizgisini kaplıyor ve dişleri alt dudaklarını serbest bıraktığında neredeyse boşalıyorum, ağzı uzun bir inilti çıkarmak için açılıyor.

Uzun saçlarını yumruğuma doluyorum ve başı kalkana kadar çekiyorum. "Yine 'beni yap' mı demek istiyorsun?"

Sertçe itiyorum, beni karşılamak için nasıl gerildiğini hissediyorum. Serviksine vurduğumda çığlık atıyor, ben de hafifçe geri çekilip kalçalarımı döndürmeye başlıyorum ve sihirli noktasına vuruyorum.

"Hayır," diye inliyor. Yolumuza çıkan bir arabanın sesi bize ulaşıyor ve o kıpırdanmaya başlıyor ve benden kaçmaya çalışıyor. "Bizi görecekler," diye panikliyor.

"Beni boşaltsan iyi olur o zaman."

Bana doğru geri itiyor, kalçalarını içime sokuyor ve kendini zevkten titretiyor.

"Kahretsin... Sam," diye inliyor orgazmı artarken. Kaslarının geri kalanı titrerken ve vücudunu tutmak için mücadele ederken nasıl sıkılaştığını hissediyorum. Dizleri bükülüyor ve ben daha sert itiyorum.

Tam araba yanımdan geçerken, yüksek sesli bir inlemeyle patlıyor ve içine boşalırken lanet ediyorum. Tüm vücudum geriliyor ve titriyor, sıcaklık omurgamdan yukarı yayılıyor ve göğsümü sarıyor.

"Seni sikik," diye inliyor koltuğa doğru. Elim hâlâ saçlarında ama rahatladım ve artık çekmiyorum.

Spermimin ondan sızmasını izliyorum ve geri itmeden önce parmaklarımı içine sürüyorum. Artık cinsel yolla bulaşan hastalıklardan arındığımıza emin olduğumuza göre, döllerimin ondan sızmasını izlemekten daha fazla zevk alıyorum.

"Bu, biz eve gidene kadar orada kalacak." Onu planladığımdan daha uzun süre parmaklıyorum, eklemlerimi içine sürüyorum ve çekmeden önce zevke geri dönmesinin tadını çıkarıyorum.

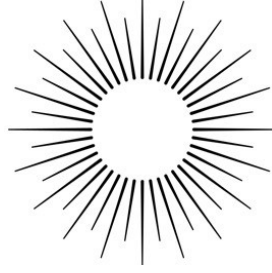
"Bunun ne kadar rahatsız edici olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye yakınıyor.

"Seviyorum. Seni rahatsız bir şekilde kıvranırken izlemek hoşuma gidiyor, Aşk Böceği. İtaat etmediğinde cezalandırılacağını hatırlatıyor."

"İtaat edebileceğimi hiç sanmıyorum," diye sessizce itiraf ediyor. Orgazm sonrası çok daha esnek hale geliyor. Nefesi rahatlamış, gözlerini açık tutmaya çalışırken göz kapakları ağırlaşmış.

"Ve bunun için seni çok seviyoruz," diye gülümsüyorum iç çamaşırını ve kot pantolonunu geri çekerken.

RACHEL

Beni bir de taçla görmelisin - Billie Eilish

Volkov'a 29 gün kaldı.

Televizyondan gelen çığlık sesi yanımdaki Rose'u ürküttü. Eskiden korku filmlerini severdi ve her zaman benimle birlikte izlerdi. Geri döndüğünden beri, eskisinden daha alıngan görünüyor.

Maskeli adamın yan karakterlerden birinin boğazını kestiği ana ses efektleri eşlik ediyor. Bir bıçak darbesi, etin açıldığı ve kanın aktığı o rahatsız edici ıslak, kanlı ses. Ve çığlıklar.

"Tabii ki ölecekti," diye bağıyor Lik patlamış mısır dolu ağzının içinden televizyona. "Kim kendini savunmak için bir lamba seçer ki? Aptal kadın."

Görünüşe göre Lik ve ben ikimiz de korku filmlerini seviyoruz. Platonik ilişkimizde bizi yakınlaştıran bir başka şey daha. Ama o filmleri komik ve aptalca bulduğu ve televizyona bağırmayı sevdiği için izliyor. Ben izliyorum çünkü beni iyi hissettiriyorlar. Kan, içindeki aç şeytanı evcilleştiriyor. Rose'u kestiğimde olduğu gibi, bu da şeytanımı doyuruyor.

Rose'un elini tutup kucağıma koyuyorum. Sam ve Lik'in kamaralarında dev ekranlı bir televizyon odası ve yaklaşık on kişinin sığabileceği büyüklükte bir kanepe var. Hepimizin üzerine uzanabileceği kadar büyük bir kanepe.

Rose bana sarıldı, başını boynuma yasladı, katil bize bakarken bir başka gerilim dolu müzik anı bize ulaştı

Evdeki diğer kızlar için.

"Korkunç bir şey geliyor, biliyorum," diyor bana yaklaşarak. Lik onun yanında bir kolunu beline doluyor.

"Neden bu kadar korkuyorsun?" diye sorar ona. "Nasıl olsa hepsi ölecek."

"Kapa çeneni," diye inliyor Rose boynuma karşı. Nefesinin tenime değmesi kadar küçük bir şeyin, kalbimi dengesiz bir ritme sokan tüylerimi diken diken ettiğinin farkında mı acaba?

Muhtemelen hayır.

Lik'in yanındaki Sam telefonuyla konuşuyor ve filmi hiç takip etmiyor. Bir eli Lik'in ensesine sarılmış ve onu bir stres topu gibi kullanarak masaj yapmaya devam ediyor.

Muhtemelen Jake'le konuşup takip cihazıyla ilgili gelişmeleri soruyordur. Neredeyse üç hafta oldu ve ondan hiçbir haber alamadık. Sam'in umudu her gün biraz daha azalıyor ve bu da onu Volkov kardeşleri bulmak için daha umutsuz, daha öfkeli ve daha pervasız hale getiriyor.

Elleri boş dönen muhbirleri öldürüyor, kendisi için ve kendisiyle birlikte çalışanlara dehşet saçıyordu. Kardeşlerin nerede saklandıklarını bilmediklerini çok iyi bildiği halde, bilgi almak için şehirde bulduğu Kurtlara işkence ediyor. Sanırım onları dışarı çekmeye çalışıyor ama onlardan hiçbir haber alamadık.

O ve Lik ayrıca Aaron Williams'ı yakalamaya çalışıyorlar ama artık Vue Club'a girmelerine izin verilmiyor.

Bir şey Rose'un tekrar sıçramasına neden oluyor ve parmaklarımı avucunun içinde eziyor. Hiçbir şey söylemiyorum, bunu hep birlikte izlediğimiz için çok mutluyum. Neredeyse üç hafta. Üçümüz burada buluşup akşamları birlikte geçirmeyi alışkanlık haline getireli gerçekten bu kadar uzun zaman oldu mu? Rose'u hayatımız buna bağlıymış gibi becerip onu bir tanrıça gibi el üstünde tutmayalı? Conor'ın Beth'lerde olduğunu her gördüğümde, her iş seyahatinde, ailesinin yanında, iş arkadaşlarıyla çalışırken evden gizlice çıktığım bir ay.

babam ya da benim.

Rose ve Lik gün içinde derslere gidiyorlar. Bu süre zarfında Sam bana ya yumruk yumruğa dövüşmeyi ya da silah kullanmayı öğretiyor - doğal olarak bıçaklar benim favorim. Kardeşleri ararken ona yardım etmeye başladım. Sadece benim için çok riskli olmayan şeylerde. Hazır olduğumda daha fazlasını yapabileceğimi söyledi ama şimdilik yaralanmam ya da tutuklanmam gibi beni tehlikeye atmak istemiyor.

Akşamları onlarla birlikte olabiliyorum, sevdiğim gibi onlar için yemek yapıyorum. Sam bana BDSM ile ilgili sırlarını daha fazla gösteriyor ve Domme olmayı öğretiyor. Ve üzerinde çalıştığımız favori oyuncağımız her zaman kullanılmaktan mutluluk duyuyor. Rose teslim olduğunda o kadar güzel ki, bunu tarif etmenin başka bir yolu yok.

Tüm bunların gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Mutluluk zamanın çok hızlı geçmesine neden oluyor. Bunu biliyorum çünkü sıkıntı zamanı tamamen durduruyor. Conor'la birlikteyken böyle hissediyorum.

Sam bana kendimi nasıl savunacağımı öğrettiğinden beri, kendime daha çok güvenen bir yanımın ortaya çıktığını hissediyorum. Conor yumurtlamadığım zamanlarda beni hamile bırakmaya çalışmayı bıraktı ve kombine doğum kontrol hapı kullandığımdan beri asla yumurtlamıyorum. Bana her test yaptırdığında negatif çıkıyor ve bu şeylerin işe yaramadığını mırıldanarak odadan çıkıyor.

"Siktir!" Kızlardan biri daha maskeli katilin elinde can verirken Rose çığlık atıyor. Bana o kadar yakındı ki neredeyse tek vücut olmuştuk. Yüzü şimdi koltuk minderiyile benim aramda, beni itiyor. Artık kesinlikle ekranı göremiyor.

"Bu saçmalık," diye inliyor mindere doğru. Sesi yastıklı kanepeden tarafından yutuluyor. "Neden kadınları öldürmeye giden bir adamı izliyoruz? Gerçek hayatta yeterince yok mu bu?"

Onun sözlerini ve ne kadar doğru olduklarını düşünürken başımı hafifçe eğiyorum. Ama bu yüzden izlemiyorum. Kan banyosuna ihtiyacım var. Her halükarda o haklı. Bir dahaki sefere adamların öldürülmesini izleyeceğim, hepsinin Conor olduğunu hayal etmek beni daha çok tatmin ediyor.

Ellerinden biri göğsümün üzerine geliyor, kendini rahatlatmak istercesine yoğuruyor. Aklıma bir fikir geliyor.

"Buraya gel," diyorum ve onu saklandığı yerden çekip çıkarıyorum. Bana ters ters bakıyor, artık ekranı görebiliyor olmasından hoşlanmıyor.

"Gerçekten korkuyor musun?" Kıkırdıyorum.

"Artık korku filmlerini sevmiyorum," diye mırıldanıyor, karşı koyamadığım bir sevimlilikle kaşlarını çatıyor. "İşte seni bu kadar çok seviyorum."

"Peki," diye gülümsüyorum. "Neden biz bitirene kadar seni meşgul etmiyoruz?"

Lik yanımıza kayıyor, muhtemelen bu fikri çoktan sevmiş. "Dinliyorum," diyor bize.

Sam'in bana öğrettiği gibi net bir şekilde konuşmadan önce elimi Rose'un yanağına koyup onu öpüyorum. "Bizim için dizlerinin üzerine çök."

Güzel gözlerinde heyecan parlarsa da tereddütlü. Onu kedi gibi gösteren badem şekline sahipler: zarif ve vahşi. Ama benim için yumuşadıklarında? Tüm dünyayı dışarıda bırakıyor. Son zamanlarda gözleri sadece üçümüzü görüyor. Eskiden onu dünyayla paylaşmaya nasıl dayanacağımı merak ederdim. İhtiyacı olduğunda beni başkaları için terk etmesine nasıl izin verebilirdim? Ya şimdi? Bu heyecanı Lik ve Sam'le paylaşmamak için kendimi zor tutuyorum. Rose'un kendisini bir bütün olarak hissetmesi için birden fazla kişiye ihtiyacı olabilir ama hepimiz ona istediği her şeyi vermekten mutluluk duyuyoruz.

Bacaklarımı açıyorum, eteğimi hafifçe yukarı çekiyorum ve külotumu indiriyorum. Kimse çıplaklığımı göremiyor ama bu adamların yanında bunu hiç sorun etmemeye başladım. Onlardan cinsel olarak etkilenmiyorum ama birbirimize duyduğumuz sevgi ve güven, hissedeceğim utangaçlığı ortadan kaldırıyor.

İç çamaşırım yere düştüğü anda Rose hareketlendi. Kanepeden kayıyor ve yere diz çöküyor. Çıplak amımı gördüğünde heyecanı şehvete dönüşüyor.

Doğrulup parmaklarımı dağınık saçlarının arasından geçiriyorum ve onu nazikçe aşağı indiriyorum. "Böylece ekrana bakmak zorunda kalmazsın," diye mırıldanıyorum. Dilinin alt dudağını yalamaya başlaması beni ürpertiyor.

Dizlerinin üzerinde nasıl bu kadar güçlü görünebiliyor? Önümde eğilen kendisiyken beni ona karşı bu kadar güçsüz kılmak için ne tür bir büyü uyguluyor?

Onu daha yakına çekiyorum ama tam tersini yapmalıyım. Onu yavaşlatmalıyım çünkü bana dokunmak için çok hevesli. Şimdiden kendini bacaklarımın arasına gömüyor. Dudakları benimle temas ediyor, dikiş yerime nazik öpücükler konduruyor. Bir elini beni ayırmak için kullanıyor ve klitorisime daha fazla öpücük bırakıyor. Dudaklarının dokunuşuyla klitorisimin şişmesine yetecek kadar uzun süre benimle bu şekilde dalga geçiyor. Gittikçe ıslandığımı hissediyorum ve kalçalarım ileri doğru itiliyor.

"Beni kızdırmaya devam et, bebeğim," diye nefes veriyorum. "Bir dahaki sefere seni yatağa bağladığımda neler olacağını gör."

Kıpırdamadan duruyor ve kalçalarını oynatışını izliyorum, muhtemelen Lik, Sam ve benim onu bağlayıp merhametimize bıraktığımız son seferi ne kadar sevdiğini hatırlıyor.

"Şimdi iyi bir sürtük gibi amımı ye."

Dili klitorisimle buluşuyor ve nefesim kesiliyor, başım geriye düşüyor. Bir zevk titremesi bedenimi geçiyor. Tekrar yapıyor, bu sefer giriş yerimden klitorisime kadar. Islaklığım onun tükürüğüyle, aşkım onun

açlığıyla karışıyor. Başımı tekrar yukarı kaldırıyorum ve ekrana tekrar bakıyorum. Hayır

biri öldürölüyor. Kan damlayan bir bıçağın basit görüntüsü.

Damla... Damla...

"Siktir," diye inliyorum Rose içime girdiğinde, dili güçlüydü. Dilini tekrar klitorisime götürüyor ve hareketlerini hızlandırıyor. Kalçalarım ona çarpıyor, yuvarlanıyor ve yer değiştiriyor. Şehvetin evlilik töreninde hareketlerimizi birleştiriyoruz.

Kamera yerdeki kanı yakınlaştırırken gözlerim ekrandan ayrılmıyor. Dudağımı ısıyor, iniltilerimi haykırmamaya çalışıyorum. Rose'un o güzel, yumuşak teninde küçük bir kesik olsa benim için kan kaybederdi. Çarpıcı bir iz bırakabilirdim, altın tenine karşı beyaza dönüşecek bir yara izi.

Lik'in yanımda kıpırdadığını hissediyorum ama gözlerimi ekrandan ayıramıyorum. Parmaklarım saçlarında sıkışıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kelekler karnımın alt kısmını ısıtıyor. Dilinin sonraki birkaç darbesinde beni çözdü. Lik ve Sam'in burada olmasını umursamadan, bu kadar kısa sürmesini umursamadan yüksek sesli bir inlemeyle patlıyorum. Ben tekrar aşağı inerken o beni yavaşça yalamaya devam ediyor. Rahatlama dalgası bana çarpıyor ve tüm vücudum gevşiyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum nefes nefese. Yukarı çıkıyor, yüzü ıslaklığımla parlıyor, gözleri övgü karşısında gururla parlıyor. "Buraya gel," diye yumuşakça emrediyorum.

Yüzü benimkinden birkaç santim uzaklaşana kadar geliyor. Hâlâ dizlerinin üzerinde, ona bakıyorum ve bir sonraki adım için duyduğu hevesin tadını çıkarıyorum.

Başparmağımı çenesine, ağzının köşesine sürüyorum ve dudaklarına götürüp içeri itiyorum. Beni içine alıyor, onaylayan bakışlarım altında yalıyor. Mümkün olduğunca çok parçamı yutmasını sağlayana kadar hareketi tekrarlıyorum. Tekrar yer değiştirerek kalçalarını birbirine sürüyor.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Bir kaşımı kaldırarak soruyorum.

"Kendime dokunabilir miyim?" diye mırıldanıyor, bize sormak zorunda kaldığı için hâlâ utanıyor. Son birkaç haftada bazı kurallar koyduk ve bu da onlardan biri. Buna karşı var gücüyle savaştı ve bu savaşı kaybetmesini izlemek saf bir coşkuydu.

Ona gülümsüyorum. "Hiç sanmıyorum, Doll. Bence önce bu ikisinin icabına bakmalısın."

İkimiz de Sam ve Lik'e dönüyoruz. Aç gözleri Rose'un üzerinde, savunmasız bir avın avcıları.

Grup aktivitelerinde hepimizin ondan bir şeyler talep ettiği ilk zamandan bu yana nasıl değiştiğini görmek büyüleyici. Eskiden gözleri büyürdü,

omurgası dikleşir, vücudu sertleşirdi. 'Buna dayanamıyorum', 'Bir molaya ihtiyacım var' gibi sözler söylerdi. Şimdi heyecanlanıyor, daha fazlası için yalvarıyor, tükenene ve her birimiz tamamen tatmin olana kadar onu kullanmamıza izin veriyor. Sam haklıydı, onu eğitmek, boyun eğmesini sağlamak kolaydı. Tabii ki yatak odasında. Çünkü cinsel olmayan bir duruma girer girmez, gücü ve inatçılığı tekrar ezici hale geliyor. O gerçekten durdurulamaz.

Kot pantolonunun fermuarını ilk açan ve aletini çıkaran Lik oluyor. Zonkluyor, prekum zaten dışarı sızıyor. Rose'u ona doğru yönlendiren bendim. Elim hala saçlarındayken, tam ucuna gelene kadar onu itiyorum ve kendini içeri sokmasına izin veriyorum.

Sam'in sinirli sinirli yazmayı bırakıp telefonu kaldırmasını sağlayacak bir şey bulduğumuza sevindim. Çabucak sikini çıkardı ve Rose'un kafasının Lik'in sikinde aşağı yukarı sallanmasının ritmine uyarak kendini okşamaya başladı. Ona rehberlik etmeye devam ediyorum, sadece arkasına geçip başını daha iyi kavramak için ara veriyorum.

Çok ileri ittiğimde tıkanıyor ve Lik zevkle tıslıyor. "Kahretsin, Prenses." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Bunu tekrar yap."

Rose beni geri itmeye çalışıyor ama ona izin vermiyorum. "Uslu dur," diyorum ona sertçe. "Hepsini al." Onu tekrar aşağı itiyorum, boğulduğunu hissediyorum, onunla o kadar dolu ki.

Onu tekrar yukarı çekiyorum, bu sefer Sam'in üzerine itmeden önce derin bir nefes almasına zar zor izin veriyorum. Lik'ten çok daha iri ama Sam onu oldukça iyi karşılıyor. Ellerini dizlerine götürüyor. Biri Sam'in, diğeri Lik'in. Birbirlerine sıkıca yaslanıyorlar. Sam bir elini Lik'in aletinin etrafına sarıyor ve onu okşamaya başlıyor. Lik inlerken başını geriye atıyor, artık filme odaklanmış değil. Hiçbirimiz değiliz.

Rose'un tırnaklarının kotlarına, kalçalarına battığını görebiliyorum. Sam tüm kontrolünü kaybedip kalçalarını yukarı doğru itmeye başlayana kadar emmeye devam ediyor. Onu geri çekiyorum ve Lik'e geri götürüyorum, ağzından tükürük sızıyor ve hepsinin arasına yayılıyor. Onun emme sesleri yükseliyor, Lik ve Sam'in zevk sesleri de. Onu tekrar Sam'in üzerine koyduğumda, Lik yumuşak bir inilti çıkarıyor ve Sam elini geri getiriyor.

"Yut beni bebeğim," diye emrediyor Sam. Yukarı itiyor ve bir elini benimkinin üzerine koyarak onu aşağı inmeye zorluyor.

Sam Lik'in aleti üzerindeki hareketlerini hızlandırıyor, Lik nefessiz kalana kadar kavrayışını sıkılaştırıyor ve dudaklarından zayıf kelimeler dökülüyor. "Boşalacağım..."

Sam ani bir hareketle Rose'u çeker ve yüzüne boşalır. Rose şoktan nefesi kesilir, boğazı yoğun tükürükle tıkanır. Bir saniye sonra Lik, Sam'in eliyle kontrol ettiği açık ağzının her yerinde patlıyor.

Sam dölünü Lik'inkiyle karıştırarak onun ağzına itiyor. Başparmağını emdiğinden ve hepsini yaladığından emin olur.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye geveledikten sonra tekrar kanepeye yığılıyor. Bir çığlık hepimizi irkilttiğinde herkes nefesini tutmaya çalışıyordu.

Son kız ekranda ölüyor.

"Boktan bir film," diyor Rose hepimize. "Ve şu an çok azgıyım."

"Pekala," Lik onu omuzlarından tutarak kanepeye geri yatırıyor ve sırtını göğsüne yaslıyor. "Artık sana borçluyuz, değil mi?" Bir elini büyük gri tişörtünün altına sokuyor ve tam o anda meme uçlarından biriyle oynamaya başlıyor çünkü kız boğuk bir inilti çıkarıyor.

Ayağa kalkıyorum ve kot pantolonunu çıkarıp kanepenin arkasına atıyorum, ardından iç çamaşırını giyiyorum. Bacaklarını nazikçe ayırıyorum ve dizinden kalçasının tepesine kadar öpüyorum. Titriyor ve bir elini saçma götürüyor. "Ne istiyorsun, Doll?"

"Sen," diye cevaplıyor tereddüt etmeden.

"Ona tam olarak ne istediğini söyle Rose," diye düzeltiyor Sam. "Ne için bu kadar çaresiz olduğunu duymak istiyoruz."

Lik'in eli üstünün altından geçerek diğer göğsünü kavıyor. Tişörtünün eteklerini sonuna kadar yukarı kaldırıyor, böylece başparmağı ve işaret parmağı arasında meme ucunu nasıl yuvarladığını görebiliyoruz.

"I..." Klitorisinin hemen üstüne kondurduğum öpücük kekelemesine neden oluyor. "Rachel'ın beni tatmin etmesini istiyorum."

"Ve daha spesifik bir şey istiyorum." Rose'a kelimelerini kullanmasını emrederken Sam'in sesi sertleşiyor.

Boyun eğdirme ve aşağılamanın bir parçası da tam olarak ne için bu kadar istekli olduğunu sormaktır.

"Ve görgü kurallarını unutma," diye ekliyor Sam.

"Lütfen," diye nefes alıyor. "Lütfen Rachel, amımı yala."

Dudaklarını geçtiği anda ağzım klitorisinin üzerinde. Dişlerimi ona sürüyorum ve vücudunun ihtiyaçla sertleşmesi hissine bayılıyorum. Lik göğüslerinde olmayan eliyle bacağının arkasını kavıyor ve dizi neredeyse göğsüne değene kadar çekiyor. Sam de aynı şeyi diğer bacağıyla yapıyor ve onu tamamen bana gösteriyor.

Sam'in omzuma dokunup her zaman bileğinde taşıdığı meşhur sustalısını bana gösterene kadar biraz daha yer değiştirdiğini hissediyorum. Rose'un korkusu gözleri bıçağa takılır takılmaz hissediliyor.

Lik'in tutuşuna sadece bir an karşı koyuyor, hiçbir yere gitmeyeceğini çok iyi biliyor. Bıçağı itip açıyorum ve karnının alt kısmına bastırıyorum.

"Dikkatli ol," diye tıslıyor daha ben ona dokunmadan. Gergin karnını içeri çekişini izliyorum. Kalbinin teninde nasıl attığını, keskin nesneye karşı nasıl hareket ettiğini zevkle izliyorum.

"Rahatla, Doll. Çok fazla zevk için biraz acı. Söz veriyorum."

Her zaman yaptığım gibi onu kestim - sadece küçük, yüzeysel bir kesik, ancak bir kağıt kesikinden daha büyük. Kanın akması için daha fazlasına ihtiyacım yok. Başparmağımı kesiğe bastırıp kendimi bacaklarının arasına indirirken huzursuzca hevesleniyorum. Dilimin ilk darbesiyle hareketi takip etmeye başlıyor. Kıvranıp inleyene kadar devam ediyorum. Lik'in meme ucunu sertçe kıstırdığı anı tam olarak biliyorum çünkü inlemeye dönüşmesine izin vermeden önce acı içinde tıslıyor. İki parmağımı sırlıslıkla amına götürüyorum ve kolayca içeri kaydırıyorum.

"Tanrım," diye inliyor.

Klitorisinden uzaklaşıyorum, yavaş ama sert hareketlerle içine doğru itiyorum.

Gelmeye yaklaştığında, bıçağı önceki yaranın hemen üzerine getiriyorum. Parmaklarımı sıkmaya başladığında kesiyorum.

"Rach," diye haykırıyor mutluluk dolu bir acıyla.

Rose acıya *bayılır*. Onu daha çok ıslatan bir şey yok. Hiçbir şey onu daha fazla boşaltamaz. Derisini üçüncü kez delip parmaklarımı içinde kıvırdığımda, tüm akıl sağlığını yitirmesine neden olan bir orgazmla patlıyor.

Acıya bağımlı hale gelme şekli korkunç bir hikaye. Ama bunu tersine çevirmeyi başardık, hepimiz kendimiz için bir şeyler bulduk. Özellikle de o. Travmatik geçmişiyle bu şekilde savaşıyor. Onu kullandı ve kendine mal etti.

"Bu gerçekten çok saçma!" Ben kurulanırken Rose beni tersliyor.

Çocuklar alt kattaki masayı toplarken biz de üst kattaki banyoda duş almayı yeni bitirdik. Herkese öğle yemeği için dana ragu tagliatelle yaptım,

ve ben eve gitmem gerektiğini söyleyene kadar her şey yolunda gidiyordu. İşte o zaman Rose somurtmaya başladı.

Birlikte duş alırken beni kalmaya ikna etmeye çalıştı. Reddedişim onun içindeki kaltağı ortaya çıkardı. Conor'a her zamankinden farklı kokmayayım diye evimden duş jeli ve şampuan getirdiğimi görünce de çirkin kıskançlığı ortaya çıktı.

"Rose, seni dinlemiyorum bile. Nefesini boşa harcama," diye karşı koyuyorum çantamdan temiz iç çamaşırı çıkarırken.

"Günüşüğü," diye homurdanıyor. "*Git buradan. Onu.*" Onu görmezden geliyorum, ev kadını kıyafetimi giyiyorum. Conor'ın onayladığı türden.

"Bu gece ne yapıyorsun?" Saptırıyorum. Bu bana saati kontrol etmem gerektiğini hatırlattı. Akşam 6:30.

"Luke, Chris ve Jake Stoneview'deler. Yatıya kalıyoruz ve sen de katılmalısın."

Zar zor dinliyorum, uygulamamı kontrol ediyorum. Conor hâlâ Beth'lerde. Genelde Cuma günleri akşam 9:30 gibi onun evinden döner. Onu mutfakta yarım yamalak bir yemekle karşılıyorum ve bana pokerden önce arkadaşının evinde yediğini söylüyor. Cuma günlerini seviyorum çünkü Beth'i yeterince becerdi, bana dokunmaya bile çalışmıyor.

Sam'in tişörtlerinden birini giyiyor ve tekrar bana dönmeden önce onu yüzüne bastırıp kokusunu içine çekişini kaçırmıyorum.

"Yani bu bir evet mi?" diye

soruyor. "Ne?"

"Benimle Chris'in evine mi geliyorsun?"

"Hayır, kesinlikle olmaz. Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben de seninle geleceğim," diye ısrar ediyor. "Sam ve Lik'e de gelmelerini söyleyeceğim. Sen de tepkisinden korkmadan onu terk edebilirsin."

İçimde öfke kaynıyor. Her zaman en iyi fikirlerin kendisinde olduğunu düşünür, değil mi? Sadece onun olmadığını anlamıyor. Çoğunlukla, evet. Ama bir de uğraşmam gereken ailem var. Beni ona geri itme şekilleri. Benim ve onun babasının şirketleri için yaptıkları anlaşmalar. Biri ulusal bir süpermarket zincirinin sahibi. Diğeri de taze gıda tedarikçisi. Nasıl? Lanet olsun. Sıkıcı. Ve onların işlerinin devam etmesi için benim hayatım tehlikeye atılıyor.

Günlük kıyafetlerimi çantama koymaya başladığımda bileğimi tutuyor. "Rose," diye çıkışıyorum. "Kes şunu hemen."

"Ona geri dönmeni izlemekten bıktım," diye tıslıyor bana. "Ben bu işin yürümesi için fedakârlıklar yaptım. Senin de aynısını yapmanı istiyorum."

Alaycı bir kahkaha atıyorum, ama bu tutuşunu bırakması için yeterli olmuyor. "Ne fedakârlığı? Gururundan mı? İyi bir sürtük gibi bizim için her diz çöktüğünde bunu yutmak çok zor olduğu için mi?"

Çenesinin gerilmesi ve gözlerinin kararması, yatak odasının dışında itaatkâr olmaktan çok uzak olduğunu hatırlatıyor. Hızlı bir hareketle beni yüzüstü duvara yasladı, bir eli elbisemin altına girdi ve pamuklu külotumun üzerinden amımı avuçladı.

"Bunu tekrarlamak ister misin?" diye karanlık bir şekilde tehdit ediyor. "Conor'ı aklından çıkarayım mı? Ona ıslak ve rahatsız bir şekilde geri dönmeden önce seni benimle sarhoş edeyim mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum, beni bu kadar kolay hareket ettirmesinden utanıyorum. Sam'le antrenman yapmanın işe yarayacağını düşünmüştüm ama onun geldiğini bile görmedim.

Ağzı gelip boynumu öpüyor ve ben onun dokunuşu altında zevkle kıvranıyorum. "Ben de fedakârlık yapıyorum," diyorum ona. "Siz içinüzle her birlikte olduğumda, onun öğrenmesi riskini alıyorum."

"Keşke onu öldürmeme izin verseydin. O zaman ne yapacak?"

"Lütfen, bırak gideyim," diyorum, istediğim son şey bu olsa da. "O geri gelmeden önce evde olmalıyım."

"Mmm, seni duyuyorum." Ağzını boynuma dayıyor ve bir parmağını kolayca içime sokabileceği kadar ıslanana kadar klitorisimle oynamaya devam ediyor. "Seni bir süredir sikmedim. Yani, *doğru düzgün. Sikmek. Seni.*"

Bir parmağını daha sokarken, "Şimdi sırası değil," diye soluyorum. "Hayır mı?"

Yapmaması gerektiği konusunda ısrar etmek için bir kelime daha söylemeye çalıştığımda kısa bir inilti çıkıyor.

"Bunu duyamadım," diye kıkırdıyor tenime karşı.

"Rose-"

"Kıçını dışarı it."

Göğsümü duvara dayayıp kıkırmı ona doğru iterken bile bedenimi kontrol edemiyorum.

"Aferin kızıma." Tenime karşı gülümsediğini hissedebiliyorum. Sonra dişleri boynumu ısırıldı.

"İz yok!" Yüksek sesle inliyorum.

"Biliyorum," diye hırılıyor tenime karşı. "Sikişmeni riske atmak istemeyiz. Nişanlını. Bulma. Dışarı." Her kelimesi parmaklarının bir pompasıyla noktalanıyor.

Parmaklarını kıvırıyor, parmak eklemlerini g noktama sürüyor ve dizlerimin büküldüğünü hissediyorum.

"Ben c-c-" yapacağım.

"Gel," diye fısıldıyor kulağıma usulca.

Orgazmın beni ele geçirmesine izin veriyorum ve kendimi ona sürterken duvara karşı çılgılık atıyorum. Kalçalarım, o yavaşlayıp yavaşça içimden çıkana kadar onun hareketlerini takip ediyor. O zaman bile, hala içimde akan zevkten seğirdiğimi hissediyorum.

Beni isteksizce bırakıyor ama gözlerindeki kızgınlığı görebiliyorum. Benim için değil, bunu biliyorum.

"Rose..." Nefesimi tutuyorum, nefes alış verişimin yavaşlamasına izin veriyorum ve elbisemi yeniden düzenliyorum. "Elimden geldiğince çabuk ondan ayrılacağım. Önce ailemle konuşmak, onunla ne kadar mutsuz olduğumu anlatmak istiyorum. Babam iş seyahati üstüne iş seyahatinde. Döner dönmez onlara bu konudan bahsedeceğim. Sanırım..."

Bana yaklaşıyor, iki avucunu da yanaklarıma götürüyor ve parmaklarının uçlarının saçlarımin arasından geçmesine izin veriyor.

"Ne?" diye beni dürtüyor, bana bakıyor ve başımı çekerek ona bakmamı sağlıyor.

"Sanırım onlara açılacağım."

Gözleri saf bir sevinçle aydınlanmadan önce ağzı açık kalıyor. Beni öpüyor, bu sevinci benimle paylaşıyor. Dilinin benimkine her vuruşunda sevgisi bana geçiyor.

Uzaklaştığında doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Orada olacağım, Sunshine. Onlara söylediğinde, hemen dışarıda seni bekliyor olacağım. Ya da içeride yanında. Beni nerede istersen, ne derlerse desinler seni desteklemeye hazır olacağım."

Başımı sallıyorum, başım hâlâ ellerinin arasında. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Benim sevdiğim kadar değil," diye karşılık veriyor.

Evime girmeden önce Sam'in arabasının uzaklaşmasını izliyorum. Sikişmekten, yemek yapmaktan ve mutluluktan bitkin düşmüştüm. Ceketimi kapının yanındaki askıya atıyorum. Kapıyı açma zahmetine girmeden doğruca oturma odasına yürüyorum.

Koridorun ışıkları yanıyor, çantamı yere bırakıyorum. Karanlık odamıza giriyorum ama düğmeye uzanamadan kanepenin yanındaki küçük lambanın ışığı yanıyor.

Korkuyla sığıyorum, o kadar geriye çekiliyorum ki sırtım kapının pervazına çarpıyor. "İyi akşamlar, bebeğim."

Conor koltukta oturuyor. Sözleri donmuş, beni iliklerime kadar ürpertiyor. Bu düşük ışıktaki yüzü korkunç görünüyor. Gölgeler ve sıcak turuncu ışıkla kaplanmış, kaşlarını çatmış bana bakıyor, şiddetli bir bakışla beni suçluyor.

Düşüncelerim zihnimde bir tanesini kavrayamayacak kadar hızlı akıyor.

Uygulamayı kontrol ettim, hâlâ Beth'in evinde

olduğunu söylüyor. Nasıl görünüyorum? Suçlu mu?

Yüzünüze neşeli bir gülümseme yerleştirin!

Sam'deki duştan sonra saçım hala ıslak mı?

Neden karanlıkta saklanıyordun? Ne biliyordun?

Artık düşünemiyorum. Kalbim göğüs kafesime karşı çok hızlı, çok sert atıyor. O kadar ki ince elbisemin hareket ettiğinden, ritme göre titrediğinden korkuyorum.

Bir şeylerden suçlu olduğum bu kadar açıkken kendimi toparlamam çok uzun sürüyor. Ama denemek zorundayım. Denemek zorundayım.

"Conor, tatlım," diye gülümsüyorum. "Eve erken geldin. Neden karanlıkta oturuyorsun, aptal?"

Bu çok fazla sevimli isim, seni aptal!

"Neredeydin?" diye soruyor yine o soğuk sesiyle.

"Annemle yemek yiyordum," diye yalan söyledim. Nasıl bu kadar kolay oldu? Hayatta kalma içgüdüğü belki de. "Telefonun yanında mı? Yirmi dakika kadar önce seni aramaya çalıştım ama açmadın."

"Arkadaşımdan evinde unuttum. Poker oynamaya gitmiştim."

Telefonunu Beth'in evinde bırakmış. Bu yüzden uygulama hala orada olduğunu söylüyordu. Ne zamandır burada? Karanlıkta beni mi bekliyordu? Ne kadar zamandır gittiğimi söyleyebilirim?

Telefonunu geri aldığı anda onu hiç aramadığımı anlayacak. Akla yatmayan çok şey var ve bir şeyden eminim: Yarın Sam, Rose ve Lik'e daha dikkatli olmamız gerektiğini söylemeliyim.

"Maç nasıldı?" Ona doğru ilerlerken parlak bir şekilde soruyorum. Gelişigüzel yaklaşıyorum ama bir şey beni olduğum yerde durduruyor.

Sağ elinde bir bardak viski var. Sol elinde de benim doğum kontrol haplarım.

Ona bakıyorum, bedenim kontrolüm dışında titremeye başlıyor. Ensemde soğuk ter damlaları oluşuyor ve yavaşça sırtımdan aşağıya doğru iniyor.

"Neden hap alıyorsun Rachel?" diye soruyor. Kulaklarımdaki çınlamaya eşlik eden sözleri yavaşça bana ulaşıyor.

"Bilmiyorum." Ona kuru bir kıkırdama olarak çıkan küçük bir kahkaha atmaya çalışıyorum. "Onlar benim değil."

"Gerçekten mi?" Yavaşça ayağa kalktı. "Çünkü onları üst kattaki banyomuzda buldum."

Bu imkansız, onları her zaman çantamda taşıyım.

Aman Tanrım. Sevdiğim insanları görmek için kabine erken gitme telaşındaydım. Hapımı yukarı çıkardım ve... çantama geri koymayı unutmuş olmalıyım.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Kendime nasıl böyle ihanet edebildim?

Yürüyüşü yavaş, gözleri içinde sakladığı şiddetle parlıyor. Bana vuracak, biliyorum. O yaklaşırken geri adım atıyorum. "Conor," diye sesleniyorum zayıf, titreyen bir sesle. Korku beni boğuyor ve beni öyle sıkı tutuyor ki nefes alamıyorum. "Bunlar benim değil," diye mırıldanıyorum, endişe dilimi uyuşturuyor.

Bana gülümsüyor.

Kötülük. Saf kötülük, işte o.

Bir yere gitmemem için elini omzuma koyarken, "Bebeğim, lütfen," diye yalvarıyorum. "Seni seviyorum." Artık gerçekten konuşamıyorum, bir hıçkırık boğazımı daraltıyor.

"Sen bir yalancısın, Rachel."

Her zaman yaptığı gibi sert bir tokat bekliyorum. Saflığım yüzünden göremedim. Sağ eli bana doğru geliyor. Viski bardağı yüzüme çarpıp beni kesene ve hareketin gücü beni aynı anda yere itene kadar anlamıyorum.

Görüşüm bulanıklaşıyor, yüzümden kan damlıyor.

Burada ve şimdi, açıkça görüyorum.

Bu gece öleceğimi.

GÜL

TERAPİ! - Lauren Sanderson

Luke Jack Daniel's şişesini masaya koyarken büyük bir gürültü kopuyor.

"Kesinlikle olmaz," diyor Chris hepimize, sesi alçak ve
İçinde sadece bir parça ayartma var.

Jake ve ben gülme krizine giriyoruz ama Chris bana kaşlarını çatıyor.

"En son bir araya geldiğimizde ve Jack'i fazla kaçırdığımızda neler
olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Kot gömleğinin kolunu kıvrarak ona son sınıfta yaptırdığım berbat,
çarpık dövmeyle gösteriyor. Çok içmiştik ama dostluk ve mutluluk
sarhoşuyduk. Ve evet, sanırım viskiyle de. Şimdi hepimiz bu korkunç
dövmeyle paylaşıyoruz. Chris ve ben ön kollarımızda. Jake'in omzunda, ve
Luke...

Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi, Luke giydiği gri
eşofman altını indirerek poposundaki Jack Daniel's şişesi dövmesini
gösteriyor.

"Hadi ama," diye gülüyorum. "Dövme tabancasından uzak duracağım,
söz veriyorum."

Chris, "Belki de hepinize göz kulak olmalıyım," diye mırıldanıyor.

"Harvard'dan önce sıkıcı mıydın yoksa orada mı oldu
hatırlayamıyorum," diye araya giriyor Luke. "Artık birbirimizi hiç
görmüyoruz, böyle yapma."

Jake onu ikna etmeye bile çalışmıyor. Çoktan Jack şişesini açmış ve dört bardak doldurmuştur.

Chris'in uzun zaman önce rahatladığımız ve sarhoş olduğumuz bir yere dönüştürdüğü bodrum katında kalıyoruz.

"Zaten sadece bir şişemiz var," diye devam ediyor Luke. "O yüzden bitene kadar tadını çıkarabilirsin."

"Silahla ateş etmek yok. Burayı mahvetmek yok." Son sözleri için bana döndü. "Dövme yok."

Haç işareti yaparken gülümsüyorum ve "Kalbim çarpıyor" diyorum.

Jake kadehini tokuşturmadan bize "Şeref," diyor. O içkisini yudumluyor, Luke ve ben de onu takip ediyoruz.

"Her neyse," diye mırıldanıyor Chris kendi bardağını yudumlamadan önce.

İki farklı kanepeye yayılmışız, arka planda müzik çalıyor, kardeşim bana döndüğünde. Daha ağzını açmadan hoşuma gitmeyecek bir şey soracağını anlayabiliyorum.

"Ee," dizimi sıkıyor ve sallıyor. "Rach nasıl?"

Başımı arkaya atarak bir kahkaha attım. Başımı kaldırdığımda hepsi bana dikkatle bakıyordu. Son zamanlarda ne haltlar karıştırdığımı açıklamamı bekliyorlardı.

"Sizler iyi dedikodulara bayılıyorsunuz, değil mi?"

Chris omuz silkiyor. O bir arkadaştan daha fazlası. Üç yıl boyunca üvey kardeşim olduğu için onu hep öyle göreceğim. "Sadece kendini bir felakete hazırlamadığından emin olmak istiyorum," diyor bana.

"Hayat çok sıkıcı. Felaketler eğlencelidir."

Luke hepimize biraz daha viski doldururken ekledi: "Zaten yeterince felaket yaşadınız. Bunlara yenilerini eklemeye gerek yok."

"Hadi ama," diye ekliyor Jake. "Bize flört hünelerini anlatmaktan hiç çekinmedin."

"Rachel iyi," diye cevap veriyorum. "Sam de öyle mi?" Chris ekliyor.

"Peki ya erkek arkadaş Lik?" Luke ısrar ediyor.

Gözlerimi devirip ikiz kardeşime dönüyorum. "Onlara hepimizin senin dairene geldiğimizi söyledin, değil mi?"

Kendi kendine gülüyor. "Bunun bir sır olduğunu bilmiyordum."

Luke neyin peşinde olduğumu zaten biliyor, ama herkesten önce ona söylediğimi söylemeyecek kadar nazik.

"Evet, o adamlar hakkında konuşmamı istiyorsan bir içkiye daha ihtiyacım olacak," diye itiraf ediyorum.

Ve Luke bir sonraki saniyede içkiyi elime tutuşturdu.

Aslında gevşediğimi hissetmem için üç gün daha geçmesi gerekiyor.

"Siz hiç dörtlü yaptınız mı?" Yüksek sesle merak ediyorum. Çocuklar kimin Instagram'ına bakıyorlarsa bakmayı bırakıp bana bakıyorlar.

"Yok artık," diye kıkırdar Chris. "Yapmadın."

"Lütfen Ozy," diye homurdanıyor Jake burnunun kenarını sıkarken. "Bana aslında hepsiyle çıkmadığını söyle."

"Ne flört sayılır?" Masum numarası yaparak soruyorum.

"Başka şekilde ifade edeyim," diyor Chris. Bir bardak viski daha içiyor ve kendi kendine 'buna ihtiyacım olacak' diye mırıldanıyor. Sonra tekrar bana döndü. "Hepsini beceriyor musun?"

"Aynı zamanda," diye bastırıyor Luke, Rachel'in nişanından önce ona söylediğimden beri öyle olduğumu gayet iyi biliyor.

Sessizliğim onlara her şeyi anlatıyor. Ve muhtemelen yüzüme yerleşen gülümsemeyi de. Alkol cildimi uyuşturuyor ve kaslarımı zayıflatıyor. Tepkilerimi kontrol etmek zor.

"Seni lanet olası kraliçe," diye bağılıyor Luke ayağa fırlarken. Beşlik çakmasına kayıtsız kalamıyorum ve büyük bir sevinçle ona katılıyorum. "Sen yenilmezsin."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye kıkırdarken hepsine abartılı bir selam veriyorum.

"Ozy, lanet olsun hayır!" Jake itiraz ediyor. "Sam pisliğin teki. O Nate'in en iyi arkadaşı!"

Her şeyden nefret ediyormuş gibi görünmek istiyor ama Sam'den eskisi kadar nefret etmediğini görebiliyorum. Muhtemelen onun evinde yaptıkları bire bir görüşmeden beri.

Hepimize birer içki daha dolduruyorum ve üzerimdeki kazağı çıkarıyorum. Hepimiz hevesle bir bardak daha içiyoruz. Oda heyecanla uğulduyor, müzik yüksek sesle çalıyor ama şarkı sözlerinin hiçbirisi artık bana bir anlam ifade etmiyor. Ekranda bir müzik videosu oynuyor ama ben takip edemiyorum. Çocuklar üçlü mü yoksa dörtlü mü olmayı tercih edeceklerini tartışıyorlar ve ben onlara aptalca gülümsüyorum.

"Siz eskiden hep birlikte üçlü yapardınız." Luke, Jake ve Chris'i işaret ediyor. "Sexcapades." Onlara lisedeki eğlencelerini hatırlatırken kaşlarını oynatıyor.

"Evet, o Jamie'den önceydi," diye karşılık veriyor Jake.

"Hadi ama," diye kıkırdar Chris. "Ya Jamie sana sorarsa?"

Jake bardağını masaya kırılabilir kadar sert koyduğunda gülüyorum.

"Jamie'yi asla paylaşamam. Sözlerimi bir kenara not edin, eğer böyle bir şey önerirse onu tecrit ederim. Dairenden bir daha asla çıkamaz."

"Peki ya sen, Chris?" diye sordum. "Şu yeni kızının adı neydi?"

"Megan," diyor bana pek de hevesli olmadan. "Sadece üç aydır çıkıyoruz. Eğer ilişkiyi başlatmak istiyorsa, bunu başka biriyle yapmasını söylerim."

"Kahretsin," diye mırıldandı Jake. "Gerçek aşk gibi görünüyor."

"O iyi," diyor Chris ağzını bükerken. "O muhteşem ve harika bir sikiş."

"Başka ne isteyebilirsin ki?" diye alay ediyorum onunla. "Biraz kaltak olmasına rağmen," diye itiraf ediyor.

Ve hepimiz bunu bilmiyor muyuz? Onunla Jamie'nin doğum gününde, yılbaşı gecesi tanıştık ve hiç anlaşılamadık. Chris *kötü kız* tipinden nefret eder - Stoneview Prep'in koridorlarını dolduran türden - bu yüzden neden hala Megan'la birlikte olduğunu anlamıyoruz.

"Neden en başta onunla çıkmaya başladın ki?" İnledim.

"Bilmiyorum! Bir arkadaşım bizi tanıştırdı ve ben de zil zurna sarhoştum. Harika bir gece geçirdik ve harika seks yaptık. Ancak daha sonra onun insanlara bok gibi davranan ve bununla kafayı bulan korkunç bir insan olduğunu anladım."

"Dostum, ondan ayrıl," diyor Jake ben daha söyleyemedim.

"Evet, denedim ama ne kadar özgüvensiz hissettiğini ve bu yüzden bu kadar korkunç olduğunu anlattı. Bunu yapacak kadar yürekli değildim. Ve o her zaman kötü değil. Birlikte olduğumuzda iyi olabiliyor."

"Ona acıyor gibisin ve bu sadece dramaya yol açacak," diye başını sallıyor Luke. "Güven bana, ben de o yollardan geçtim."

"Evet, ben de öyle," diye ekliyor Jake ve hepimiz onun son sınıftaki eski sevgiliyle yaşadığı dramı çok iyi biliyoruz.

"Her neyse," diyor Chris içkisini yudumlarken, "dörtlü bir ilişki nasıl yürür? Rachel'ın lezbiyen olduğunu sanıyordum," diye konuyu saptırıyor.

"Rachel cinsel kimliğini yeni yeni tanımlıyor. Evet, lezbiyen olduğunu düşünüyor çünkü hiç bir erkekle yatmadı ve Lik ve Sam ile yatmak istemiyor."

Conor'dan bahsetmiyorum. Onlara -tam olarak ne olduğunu belirtmeden- affedilemez şeyler yaptığını ve onu bitirmeye hazır olduğumu söyledim. Rachel ve benim için o ve Conor seks sayılmaz. Tecavüz asla seksten sayılmaz.

Hepsi hala benden bir açıklama bekliyor ve ben devam ederken kıkırdıyorum. "Tamam, kesinlikle sık sevmiyor. Şaşırtıcı gelebilir ama tüm ilişkiler bununla ilgili değildir, dostlarım."

Hepsi bana bakıyor, belli ki daha fazlasını bekliyorlar. Başımı sallıyorum. "Birini seksten başka şeyler için de sevmek mümkün. Ve sanırım o, Lik ve Sam arasında olan da bu."

"Söyleyecek sözüm yok," diyor Luke bana. "Sanırım senin için bir kişi asla yeterli olmadığına göre, üç kişi yeterli olmalı."

"Bu öyle bir şey değil."

Başımın arkaya düşmesine izin verdim. Ağır, alkol düşüncelerimi bulandırıyor. Tavana gülümsüyorum, Sam, Lik ve Rach'ın düşünceleri zihnimi dolduruyor. Üçünü de nasıl sevebilirim? Lik'i bile. Ona aniden aşık oldum, sanki kalbime yıldırım düşmüş gibi. İlk görüşte aşk değildi, daha çok ilk sevişmede aşktı.

"Açıklaması zor," diyorum yüksek sesle, ama kendimle mi yoksa onlarla mı konuştuğumdan emin değilim. "Sadece gerçekten iyi hissettirdiğini biliyorum." Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bir saniyeliğine, çok farklı ama çok dolu sevdiğim üç insanla birlikteyim.

"Bundan daha fazlasını bilmek istemiyorum, lütfen," diye kıkırdıyor Jake.

Böylece, günümüze geri dönüyorum. Her zaman yanımda olan en iyi arkadaşlarıma ve şimdi onlara çılgın ilişkimden bahsettiğim için yine yanımdalar. Dünya için çılgınca belki ama dördümüz için mükemmel.

Bir çift esrar, kahkaha ve aşk. Aklımızı kaçırmamız için bir saat daha geçmesi gerekiyor.

Luke ve Jake son dilim pizza için kavga ediyor, kimin alması gerektiğine karar vermek için 'açlık oyunları' uyduruyorlar ve ben kanepeden izliyorum, o kadar derine dalmışım ki bir daha çıkacağımı sanmıyorum.

Luke yalan söyledi, belli ki. Söylediğinden çok daha fazla Jack Daniel's şişesi var. Üçüncüsündeyiz ve çocuklar benimle konuşurken müziğin üzerine bağlamak zorunda kalıyorlar çünkü kulaklarımdaki çınlama çok şiddetli hale geldi.

Jake bir şeyler bağırarak dikkatimi hiçliğe bakmaktan alıyor. Luke ve o masa olmadan pinpon oynuyorlar, topu ilk düşüren olmamak için kendilerini her yere atıyorlar.

"Rose," diye sesleniyor Luke. "Senin için bir şarkım var. Tak onu."

Hoparlöre bağlı olan benim telefonum, bu yüzden onu koltuk minderlerinin arasından çıkarıyorum.

"Ne oldu?" Ekran kilidimi açarken geveliyorum.

"Lauren Sanderson'dan. Adı... *Terapi*." "Siktir git," diye kıkırdıyorum.

Yine de şarkıyı arıyorum. O kadar sarhoşuz ki şarkıyı beş kez tekrar tekrar dinliyoruz. Zehir gibi biriyle ilgili bir şey.

Zil sesim müziği kestiğinde şarkı söylemek yerine sözleri bağırıyoruz.

"Ben Rachel," diyor Jake, şimdi telefona en yakın olan.

Damarlarımda akan heyecanla kanepeye koşuyorum. Telefonu açar açmaz Jake kendi telefonunu hoparlöre bağlıyor ve Rach'in söylediklerinden hiçbir şey duyamıyorum.

"Dayan bebeğim, duyamıyorum."

Merdivenlerden ana eve çıkıyorum, yoluma devam ederken yeni şarkıyla dans ediyorum. Bodrumun kapısını kapatır kapatmaz telefonu tekrar kulağıma götürüyorum.

"Merhaba Günışığı," diyorum, duvarlar eğilmeye başladığında ne kadar sarhoş olduğumu fark ediyorum. Daha sesini duymadan yüzüme aptal bir gülümseme yayılıyor.

"Rose." Telefonda gelen korkunç bir hıçkırık kalbimi yerinden oynatıyor. Bu gecenin keyfi kaçıyor, sarhoşluk korkunun uçurumunda kayboluyor.

"Rach, sorun ne?" Kısa bir süre için sözsüz çılgınlardan başka bir şey duyulmuyor ve panik kanımı donduruyor. "Bebeğim, konuş benimle. Ne oldu?"

"Beni öldürecek." Kelimeler iki boğuk hıçkırığın arasına sıkışıyor ve kalbim sıkışıyor.

Arka planda yüksek bir patlama sesi ve birinin bağırıldığını duyuyorum. Her şey o kadar hızlı ve sert çarpıyor ki, bir adım geri çekiliyorum,

Duvarı yumrukluyorum. Bir nefes ve tekrar hareket ediyorum.

Girişin önünden geçerken "Yoldayım," diye bağıyorum. "Nerede saklanıyorsun?" Ceketimi giydim ve arabamın anahtarlarını aldım.

"BEN-BEN-" Bir çığlık atıyor. "Aman Tanrım," diye haykırır.

"Rachel," diye çıktım. "Odaklan. Hangi odada saklanıyorsun?" Arabamın anahtarları elimde, alt kattaki adamları düşünmeden evden çıkıyorum.

"İçinde... Banyoda. Alt kattaki banyoda. Çok fazla kan var."

Kalbim birkaç saniyeliğine duruyor ve onu çalıştırmak için yumruğumu göğsüme götürmek zorunda kalıyorum. Onu daha fazla panikletmek istemediğim için derin bir nefes alıyorum.

"Seninle ilgileneyeceğim, merak etme. Aşağıda sadece bir banyo mu var?" Arabayı çalıştırıp Murray'lerin garaj yolundan hızla çıktım.

"Ölmek istemiyorum," diye haykırıyor. "Seni seviyorum... Seni seviyorum. Ölmek istemiyorum."

"Bu gece ölecek olan tek kişi Conor."

Bir elimde telefon, diğer elimle direksiyonu tutarken Conor McGill'in sonunu getirmenin tüm yollarını düşünüyorum. Tepkileri boş ver. Beni hapse gönderin, umurumda değil.

"Lütfen, acele et," diye hıçkırıyor.

"Kapınızın şifresi nedir?" diye sorarak onu ölümden başka bir şey hakkında konuşturmaya çalışıyorum.

"5732."

"Ön kapınız kilitli mi?" Yoldan çekilmeyen yavaş bir serseriye solladım.

"Evet."

"Günüşığı, beni dinle. İyi olacaksın. Neredeyse geldim, tamam mı? Şimdi Sam'i arayabilmek için telefonu kapatacağım."

"Hayır, hayır, hayır," diye ağlıyor. "Beni bırakma, lütfen. Yapamam." Sonraki sözleri fısıltıyla. "Çok sessiz. Nereye gittiğini bilmiyorum." Uzun bir duraklama. "Korkuyorum."

"İki dakika uzaklıktayım ama Sam'e haber vermeliyim." Çünkü birinin cesedi saklamama yardım etmesi gerekecek.

"Lütfen beni ara. Yalnız ölmek istemiyorum."

"Rachel," diye bağıyorum, savunma mekanizması olarak sertlik devreye giriyor. "Hemen kes şunu. Bu gece ölmeyeceksin. Yakın zamanda da ölmeyeceksin." Korku o kadar büyük ki tekrar nefes almak için kendimi zorlamam gerekiyor. Beynim sürekli

unuttuğum için üzgünüm. "Tekrar aramama gerek yok. Neredeyse geldim. Olduğun yerde kal."

Telefonu kapatıp hemen Sam'i arıyorum. Telefon çalarken aklımdan listeler ve listeler geçiyor. Her zamanki mükemmel hafızam yerine, hepsi birbirine karışıyor. Hükümdarların isimleri, imparatorlukların kurulduğu tarihler, gezegendeki en pahalı sanat eserleri...

"Aşk böceği," diyor Sam telefonu açarken. Basit, etkili. Sadece o. Ve ben patlıyorum.

"Rachel'ın evine gidiyorum çünkü tacizci boktan kocası işi *bir* adım ileri götürdü. Yemin ederim, eğer ölürse, sorumlusu sensin. Ve seni kendim öldüreceğim. Sen ve senin aptalca fikirlerin. Sana söyledim Sam," diye öfkelen dim. "*Sana* onu oradan çıkarmamız gerektiğini söylemiş tim."

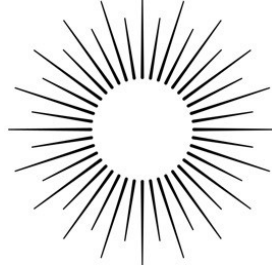
Tehditlerimi ve ona yüklediğim suçlamaları tamamen görmezden geliyor. "Hemen şimdi gidiyorum. Lik ve ben gelmeden o eve girme."

"Siktir git," diye bağı rıyorum. "Sana cevap vermiyorum!"

"Rose," diye homurdanıyor, çok sakın bir şekilde. "Eğer kendini tehlikeye atarsan, seni buna pişman ederim."

Telefonu kapatmadan önce "Bir de beni dene," diye çıkış tım.

RACHEL

Royalty - Kat Meoz

Hayatım boyunca kaç korku filmi izlediğimi merak ediyorum. Kaç kez karakterlerin kendilerini öldürtecek aptalca şeyler yapmalarını izledim? Katilin hemen arkalarında olduğunu bile bile anahtarlarını düşürdüklerinde güldüm. Katil onlara yetişirken şarjı bitmiş bir telefonu açmaya çalıştıklarında elimi yüzüme vurdum. Aptalca yerlere saklandıklarında kıkırdadım ve katilin onları yakalayıp bıçaklaması için sabırsızlandım - öldürülmek için yalvaran aptal karakterler.

Tıpkı benim gibi.

Rose banyoda kilitli kalmamı söyledi. Mantıklı zihnim çok fazla savaştı ve ben kaybettim. Neden çıkışı olmayan kilitli bir yerde, kesilmeyi bekleyen bir kuzu gibi bekleyeyim ki? Neden? Koridor sessizken ve ön kapı bu kadar yakinken. Çok kolay kaçabilirdim.

Belki de Conor başından beri haklıydı. Belki de ben gerçekten *aptalım*.

Banyo kapısını açar açmaz beni yakaladı. Tabii ki kapının arkasında sessizce bekliyordu.

"Çok aptalsın amına koyayım," diye gülüyor yüzüme, bir eliyle boğazımı sıkıca sararken. "Gerçekten gittiğimi mi sandın? Yaptığın şeyden sonra?"

Oksijen eksikliğini hızla hissederken ellerim yüzünü ve kollarını tokatlamak için geliyor. Göğsüm kabarmaya başladığında görüşümde noktalar oluşuyor ve

Kaslarımdaki güç tükeniyor. Başımın yan tarafındaki kan çok sıcak ve banyoya kaçmayı başarmadan önce attığı yumruklar yüzünden dudaklarım parçalandı.

Öfkesini ikiye katlayan bir güçle beni sarsıyor. "Seni aptal orospu," diye tıslıyor. "Beni sikip atıyorsun. Neden, Rachel? Sen hamile kalır kalmaz bırakacaktım. Tekrar tekrar sikilmek hoşuna mı gitti?"

Beni tekrar salladığında bir inilti solunum yollarımda sıkışıp kalıyor. Bir anlık tam bilinç, Sam'in bana saatlerce öğrettiği savunma taktiklerini geri getiriyor. Ayağına olabildiğince sert basıyorum ve çığlık atıyor ama bırakmıyor. "Orospu!"

Kendini toparlayamadan gözlerine saldırdım. Başparmaklarımı ikisine de sokup onu geri çekilmeye zorladım. Ona tam olarak zarar veremedim ama sonunda boynumu bıraktı. Derin bir nefes aldım ve hayatım için koştum.

Ama artık korku filmimdeki katil o ve ondan kaçma şansım yok. Fuayemizden kaçamadan beni saçlarımdan yakalıyor. Başımı en yakın duvara çarpıyor ve başım dönüyor.

"Dur!" Haykırdım. "Conor..." Kafama camı vurduğu zaman yüzümün sol tarafına yapışmış cam parçaları var.

Saçımdan bir kez daha çektim ve artık duvara yaslanmış değilim. Her şey çok bulanık, çok hızlı ve neredeyse acısız. Adrenalin beni her şeyi hissetmekten koruyor ama içimde hala bir hastalık hissi ve ölümün yakın olduğuna dair bir korku var.

Beni yere fırlatıyor ve ben sürünerek kaçmaya çalışıyorum ama yerde ağlayan bir karmaşaya dönüşene kadar sırtıma defalarca tekme atıyor. Kendi içime kıvrılıyorum, umutsuzca vücudumun mümkün olduğunca büyük kısmını korumaya çalışıyorum. Yan tarafımı tekmeliyor ve beni sırt üstü itiyor.

"Lütfen," diye bağıryorum. "Beni öldüreceksin..." Artık zar zor düz görebiliyorum. Görüşümü boğan siyah noktalar her geçen saniye daha da büyüyor. İçimde bir baş ağrısı güçleniyor.

"Sen küçük bir sürtük gibi banyoda saklanırken düşünecek zamanım oldu," diyor bana. "Sanırım ailelerimiz arasındaki anlaşma benim için buna değmez, bebeğim."

Başımı yavaşça sallıyorum. Bana vurmayı bıraktı ama bedenim pes etti. Hareket edemiyorum, kaçamıyorum.

Ondan kaçamıyorum.

"Başımı ağrıtmaya değmezsin," diyor bana.

Yüzümdeki kesiklere batan tuzlu gözyaşları durmuş gibi görünüyor. Belki de kaderimi kabul ettiğim içindir.

Üzerime çömeliyor ve elini ıslak yüzümde gezdiriyor. Kan, ter, sümük, gözyaşı. "Birbirimiz için yaratıldığımızı sanmıyorum."

Ayağa kalkıyor ve ayağını kaldırışını izliyorum. Beni böyle mi bitirecek? Vücudum pes edene kadar üzerimde tepinerek mi?

İlk darbe için kendimi zor tutuyorum. Ama onun yerine ön kapı öyle sert açılıyor ki duvara çarpıyor.

İrkiliyor ve bir adım geri çekiliyor, gözleri kapıya gidiyor. Başım yana düşüyor ve Rose'un içeri girişini izliyorum.

Ölüm Tanrıçası içeri girdi.

Karanlık evi kaplıyor. Öfke ve intikam, sanki onları kendisi yaratmış gibi onu kucaklıyor.

Ve yine de, onu gördüğüm en sakin kişi. Kararlılık ve kesinlik. Hepsi bu.

Her şey çok hızlı oluyor ama ben ağır çekimde görüyorum. Sanki Azrail beni kurtarmaya gelmiş ve ben sadece pasif bir şekilde izleyebiliyorum.

Gözlerinin kapının yanındaki sehpanın üzerindeki ağır kristal vazoya kilitlenmesini izliyorum. Parmakları vazoyu sarıyor.

Bir, iki, üç uzun adım ve vazo Conor'ın kafasının arkasına çarpıyor. Tepki veremeyeceği kadar hızlı oldu ve öne doğru tökezler tökezlemez yuvarlandım.

Baygın bir şekilde yere düşüyor ve her şey yeniden gerçek oluyor.

Kulaklarımdaki çınlama, baş ağrısı. Yüzümün yan tarafındaki acı, dudaklarımda. Sırtım, kaburgalarım. Her yerim ağrıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Rose beni gördüğünde. "Günışığı..."

Yanımda dizlerinin üzerine çöküyor, elleri üzerimde geziniyor, bana nereye dokunacağından emin değil.

"Her şey yolunda bebeğim," diye beni rahatlatıyor. "İyi olacaksın."

Bir elini belime doluyor ve diğerini sırtımın altına sokuyor. Beni kendine doğru kaldırırken acı içinde inliyorum. Kalçalarının üzerine çöküyor ve üst bedenimi kucağına yaslıyor.

Hıçkırarak ağlıyorum, gözyaşlarım tekrar yüzümden akıp kana karışıyor. Sırtı Conor'ın baygın bedenine dönük ve bu da onu göremediğim anlamına geliyor ki bu da şu anda gerçekten yardımcı oluyor.

"Sus," elini saçlarımda gezdiriyor ve keçeleşmiş dağınıklığı yüzümden uzaklaştırıyor. "Geçti artık. Seni tuttum. Seni hastaneye götüreceğim. Seni hastaneye götüreceğim."

sana bir daha asla dokunmayacağım."

Şu anda kafasından neler geçtiğini biliyorum. Beni buradan çıkarmak istiyor, böylece geri gelip onu kendisi öldürebilecek. Ve şu anda, onu durdurmak bile istemiyorum.

"Acıyor," diye hıçkırıyorum.

"Seni kaldırıp arabaya götürelim," diyor bana usulca. "Tıbbi müdahaleye ihtiyacın var."

Başımı sallıyorum, burnumu çekiyorum ve acıdan bayılmamak için elimden geleni yapıyorum.

Dudaklarını alnıma değdiriyor.

"Özür dilerim," diyor, nefesi ateşli tenimde bile ılık. "Daha önce bir şeyler yapmalıydım."

"Sana yapmamanı söylemiştim." Bunun için kendini suçlayamaz.

"Ve ben de inatçı biri olup beni dinlememeliydim. Öğrendiğim anda seni bu işten kurtarmalıydım."

"Ah," Conor'ın sesi çınlayarak bizi irkiliyor. Rose'un göğsüne çarpan kalbinin korkudan sertçe attığını hissediyorum. "Lezbiyenlerin yeniden buluşması."

Rose kendini savunamıyor. Arkasını döner dönmez, adamın yumruğu onu geriye savurur. Geriye doğru yere düşerken acıdan çıkardığı homurtu kısa sürüyor.

Çığlığım o kadar yüksek ki, umarım komşular duyabilir. Baygın kalacağını düşünecek kadar nasıl saf olabildim? Korku filmlerindeki katil asla ölmez. Her zaman intikam için geri gelir ve ana karakterler kurtulduklarını düşündüklerinde tekrar saldırır.

"Onun seni kurtarabileceğini nasıl düşünebilirsin?" diye kıkırdıyor.

Conor beni saçlarımdan tutup çekiyor ve yerde sürükleyerek oturma odasına götürüyor. Gücüm yeni yeni yerine geliyor ama yine de tekme atıp çığlık atıyorum ve onu yavaşlatmak için kendimi ağırlaştırıyorum. Rose'un ellerini elmacık kemiğine dayayarak yan dönmesini izliyorum.

Conor beni koltuğumuzun yanına bırakıyor ve uzaklaşmadan önce karnıma tekme atmayı ihmal etmiyor. "Burada kal. Seninle işim bitmeden o kaltağın icabına bakacağım."

"Yapma," diye mırıldanıyorum. "Lütfen, onu rahat bırakın..." O yapmaz.

Giriş holüne geri dönmesini izliyorum, öfkesi bir kademe daha artıyor.

"Şuna bak," diye alay ediyor. "Karımı çalmaya çalışan amcık."

"Nişanlım," diye fısıldıyorum kendi kendime, sanki bir fark yaratacakmış gibi onu düzeltiyorum.

Yan dönüyorum, umutsuzca dört ayak üzerinde durmaya çalışıyorum, en azından sürünerek oraya gitmeye ve sevdiğim kadını kurtarmaya çalışıyorum. Ama bunun bir anlamı yok. Bedenim hırpalanmış ve güçsüz. Yaptığım her hareket o kadar şiddetli bir acıya neden oluyor ki tekrar yere düşüyorum. Adrenalin bile artık beni kurtaramıyor ve Conor'ın Rose'u tişörtünün yakasından tutup kaldırmasını izlerken yüzüstü yere düşüyorum, kesik yanağım yere değiyor.

Kız ondan daha uzun ve bilinci yerine gelip tek başına ayağa kalktığı anda bunu hemen hatırlıyor.

Kadının dizi taşaklarına denk geliyor ve adam acıdan inleyerek geri çekiliyor. Kadın bu momentumu kullanarak adamın suratına bir yumruk atıyor ve adam geriye doğru düşüyor. Kafasının arkası yere çarpıyor ve yüksek sesle inliyor. Bana yaptığı gibi onun üzerine atlamıyor, bunun yerine ona ayağa kalkma şansı vermeyi tercih ediyor, nasıl olsa kazanacak olanın kendisi olduğunu biliyormuş gibi.

"Gördün mü Conor. Sana ait olmayan bir şeyle uğraşırsan olacağı budur," diyerek zehirli bir kadın gibi Conor'a zehrini kusuyor.

Dört ayak üzerine düşüyor ve sonunda hafifçe sallanarak ayağa kalkıyor. "Sikimi yala Rose," diye hırlıyor ona.

Adam tekrar ona doğru hamle yapar ama kadın yana çekilir ve adam öne doğru sendeler. Onu arkadan yakalıyor, bir kolunu boynuna doluyor ve diğer eliyle bileğini tutuyor, onu kendisine karşı sıkı tuttuğundan emin oluyor.

Taşaklarına bir tekme ve bir yumruk, kavgalarını kaybetmeleri için gereken tek şeydi. Bana yaşattıklarına asla dayanamayacağını bildiğim için gülümsüyorum. O sadece *çok zayıf*.

Ona karşı mücadele ediyor. *Boğulmak o kadar da eğlenceli değil, değil mi?*

Kıkırdadığını duyuyorum ve başını sallayışını izliyorum. "Sen zengin, beyaz bir adamsın Conor. Tüm dünya zaten senin sikini yalıyor. Yardıma ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

Yavaşça, kalan azıcık gücünü de kaybetmesini izliyorum. Öksürürken ve boğulurken gözleri ağırlaşıyor. Yüzü morarıp mavileşirken kıvrınması yavaşlıyor. Gözlerim Rose'un kilere kilitleniyor. Bana gülümsüyor. Küçük bir gülümseme, dudaklarının köşeleri zar zor kıvrılıyor ve dudakları birbirine kenetleniyor. Bir kış gecesi sakinliğiyle tacizcimi öldürüyor. Rahatsız edici, soğuk ve acımasız ama bir o kadar da rahatlatıcı.

Conor hareketsiz kaldığında, bırakıyor ve bir adım geri çekiliyor, ben onu izlerken Conor'ın yere düşmesini izliyorum.

Hareket etmesini beklerken bir ritim var. Hareket etmiyor. Uzun bacaklarıyla onun üzerinden geçiyor ve bana doğru koşuyor.

"İyi misin?" diye soruyor, panikten sesi hafifçe titriyor. Düz elini sırtımda aşağı yukarı gezdirirken "İyiyim," diye fısıldıyorum. "Hâlâ kanaman var."

Başımı sallıyorum, Conor gittiğinden beri bedenime yeni bir hayat giriyor. "Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum.

Kalkmama yardım ediyor ve ön kapıya doğru yürürken ona yaslanıyorum. Beni dışarı çıkarmak yerine bırakıyor ve ben de duvara tutunmak zorunda kalıyorum.

"Bir saniye," diyor gitmeden önce. Evin içinde kayboluyor ve benim gözlerim Conor'ın baygın bedenine gidiyor. Kontrol etmem gerekiyor.

Korku beni sardı, kendimi yere bıraktım ve ona doğru süründüm. İki parmağımı boğazına dayadım ve hala yavaşça attığını hissettiğimde kalbim durdu. Zar zor, ama hala yaşıyor.

"Rose," diye inledim. Çoktan dönmüştü. "O değil..."

Elindeki mutfak bıçağını bana göstermeden hemen önce "Biliyorum," diye başını sallıyor.

Ağzım açık kaldı. Zar zor görebiliyorum, bir gözüm aldığım yumruklar yüzünden şişmiş ve sıkıca kapanmış.

Dizlerinin üzerinde arkama geliyor ve bıçağı elime tutuşturup parmaklarımı bıçağın etrafına doluyor. Tüm gücümle yumrukluyorum, ama çok sıkı değil, bu yüzden elini benimkinin etrafında tutuyor.

"Bitir işini," diye fısıldıyor kulağıma gerçek bir Azrail gibi. "Sevdiğin şekilde yap, Günışığı."

Tüylerim diken diken oluyor ve bıçağı kaldırıyorum.

"Ondan çok nefret ediyorum," diye ağlıyorum.

"Bana ne kadar olduğunu göster," diye beni cesaretlendiriyor.

Önce bıçağı karnına saplıyorum. Tekrar yukarı kaldırmama yardım ediyor ve göğsüne doğru ilerlemeden önce tekrar yapıyorum. Bana vurduğu onca zamanın görüntüleri geri geliyor. Benimle alay ettiği, beni aşağıladığı tüm zamanlar. Ve esas olarak, bana tecavüz ettiği tüm zamanlar. Onun yüzünden döktüğüm her gözyaşı, her morluk, her kanadığım zaman.

Kaybettim.

"Siktir git," diye öfkelen dim, beni duyamayacağını bile bile. "Siktir git! Seni lanet olası piç..."

Tekrar tekrar bıçaklıyorum ve bir noktada bir atardamara denk gelmiş olmalıyım çünkü kan vücuduma sıcıyor. Hıçkırıklar göğsümü parçalıyor, sanki bıçaklanarak öldürülen benmişim gibi.

"Cehenneme git!" Son bir kez daha bağıyorum,

Rose'un elimi bıraktığını bile fark etmiyorum. Tek bildiğim, işim bittiğinde Conor'ın kanıyla dolu bir havuzun içinde diz çökmüş, dizlerime değen sıcaklığın ve vücudundaki yaraların tadını çıkarıyor olacağım. Ben bıçağı saplarken Rose ayağa kalktı ve şimdi bana bakıyor, bembeyaz dişleriyle gülümsüyor.

Ben de gülümsüyorum ve başımı onun kalçasına yaslıyorum. Bacağına sıkıca sarılmadan önce bıçağı bırakıyorum, o sırada eli saçlarıma kayıyor ve beni okşuyor.

Kendimi Yaşam ve Ölüm Tanrıçası'nın ayaklarına kapanmış bir tapınan gibi hissediyorum. Kurtulmuş ve güçlenmiş hissediyorum. Güvende ve özgürüm.

Conor'ın ölü bedenine bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor, omuzları rahatlıyor.

İçimi kaplayan duyguyu tarif edemem. Rose'un cinsel durumlarda bana boyun eğdiğini görmeyi ne kadar sevsem de, hayatımda kendimi tamamen onun merhametine kalmış hissediyorum. Kafam düşündüğümde daha fazla karışmış olmalı, çünkü sadece var olduğu için ona teşekkür etme ihtiyacı duyuyorum. Ona karşı daha önce hiç hissetmediğim kadar derin bir saygı duyuyorum.

O andan itibaren, insanların Tanrılar için yeryüzünde tapınaklar inşa etmelerinin nedenini anladım. Beni terk etmesine dayanamıyordum ve uzaklara bakmasına da dayanamıyordum.

Yine de tüm bunların içinde kendimi hiç olmadığım kadar özgür hissediyorum.

Eğildi ve kalkmama yardım etti. "Seni hastaneye götürmeliyiz."

"Kesinlikle olmaz," Sam'in sesi bize ulaşıyor. Kapının girişinde duruyordu,

Lik hemen arkasında.

"O yaralı," diye karşılık veriyor Rose.

"Onu tanıdığım birine götüreceğiz. Arabama kadar ona yardım et. Lik, Xi'yi hemen buraya getir. Kapıyı açık bırakmışlar, burada neler olduğunu herkes duyabilirdi. Sen ve kardeşin cesetten kurtulun ve temizlemek için geri gelin. Sonra Rose'un arabasını kulübeye geri getirin. Onları Sean'ı

görmeye götüreceğim ve-"

"O Kral'ın Ekibi," diye araya giriyor Lik.

"Elimdeki tek şey o." Sam'in sesi pazarlığa yer bırakmıyor ve Lik telefonunu çıkarmadan önce başını sallamakla yetiniyor.

"Bu pisliği temizlemek için Xi'den daha fazlasına ihtiyacım olacak," diyor bana bakmadan önce ve ben başka tarafa bakıyorum.

Utaniyorum. Gelip beni kurtarmak zorunda kaldıkları için, kendimi savunamadığım için utaniyorum. O iki adamın yüzüne bakamıyorum ve Rose'a sonsuza dek yakın kalmak istiyorum.

Yürürken bana sarılıyor ve Sam'i geçer geçmez koluma nazik bir el koyarak bizi durduruyor.

"İyi misin?" diye soruyor usulca. Sadece başımı sallıyorum, gözlerine bakmıyorum.

"İhtiyacı olan tıbbi müdahaleyi yaptıktan sonra iyileşecek. Yürü," diye homurdanıyor Rose.

Bir parmağını elmacık kemiğine götürüyor ve bir boğumunu orada ve gözünün altında oluşan çürükte gezdiriyor. Ona bir kaşını kaldırıyor.

"Sana kendini tehlikeye atmamanı söylediğimi sanıyordum."

"Ve size cevap vermediğimi söylediğimden oldukça eminim."

"Benimle savaşmaya devam et Rose." Basit sözleri, tam tersini yapması için bir uyarı gibi geliyor.

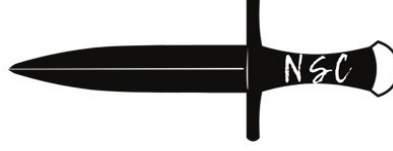
Adamın elini yüzünden uzaklaştırır ve onu iterek geçer.

"Senin aksine, kendini savunamayan kadınları taciz eden bir kancığın elinde ölmesine izin vermeyecektim. Şimdi siktir olup gidelim," diye sert bir şekilde talimat veriyor.

Kalbim sıkışıyor, kendini savunamayan kadın olduğum için çaresiz ve aşağılanmış hissediyorum. Bununla ne demek istediğini bilsem bile. Zayıf olduğumdan değil ama beni zayıflatan bir duruma sokulmuştum. Üzerimde baskı kuran ve bana her zaman bağımsız olamayacak kadar aptal olduğumu söyleyen bir aile. Fiziksel olarak daha güçlü olan ve kendimi savunamadığımda bana saldıran bir adam.

Ama yine de kendimi kurban gibi hissediyorum. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

LİK

Hayallerimin Kızları - Guti

Rose'un arabasını açarken, "Xi, bunu mahvetmeyeceğine söz ver," diye ısrar ediyorum.

Onunla birlikte cesetten de kurtulmam gerekiyor ama sevdiğim insanlardan uzak kalamam. Şu anda Rachel'a yakın olma ve iyi olup olmadığını bilme ihtiyacı, Rose'a sarılıp ne olduğunu sorma ihtiyacı... ikisi de görmezden gelemeyeceğim kadar güçlü. Ne olursa olsun her zaman içgüdülerime göre hareket ederim. O da bana Sam, Rose ve Rachel'a yakın olmamı söylüyor.

"Ben ne zaman bir ceset temizliğini berbat ettim ki?"

"Ziad," diye uyarıyorum onu, tam adını kullanmamın içinde bulunduğum durumu yansıtmamasını umarak.

"Allah," diye Arapça söz veriyor. "Bunun icabına bakacağım. Şimdi git." Arabanın kapısını kapatıp uzaklaşmadan önce onunla son bir kez göz göze geliyorum. Kardeşime güveniyorum. O ne yaptığını biliyor.

Sean'ın evine doğru hızla ilerlerken içimi bir korku kaplıyor. Nerede yaşadığını biliyorum çünkü Kuzey Sahili hakkında her şeyi biliyorum, özellikle de Kral'ın Ekibi'nin kimleri kullandığını. Şehrin bizim tarafını onlarınkinden ayıran hayali çizgiyi geçtiğim anda alarm durumuna geçiyorum. Bu çok aptalca. Bir çete savaşı çünkü hepimiz kendi pastamızı yemek istiyoruz. Ama tek başıma yakalanırsam, cesedimi süs olarak kurşun delikleriyle Kuzey Sahili Ekibi'ne geri gönderirler.

Hiç riske girmeden, kırmızı ışıkta bile durmuyorum. Sean'ın evinin önüne park ettiğimde, arabadan inmeden önce birkaç kez etrafıma bakıyorum. Sanırım kendi arabamı kullanmıyor olmam iyi bir şeydi, yoksa ben olduğumu anlayabilirlerdi.

Kapıyı birkaç kez sertçe çaldım. Metal bir güvenlik kapısı var ve yumruğumu parmaklıkların arasına sokmak zorunda kalıyorum. Sean kapıyı açtığında yüzü düştü. Kim olduğumu ve buraya ait olmadığımı biliyor. Düşman olmamız gerekiyordu.

"Beni içeri alın," dedim sakince. "Bodrumunuzda kanaması olan benim kızım."

"Evet, o pek çok insanın sevgilisi," diye mırıldanıyor metal kapının kilidini açıp beni bodrum katına götürmeden önce kenara çekilirken.

Tüm alan bir hastane odasına eşdeğer hale getirildi ve Kral'ın Ekibi'nin bizimle olan münakaşalarından dolayı yaralarını iyileştirmek için buraya gittiğini biliyorum. Burada olmak garip. Sean'ın daha önce Sam'le çalıştığının farkındayım ama buraya geleceğimi hiç düşünmemiştim. Çeteler böyle çalışır. Erkek arkadaşım la çalışıyor olabilir ama ben onun için asla North Shore Crew'dan başkası olmayacağım. İster şimdi ister on yıl sonra olsun.

Rachel bir sedyenin kenarında oturmaktadır. Rose onun elini tutuyor, ona yakın duruyor. Diğer tarafta Sam konuşuyor.

"Bu ne lan?" diye tükürdüm, göğsümde öfke birikiyordu.

Kayla King ve Sam tartışıyorlar ve benim her şeyi kırıp dökme isteğim artıyor.

"Onun burada ne işi var?" Sam'in yanına yerleşirken tıslıyorum.

"Bildiğim kadarıyla yanlış posta kodunda olan sensin, o yüzden kendine dikkat et" diye karşılık veriyor.

"Biz geldiğimizde buradaydı," diyor Sam. Ses tonundaki soğukkanlılık benim öfkemle uyuşmuyor. Bir elini sırtıma koyuyor ama bunun bir faydası olmuyor.

"Dur tahmin edeyim," diyorum. "Masum bir kızın hayatını kurtarmak için Sean'ı kullanmana izin vermeyecek."

Kay homurdanıyor. "Eğer buradaysa, masum değildir."

Dişlerim birbirine çarparak çenemi sıkmaya zorluyor. "Rach'i buraya getirmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Krallar sadece kendilerine yardım eder."

Kay, Kral'ın ailesinin en büyük çocuğu. Aslında sadece iki çocukları var. Kayla ve Caden. Tüm çevrelerinin arkasındaki beyin ve North Shore Crew'un, tüm çetemizin boka batmasının ve daha önde gelen organizasyonların korumasını kaybetmesinin nedeni o.

"Neden onu öldürmüyoruz?" Ben öneriyorum. "O zaman bizi durduramaz."

"Lütfen yap. Bakalım bundan sonra King'in bölgesinden nasıl çıkacaksın?" "Siktir git," diye öfkelandim, bir adım öne çıkıp onu yakalamaya hazırlandım. Sam tişörtümü kavrayıp beni geri çekiyor.

"Kay," diye araya girdi. "Yaptığın onca şeyden sonra. Bana borçlusun. Bırak Sean kızımızla ilgilensin. O iyi değil."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim," diye tıslıyor. "Ailemi korudum ve mecbur kalsaydım her şeyi yeniden yapardım."

Sam başını sallar, her zamanki gibi sessizdir. Düşünürken parmak eklemlerini çenesinde gezdiriyor. Sonunda gülümser. "Ona yardım et. Ve dışarı çıktığında senin için gelmemesi konusunda onu ikna edebilirim."

'O' derken kimi kastettiğini çok iyi biliyorum ama Rose'un önünde bundan daha açık konuşmayacağını da biliyorum. Kay de kimi kastettiğini biliyor.

Vücudu kaskatı kesiliyor ve bir adım geri atmamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyorum. "Asla dışarı çıkmayacak," diye karşı çıkıyor.

"Onu bundan daha iyi tanıyorsun," diye kıkırdıyor Sam. "Onun her şeyi yapabileceğini biliyorsun."

Gözleri Rachel'a kaydı ve onu yakaladığımızı anladım.

"Onun Kuzey Sahili'ne adım atmasını asla istemiyorum," diyor.

"Sean Rachel'a bakar bakmaz bunu ona söyleyeceğim."

Kay başını sallar ve Sean'a döner. "Çabuk ol." Bizden ayrılmadan önce söylediği tek şey bu.

"Ekibinin yarısıyla birlikte dışarıda bekliyor olacak," diye uyarıyorum Sam'i o gider gitmez.

Sean, Rachel'ın önündeki tabureye yerleşir. Rose hâlâ onun elini bırakmıyor.

"Bu evden dışarı adımımızı atar atmaz öleceğiz," diye ısrar ediyorum. "Bırak denesinler," diye homurdanıyor Sam.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, biz ayrılırken dışarıda kimse yoktu, bu yüzden tehditleri işe yaramış olmalı.

Kulübeye döndüklerinde Rose, Rachel'ın yatağına yerleşmesine yardım eder. Stoneview malikanesinden ayrıldığı andan beri tamamen sessizdir.

Rose ona, "Sana bir bardak su getirelim," diye mırıldandı. "Sonra bir duş sana iyi gelecektir."

Rachel sadece başını sallıyor ama gözleri cam gibi, aklı bizimle değil. Sam aşağıda, Xi ile telefonda konuşuyordu.

Rose'un tereddüt ettiğini, Rachel'ı yalnız bırakmak istemediğini hissediyorum. Gidip suyu kendim getirebilirdim ama son birkaç saattir Rose'un görüş alanının sadece Rachel'a daralmasını izliyorum. Başka tarafa bakmadı, ayrılmadı. En azından bir dakikalığına uzaklaşması gerekiyor.

"Sen git," dedim ona. "Kendine de su al. Muhtemelen susuz kalmışsındır." Başını sallıyor ama hareket etmiyor.

"Prenses," diye dürtüyorum onu. "Ben odada kalıyorum." Ama gözleri Rachel'dan ayrılmıyor ve elini bırakmıyor.

İki elimi omuzlarına koyup onu nazıkçe çeğiştiriyorum. "Bana bir iyilik yap ve yüzüne biraz buz koy," diye ısrar ediyorum. "Devam et."

Sonunda bana döndü ve başparmağımlı yanağına götürdüm. Sıyırdığımda yüzünü buruşturdu. Rachel'ın evinden ayrıldığıımızdan beri şişmiş ve kararmıştı.

"Hadi gel." Onu kapıya kadar sürükledim ve koridora ittim. "Sadece beş dakikanı ayır."

O gider gitmez Rachel'a yaklaşıyorum.

"Selam," diyorum yatağında yanına yerleşirken. Hareket etmiyor ya da beni tanımıyor.

Uzun bir dakika boyunca onu izledim. Yanağında üç sıra dikiş var. Bir tanesi kaşını ve göz kapağının köşesini kesiyor. Bir gözünü kaybetmiş olabilir. Yüzünün diğer tarafında dikiş olmayan yanak şişmiş, derisi koyu mora boyanmış. Dudakları patlamış, kesilmiş ve muhtemelen önümüzdeki hafta boyunca kan tadı alacaklar.

Gözlerim boynundaki noktalı morluklara takıldığında midemi bir bulantı kaplıyor. Neredeyse yapıyordu. Neredeyse onu öldürüyordu.

Peki o zaman ne yapardım?

Rachel'ı her ne kadar Rose'un sevdiği ve benim de onu paylaştığım diğer kız olarak düşünsem de, artık bundan çok daha fazlası olduğu açık. Rose'un dikkatini çekmek için girdiğimiz küçük rekabet arkadaşlığa, arkadaşlık da aşka dönüştü. Aramızdaki bu çekim bizi platonik bir aşka zorluyor. Fiziksel seks ihtiyacının olmadığı bir aşk, bizi birbirimize karşı duygusal ve derin hisler besler hale getirdi.

Ve şu anda, kalbine doğrudan bir hat çekmişim gibi acısını hissedebiliyorum. Bir şekilde ne düşündüğünü tam olarak biliyorum, sanki en gizli düşüncelerine erişimim varmış gibi.

"Öldürdüğüm ilk adamı hatırlıyorum," diyorum sessizce, onu ürkütmemeye çalışarak. "Suçluluk duygusu beni mahvetti."

Bir şey söylemese de bana şaşkınlıkla bakıyor. Anladım. Elimizde Sam var, insanları öldürmeyi kendine iş edinmiş yetenekli bir suikastçı. Tetiğı çekmeden önce asla iki kez düşünmeyen. Bu yüzden, bir çetenin parçası olarak büyüdüğümü unuttu, artık ne kadar bulaşmamaya çalışsam da hala öyleyim.

Cevap vermemesi, kastettiğı bu olmasa bile, devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

"Onu boğdum." Burun deliğimdeki halkayla oynarken, tekrar konuştuğumda ona bakmıyorum bile. "Belli ki Kral'ın Ekibi'nden bir adamdı. Evimize zorla girmiş ve Xi'yi arıyordu. Muhtemelen onu dövecek ya da öldürecekti. Sadece adını bağıırıyordu."

Hayatım boyunca kaç kişiyi öldürdüğümü bilmiyorum ama o adamı çok net hatırlıyorum.

"Xi orada bile değildi," diye kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Ama annem ve babam oradaydı. Babam hastaydı, yatağı bağıımlıydı ve hiçbir şey yapamıyordu. Annemin gözlerindeki korkuyu gördüğümü hatırlıyorum, Xi gittiyse ve babam hastaysa bizi savunacak kimsesi olmadığını düşünüyordu. Eşcinsel, sıska oğlunu saldırganlara karşı bir silah olarak görmüyordu."

Derin bir nefes alarak başımı yatağıın başucuna yasladım. "Anneme gidip kendini babamla birlikte odaya kilitlemesini söyledim. Ve üzerine atladım. Damarlarımda akan öfkeyi hatırlıyorum, silah falan almaya bile vakit bulamadım. Vahşı bir hayvan gibi üzerine atladım ve ellerimi boğazına doladım. Ailemi tehlikeye atmıştı. Oradan canlı çıkmasına imkan yoktu."

Nihayetinde, North Shore Kings ve North Shore Crew arasında süregelen savaşı körükledi. Büyük bir şey değil, sıra dışı bir şey değil. Sadece benim için her şeyi değıştirdi.

"Birini öldürmek hayatını değıştirir," diyorum ona, yalan söylemek ve olayı ballandırmak istemeyerek. "Asla eskisi gibi olmayacaksın. Artık daha güçlüsün, daha karanlıksın. Sen
_"

"Bir katil," diye fısıldıyor halsiz bir sesle.

Cevap vermeden önce bir an duruyorum ve ona cevabımı düşündüğümü bildiriyorum. "Aynen öyle."

Elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilerle kenetliyorum. "Biz de insanız ve hayvanız, Rach. İki yıl boyunca bir tacizciyle birlikteydin. O etrafta olduğu her an hayvani tepkilerin devreye giriyordu. Savaş, kaç ya da don. Bunların hepsi tipik tepkiler. Son tepkiniz ölümüne savaşıyordu. Bu seni bir katil yapabilir ama aynı zamanda hayatta kalmanı da sağlıyorsa bunun nesi yanlış?"

Parmaklarının benimkilerin etrafında sıkılaştığını hissediyorum ve elini kucağıma getiriyorum. "İnsani tepkilerin de devreye giriyor ve hissetmeye izinlisin. Uzun zamandır tetikte yaşıyordun, hayatta kalabilmek için duygularını göz ardı ediyordun. İncinmemek için ona uyum sağladın. Tüm varlığını onu yatıştırmak, nadir sakın anları yakalamak için değiştirdiniz. Ve şimdi her şey bitti. Duygularınız hak ettikleri yeri geri alıyor, kendi duygularınızı ön plana çıkarıyor. Her şey bir anda olacak ama hayatta kalmak için yaptıklarından dolayı kendini suçlayamazsın."

Başı omzuma düşüyor. "Çok şey hissedeceksin Rach," diye bitiriyorum. "Hepimiz bununla teker teker başa çıkmak için buradayız. Hepimiz sizinleyiz."

Yavaşça ve beceriksizce kaydığını hissediyorum, muhtemelen hepsini bir anda yapamayacak kadar acı çekiyor. Sonunda bana sarılıyor, iki kolunu belime doluyor ve yanağını göğsüme yaslıyor. Bir ayı tarafından sakatlanmış gibi görünmeyen.

Kolumu omuzlarına dolamak için elini bıraktım ve diğer elimle tekrar tuttum.

"Sanırım sana aşığım," diye mırıldanıyor göğsüme karşı.

Acaba kalbimin birden fazla atımını duyabiliyor mu? Acaba göğsümden kalkan ağırlığı ve uzun zamandır hiç olmadığı kadar rahat nefes alabildiğini hissedebiliyor mu?

"Evet," diye kıkırdıyorum. "Ben de sana aşığım."

"Nasıl?" diye soruyor ve ben göremesem de sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Çok sinir bozucu ve gürültücüsün. Sürekli Rose'u benden çalyorsun ve ben senden hoşlanmıyorum bile."

Gülüyorum. Benden hoşlanmıyormuş gibi davrandığında çıkardığı sese bayılıyorum. "Kalbine giden yolu kazdım bebeğim. Kimse bana karşı koyamaz."

Kıkırdıyor, dördümüz arasında bunu sık sık yapan tek kişi o. "Seninle asla seks yapmayacağım," diye ekliyor. "Seni çirkin, kokuşmuş çocuk."

Yüksek sesle kıkırdıyorum, tam da onun beni tarif ettiği gibi. "Nasıl olduğunu bilemezsin," diye yalan söyledim.

O yatakta bir kraliçe. Rose, Rachel'ın sağlayabileceği zevk için yaşıyor ve beni kolayca dize getirebileceğinden hiç şüphem yok. Ama buna ihtiyacımız yok.

"Rose'un her zaman aramızda olmasını istiyorum."

Ben ona, o da bana bakarken gülüşüm yerini sevgi dolu bir gülümsemeye bırakıyor.

"Elbette biliyorsun." Başımı tekrar yatak başlığına yaslamadan önce alnına bir öpücük bırakıyorum.

Rose aradığında paniğe kapıldım. Oturup etrafımızdaki insanlar hakkında ne hissettiğimizi düşünmemiz için genellikle olağanüstü durumların gerekmesi komik. Hayat çok hızlı akıp gidiyor ve artık hissetmek için zaman ayırmıyoruz. Bu gece bir an Rachel'ı kaybedebileceğimi düşündüm.

Sevdiğim bir kadını kaybedeceğimi fark etmem için bu gerekti.

"Korkuyorum Lik," diyor uzun bir sessizlik anından sonra.

"Neyden korkuyorsun?"

Değiştiğini hissediyorum ama bana bakmıyor.

"Birini öldürdüğüm için başıma gelen kötü şeylerden."

Bir elimi saçlarına götürüp kafa derisine masaj yapıyorum. "Kötü şeyler zaten senin başına geliyordu. Meseleyi kendi ellerine alarak doğru olanı yaptın."

"Ama bunu ben bile yapmadım. Rose yaptı. O beni kurtardı çünkü ben kendimi kurtaramadım."

"Ve sen onu bizim asla anlayamayacağımız bir şekilde kurtardın. Biz dördümüz birbirimiz için bunu yaparız."

Bunu hiç düşünmemiş gibi donup kalıyor. "Öyle mi yaptım?"

"Rose'un hışırtılı sesi kulaklarıma bir hediye gibi geliyor. Elinde küçük bir şişe suyla yanımızda beliriyor. "Sana yanlış yapan herkesi tek tek öldürebilirim ve bu senin beni kurtarışının yanında bir hiç kalır."

Rachel hıçkırıyor ama bunun üzüntüden olmadığını biliyorum. Rahatlamadan, Conor'la geçirdiği son iki yılın ağırlığı omuzlarından düşüyor.

"Seni seviyorum," diye burnunu çekiyor.

"Ben de seni seviyorum," diye gülümsüyor Rose şişeyi ona uzatırken. "İyi ve kötü şeyler her zaman başımıza gelecektir. B i z olduğumuz sürece buna katlanabiliriz."

birlikte." Gözleri benimkilerle kilitlendi.

Birkaç yudum içtikten sonra Rachel suyu kenara koyuyor ve bana daha da yaklaşıyor. "Kötü şeyler olmasını istemiyorum," diye somurtuyor. "Dördümüz bir ömür boyu yetecek kadar şey yaşadık."

Kıkırdıyorum ve taktığım kolyeyi çıkarıyorum. "Buraya gel," diyorum onu oturur pozisyona getirirken. Kucağıma oturuyor ve kolyeyi boynuna geçirip yerine kilitliyorum.

"İşte oldu. Hepiniz iyisiniz."

"O da ne?" diye soruyor boğazının çukurunda asılı duran altın kolyeyi alırken.

"Bu bir Fatma eli," diye açıklıyorum. "Sizi kötülüklerden uzak tutarak korur."

Bana tekrar baktığında gözleri açılıyor. "Ama... Peki ya sen?"

Gülüyorum. Çünkü ondan alay etmesini ya da bu tür şeylerin işe yaramadığını söylemesini bekliyordum. Bunun yerine, sözlerine rağmen geri almamı istemiyormuş gibi yumruğunu elimin etrafına kapatırken sözlerini söyledi.

"Bende çok var, bak." Taktığım altın yüzüklerden birini gösteriyorum, onun üzerinde de Fatma'nın eli var. "Ama bu," diyorum kapalı yumruğunu göstererek, "babamındı. O yüzden ona iyi bak."

Başını sallıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Söz veriyorum." "Hadi," diyor Rose ona usulca.

"Hadi duş alalım."

Yüzümde bir gülümsemeyle birlikte banyoda kaybolmalarını izliyorum. Ne kadar garip ama mükemmel bir dinamiğimiz var.

Ertesi sabah Sam tüm kahvaltı boyunca sessiz kaldı. Bizim için yemek pişirdi, Xi'ye komşularla bir sorun olup olmadığını sordu ve Rachel'ın Sean'ın yazdığı hapları aldığından emin oldu.

Sessizliği alışılmadık değil. Ancak somurttuğunu, garip ve rahatsız olduğunu hissediyorum. Bir terslik var ama bunu fark eden tek kişi benim. Rose'un tüm dikkati Rachel'ın üzerinde ve Rachel da kız arkadaşının onunla ilgilenmesini fazlasıyla kabullenmiş durumda. Dün gece onlar aynı yatak odasında yattı, Sam ve ben de bizimkinde. Erkek arkadaşımın benim aramda Rose olmadan uyumak garipti. Son bir aydır burada bizimle uyuyordu. Rachel her zaman eve gitmek zorundaydı.

Rachel dünden beri ilk kez Sam'e seslendiğinde bulaşıkları kaldırıyordum.

"Aileme ne diyeceğim?" diye sorar.

Gece boyunca yüzü biraz daha şişti ve konuşurken dudakları zar zor hareket ediyor. Tam olarak ne söylediğini anlamak zor.

"Hâlâ düşünüyorum," diyor ona. "Ailenle ne sıklıkla görüşüyorsun?"

"Çok sık değil," diye yanıtlıyor.

"Yüzün iyileşene kadar bekleyebilirse, Conor'dan bir süredir haber alamadığını söyleyebilirsin. Seni temin ederim ki kimse seninle ilgili bir şey bulamayacak."

"Yüzü yara olacak," diye araya giriyor Rose. "Çözüm bu değil. Ne olduğunu merak edecekler."

Sam'in çenesinin kasılmasını izliyorum ve sıkıntısının nedeni anlaşılıyor. Rose dün onu dinlemedi ve hâlâ kızgın.

"Bugün onları arayıp Conor'la dün gece saldırıya uğradığınızı da söyleyebilirsiniz. Nerede olduğunu bilmediğini söylersin."

"Saldırganı bulmak isteyeceklerdir. Polise söyleyecekler, sorular soracaklar. Buna izin veremez." Rose'un sesi sert ve kışkırtıcı. Ona da kızgın ve sonuç patlayıcı olacak.

Sam onun boynunu kırar ama ona cevap vermez.

"Ya da," der Rachel'a. "Gerçeğin bir versiyonunu anlatabilirsin. Seni taciz ettiğini ve bunu sana yapanın o olduğunu." Rachel'ın yüzünü işaret eder. "Ve gittiğini. Onlara bir metresi olduğunu ve senin bunu öğrendiğini, bu konuda onunla yüzleştiğini ve sonra da sana saldırdığını söyleyebilirsin. Herkesin dikkatini senden ziyade Beth'e yönlendir."

"Ailesi onun bir amcık olduğunu umursamıyor," diye tersliyor Rose. "Ağzını sadece bize boktan fikirler söylemek için açıyorsan neden sessiz kalmıyorsun?"

Sam'in hareket ettiğini fark edecek zamanım bile olmadı. İki adımda Rose'u boynundan yakaladı. Hareketini durdurmadan yürümeye devam ediyor, onu sandalyeden kaldırıyor ve geri düşmesine izin veriyor. Onu mutfak duvarına çarpına kadar devam ediyor.

"Sam!" Rachel'ın nefesi kesiliyor. Muhtemelen bir etkisi olduğunu düşünmüyor ama elini Rose'un boğazında gevşettiğini görüyorum.

"Bana kızgınsın," diye tıslıyor yüzüne. "Neden?"

"Çünkü onun böyle olması senin suçun ve bunu biliyorsun. Öğrendiğimden beri onu öldürmek istiyorum. Bana izin vermedin. Rachel'ın biraz daha acı çekmesi dışında sonuç aynı oldu."

Ona gülümsüyor. Onu biraz daha tetiklemek istediğinde kullandığı türden. O da her zaman buna kanıyor.

"Soruya karşılık vermem için ölüyorsun, değil mi?" Bir elini onun yanağına götürüyor. "*Bana* neden kızgın *olduğunu* sormamı mı istiyorsun? Ha?"

Burun delikleri genişliyor ve onu daha sıkı sıkılamak için verdiği mücadeleyi görebiliyorum. Onu gerçekten incitmek istemiyor. Elini onun yüzünden çekip parmaklarını bileğine doluyor.

"Sorun şu ki Sam, bana neden kızgın olduğun umurumda bile değil. Büyük kaslarını benim üzerimde kullanabilirsin. Yine de umurumda olmaz. Her şeyi berbat ettiğini kabul edene kadar."

OceanofPDF.com

SAM

*Kimi İstiyorsun - Eski
Alışkanlık*

Öfkemi bastırmaya çalışıyorum ama giderek daha da zorlaşıyor - Rose'a karşı olan ve kendime karşı olan.

Bazen hata yapıyorum.

Rose dün beni aradığında, Conor'ı daha önce öldürmemenin ne kadar büyük bir hata olduğunu anladım. Rachel zamana ihtiyacı olduğu konusunda çok ısrarcıydı, ama benim daha iyi bilmem gerekirdi. Onu ortadan kaldırmalıyım.

Hasarı kontrol altına almak istedim ve Rose'a o eve bensiz girmemesini söyledim.

Ona kendini tehlikeye atmamasını söyledim. Rachel'ın hayatının tehlikede olduğunu bilmek yeterliydi. Şimdi Rose'un etrafta morarmış bir gözle dolaşmasını izlemek zorundayım, bu da ona söylediklerimi umursamadığının bir kanıtı.

Sana cevap vermiyorum.

Şu anda onun yanıldığını kanıtlamayı ne kadar isterdim. "Bekliyorum," diye ısrar ediyor.

Eli bileğimde ve boynunu tutuşum neredeyse hiç yok. Kolayca kurtulabilirdi. Çıkıyor çünkü hatalarımı kabul etmemi istiyor. Kabul edeceğim. Ama o istediği için değil. Rose'un bana emir vermesine izin vermeyeceğim.

Onu bıraktım ve bir adım geri çekildim.

"Sana kendini tehlikeye atmamanı söylemiştim."

Alay ediyor. "Ben yapmadım. Gördüğünüz gibi, ben iyiyim." "Sen iyi misin?" Gülümsüyorum. Çok tahmin edilebilir biri.

"Evet," diye homurdanıyor. Yüzündeki kanıtlara rağmen incindiğini kabul etmiyor. Gerçekten.

"O zaman itaatsizliğin için cezalandırılmayı umursamayacaksın, değil mi? Kendini daha iyi hissedene kadar bekleyecektim, ama sen iyi olduğunu söylüyorsan." Omuz silktim.

Kendini tekrar toparlamaya çalışmadan önce bir anlığına donup kalıyor. "Rachel kendini iyi hissetmiyor. Sakıncası yoksa şimdi pek zamanı değil."

Tam bir şey söyleyecektim ki Rachel yanıma geldi. "İtaatsizlik mi ettin Doll?" diye soruyor. Kontrolü ele alma ihtiyacını fark etsem de, küçük sesini ve zorlukla oluşturduğu ünsüzleri dinlemekte zorlanıyorum.

Rose kalın kalın yutkunuyor, gözleri Rachel'la benim aramda gidip geliyor. "Ben yapmadım-"

"Sam sana yapma dediği halde kendini tehlikeye attın. Ya başına daha kötü bir şey gelseydi?" Rachel ısrar ediyor.

"Senin içindi," diye savunuyor Rose.

"Teşekkür ederim," diyor Rachel, sözlerindeki gerçek hepimize çarpıyor. "Şimdi dört ayak üzerine kalk."

"Ne?" diye ciyaklıyor. Gülümsememi gizlemek için elimi yüzümde gezdirmek zorunda kalıyorum. "Neden?"

"Kuralları biliyorsun." Rachel hayal kırıklığı taklidi yaparak başını sallıyor. "Ya dinlersin ya da ceza alırsın. Sanki bunu birkaç haftadır çalışmıyormuşuz gibi."

Rose anlamsızca son çıkışına döner. "Lik, lanet olası bir şey söyle," der ona.

"Ben sizi aşağıda bekleyeceğim," diye cevap veriyor.

Alt kat derken, evin en sevdiğim odasını kastediyor.

"Hadi," diye gülümsüyorum. "Bana tasma ve kayışı aldırma."

"Pislik herif," diye homurdanıyor dizlerinin üzerine çökmeden önce.

"Vay, vay," diye alay ediyorum. "Onları gerçekten biriktiriyorsun, değil mi? Benim kızım cezaya bayılır."

Sadece benim tişörtlerimden birini giyiyor. Ayaktayken her şeyi saklıyor olabilir ama elleri ve dizleri üzerine çöktüğü anda çıplak poposu ortaya çıkıyor.

Yürümeye başlarken parmaklarımı şıklatıyorum. "Haydi."

O kıpırdayamadan Rachel eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Buna gerçekten ihtiyacım var." Bir elini Rose'un omurgasından aşağıya, yuvarlak kıkına doğru gezdiriyor. Sonra ona küçük bir tokat atıyor ve Rose sürünmeye başlıyor.

Rose White'ı senin için sürünürken görmek ne güzel bir manzara.

Odaya girmeden önce ona bakıyorum. Nefret dolu bakışları beni neden bu kadar tahrik ediyor? Sanırım gerçekten aşağılanmış hissettiğini bildiği halde bunu bizim için yapıyor. Ve tabii ki kendi zevki için.

"Güvenli kelimen nedir, Aşk Böceği?" Soruyorum, sert ses tonum ona hiçbir şey yapmıyor. Ya da en azından benim görebildiğim kadarıyla.

"Özgürlük," diye mırıldanıyor.

Kapıyı iterek açıyorum ve Rachel'la onun içeri girmesini bekliyorum.

Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz, Rose odanın ortasındaki noktaya sürünerek geliyor. Tam olarak nereye ait olduğunu biliyor. Kalçalarının üzerine oturuyor ve başını eğerek sessizce bekliyor.

Lik ondan çok uzakta değil, üstsüz ve oyuncak çekmecesini karıştırıyor.

Rachel'a dönmeden önce Lik'e, "Üstünü çıkar," dedim. "Bu senin seansın. Ne istiyorsun?"

"Bu benim seansım değil," diye alay ediyor. "Ona kızgın olan sensin."

"Ve onu sadece sakinleştirdiğimde cezalandıracağım. Kontrolü geri almak mı istiyorsun? Bana ne istediğini söyle, biz de yapalım."

"Onu aşırı uyarmanı istiyorum. Ben sıkılana kadar onun boşalmasını izlemek istiyorum."

Ki bu hiçbir zaman da olmayabilir, bunu ikimiz de biliyoruz. "Bu benim en sevdiğim ceza. Kendin al," diye kıkırdıyorum.

O da gülüyor ve Rose'un bizi duymasının ve bize bakmasına izin verilmemesinin onun için ne kadar acı verici olduğunu biliyorum. Bu odada o bizim itaatkârimız, oyuncağımız, başka bir şey değil. Çıkmak isterse ne yapacağını biliyor. Gerçi *özgürlük* burada ağzından hiç çıkmıyor çünkü çok eğleniyor.

"Peki," dedi Rachel sonunda. "Bunu denemek istiyorum." Köşedeki şaplak atma atını işaret ediyor ve yüzüme hastalıklı bir gülümseme yayılıyor.

"Kusursuz zevklerin var, aşkım."

Arkamı döndüğümde Rose hâlâ aynı pozisyondaydı ama şimdi çıplaktı. Lik bizi duydu ve şaplak atını odanın ortasına doğru çekmeye başladı bile.

Rose'un tam önünde duruyorum ve ayakkabımın ucuyla dizlerini birbirinden ayırıyorum. "Kendini tanıtmayı hiç öğrenemeyecek misin?" Ona soruyorum. Ona karşı sert olacağım ve o da bunu biliyor.

Tüm kararları Rachel'ın vermesine izin veriyorum çünkü bana kalsa onu tamamen incitmememin bir yolu yok. Sonra, sakinleştiğimde, onu kendi yöntemimle cezalandıracağım.

Eğilmiş yüzünü izlemek için eğildim. Dudaklarını ısıırıyor, kendini karşı konulmaz göstermeye çalışıyor. Ama kimseyi kandırmıyor. Başını belaya sokacak bir şey söylememek için kendini tutmaya çalışıyor.

"Özür dilerim, efendim'," diyorum ona. "Seni duyamıyorum Rose." Dizlerini tekrar tekmeleyerek daha da ayırıyorum, ta ki bacaklarını düzgünce açana kadar. Biraz daha ittiğimde homurdanıyor. "Daha geniş," diye emrediyorum.

"F-ugh." Bana küfretmemek için kendini tutuyor ve bu beni gülümsetiyor.

"*Ben. Özür dilerim. Efendim.*" Tekrar ediyorum.

Nefes alış verişi hızlanıyor, kendisiyle savaşıyor. Çenesinden tutup başını yukarı çekiyorum. "İnatçı olma Rose. Benim iyi küçük fahişem ol."

Gözleri gözlerime geliyor ve hiçbir şeye cevap vermiyor. Bana siktir olup gitmemi söylemiyor ama duymak istediklerimi de söylemiyor.

"İyi," diye iç geçirdim. "Kalk."

Yavaşça ayağa kalkıyor ve ben de onu şaplak atma atıyla yüzleşmesi için çeviriyorum. Ön tarafına uzanacağı ana düz parça yastıklı ve siyah deri kaplı. Bir uçta, iki bacak ana parçadan başlıyor ve bacaklarını ayırmak zorunda kalacak şekilde ayrılıyor. Daha sonra inciklerini dinlendirmesi için yere paralel olarak doksan derece bükülürler. Tokalar hareket edememesini sağlayacak. Diğer uçta, iki kelepçe onun bir yere gitmesini engelleyecek.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Ona soruyorum. "Oldukça açıklayıcı," diye karşılık veriyor.

"Tanrım, Prenses." Lik araya giriyor. "Bir şaplak atına bağlanmak üzere olan biri için çok cesursunuz."

"Bunu sadece Rachel için yapıyorum, bu yüzden ikiniz de bir şey beklemeseniz iyi olur. Sam'in aksine *ben* yanlış bir şey yapmadım. O yüzden sikimi yalayın. Bu senin için yeterince cesurca mı?"

Dayanamayacağını biliyordum. Alt dudağını ısırıldığı andan itibaren, talimatlara uymak için içinde çok fazla mücadele olduğunu biliyordum.

Açıkça yaptığı saygısızlığa cevap vermek yerine, yumuşak bir elimi sırtının alt kısmına koydum. "Üzerine çık. Karnının üzerine, bacakların burada olacak şekilde," diyorum,

bacaklarını nereye koyması gerektiğine dokunuyor.

Oflayıp pufluyor ve Rachel'a dönüyor. "İstedğin bu mu, Günişığı?" diye soruyor, adeta ona bunu durdurmasını emrediyor.

Rachel bu odada bulunan kırmızı yastıklı tahtın üzerine oturuyor ve ellerini kolçakların üzerine koyuyor. "Evet Doll," diye sertçe cevap veriyor. "Ben de bunu istiyorum. Şimdi üzerine çık ve biz ağzını tıkamadan önce o akıllı ağzını kapat."

Rose derin bir nefes alır ve şaplak atan ata geri döner. "Her neyse," diye mırıldanır kendi kendine.

Lik ona yardım ediyor. Üst bedenini ana parçanın üzerine indiriyor, karnı deriye değiyor. Ben kalçalarının ve inciklerinin bacak uçlarına dayanmasını sağlarken Lik de belini bağlar. Deri tokayı her bir uyluğun etrafına ve ardından ayak bileklerine sarıyorum.

Ön tarafta, Lik kollarını ön bacaklardan aşağı uzatır ve bileklerini kelepçelere kilitler.

"Çok güzel," diyorum elimi sırtında gezdirirken. "Bana birkaç özür borçlusun Rose. Bunu nasıl başarabilirim?" Dilimi tıkırdatıyorum. "Rachel, aşkım," diyorum ona. "Şu dolaba git ve ne istiyorsan seç."

Bana gülümsüyor ve morarmış yüzüne ve kuru kanla kabuk bağlamış dudaklarına rağmen hiç olmadığı kadar güçlü görünüyor.

Darbeli oyun aletlerini sakladığım dolaba doğru yürüyor ve açıyor. Elinin birçoğunun üzerinde gezindiğini görüyorum, ama bastonda karar kılıyor ve sırtımdan yukarı doğru akan heyecan titremesine engel olamıyorum. Rose'un mükemmel yuvarlak kıcını sopalama fikri parmaklarımın ucunu karıncalandırıyor.

Elimi sırtının alt kısmına koyup kıcının yanaklarında gezdiriyorum, dairesel hareketler yaparak tenini ısıtıyorum.

Rachel bana bastonu getiriyor ve ben bastonu ondan aldığımda aramızda elektrik çarpıyor, parmaklarımız birbirine sürtünüyor. Bana gülümsüyor ve tahtına oturmak için geri dönüyor.

Rose'un kıcını ve kalçalarının arkasını ısıtmak için bir dakika daha harcıyorum, ki buralara vuracağım. Bankta tamamen rahatlamış durumda ve Lik elini saçlarına gömmüş kafa derisini kaşıyor.

"Söyle bana Rose. Senin acı tanımın nedir?"

Bastonla kıcının yanaklarına hafifçe vuruyorum ama bana cevap vermiyor. "Çok inatçı."

Ona hafifçe vuruyorum. Acıdan çok şaşkınlıktan sığıyor. "Acıdı mı?"

Sessiz kalır. "Haklısın. Bence bu yeterince zor değil. Bir şeyler yapalım. Ne zaman vuruşlarım çok acı verici olursa. Bana itaatsizlik ettiğin için üzgün olduğunu söyle, ben de hemen durayım."

Bir adım geri atıp derin bir nefes alıyorum. Tüm gücümle vurmamak için odaklanmalıyım. Rahatlamalı ve tuttuğum öfkeyi bırakmalıyım. Bu onu incitmekle ilgili değil. Bu hepimizi iyileştirmekle ilgili.

Saldırıyorum. Bu sefer daha sert. Kıçının her iki yanağında da birer çizgi belirecek kadar. Tıslıyor ve bağları geriliyor ama bir şey söylemiyor. Tekrar yapıyorum, biraz daha sert. Sessizliği devam etmemi sağlıyor. Üçüncü vuruşa acı içinde homurdanıyor.

"Sana sopayla güvenle vurabileceğim çok fazla zaman var Rose. Seni tamir edilemeyecek şekilde incitmek istemiyorum."

Yer değiştirmeye çalışıyor ama olduğu yerde sıkışıp kalıyor. Etrafını saran deri onu bankın üzerinde sıkıca tutuyor. Önümde Lik'in gözleri parlıyor ve alt dudaklarını yalıyor. Kot pantolonundan ereksiyonu belli oluyor ve ben ona gülümsüyorum. "Ağzını mı yoksa amını mı istiyorsun?"

"Ağız," diye geveliyor. Şehvet her zamanki pürüzsüz sesini kaplıyor.

Rose'a vurarak çılgılık atmasını sağladım. "Oraya varıyoruz." Acısına iyi geleceğini bildiğim için elimi sırtında gezdiriyorum. "Sanırım Lik'i tahrik ediyorsun."

Rachel nefes nefese bir sesle, "Sadece o değil," diye ekliyor.

Rose'un nefes alış veriş hızlandı ve hedefime yaklaştığımı biliyorum. Bir sonraki vuruş başarıyor.

"Kahretsin!" diye bağıyor. "Siktir... siktir..."

"Dil. Acı için bu nasıl? Acıyor mu?" "Evet,"

diye mırıldanıyor.

"Yine de bana itaatsizlik ettiğin için ne kadar üzgün olduğunu duyamıyorum."

Rachel'la bakışlarımız kesişiyor ve ben sırtımdan kendimi alamıyorum. İkimiz de durumun adaletsizliğinin tamamen farkındaydık. Rose onun hayatını kurtardı. Sonuçta o eve girmesi iyi bir şeydi.

Ama dünden sonra hepimizin gerginliği atmaya ihtiyacı var. Hepimizin oyuna ve zevke ihtiyacı var. Ve kim demiş cezalar her zaman adil olmak zorunda diye? Sonuçta onun sahibi biziz. Onun ruhu, kalbi ve bedeniyle ne zaman ve nasıl uygun görürsek oynayabiliriz.

Rose bastonu tekrar kaldırdığımda havadaki değişimi duymuş olmalı çünkü kelimeleri ağzından aceleyle çıkarıyor.

"Özür dilerim!"

Çılgılık atmasını sağlayarak saldırıyorum.

"Bunu tekrar söylemek ister misin? Bu sefer düzgünce." "Özür dilerim, efendim. İtaatsizlik ettiğim için."

"Tekrar yapacak mısın?" "Hayır!

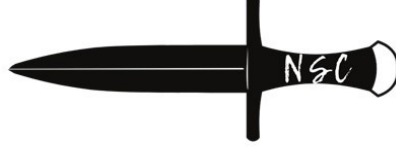
Hayır, efendim..."

"Acı çektiğini nereden bildiğimi biliyor musun Rose?" Tekrarlamadan önce başını sallar. "Hayır, efendim."

"Çünkü çok ıslaksın, resmen yere damlıyorsun. Şimdi Lik için ağzını iyice aç."

OceanofPDF.com

LIK

Nasty - Bryce Fox

Kan kırmızısı dudakları aralanıyor ama uzun saçlarını yumruğuma dolamak ve başını kaldırmak için acele etmiyorum. Boynu gergin ve garip bir açıda olduğunda, kotumun düğmelerini açıp fermuarımı indiriyorum. Çekip çıkarmadan önce sertleşmiş sikimi boxerımın içinden sıkıyorum. Sam'in her seks yaptığımızda benimle alay etmesine o kadar alışmışım ki, kendimle alay etmekten zevk alıyorum. Rose beklerken ağzı gevşiyor ve ben saçlarını çekiyorum.

"Aç," diye bağıriyorum. "Ağzını kapatabileceğini kim söyledi?"

Tekrar genişçe açılıyor, aynı zamanda bir inilti kaçıyor. Başımı kaldırıp baktığımda güzel erkek arkadaşımın kışının yanaklarını yoğurduğunu ve parmaklarını bastonla çizdiği kırmızı çizgilere batırdığını fark ediyorum.

"Tsk, tsk," dedim ona. "Sana çok cesur olduğunu söylemiştim."

Sikimi tamamen dışarı çekiyorum ve ağzının dış hatlarını izliyorum. Dili dışarı fırlıyor, ucumu yalıyor ve içimde bir yangın başlıyor.

Rose'a nasıl aşık olduğumu kendime ne kadar açıklamaya çalışsam da anlayamıyorum. Onunla tanıştığımda güzelliğini görmezden gelemedim, ama bunu yapan bu değildi. *O yaptı*. Güç ve gururun karışımı. Ondan yayılan özgürlük.

Rose özgürlüğü için her şeyi yapar, bu da içimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Umut.

Volkov kardeşlerden kurtulduktan sonra dünyanın bizi beklediğini umuyoruz. Dördümüz ne istersek onu yapmak için.

Rose'un kapsadığı her şey, iyi ve kötü, bana *hissettiriyor*. Sam'den farklı ama yine de çok doğal. Sam ve ben kendi halimizde sıradan insanlardık. Tanıştık, flört ettik, seviştik, kimyamız uyuştu ve birbirimiz olmadan bir hiç olana kadar devam ettik. Gerçek aşk.

Rose kalbime bir şok etkisi yaptı. İçimden geçip gittikten sonra uykuda olan bir şey uyandı ve şimdi onu düşünmeden bir saniye bile geçiremiyorum. İçindeki zarafet, mücadele, zehirlilik. Hepsi bir araya gelerek onu bir bütün yapıyor. İnsan. Buna değer.

Önümdeki tanrıçadan gelen bir homurtu beni hayallerimden uyandırıyor. Sam az önce onun kışını tokatlamıştı. Ona gülümseyerek saçlarını sıkıca kavriyorum ve ağzına doğru itmeye başlıyorum.

"Güzel," diye mırıldanıyorum o beni içine alırken. Zevk vücudumda dolaşüyor ve Sam'in gözlerinin içine bakıyorum. "Güzel," diye tekrarlıyorum fısıltıyla. Bu sefer onu kastederek.

Bunu biliyor çünkü bana gülümsüyor ve Rose'un açıkta duran amına bakmadan önce yanaklarındaki hafif renk tonunu gizlemeyi başaramayarak elini yüzünde gezdiriyor.

Aletimin Rose'un boğazının arkasına çarptığını, onun sıcaklığıyla çevrelendiğini hissediyorum ve o benim elimde kıvranıyor. Bir şeyler söylemeye çalışıyor ama nafile, ben de yanağını okşuyorum.

"Emmeye devam et prenses. Beni hayal kırıklığına uğratmak istemezsin."

Ben saçlarını gevşetirken o yeni bir şevkle başını sikimin üzerinde aşağı yukarı sallıyor. Arada bir tekrar sıkıyorum ve beni yutmak için elinden geleni yaptığından emin olmak için onu kasıklarına yakın tutuyorum.

Sam'in onun amcığıyla aynı hizaya geldiğini gördüğüm an hafifçe geri çekiliyorum. İçeri iter itmez, onu ileri doğru hareket ettiriyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Yüksek sesli iniltisi aletimde yankılanıyor ve başım geriye düşüyor. "Lanet olsun," diye inliyorum.

"Sık şu amcığını Rose. Her santimini hissetmek istiyorum."

Bana karşı inliyor ama itaat ediyor gibi görünüyor çünkü Sam bana bakarken tıslıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve kremayı alan kedi gibi birbirimize gülümsüyoruz. Bu durumda iki kedi aynı kremayı paylaşıyor. Ve buna bayılıyorum.

Kıçına tekrar tokat atıyor ve kız ciyaklıyor, sesi aletim tarafından boğazına geri itiliyor. Kalçalarının nasıl kıpırdadığını ve Sam'in her itişini karşılamaya ve tempoyu hızlandırmaya nasıl çalıştığını izliyorum.

"Çaylak hatası," diye kıkırdıyorum Sam onun kalçalarını kavrarken. "Sam seni sikerken hızına sen karar veremezsin prenses. Asla."

Sam dersimi ezbere bildiğim için mutlu bir kahkaha atıyor. "Tek yapman gereken kıpırdamadan durmak." Çekiyor ve tekrar sokuyor. "Ve lanet olsun. Al. Al." Her kelimedede itiyor, sikimi emme şeklini kontrol ediyor ve hem o hem de ben artık inlemelerimize engel olamıyoruz.

"Kahretsin..."

Patlamak üzere olduğumu hisseden Sam bana doğru yöneldi. "Çekil."

"Ne?" Boğuluyorum, durmuyorum.

Rose'u sikmeyi bırakıyor, Rose konuşamadığı için uzun bir şikâyet iniltisi duyuyor ve bakışlarını benimkilere dikeyor.

"Malik," diye hırılıyor. "Eğer gelersen, bu şaplak atına bağlanan sen olacaksın. Ve sana ona yaptığım kadar kolay davranmayacağım. Şimdi çek. Dışarı."

Emrine itaat ederken içimden bir hayal kırıklığı iniltisi yükseliyor. Şimdi Rose'un tükürüğüyle sırlıklam olan sikimi yumrukluyor ve titrememi yatıştırmaya çalışarak sıkıyorum. Rachel'in ayağa kalktığını ve Sam'e doğru yürüdüğünü şimdi fark ediyorum. Rose'dan çekiliyor ve kendisine bir şikayet tıslaması kazandırıyor.

Çenesini tutup başparmağımı içeri itiyorum. "Emmeyi bırakma, bebeğim." Parmağımın etrafında dönen dili sikimin seğirmesine neden oluyor. Başparmağımı çekip ucumdaki prekumu siliyorum ve tekrar ağzına sokup yalamasını izliyorum.

Yüksek sesle inliyor ve ben Rachel ile Sam'e bakıyorum. Rachel kendini Rose ile Sam'in arasına sokmuş ve onu tutkuyla parmaklamaya başlamıştı.

Rose nefesini tutmuş, titriyor ve patlamak üzereyken Rachel parmaklarını çekiyor.

Sam, Rachel'in kulağına, "Yay onu," diye mırıldandı. "Tam buraya." Kıç yanaklarının arasını işaret edişini izliyorum ve sikim sertleşiyor.

Başparmağım ağzına daha fazla itiyor ve Sam'in parmağının daireler çizmeye başlamasını izliyorum. Onu nasıl geleceklerini izlemek için sabırsızlanıyorum. Çabucak elimi geri çekip kot pantolonumdan ve boxer'ımdan kurtuluyorum. Ama diğer ikisine doğru bir adım attığımda, Sam'in karanlık bakışları bana geliyor.

"Hayır. Orada kal."

"Ben de görmek istiyorum," diye ısrar ediyorum. Yine de bir adım daha

atmıyorum.

"Kal," diye
hırlıyor. "Sam-"

"Dizlerinin üstünde. Rose'un önünde. Şimdi." Rachel'ın sesi tartışmaya yer bırakmıyor.

Onun sert emri karşısında ağzım açık kalıyor. Gözlerim Sam'e gidiyor ve o da kaşlarını kaldırıyor.

"Şimdi, Lik," diye tekrarlıyor. "Ve tavırlarına dikkat et."

Bir adım geri atarak tekrar Rose'un önüne geliyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Ellerimi arkamda birleştiriyorum, bildiğim gibi sol bileğimi sağ elimle tutuyorum ve bakışlarım Rose'unkilerle kesişiyor. Onunki şehvetle parlıyor, neler olup bittiğinin tam olarak farkında değil. Şu anda zevkten kendini kaybetmiş durumda. Ben ise, bana verilen emirden dolayı aşağılanmanın yakıcı kırmızısını hissedebiliyorum.

"Alnını onunkine yasla," diye devam ediyor Rachel. "Gözlerinin gezinmesini engelleyecektir. Öpüşmek yok."

Ağır çekimde, alnım Rose'un alnına değiyor. Ve dokunduklarında nefesi kesiliyor. Sam'in az önce başparmağını onun kıkına nasıl soktuğunu hayal edebiliyorum.

Sam'in Rach'a "Sıra sende," diye fısıldadığını duyuyorum.

Bir saniye sonra Rose homurdanıyor, sıcak nefesi yüzümü havalandırıyor. Sikim kaya gibi sertleşmiş, prekum sızıyor. Ona dokunmak, içine girmek ve sikimin etrafında kenetlendiğini hissetmek için yanıp tutuşuyorum. Dişlerini gıcırdatmasını izliyorum ve yaşadığı acı ve zevk karışımını anlıyorum.

Nefes alış veriş sendeliyor ve göz kapakları her saniye daha da ağırlaşıyor. Anlamsız küfürler haykırıyor ve kıvranıyor. Alnımdaki titremeyi hissediyorum ve ona biraz daha dokunmak için can atıyorum. Onunla bir olmak için.

Acı dolu bir nefes daha veriyor ve bu sefer kendimi durduramıyorum.

Bana açıkça verilen emri görmezden gelerek dudaklarımı Rose'un. Açık ağzını öperek bir sonraki iniltisini yutuyorum. İki düz elimi yanaklarına götürüyorum ve ağzını yutarken onu tutuyorum. Dillerimiz birlikte dans ediyor ve daha fazlasını almak için hafifçe geri çektiğim her seferinde lezzetli bir şekilde inliyor.

Sevdiğim her şeyin tadına bakıyor.

Yine de sevdiğim onca şey nedir?

Acı, zevk, kontrol ve teslimiyet. Güç, teslimiyet, özgürlük. Tutku ve arzunun tadına bakıyor. Özlem ve teslimiyet.

Dilimin onunkine her vuruğu cennete bir adım daha yaklaşmak demek. Geçen her an, kendimi onun daha derinlerine düşerken hissediyorum. Beni büyölüyor, beni kendine alıyor ve içimde mantığa yer bırakmıyor.

Hepsini alıyorum ve biraz daha istiyorum, ama bir el buklelerime konuyor ve beni cennetten uzaklaştırıyor.

Ve işte cehenneme doğru lezzetli bir yolculuk başlıyor.

OceanofPDF.com

GÜL

Kaos Modu - DEZI

Lik aniden çekiliyor, üzerimden soğuk bir dalga geçiyor. Sam onu saçlarından tutup ayağa kaldırırken acı içinde tıslıyor.

"Yaramazlık yapmayalı uzun zaman oldu, değil mi? Hediye için teşekkür ederim aşkım," diyor ağzını Lik'in kulağına dayayarak.

Onlara bir saniye daha odaklanamam. Rachel'in parmağının tekrar dar girişimi yokladığını hissettiğimde değil. O ve Sam sanki sonsuza dek sürecekmış gibi sırayla kıcıma girip çıkıyorlar. Rahatsız edici bir yanma olarak başlayan şey derin, doyurucu bir zevke dönüştü.

Sam'in Lik'in bileklerini tavandan sarkan kelepçelere kilitlediğini fark etmiyorum bile. Onun yerine Rachel'in iki parmağını içime sokmasının verdiği mutluluğa odaklanıyorum.

Sam'in sert sesi beni şimdiki zamana geri döndürüyor: "Ben senin kıcını tıkarken ona bak."

Elinde kayganlaştırıcıyla kapladığı büyük bir popo tıkacı var. "Bana yalvardığını duyamıyorum Lik," diye homurdanıyor.

"Lütfen, efendim," diyor. "Lütfen fişi kıcıma sokun." Ardından bir inilti geliyor. Sam'in elini göremiyorum, sadece Lik'in arkasında olduğu gerçeğinden.

Sam onun kıcını tokatlamadan hemen önce, "Sıkıca sık," diye gülümsüyor. "Birazdan senin için döneceğim." Hareket etmeden önce, diğer elinde tuttuğu kumandadaki bir düğmeye basışını izliyorum.

"Aah..." Lik inliyor. Tıkacın artık kıkında titreştiğini varsayıyorum.

Sam ben onun hareket ettiğini göremeden arkama geçti. Ben onun dokunuşu altında kıvrılırken eli yanan kık yanaklarımı okşuyor. Rachel'i aramızda tutuyor.

"Denemek ister misin? Seni de tıkayayım mı ve titreşimlerden kurtulmaya çalışmanı izleyeyim mi?" Sam bana soruyor.

"Hayır," diye kekeliyorum.

"Güzelce sor, sana nazik davranmayı düşüneceğim."

Rachel kıkımla oynamaya devam ederken, "Lütfen," demeye çalışıyorum. Zevk dalgaları içimde yükselmeye devam ediyor, beni her saniye daha da ıslatıyor ve aynı zamanda amımın ne kadar boş hissettiğinin de farkındayım. "Lütfen," diyorum tekrar. "Nazik olun, efendim."

Sırtıma bir öpücük. "Senin için her şeyi yaparım, aşk böceğim."

Rachel geri çekiliyor ve bir sonraki bildiğim şey, şaplak atma atından kurtulduğum. Rachel daha önce oturduğu kırmızı tahta doğru yürürken Sam kalkmama yardım ediyor. Kollarına düşüyorum, bacaklarım beni tutmaktan aciz. Ben daha ne olduğunu anlamadan Sam beni tekrar tahtın önüne bırakıyor ve ben dört ayak üzerinde duruyorum.

Yüzüm Rachel'in açılmış bacaklarının hemen önünde ve bir saniye bile tereddüt etmiyorum. Kendimi amına gömmek için ilerliyorum ama saçlarım şiddetli bir hareketle geriye doğru çekiliyor.

"Bekle," diye homurdanıyor Sam. Parmaklarını yine göt deliğimde hissediyorum ve korkuyla ciyaklıyorum. "Sus, rahatla. Acısız yapacağım."

Parmaklarını kayganlaştırıcıyla kaplamış olmalı çünkü benim ıslaklığımınla karışan başparmağını kolayca içeri kaydırıyor. Bir dakika önce Rachel'la yaptığı gibi içeri itiyor ve daireler çiziyor, esnemediğinden memnun görünüyor. Daha kalın bir şeyin girip çıktığını hissediyorum ve artık birden fazla parmak kullandığını varsayıyorum.

Zevk içimin derinliklerinden vücuduma yayılıyor ve parmaklarına karşı ileri geri hareket ederek inliyorum.

"Daha büyük bir şey deneyeceğiz, Aşk Böceği. Sadece sıkma."

Aletin girişime doğru bastırıldığını hissediyorum.

"Sam," diye homurdandım. "Çok büyüksün..."

"Bunu kaldırabilirsin bebeğim," diye fısıldıyor sırtımın küçük kısmına sürtünürken. "Aletim seni gererken çok güzel görünüyorsun."

"Yapamam..."

"Sadece benim için derin bir nefes al."

Umutsuzca işe yaramasını isteyerek derin bir nefes alıyorum. Aynı anda Rachel önümde diz çöküyor ve dilini benimkiyle iç içe geçirerek beni öpüyor. Ve tam beni mutlu bir zevk durumuna sokmuşken, Sam içeri itiyor.

Ağzının içine doğru inliyorum. Arkamda Sam'in zevkle soluduğunu ve çok uzakta olmayan Lik'in inlediğini duyabiliyorum. İçime girerken gözlerinin Sam'in aletinde olduğunu hayal edebiliyorum.

Yavaşça başlıyor, içeri itmek için zaman ayırıyor. Etrafında gerildiğimi hissedebiliyorum ve boğazımdan geçen derin inlemelere engel olamıyorum. Elleri derimin altına girmeye çalışıyormuş gibi kalçalarımı sıkıyor.

Çevresine alıştıktan sonra geri çekiliyor ve tekrar içeri itiyor. Hareketi yavaşça ama her seferinde biraz daha güçlü bir şekilde tekrarlıyor. İkimizin de zevkini artırdığını hissedebiliyorum.

Şimdi tahtta tekrar oturan Rachel saçlarımdan tutuyor ve Sam'in itmesiyle aynı anda beni kendine doğru çekiyor. Yüzüm amına değiyor ve o da bana sürtünmeye başlıyor.

Çok geçmeden onun inlemeleri benimkilere, Sam'in homurtularına ve Lik'in inlemelerine karışıyor.

Her şey mutluluk verici bir işkence. Ezici ve beni bir sonraki hamle için, Rachel'ın bir sonraki iniltisi için özlem içinde bırakıyor. Bacakları başımı sıkıyor ama ben farkındalığımı kaybetmişim ve onun boşalıp boşalmadığını anlayamıyorum. Kendi zevkime çok odaklanmış durumdayım ve artık birbirimize bağlı olduğumuzdan eminim. Amım zonkluyor ve klitorisim zonkluyor, ama ona dokunmuyorlar ve şikayet ediyorum.

Kıç yanaklarıma inen bir tokat beni şimdiki zamana geri döndürüyor. "O küçük amcığınızı doldurmamız için çaresiz misin Rose?"

Rachel'ın amına karşı inleyerek, anlaşılmamı anlıyor.

"Beni boşalt, belki biz de sana acırız," diyor Rachel üstümden. Sesi yüksek ve çaresiz, ama sözleri kulaklarıma sert geliyor.

Çenemin ve dilimin ağrıdığını hissedene kadar klitorisıyla öpüşerek çabalarımı iki katına çıkarıyorum. Başımı kavrayan bacakları sıkılaşıyor ve kalçalarını yüzüme doğru iterek ve beni saçlarımdan tutarak hareketleri hızlandırıyor. Arkamda Sam itişlerini sertleştiriyor ve kendimi zevkin ritmiyle titrerken hissediyorum.

Rachel bana karşı patlıyor ve bu konuda hiçbir şey yapamadan ya da onu zevkin derinliklerine kadar takip edemediğim amımın sıkıldığını hissediyorum.

Sam itişlerini yavaşlatıyor ve nazikçe çekiyor. Sadece birkaç saniye içinde, tüm dokunuşları gitti ve beni daha fazlası için çaresiz bıraktı.

"Ona dokunmak istemez miydin Lik?"

Lik'in homurtusu arkamda yüksek sesle yankılanıyor. Sam'in uzaklaştığını hissettiğimde, Rachel doğrulmama ve arkamı dönmeme yardım ediyor. Lik'i tutan kelepçeleri çözmesini izliyorum. Sam'in önünde dizlerinin üzerine çöküyor. Aleti taş gibi sertleşmiş, iki elini Sam'in kalçalarına koyuyor.

"İtaatsizlik ettiğim için özür dilerim. Kapat şunu... Kapat şunu. Bu sataşmaya daha fazla dayanamayacağım."

Sam imkansız yüksekliğinden ona bakıyor ve hınzırca gülümsüyor. "Sen bu odada bir hiçsin. Anlıyor musun?"

"Evet, efendim." Gözlerini yere dikmiş, sesini kısık bir törpü gibi çıkarıyor.

"Sana sahibim, Malik. Bana itaat ediyorsun, benim için geliyorsun, benim için nefes alıyorsun.

Sana bir emir verdiğimde ya yerine getirirsin ya da acı çekersin." "Emredersiniz efendim."

"Rachel'a itaatsizlik ettiğin için ondan özür dile."

Lik kayarken tereddüt ettiğini hissedebiliyorum. Sam botunun ucunu Lik'in sert aletine bastırıyor ve bastırıyor. Tıslıyor ve boğuk kelimeleri boğazından geçirmeye zorluyor. "Özür dilerim-"

"Hayır," diye sözünü keser Sam. "İtaatsizlik ettiğim için özür dilerim hanımefendi."

Rachel'ın elleri arkamdan üzerime iniyor, o tahtta oturuyor ve ben de sırtım bacaklarına dayalı bir şekilde yerde yatıyorum. Bir elini yumuşakça boğazıma doluyor, diğeri de sağ meme ucumla oynamaya geliyor.

Lik, "İtaatsizlik ettiğim için özür dilerim Hanımefendi," derken inliyorum.

Rachel'ın ağzı kulağıma değiyor. "Bana hanımefendi dediğini duymak istiyorum." Aynı anda meme ucumu çimdikliyor ve ben zevkten titriyorum.

Ben daha durdurmayı düşünemedim kelimeler dökülüyor. Sanki kaderimde hep onları söylemek varmış gibi. "Evet, Hanımefendi."

Önümde, Sam bir elini Lik'in çenesinin altına koydu. "Dilin."

Lik neyin geleceğini bildiği için düz bir dil gösteriyor. Sam yüksek pozisyonundan Lik'in dilinin üzerine tükürüyor.

"Bana iyi bir çocuk olduğunu göster. Yut."

Lik kalın kalın yutkunur. "Ben seni becerirken sen de Rose'u becereceksin. O boşalmazsa, sen de boşalmayacaksın."

İçimden bir zevk ürpertisi geçiyor ve Rachel bu fırsattan yararlanarak göğüs ucumu tekrar okşuyor, yumuşak bir inilti duyuyorum.

Sam Lik'e, "Bu ihtimal onu çok heyecanlandırmışa benziyor," dedi. "Git onu tekrar ıslat."

Şimdiden ıslandım. Buna rağmen Lik ayağa kalkıyor ve aceleyle bana doğru geliyor. İki adımda üzerimde, bacaklarımın arasında yere yerleşiyor. Ben durum hakkında bir fikir oluşturmamadan parmakları içime giriyor.

Ne diyebilirim ki?

Evet, lütfen! Yarına kadar sik beni!

Ne düşündüğümü zaten biliyorlar.

Lik beni adımı hatırlayamayacağım kadar sert becerirken, Rachel sanki amacı beni yakmakmış gibi memelerimle oynuyor.

Zevkimi o kadar yüksek sesle ifade ediyorum ki, Sam'in arkasında popo tıkacını çıkardığını gördüğümde Lik'in inlemelerini bile duyamıyorum.

Parmakları içimden çıkar çıkmaz Lik aletiyle beni itmeye başladı. Duygular beni ele geçiriyor, vücudum Sam beni şaplak atma atında sopalamaya başladığından beri arzuladığı şekilde doldurulduğu için minnettar.

Klitorisime dokunulmasını arzulayarak elim aşağı kayıyor ama ben ona ulaşmadan Lik bileğimden tutup beni Rachel'a uzatıyor. O da önce onu, sonra diğerini tutuyor.

"Siktir," diye inliyorum. "Dokun bana."

Sam onun yerine, "Henüz değil," diye cevap verir. "Benim için biraz daha dayan, Aşk Böceği."

Şimdi yere uzanmış durumdayım. Rachel yere oturmak zorunda kaldı ve başım onun kalçalarının arasında duruyor. Lik üstümde, elleri yüzümün iki yanında. İçimi huzursuzca iterken yüksek sesle homurdanıyor.

"Öp onu," der Sam erkek arkadaşına.

Lik'in yüzü benimkinin üzerine düşüyor ve nefeslerimiz bir olurken dillerimiz birleşiyor. Zevk içimde zaplıyor, orgazm içimde o kadar derinleşiyor ki artık düzensiz hareketlerimi kontrol edemiyorum.

Ve tam Lik alt dudağımı kemirmeye başladığında, Sam onun içine giriyor. Bunu biliyorum çünkü Lik aniden ısıyor, bunu yaparken yüksek sesle inliyor ve sesi boğazında boğuluyor.

İnliyorum ama aldığım zevk acıyı hissettirmeyecek kadar büyük. Dudaklarımdan kan aktığını hissediyorum ve Lik çekilir çekilmez Rachel'ın parmakları kanı üst dudağıma yayıyor, sonra da ağzımın içine itiyor.

Bir çılgınlık hepimizi ele geçirdi. Bunların hiçbirisi artık gerçek gelmiyor ve ben kendimi zevkin ıstırabına kaptırıyorum. Sam Lik'in içine her girdiğinde,

ikincisi içime doğru itiyor. Lik üstüme düşüyor, ağzı boynumun kıvrımında ve Sam'in elleri vücudunun iki yanında duruyor.

Sam bana çok yakın, nefesi kanlı dudaklarıma değiyor. Üzerimdeki kanı yalıyor ve kanayan dudağımı emiyor. Lik'in içine doğru daha sert itiyor, beni onun içinden siktğini hissediyorum. Sanki tüm hayatımız buna bağıymış gibi öpüyor beni. Eğer herhangi birimiz şimdi durursa, eğer herhangi birimiz çılgınlığı yavaşlatırsa, tavşan deliğinden ne kadar aşağı düştüğümüzü fark edebiliriz.

Hayır, düşmeye devam etsek iyi olur çünkü artık kimse bizi kurtarmaya gelmiyor. Delilik bizim kim olduğumuzdur. Çirkin, anlamsız, eksantriklik uğruna yaşadığımız şeydir.

Sam, Lik'in omzunu sertçe ısırarak için benden uzaklaşıyor. Isırmadan önce boynuma karşı inlediğini hissediyorum.

Gösterdiği güç karşısında çığlık atıyorum. Tenimde hissettiğim ıslaklığın ter mi, onun tükürüğü mü yoksa kan mı olduğundan emin değilim. Artık umurumda değil.

Kelimeler bizden kaçtı. İnemelerimize ve sızlanmalarımıza hiçbir şey eşlik edemezdi zaten.

Bazen içinizdeki hayvanın sizi ele geçirmesine izin vermek, tutkunuza insani bir açıklama getirmeye çalışmaktan daha iyidir.

Lik'in başparmağı klitorisimi okşamaya geliyor ve ona karşı patlamam sadece birkaç saniye sürüyor. Vücudumun beklediği tek şey, zevk karnımın altından patlarken en basit dokunuş. Kalçalarım itiliyor, amım sıkılıyor ve tırnaklarım Rachel'in bileklerine batıyor. Artık etrafımdaki hiçbir şeyi anlayamayacak kadar yüksek sesle çığlık atıyorum.

Lik'in kendi orgazmının sonucundan geldiğini hissediyorum ve Sam de yakında onu takip edecek. Bunu yaparken gözleri benim üzerimde. Yüzü buruşmuş ve ağzı bir karış açık.

İşi biter bitmez Lik'in ve benim üzerime düşüyor, kolları artık onu desteklemiyor.

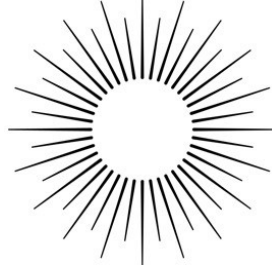
Her şey sessizliğe gömülürken nefes nefese, terli bir karmaşa içindeyiz. Hiçbirimiz hareket edemiyoruz ve ben ilk olmayacağım. Uykunun beni yakalayıp içine hapsetmeye çalıştığını şimdiden hissedebiliyorum. Vücudumda hiç enerji kalmadı ve orgazm elimde kalan her şeyi aldı.

Göz kapaklarım ağırlaştı ve iki bedenin beni ezerek öldürmesi umurumda bile değil.

İşte bu
kadar.
Mutluluk.

OceanofPDF.com

RACHEL

Buralarda Takıl -
ENVYYOU

Duş alıp üzerime yeni kıyafetler giydikten sonra Sam ve Lik'in odasına giriyorum. Rose yataklarında yüzüstü yatmış uyuyor. Saçları ıslak ve yorganın altında olmasına rağmen tamamen çıplak ve temiz olduğunu tahmin edebiliyorum.

Lik, antika gibi görünen ahşap bir çekmeceli sandığın üzerinde oturuyor. Üstü çıplak ama üzerinde siyah bir eşofman var. Sam tam önünde, bacaklarının arasında duruyor ve üzerinde dar siyah bir boxerdan başka bir şey yok. Sahip oldukları küçük kıyafetler için minnettarım. Onları seviyorum ama son zamanlarda yeterince aletlerini gördüm.

Sam bakması etkileyici bir canavar. Tamamen mürekkeple kaplı sırtında iki ejderhanın dövüştüğü dev bir dövme var. Kollarını Lik'in beline dolayıp başını onun omzuna yasladığında kasları dalgalanıyor. Lik erkek arkadaşının saç telleriyle oynuyor ve başının tepesine bir öpücük bırakıyor. İkisinin de saçları ıslak ve Sam'i her zamanki saç modeli olmadan görmek güzel. Daha rahat, daha cana yakın görünüyor.

Birbirlerine tatlı tatlı fısıldamalarını izlerken kapının pervazına yaslanıyorum.

"Emin misin?" Sam ona söylüyor. "Sadece seni şımartmak istiyorum. Neden izin vermiyorsun?"

"Bunu Rose uyandığında yapabiliriz," diye fısıldıyor Lik. "İkimizi de aynı anda şımartabilirsin."

"Bunu iki kez yapmamın sakıncası yok. Sen bana boyun eğ, ben de sana bakayım.

Anlaşma bu."

"Söz veriyorum, ben iyiyim. Bekleyebilir."

Bir dakika boyunca birbirlerine karşı nefes alıp verdiler, birbirlerini içlerine çektiler. Resmen bir sapığa dönüşmeden önce, biraz daha içeri girip Rose'un yanındaki yatağa oturarak varlığını belli ettim.

"Uyumadan önce onu nasıl duşa soktun bilmiyorum," diyorum elimi saçlarına götürürken. Anında kendini bana doğru gömüyor ve beni dürtüyor. Uykusunda bile okşanmaya ihtiyacı varmış gibi görüldüğü için hafif hareketlerle kafa derisini kaşıyorum.

İkisi de kendi yöntemleriyle beni onaylıyor. Lik bana küçük bir göz kırptıyor ve Sam erkek arkadaşının gitmesine izin verip arkasını dönüyor ve bana usulca gülümsüyor. Lik arkadan kollarını onun boynuna doluyor ve ona sokuluyor.

"Neredeyse üzerimizde uyuyakaldı," diye doğruluyor Sam.

Gözlerim kalçasındaki küçük kalp dövmesine kayıyor. İçinde R harfi olana. Rose'unkine benziyor ama onunkinde S harfi var.

"Biliyorsun..." Kendi kendime kıkırdıyor ve başımı sallıyorum, utancımın ensemden aşağı süzüldüğünü hissediyorum. "Hayır, boş ver."

"Ne?" Lik ısrar ediyor.

"Söylediklerimi unut," diye gülümsüyorum.

"Anlat bize aşkım," diye ısrar ediyor Sam, gözlerinde muzip bir parıltıyla. Sanırım nereye gittiğimi biliyor.

"Pekala," diye mırıldanıyorum, acele etmeden. İç çekiyorum. "Sanırım artık sana söyleyebilirim. Artık bir önemi yok."

Ayağa kalkıyorum ve elim kafa derisini terk ettiğinde Rose'dan yumuşak bir inilti duyuyorum. Onlara doğru yürüyorum ve Sam'in üzerindeki küçük kalbi gösteriyorum. "Eskiden bunu kıskanırdım." Gerçek olup olmadığını kontrol etme ihtiyacı hissederek onu dürtüyorum. "Ve tabii ki Rose'un üzerindeki de."

"Hayır," diye gülüyor Lik. "Lütfen bana o kadar da acımasız olmadığımı söyle."

"Oh, öyleydim," diye başımı salladım. "Rose ve ben lisedeyken toksikliğin timsaliydik." Giydiğim kalça şortunu hafifçe kaldırıyorum. "O fahişelik yapmayı seven bir kaltaktı ve ben de en az onlar kadar kıskançtım.

Bu bana bunu kazandırdı." Bacağımı kaldırıyorum ve onlara neredeyse yalvararak yaptırdığım dövmeyi gösteriyorum.

Rose'un bana gençken verdiği. Kalçamda o kadar yüksekte ki şort giydiğimde bile görünmüyor.

Rose White'in mülkü.

"Bu," diye işaret ediyorum. "Çünkü ortak bir dövmeniz olduğunu biliyordum. Ve en çok kıskandığım kişi sendin. Sende de X dövmesi vardı. Boynunda olan, onun da kolunda var."

"Bu Bianco ailesinin işareti. Ve kalbe gelince... Bilmiyorum. O zamanlar onunla benim aramda hiçbir şey olmamıştı," diye alay ediyor Sam.

"Biliyorum ama onu tanıyordun. Rose'la herkes yatabilirdi. Onlara her zaman yüzeysel benliğini verirdi. Ama sen onu *tanıyordun*. Sırlarını, geçmişini. Benden önce ikinizin birlikte bir şeyler paylaşmış olmanızdan nefret ettim."

"Gerçekten de zehirli," diye alay ediyor Lik benimle.

"Tanrıya şükür diğerlerinden haberin yoktu," diye gülüyor Sam.

"Ne?" Boğuluyorum.

Şakayla karışık bir kaşını kaldırarak karın kaslarının üzerindeki küçük bir cümleyi işaret ediyor. "Bu, Bianco'da yaşarken ceketlerime bıraktığı notlardan. Babam onun için çalışırdı, bu yüzden her gün oradaydım."

Yazı neredeyse Rose'un şu anki yazısına benziyor. Kalem kullanmaktan nefret ettiği belli olan birinden dağınık, el yazısı harfler.

Lik'in elinden kurtulan Sam öne doğru bir adım atar ve kollarını iki yana açar. Yavaşça etrafında dönüyor. Kısa cümlelerden oluşan diğer dövmelerini fark etmem için yeterince yavaş. Vücudunun her tarafına dağılmış, onu kaplayan diğer desenlerle karışmış elliden fazla dövmeye olmalı. Kolları, sol bileği, kaburgaları, bacaklarının arkası ve önü. Boynunun arkasında, kalbinin hemen altında bir tane var.

"Bunların hepsi sana bıraktığı notlar," diye fısıldıyorum şok içinde. "Her biri," diye onaylıyor.

"Başka ne olabilir ki?" diye soruyorum, büyülenmiş bir halde. Benim eski kıskançlığım, onun bizim kıza olan tutkusunun yanında sönük ve aptalca kalıyor.

Omuz silkiyor. "Biraz burada, biraz orada." Bana sağ bileğinin iç kısmını gösteriyor. "Biz çocukken bunu benim için bir peçeteye çizmişti." Elle çizilmiş kalp bir dövmeye olarak gülünç görünmeliydi ama nereden geldiğini bilmek ona farklı bir anlam katıyor.

"Bu çılgınlık," diyorum usulca, hiç de öyle demek istemedim.

"Pek sayılmaz," dedi bana. "Rose hayatım boyunca benim oldu Rachel. Onu hep kalbimde, düşüncelerimde taşıdım. Yaşadığım her gün benimle birlikte. Eminim bunu anlayabilirsin. Onu tenimde taşımak, bana duygusal olarak yaptıklarını göstermenin sadece fiziksel bir yolu. O beni işaretledi."

beni çocukken gördüğü an. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Bu kalıcıdır."

Nutkum tutuldu, o yüzden Lik devraldı.

"Onların bir geçmişi var, Rach. Bunu sadece kabul edebiliriz." Ona tamamen katılarak başımı sallıyorum.

"Bu hep birlikte bir hediye yaratamayacağımız anlamına gelmiyor," diye araya giriyor Sam. "İkimiz de büyüdük ve kendi işlerimizi yapmak için yolumuza devam ettik. Başka insanlara aşık olduk ve şimdi her şey yeniden başladı."

"Yine mi şimdi?" Kıkırdıyorum. Kalbim sağlıksız bir ritme giriyor.

"Ne? Seni sevdiğimi düşünmüyor musun?" Gülümsemesi kolay, sesi nazik. "Ben... Bilmiyorum. Tahmin edemiyorum," diye kekeleyorum.

"Biz çekici bile değiliz cinsel olarak birbirlerine."

"Yani? Lik'i becermek istemiyorsun ve ona aşık olduğunu söyledin. Peki ya ben?"

"Lik asla benim rakibim olmadı."

"Senin rakibin olsaydım, hiç şansın olmazdı, aşkım," diye nazikçe gülüyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

Bu bir tartışma bile değil. Rose Sam'i sevmekten asla vazgeçmezdi.

"Ne olursa olsun," diyorum sonunda. "Kıskanmıştım. Ve acıydım," diye itiraf ediyorum. "Ve bu duyguları öylece unutamam."

Anlamayan bir çocukmuşum gibi başını sallıyor. "Bunlar gelip geçici. Derinden hissettiğin şeylere yönel, yüzeysel şeylere değil."

"Sadece benden zorla almak istiyorsun." Neden bu kadar inatçı olduğumu bilmiyorum. Sam'e aşığım. Bunu hissetmek ve düşünmek delilik ama söylemek daha da delilik olurdu.

Rose döndüğünden beri geçen kısa sürede iki yabancıya aşık olduğumu kabul etmem mi gerekiyor? Güvenilirliğimi korumam gerekiyor. Rose aşık oldu diye ben de birine aşık olamam.

"Bunu ona değil de bana söylediğin için kıskanıyor," diye birdenbire sanki aklına gelmiş gibi kıkırdıyor Lik.

Sam'in dudakları ağzının kenarından yukarı doğru kalkıyor ve yanaklarını hafif bir renk kaplıyor.

"Aman Tanrım," diye gülüyorum. "Kıskanıyorsun!"

Dünden beri omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Alt katta yaptığımız seans arındırıcıydı. Conor'la ilgili anılar tutkunun sancıları içinde silinip gitti. Ama ben gülüp eğlenirken, fiziksel olarak

Vuruşlarının verdiği acı göz ardı edilemiyor ve midemde bir endişe yumağı oluşturuyor.

"Küçük bir dövmeyle bu kadar büyütecek olan sensin. Bana kıskanç deme!" Sam yakalandığını bilmesine rağmen kendini savunur.

"Tamam," diye başımı salladım. "Seninle bir anlaşma yapacağım. Rose dövmesi. İçinde R harfi olan bir kalp. Benim için. Onun kalçasına, seninkinin yanına yap. Sonra seni sevip sevmediğimle ilgili gerçeği söyleyeceğim."

"Sen delisin," diye alay ediyor.

"Ah, kesinlikle aklım başımda değil," diye hınzırca gülümsüyorum. "Rose bundan hiç bahsetmedi mi?"

Omuz silkiyor. "Hemen şimdi yapacağım." "İhtiyacın olan şey sende mi?"

"İstiyorum." Parmak eklemlerini çenesinde gezdiriyor ve sırtıyor. "Ama bunu kıskançlığını yatıştırmak için yaparsam, seni şimdiden uyarıyorum, Lik'e ona aşık olduğunu itiraf ettiğin zamandan daha büyük bir şey istiyorum."

Şaşkınlığımı fark ederek ekliyor: "Tam bir aşk ilanı istiyorum." İngiliz aksanı her nasılsa sözlerini olduğundan daha ciddi hale getiriyor. "Büyük bir şey istiyorum. Balonlar ve pankartlar. Diz çöküp bana bir aşk mektubu okumanı istiyorum."

Kahkaha atma sırası bende. Ona aşkımla itiraf etmemi önemseydiğini bilmek yanaklarımı ısıtıyor. Kalbim hızla atıyor ve tüm vücuduma karıncalı bir sıcaklık yayıyor.

"Hazır başlamışken neden bir yüzük almıyoruz?" diye alay ediyorum onunla.

"Eğer açıklaman lanet olası bir evlilik teklifinden daha iyi görünmüyorsa, pişman olacaksın. Rose seni baloya davet ettiğinde hissettiğin gibi hissetmek istiyorum."

Şaşkınlığımdan kaşlarım havaya kalktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bana söyledi. 'Sam, bayıldı. Onu davet ettiğimde yüzünü görmeliydin. Ellerimde eridi resmen.'" Rose'un sesini taklit etme çabası biraz ekşi, belli ki o zamanı kıskanıyor. Omuz silkiyor. "Benim alamadığımı siz aldınız. Ben de bunu hissetmek istiyorum."

Rose ve Sam'in yaşadıkları çılgınlıkların, bir suç örgütünde büyümüş olmanın getirdiği deliliğin, birlikte yaşadıkları travmanın onları her şeyden daha çok yakınlaştırdığı hiç aklıma gelmemişti... Sam'in onunla paylaşmak istediği tek şey basit bir şeydi.

Birlikte baloya gitmek kadar basit. Onunla yaptığım gibi.

"Balolar abartılıyor bebeğim," diye ekliyor Lik, sanki bir ağrıyı dindirmek ister gibi.

"Gerçekten öyleler," diyorum ona. "Sadece havalı görünmek için gitmeden önce içen ve parti sonrası için sabırsızlanan bir grup çocuk. Stoneview'de Met Ball'a dönüşüyor."

Sam omuz silkiyor. "Balolar güzeldir."

Lik kendi kendine "North Shore High'da biri vuruldu," diye kıkırdıyor.

Ancak Sam'in gözlerindeki umudu fark ediyorum ve kalbimi bir şey sıkıştırıyor. *Balo* gibi aptalca şeyleri hiç yaşamamıştı.

"Çok tatlılar," diyorum sonunda. "Her şey kiminle gittiğin ve yarattığın anılarla ilgili. Senin hiç olmadı mı?"

Sam başını sallıyor, birden her zamankinden çok daha masum görünüyor. "Birinci sınıfta okulu bıraktım. Babam kalmama izin vermedi."

Ona gülümsemeden önce onaylarcasına başımı sallıyorum. "Peki, bana istediğimi ver." Başımı Rose'a doğru eğiyorum. "Ben de sana hatırlaman için tatlı anılar vereceğim."

Sam ihtiyacı olan her şeyi yatağın yanına topladığında Rose hâlâ bir santim bile kıpırdamamıştı. O kadar derin bir uykudaydı ki, ne konuşmamız ne de hareket etmemiz onu uyandırdı. Ama nihayet hazır olduğumuzda, bir elimi saçlarına atarken diğer elimi de yorganın altından kaydardım. Daha önce tahmin ettiğim gibi, altında çıplaktı. Yumuşak, bronz teni serin ve sıcak elimin sırtından aşağı inmesinden, kıcını ve nihayet bacaklarının arkasını okşamasından zevk alıyor.

"Uyan uykucu," diye mırıldanıyorum kulağına.

Yavaşça yaşayanların dünyasına geri dönüyor ve kendini yastığın altına gömmeye çalışırken nefesinin altında bir şeyler inliyor.

"Sam'in senin için bir şeyi var," diyorum ona.

Saklandığı yerden hırıltılı bir 'ne' sesi geliyor ve yastığı yüzüne dayayarak yavaşça arkasını dönüyor.

"Çık dışarı," diye kıkırdıyorum. Elimini göğsüne doğru kaydırıyorum ve meme ucuyla oynamaya başlıyorum. Bir kez, iki kez... Üçüncü kez küçük tomurcuğu hassas bir şekilde fiskelediğimde, ağır bir nefes kaçıyor.

Kalçalarını oynatıyor, ellerimden açıkça tahrik oluyor ve Lik bu fırsatı yastığı ondan uzaklaştırmak için kullanıyor.

İnliyor ve boşuna geri almaya çalışıyor. Üçümüzle aynı anda başa çıkamaz. Özellikle de Sam her iki dizine birer el koyup bacaklarını açmaya başladığında.

"Hâlâ ağrım var," diye homurdanıyor, şimdi bizden kaçmaya çalışıyor. "Neden hepiniz bana saldırıyorsunuz?"

"Seni becermeyeceğim," diye kıkırdıyor Sam. "Sana dövme yapacağım." Kıpırdamadan duruyor ve sonunda tüm dikkatini bize veriyor. Yatak başlığına yaslanıp eliyle yüzünü silerek kendine gelmeye çalışıyor.

"Neden? Ne dövmesi yaptırıyorsun?" En ufak bir itirazda bulunmuyor.

"Rachel için bir kalp yapıyorum. Benimkinin hemen yanına." Gözleri sol kalçasına kaydı.

"Bir tane de benim için," diye ekliyor Lik.

Sam de ben de kaşlarımızı kaldırıp ona bakıyoruz. "Ne?" diye kendini savunuyor. "Onun vücudunda benim değil de ikinizin baş harflerinin olacağını düşünmediniz mi? Burada ne tür bir gösteri yapıyoruz?"

"Pekâlâ," diye kendi kendine gülüyor Sam. Dövme tabancası elinde ve yatağın üzerinde birkaç küçük mürekkep kabı açık duruyor. Pille çalışan tabancalardan var ve bu onun manipülasyonunu kolaylaştırıyor.

"Whoa." Rose yatak başlığına yaklaşıyor. "Ben senin rastgele aptal fikirlerinin tuvali değilim," diye tersliyor bizi.

Kısa bir duraklama oldu ve üçümüz de gülme krizine girmeden önce birbirimize baktık.

Lik'in tarafındaki yataktan kalkmaya çalışırken, "Siz aklınızı kaçırmışsınız," diye mırıldanıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun prenses," diyor adam omuzlarından tutup onu tekrar yatağa iterken.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" diye çıkışıyor karşı koymaya başlarken. "Sadece işlemem lazım!"

"Daha sonra," diye ekliyor Sam, şimdi onun bacaklarını birbirine doğru itip kalçalarının üzerine otururken.

"Bu kararda neden bana danışılmadı?" diye hırlıyor bize.

"Çünkü, Aşk Böceği, sen bize aitsin."

"Ve seninle ne yapacağımıza biz karar veririz," diye ekliyorum. "Her zaman. Her yerde," diye bitiriyor

Lik.

Öfkeyle pes ediyor ve yatağa uzanıyor. "Her neyse. Sana da dövme yaptıracağım."

Hiçbirimiz ona cevap vermiyoruz. Muhtemelen hepimiz aynı fikirde olduğumuz için. Her şeyi bizim için daha iyi hale getirmek için, elimin meme ucuna geri dönmesine izin veriyorum ve bu sefer Lik de yapıyor. İkimiz de o kıvranıp inleyene kadar onunla oynuyoruz. Kalçaları öne doğru kaymaya ve bükülmeye başlıyor ve gözleri kapanıyor. Dövme tabancasının vızıltısı canlanıyor ve Sam başını kaldırıyor.

"Siz ikiniz durur musunuz? Yatağın her yerinde kıvranırken iyi bir iş çıkaramam."

Durmak için zaman ayırıyoruz ve sonunda Rose sakinleşiyor. Gözlerini açtığında, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana bakıyor.

O biliyor.

Bunu neden yaptığımı biliyor. Sam'e eşit olmak istediğimi. Ve buna bayılıyor.

OceanofPDF.com

GÜL

*Seni Bulmaya Çalışırsam - KiNG
MALA*

Viktor'a 7 gün kaldı.

Arabanın aynasını indirip dudaklarımı kan kırmızısına boyuyorum. Doğal renklerinden çok büyük bir fark değil ama kesinlikle onları güzelleştiriyor. Sam'in zindanından çaldığım tasmayı yeniden düzenliyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Bazen bana taktığı tasmadan daha fazlasını çaldım. Ayrıca kırmızı lateks bir elbise aldım ve içinde kesinlikle karşı konulmaz görünüyorum.

Görünümü uyluk hizasında parlak siyah botlarla tamamladım. Bacaklarımın üzerinde seks gibi görünüyorum ve çok rahatsızım. Trençkotumu vücuduma sararak kıyafetimi gizliyorum ve arabamdan çıkmadan önce derin bir nefes daha almaya çalışıyorum. Elbise hareket etmemi zorlaştırıyor ve yüksek topuklu ayakkabıların üzerinde sallanıyorum.

Sam hâlâ Kurtlar'ın yerleşkesini bulamadı ve zamanım tükeniyor. Onları kendim bulmalı ve bu işi bitirmeliyim. Ne de olsa Viktor'u beni yalnız bırakmaya ikna edebilirsem ve aynı anda Sam'le aynı ortamda bulunmalarını engelleyebilirsem, onun zarar görmesini engellemiş olurum. Sam ve Lik'i riske atmamak daha kolay. Viktor'un ne kadar güçlü bir adam olduğunu ve kaç kez kendisini öldürmek ya da örgütünü çökertmek isteyen biriyle uğraşmak zorunda kaldığını anlamıyorlar.

O bana ulaşmadan Viktor'a ulaşmanın bir yolunu buldum ve bunu düzeltereğim.

Vue Club'a açılan kapıyı çalıyorum ve güvenlik görevlisi beni görür görmez içeri alıyor. Benimki gibi bir yüzü unutamazsın.

Normal kulübe gitmek yerine, Lik'in beni götürdüğü BDSM yeraltı kulübüne giden yolu kullanıyorum.

Geçen sefer hazırlandığım odaya girdim. Lik'in ağzımı tıkaması için *yalvarttığı* yere. Bu aşağılanma kalbimi hızlı bir ritme soktu.

Hâlâ pek bir şey giymemiş olan sarışın resepsiyonist bana bilerek gülümsüyor.

"Dönmüşsün, anlıyorum. Efendin nerede?"

İğnelemesine aldırmadan sakince söyledim. "Aaron Williams'ı görmek istiyorum." "Korkarım Bay Williams başıboş sürtüklerle görüşmez."

Onu aşağılamamak için dilimi dişlerimin arasında gezdiriyorum. *Sakin ol Rose.*

"Rose White'ın onu görmek istediğini söyle. Beni geri çevirmeyecektir."

Mükemmel bir orospu gülümsemesiyle bana inci gibi dişlerini göstererek, "Bay Williams burada değil. Üzgünüm."

Öfkeyle yavaşça ona doğru yürüyorum, bunu yaparken ceketimi de çıkarıyorum. Arkasında durduğu tezgâhın yanına geldiğimde ona gülümsüyorum ve bir elimi kaldırarak sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına koyuyormuş gibi yapıyorum.

Kafasının arkasını tuttum ve kafasını tezgaha vurdum. Burnuyla ilgili bir şeyler haykırıyor ve ben de diğer elimle montumu tezgâhın üzerine koyuyorum.

Ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Sana burun estetiği yaptırman için bir sebep daha vermeden önce beni *Bay Williams'a* götür. Bu arada, gerçekten iyi yapılmış."

"Yapamam," diye inliyor. "Kulüp dışından kimseyle görüşmez. Onunla sadece zaten içindeysen ve üye değilsen görüşebilirsin."

"Git ona Rose White'ın onu görmek istediğini söyle. *Tamam. Şimdi,*" diye tıslıyorum

Kulak.

Onu bırakır bırakmaz zıplıyor ve kulübün içine koşuyor. Çok fazla sakın kalmak için.

Saatimi kontrol ediyorum. Kapının titreyen bir kaltağa yeniden açılması toplam üç dakika sürüyor ve sonunda Aaron odaya giriyor.

En hastalıklı tatlı gülümsememi takınıyorum ve o da gözlerini kısarak bana bakıyor.

Hiç değişmemiş. Gülümsemeyi bile esirgeyen aynı düşünceli piç.

Jamie şu an benim yerimde olmak için öldü. Uzun zamandır kayıp olan kardeşini görmek için. Onunla aynı güzel Filipinli özelliklerine sahip. Altın bir merakla parlayan aynı yeşil gözlere. Ama onun aksine, o büyük ve yer kaplıyor. Her yerinden belli olan dövmeleeri var ve yaklaşık benim boyumda.

Kıyafetimi inceliyor ve ağzı açık kalıyor, belli ki mutsuz. Sonra sarışının önünde konuşamayacağımızı bildiğı için kapıyı işaret ediyor.

İçeri girmeden önce ona son bir kez bakıyorum. "Paltomu asmayı unutma, tatlım." Ölüm bakışları beni rahatsız bile etmedi.

Aaron kapıyı arkamızdan kapatırken açıkça, "Görüyorum ki hâlâ bir sürtük," diyor. Ve böylece Vue kulübüne geri döndüm. Bu sefer beni koruyacak kimse yoktu.

BDSM kulübüne doğru yürürken bedenimi bir ürperti kaplıyor. Dört ayak üzerinde, deri bir tanga giymiş, ağzında kocaman bir tıkaç olan bir adam gördüğümde şok olmuş gibi davranmamaya çalışıyorum. Bir kadın kanepede oturuyor ve bacaklarını adamın sırtına dayıyor. Beni fark ettiğinde yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor ve bana göz kırpmıyor. Sağ elinde bir kırbaç tutuyor ve kalçalarım geriliyor.

"Rose," diye tersliyor Aaron. Kadına bakmayı bıraktığımı fark ediyorum, sonra tekrar onu takip etmeden önce başımı sallıyorum.

Bir güvenlik görevlisinin yanından geçiyor, uzun bir koridorda yürüyor ve iki kat merdiven iniyor. Uzun bir koridordan sonra, diğeri iki güvenlik görevlisiyle yüz yüze geliyoruz. Aaron'a başlarıyla selam verip kapıyı açıyorlar.

İkimiz de içeri girmeden önce onlara "Artık toplantı yok" dedi ve kapıyı arkamızdan kilitledi.

Metal bir masa ve iki sandalyeden oluşan basit bir oda. Yanında bir dosya dolabı ve küçük bir kanepesi var. İlk adımımı atar atmaz garip bir plastik sesi duyuyorum ve yere bakıyorum.

Yerde bir plastik levha var, üzerine kan sıçramış. Masaya bakıyorum ve üzerindeki kanlı bıçağı fark ediyorum.

"Meşguldüm," dedi bana basitçe. "Demek beni görmek istedin." "Evet. Neden bu kadar zor?"

"Muhtemelen erkek arkadaşlarınız, yerleşke dışında kardeşlerin nerede olduğunu bilen tek kişi olduğum için beni ele geçirmeye çalıştıklarından beri. Umarım bilgi için işkence görmediğimden emin olmak için güvenliğı güçlendirmek zorunda kaldığımı anlamışsınızdır."

Alt dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. "Evet, tamam. Bu mantıklı."

"Seni dışarı atmadan ve bu kulüpten kara listeye almadan önce beş dakikan var." Masanın arkasına oturur ve diğer sandalyeyi gösterir.

"Viktor'u görmek istiyorum," diyorum oturmadan önce.

Alaycı bir kahkaha patlatmadan önce bana bir dakika kadar göz kırpmıyor.

"Ben ciddiğim," diye ısrar ediyorum.

"Sen aklını kaçırmışsın. Kaçmana yardım ettikten sonra ne yapmak zorunda kaldığımı biliyor musun?"

Umurunda değilmış gibi omuz silkiyorum. "Hayır. Sen ne yaptın?"

"Önce seni vuran o lanet gardiyanı öldürmek zorundaydım. Arabamıza çarpanla aynı kişi. Çünkü Viktor'a sizi yerleşkeden çıkaranın ben olduğumu söyletmezdim. Sonra da sizi o götürüyormuş ve ben de ikinizin peşinden gidiyormuşum gibi görünmesini sağlamalıyım."

"Bu çok aptalca," diye homurdanıyorum.

"Sonra Yelena'yı, planından sapıp seni serbest bırakanın onun muhafızı olduğuna ikna etmek zorunda kaldım."

"Bana kaltağın kabul ettiğini mi söyleyeceksin?"

"Biraz ikna etmek gerekti ama Viktor'un kaçışınıza karıştığını öğrenmesinden o kadar korkuyordu ki hayır diyemedi."

"Aferin," diye gülümsüyorum. "Kendini beladan uzak tuttun. Ama o kurtulamadı. Zavallı kadın... Gümüş Yılan Nehri'nde bulundu."

Sözlerimi duymazdan gelerek elini havada salladı. "Sana her gün vuran kaltağı umursuyormuş gibi davranma. Hayır, umursaman gereken şey, Vue'ya gelip seni esir alan kişiyi görmek istediğini söylemen için onca zahmete katlanmamış olmam." Şaka yapmadığını anladığımdan emin olmak için alçak bir sesle sözlerini bitiriyor.

"*Eski kaptan,*" diye düzeltiyorum. "Beni kızdırma."

Gözlerimi deviriyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Benim için geri geldi. Biliyor muydun?"

Bu onun koltuğunda doğrulmasına neden oldu. "Ne zaman?"

"Birkaç hafta önce. Geldi ve geri dönmemi istediğini söyledi."

"Ama sen yapmadın?"

"Bana iki ay verdi. O sabırlı bir adam."

"Hayır, öyle değil," diye kıs kıs gülüyor. "Eski depoları ve güzergahları kullanıyor."

"Ne?" Boğuluyorum, iki elim de sandalyelerin kollarına gidiyor.

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve köklerini çekiyor. "Hayatım üzerine bahse girerim ki yedi günün kaldı."

"Nereden biliyorsun?" Tüm bu durum bana kötü hisler üstüne kötü hisler veriyor.

"Çünkü evler yedi gün içinde boşalacak ve o da yenilerini dolduracak. İşte o zaman sana ihtiyacı olacak. Senin ve küçük dörtlün için üzülmediğinden değil."

"Ama iki ay isteyen bendim," diye açıklıyorum, hâlâ söylediklerinin doğru çıkmamasını umarak.

"İyi ki daha fazlasını istememişsin. Hayır diyebilirdi."

Çenem dişlerimi kıracak kadar gerilirken dilimi ısırıyorum. "Orospu çocuğu," diyorum sonunda.

"Viktor senin duygularını umursamıyor Rose. O sadece işine ne kadar faydalı olduğunu önemsiyor."

"*Siktir!*" Metal masaya vurarak kendimi yere attım. "Geri dönmeyeceğim."

"Onu sadece geri dönmeyeceğini söylemek için mi görmek istedin? Ne kadar safsın?"

"Ona yeni yerleri verecektim ve... ve işimin bittiğini söyleyecektim."

Sanki hayatında gördüğü en aptal kızmışım gibi bana kafasını sallıyor. "Peki ya bir sonraki? Ve ondan sonrakilere? Aptal mı oldun?"

"I-"

"Adam tüm suç örgütünü izlenemez hale getirmenin bir yolunu buldu. Ve sen gitmene izin vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Kaçmama yardım ettin! Eminim bir şansım olduğunu düşünmüştündür-" "Buradan uzak duracak kadar akıllı olduğunu düşünmüştüm."

"Ben de istedim," diye karşılık verdim. "Ama Sam'in başka planları vardı. Bilirsin işte, Viktor'u bulmak için beni kullanmak gibi. Kardeşleri bulmak için kullanılırken uzak durmak biraz zordu."

"Biliyorum," diye homurdanıyor.

Aramızda uzun bir sessizlik uzanıyor.

"Geri dönmek istemiyorum," diyorum ona sessizce. Gerçeği yüksek sesle itiraf etmekten çok korkuyordum.

"Senin için yapabileceğim hiçbir şey yok Rose." Sesindeki acıma duygusu kalbimi kırıyor. "Tek tavsiyem erkek arkadaşını sözleşmeden vazgeçmeye ikna etmen ve buradan çok uzaklara gitmen. Kendinizi izlenemez hale getirin. Ortadan kaybolun. Sam kardeşleri bulamaz. Onları öldüremez. Yapacağı tek şey sizi kurban etmek olur çünkü Viktor sizi bir kez daha ele geçirdiğinde... Diyelim ki sizi ikinci kez kaybetmeyecek."

"Geri dönemem," diyorum tekrar.

Aaron'ın tekrar konuşmadan önce iç yanağını ısırdığını görebiliyorum. "Ona aşık mı oldun?"

Gözlerim yere kayıyor, beni özgür bırakmayan adama karşı hissettiklerimi anlamaya çalışıyorum.

Cevabı bilmediğim için oyalanıyorum. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü gitmek isteyip istemediğini anlamam neredeyse iki yılımı aldı. Aklın başında değildi. Sanki hiçbiri senin için gerçek değildi. Bratva'nın adamlarıyla parti yaptın. Sana söylediği her şeyi öğrendin. Onunla sadece yatmadın, aynı yatağı paylaştın. Seni evlilik yatağının hemen yanındaki bir odaya taşımasına izin verdin. Seni resmen cariyesine dönüştürdü. Ve tüm bunlar olurken... ayrılmaya çalışmadın. Kimseden yardım istemedin. Bir kere bile. Sam seni bulduğunda bile."

Her şeyi kavrarken, sözlerini anlamlandırmaya çalışıyorum. Viktor beni tam da benden istediği şeye dönüştürdü. Ve ben bunu bir lanet olarak değil, bir hediye olarak kabul ettim.

Boğazımdaki yumağı yutmam bir dakikamı alıyor. Sonra başımı kaldırdım. "Neden yapmadın?"

Kaşları kalın saç çizgisine doğru fırlıyor. "Ne?"

"Sen kaçırıldın. Benim gibi. Daha on sekizindeyken. Şimdi yirmi üç yaşındasın. Neden gitmeye çalışmadın?"

İç yanağını ısırarak gözlerini yana çeviriyor.

"Kendi soruna kendin cevap verdin Aaron. Her şey gerçeküstü geliyor. İçinde bulunduğum bir gerçeklik değil, bir uçmaydı. Viktor beni Aleksei ile sürekli acı çekmekten kurtardı. Senin de açıkça belirttiğin gibi, kendi çıkarı için. Ama sence bu bana nasıl hissettirdi?"

Artık gözlerimin içine bakamayan o.

"Ona ne zaman hayranlık duymaya başladığımı söyleyemem. O sadece oradaydı, güçlü, akıllı ve benimle ilgilenmeye istekliydi. Neden birdenbire onunla seks yapmak istediğimi bile hatırlamıyorum. Beni neden kendisine daha da yaklaştırmak istediğini sorgulamadım."

Başımı sallıyorum.

"Hiçbiri gerçek gibi gelmedi. Hâlâ da hissettirmiyor. Orada geçirdiğim zamanın yarısını hatırlamıyorum. Sadece yerler, isimler, numaralar. Ya adrenalinim yüksekti, ya sarhoştum ya da gözlerimi açık tutamayacak kadar bitkin düşmüştüm."

Kırılgnlık kelimelerime karışıyor. Sesimin titremesinden belli oluyor.

"İlk etapta orada olmayı ben seçmedim. Ondan sonra olanlardan dolayı kimse beni sorumlu tutamaz. Herkesin içinde senin anlayacağını düşündüm."

Birbirimize dikkatle baktık ve ben dedim ki, "Viktor'u görmek istiyorum. Her şeyi sonsuza dek bitirmek istiyorum."

"Diyelim ki seni yanımda yerleşkeye götürüyorum."

Adrenalin bu kelimeleri duyduğumda içime işlemeye başladı bile. Göğsümü ısıtan ve uzuvlarımı donduran bir ilaç.

"Onu gördüğünde öldürecek misin?" Kalbim duruyor ve gerçek gün gibi ortada.

Ben olsam yapmazdım.

Aarons beni açık bir kitap gibi okuyor ve başını bana doğru sallıyor. "Seni yargılamıyorum. Ben de yargılayamazdım. Bu durumda, seni ona götürmemi istemeni önermem çünkü bu işi bitirmene izin vermeyecektir."

Yüksek sesle oflarken başımın geriye düşmesine izin veriyorum. Korkudan kalp atışlarım düzensizleşiyor.

"Ne yapacağım ben?" Kendi kendime mırıldanıyorum.

"Evine git. Ya kaç ya da kalan az zamanının tadını çıkar." Ayağa kalktım ve aptal elbisemi yeniden düzenledim.

"Rolünüze uygun giyinerek geldiğiniz için teşekkür ederim. Eminim kulüpteki pek çok kişi sizinle oynamayı çok isterdi."

Gözlerimi ona dikiyorum ve ağzımın kenarını kaldırıyorum. "Çok komik." Masum numarası yaparak elini önüne doğru kaldırıyor.

"Sadece söylüyorum.

Ama benim için değil."

Dudaklarımı büzüyorum ve yüksek sesle merak ediyorum. "Neden hiç birlikte uyumadık?"

"Memelerin yok diye mi?"

Bana ıslıl ıslıl gülümserken başımı sallıyorum. "Hoşça kal

Aaron." "Haftaya görüşürüz," diye kıkırdıyor.

Kapıyı kapatmadan önce ona orta parmağımı gösterdim.

OceanofPDF.com

GÜL

Seni Aptal Kaltak - Kırmızılı Kız

Viktor'a bir gün kala...

Cadde boyunca koşuyorum, savaş botlarım Stoneview caddesine gürültüyle çarpıyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Öleceğim.

Sonunda kapıya ulaştım ve tam telefonumu almak üzereydim ki Rachel bir anda ortaya fırladı ve bu sırada üç adım geri atmama neden oldu.

"Nerelerdeydin?" diye tıslıyor. "Geç kaldın!" "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Ödümü kopardın."

"Bunun korkutucu olduğunu mu düşünüyorsun? Aileme senin asla bir arkadaş olmadığını ve lise boyunca beni evlerinde becerdiğini söyleyene kadar bekle."

"Umarım farklı terimler kullanmayı planlıyorsunuzdur" demeden önce nefes aldığım kısa bir duraklama oldu.

"Rose," diye hırlıyor.

"Tamam, tamam. Anladım." Arabamdan kaçarken etrafa uçuşan saçlarımı yeniden düzenliyor ve gülümsüyorum. "Nasıl görünüyorum?"

Oysa o genellikle benim güzel, mükemmel ya da seksi olduğumu söylerdi.

Kıyafetimi incelerken kaşlarını çatıyor. "*Daha lezbiyen giyinebilir miydin?*" diye azarlıyor beni.

"Ne?" Boğuluyorum. "Kelimenin tam anlamıyla her gün giydiğim şeyin aynısı." Siyah dar kotuma ve savaş botlarıma bakıyorum.

Siyah kapüşonumu ve deri ceketimi işaret ediyor. "Neden *pembe* bir şey giymedin?"

"Benim hiç pembem yok."

"Bu çok aptalca çünkü çok güzel bir renk."

"Tamam," diyorum hışımla. "Sanırım birileri ortaya çıkma kaygısını gerçekten kötü yansıtıyor."

"Üzgünüm," diye iç geçirdi. "Beni bilirsin... Ben... ben açılmaktan nefret ederim. Aptalca olduklarını düşünüyorum ve en başından beri hiç yapmak istemedim. Neden sadece... *kendim* olamıyorum?"

İki elimi yanaklarına koyarak dikkatini üzerimde tuttum. "Öncelikle özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Dışarı çıkma konusunda endişeli olman normal."

Avuçlarımın arasında başını sallıyor, dudakları onu ne kadar sıkı tuttuğum için somurtuyor.

"İkinci olarak, eğer istemiyorsanız açılmak zorunda değilsiniz. Her queer kişinin deneyimi kendi mutluluğuna ulaşmak için uyarlanmalıdır. Başka kimsenin değil."

"Benim bunları yaşamam gerekirken senin hiç yaşamamış olman hiç adil değil," diye yakınıyor alçak sesle.

"Bunu söylemek biraz garip, çünkü esasen ailem yok, ama bunu da açılma kaygısına ekleyelim."

"Oh...Evet." Dudağını ısıırıyor ve bana üzgün bir gülümseme veriyor.

"Tamam, sana bir şans daha vereceğim." Onun için dönüyorum. "Nasıl görünüyorsun?"

"Muhteşem," diye gülümsüyor ve parmak uçlarına basarak bana bir öpücük veriyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." Elini elime alıp sıkıyorum. "Hadi

Git, Günlüğü."

Eski para her zaman saatlerce yemek yer. Neredeyse üç saattir buradayız ve daha yeni tatlıya geldik. Rachel hâlâ cinselliği hakkında bir şey söylemedi ve artık söylemek istemediğini düşünmeye başlıyorum. Ki sorun değil, ne isterse yapabilir. Yine de keşke onun yılan annesi ve korkak babasıyla yemek yemek zorunda kalmasaydım.

Çatal bıçakların porselenlere çarparken çıkardığı ses bu geceki sohbetin önemli bir özelliği oldu ve ben çok sıkıldım.

"Rachel. Dirseklerin, tatlım," diyor annesi, bana doğru bakarak.

Tamam. Dirseklerimi masadan çekiyorum, mesajın benim için olduğunu biliyorum.

Kızına döner. "İtiraf etmeliyim ki, yakın bir arkadaşınla geleceğini söylediğinde... Rose'u beklemiyordum."

Söylemediği sözleri anlamamış gibi davranarak ona parlak bir şekilde gülümsüyorum.

Onu yeni bir erkek arkadaşla tanıştıracığını sanıyordu.

Rachel ailesine Conor'ın ona kötü davrandığını ve onu aldattığını söyledi. Annesine, aldatma konusunda onunla yüzleştğinde ona saldırdığını ve o zamandan beri ondan haber alamadığını söyledi.

Ve tabii ki tüm bunları öğrendiğinden beri annesi onu başka biriyle tanıştırmayı umuyordu. *Onu* büyük kötü dünyadan *koruyabilecek biriyle*. Ne şaka ama. Kızına hiç rahat vermiyor.

"Anne," diye inliyor Rachel, ağzı dolu.

O da gülümsüyor, yanakları titriyor. "Ama biliyorsun, onun etrafımızda olmasını her zaman sevdik."

Elbette.

Bu eve yüzlerce kez gelmiş olmalıyım. Benimle bir kez bile yemek yemediler.

Rachel'a cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum ama konuşamamak için ağzına daha fazla yemek tıkıştırıyor. El değmemiş tatlıma bakıyorum.

Daha fazla yiyemem. Küçük bir midem var ve kendimi hasta hissetmek istemiyorum.

Rachel parmaklarını yüzündeki üç yara izine sürtmeye başlıyor. Sanki bir kaplan onu tenis topu olarak kullanmış gibi görünmesine neden olan yaralara. Mesajı alıp onlara dokunmayı bırakana kadar ona ters ters bakıyorum.

"Anne," diyor Rachel yutkunduğu için daha net bir şekilde. "Baba."

Babası ona gülümsüyor, gerçekten dinlemiyor. Derin bir nefes alır ve sandalyesini yeniden düzenler.

"Rose benim arkadaşım değil," diyor kimsenin anlayamayacağı kadar hızlı bir şekilde. Ama sorun değil. Nasıl olsa anladılar.

Annesi kaşını öyle bir kaldırıyor ki acaba ikiye mi ayrılacak diye merak ediyorum. Sahte gülümsemesi düşüyor ve ağzı sıkışıyor.

Babası çatal bıçağını yavaşça tabağına bırakıyor ama bunun dışında bir tepki vermiyor.

"O benim kız arkadaşım," diye yavaşça devam ediyor Rachel. "O her zaman benim kız arkadaşımdı. Onunla tanıştığın günden beri benim kız arkadaşımdı. Ve bizde kaldığında da benim kız arkadaşımdı ve-"

"Evet, anladık. O senin kız arkadaşındı," diye yanıtlıyor annesi sıkıca. "Öyleydi değil. Öyle," diye ısrar ediyor.

"Rachel." Annesi ona üzgün bir bakış atıyor ve başını eğiyor. "O... *insanlara* karşı bir şeyim olmadığını biliyorsun." Kelimeyi uzaylıları kastediyormuş gibi söylüyor ve aynı anda bana bakıyor.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Rachel.

"Tatlım, sen onlardan biri değilsin. Saçmalama."

"Anne," diye tersliyor. "Ben de onlardan biriyim. Tamam mı? Ben eşcinselim. Bunun seninle ya da beni nasıl yetiştirdiğinle hiçbir ilgisi yok - Tanrı'ya şükür," diye homurdanıyor. "Her şey benim kim olduğumla ilgili. Ve inan bana, çok uzun bir süre emin olamadım. Bir ara erkeklerden hoşlanabileceğimi bile düşündüm."

Bana dönüyor ve Lik ile Sam'i kastettiğini anlıyorum.

"Ama ben erkeklerden hoşlanmıyorum. Anlıyor musunuz? Ben kadınları seviyorum. Anlayışlı ve kadınsı oldukları için, aslında pek çok başka nedenden dolayı. Ama esas olarak, çünkü ben böyle hissediyorum. Ben lezbiyenim anne." Annesinin bu kelime karşısında irkildiğini fark etmedim. "Ve Rose'a aşığım. Birine aşık olabildiğim sürece aşık oldum. Karşılaştığın her milyarder bekârla beni evlendirmeye çalışman bunu değiştirmeyecek."

Masanın altında elimi kalçasına koyuyorum ve o da kan akışımı kesecek kadar sıkı tutuyor. Cesaretinden dolayı onunla gurur duyuyorum.

Bayan Harris titrek bir nefes alarak çatal bıçak takımını ve peçetesini masanın üzerine bırakır. Titreyen elleriyle elbisesini yeniden düzenler.

"Rachel, tatlım. Conor'la çok şey yaşadığını biliyorum ve-" "Ondan bahsetme," diye tıslıyor Rachel.

"Sizi erkeklerden soğutmuş olmasını anlıyorum, ama hepsi öyle değil. O... hastaydı."

"Conor biliyordu. Onu çekici bulmadığım için benden nefret ediyordu. Bana vurdu çünkü bir erkekle birlikte olmaktan nefret ediyordum. Bana tecavüz etti çünkü seksimizden zevk alamıyordum."

Annesi çaresizlik içinde yüksek sesle nefes verir. "Aah...lütfen." Elini dramatik bir şekilde göğsüne koyar. "O kelimeleri söyleme. Ah, Rachel, lütfen."

"Bu kadar dramatik olmayı bırak anne. Saçmalıyorsun."

Gösterisi bir saniyede bitti ve bana hançer fırlatmaya başladı. "Eğer Conor değilse, o yaptı. Seni bu hale o getirdi."

"Aslında beni siz ve babam yarattınız. Yani beni bu hale getiren biri varsa o da siz ikinizsiniz."

Gülümsememek için dudaklarımı içe doğru kıvrırmak zorunda kalıyorum. Masanın altından onu sıkarak sessizce cesaretlendiriyorum. Bu onun anı.

"Bu doğru değil!" diye bağırıyor. "Sözünü geri al!"

"Jocelyn, bu kadar yeter."

Gözlerim açıldı. Babasının sesini hiç duyduğumu sanmıyorum. Arka plandaki gürültü gibi. Orada olduğunu unutuyorsun.

"Yapma, Robert. Bırak ben halledeyim."

"Hayır. Kızımıza bok gibi davranmandan bıktım artık." "Ne?"

Rachel ve annesinin şaşkınlığı eşzamanlı. "Baba," diye kıkırdadı kızım, sonra da kocaman gülümsedi.

"Bu çok saçma," diye tersliyor Jocelyn.

"Hayır. Saçma olan, kızımıza cehennemi yaşattığını görmem ve bu konuda hiçbir şey yapmamam. Saçma olan, para emici bir fahişeye bu kadar uzun süre evli kalmak."

"Robert!" diye soluk soluğa bağırıyor.

"Onu ikinci kez incitmene izin vermeyeceğim."

"Onun olmadığını anlamasını sağlamaya çalışıyorum-"

"Ama öyle. Az önce sana söyledi. O bir lezbiyen. Ne olmuş yani? Benim küçük kızım kendini buldu. O aşık. Bunda yanlış olan ne?"

"Sen aklını kaçırmışsın, Robert." Ayağa kalkar ve sandalyesini iterek yoldan çekilir.

"Hayatım boyunca hiç bu kadar net düşünmemiştim."

"Bu konuşma daha bitmedi," diye Rachel ve bana çıkıştı.

"Öyle, Jocelyn. Tıpkı evliliğimiz gibi. Senden o belgeleri üç hafta önce imzalamanı istemiştim. Bir gün daha beklemeyeceğim. Bavullarını topla ve evimi terk et."

"Ben... bu... *sen*," diyor beni göstererek.

"Ben mi?" Kıkırdıyorum.

"Yapma," diye tersledi Rachel ayağa kalkarken aynı anda bir uyarıyla. "Onu bir daha bu işe karıştırma."

Babası da ayağa kalkıyor ve Jocelyn'i omuzlarından tutuyor. Şiddetle değil ama odadan çıkarken çığlık atmasına neden olacak kadar sert bir şekilde.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Rachel. Hemen yanına gidip onu kollarıma alıyorum. Titriyor ama bana gülümsüyor. "Başardım."

"İyi yaptın," diye gülüyorum.

"İyi miydin?"

"Mükemmeldin," diye fısıldıyorum başımı eğip onu öpmeden önce. Biri boğazını kaşıyor ve babasıyla yüzleşmek için ayrılıyoruz.

"Yani..." diye tereddüt ediyor.

"Eşcinselsin." "Ve boşanıyorsun," diye

yanıtlıyor. Babası başını sallıyor ve

Rachel da onu takip ediyor.

"Büyük gece. Haksız mıyım?" Gerginliği azaltmak için ekliyorum.

İkisi de gülmeye başlar ve adam kollarını ona açar. Rachel neredeyse üzerine atlıyor ve ona sıkıca sarılıyor. "Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum baba."

Rachel'ın omzunun üzerinden bana bakıyor ve gülümsüyor. "Kızıma iyi baksan iyi olur."

Yüzümdeki gülümsemeyi korumaya çalışıyorum ama kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Çünkü Rachel'ın bu gece dışarı çıkmasına yardım etmek isterken, hayatının en önemli günlerinden birinde onun yanında olmak istiyordum.

Yarın orada olmayacağım.

Ve hala ona, Sam'e ya da Lik'e söylemedim.

OceanofPDF.com

GÜL

THE SOUND - The Plot In You

Zaman doldu.

Kalçasıyla arabanın kapısını kapatan Rachel, elindeki market poşetlerinden birini bana uzatıyor.

"Bu gece neden bu kadar çok yemek yapmak istediğini hatırlatsana bana?" Diğer elime bir poşet daha alırken ofluyorum.

"Çünkü Lık uzun bir ders günü geçirdiğini ve Xi ile de tartıştığını söyledi. Grup sohbetini hiç kontrol ediyor musun?"

Grup sohbetlerine isim vermeyi, onları yaratmayı, gif ve emoji göndermeyi sevdiği için 'fantastik dördlü' dediği kişi. Böyle çok tatlı.

"Her gün kardeşiyle tartışıyor," diye mırıldanıyorum.

Verandaya çıktık ve kulübenin anahtarlarını çıkardı.

Sanki burası en başta Sam ve Lık'ın kulübesi olmayacakmış gibi, iki ay içinde gelişigüzel taşındığımıza inanamıyorum.

"Yemin ederim bugün çok huysuzsun. Biraz neşelenir misin?" diye azarlıyor beni kapıyı açarken.

Nasıl yapabilirim ki? Her dakika kendime bunların sevdiğim kadınla son görüşmem olabileceğini hatırlatıyorum. Bugün diğer ikisini göremedim bile. Lık bütün gün dersteydi ve ben gitmeye bile zahmet edemedim.

Sam hiçbir haber vermedi ve hiçbirimiz nerede olduğunu bilmiyoruz. Ya da belki Lik biliyor ve bize söylemiyordur.

Çantaları mutfak masasına koyduk ve Rachel her şeyi kaldırmaya başlarken ben de son beş dakika içinde onuncu kez telefonuma bakıyorum.

Aaron'un onu görmeye gittiğimin ertesi günü bana gönderdiği bir mesaja bakıyorum.

Ona biraz daha zamana ihtiyacın olduğunu söyledim.
Düşüneceğini söyledi.

Ona attığım umutsuzca mesajlara hiçbir cevap alamadım.

Rose: Bir haber aldın mı?

Rose: Bugün geliyor mu?

Rose: Bir güne daha ihtiyacım var. Sam'le bu konuyu
konuşmak istiyorum.

Ekranımda üç noktanın belirdiğini görüyorum ve kalbim yerinden fırlıyor.

Aaron: Neden onlarla bu konuyu daha önce
konuşmadın?

Yazmaya başlıyorum, sonra duruyorum. Sonunda gerçeği söylemeden önce başparmaklarım klavyemin üzerinde.

Rose: Çünkü haklıydın. Viktor hakkında ne hissettiğimi
bilmiyorum. Bunun için benden nefret ederler ve ben onları
kaybetmek istemiyorum.

Aptalca. Nasıl olsa onları kaybedeceğim.
Ondan başka bir şey duymadım. Başka ipucu
yok.

"Lazanyamı yapmak için ihtiyacım olan her şeyi aldım, yoksa kızarmış tavuk yapabileceğimizi mi düşündüm? Kızarmış tavuğa bayılır. Sanırım lazanyayı tercih eder."

"Biz mi?" Yukarı bakarken söyledim.

Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor. "Ben tabii ki. Ama her zaman yaptığın gibi bekleyebilir ve her şeyin tadına bakabilirsin. Tercihen dudaklarımdan."

Ön kapıdan bir ses geliyor ve yerimden sıçrayıp elimi kotumun arkasına götürerek oraya sıkıştırdığım silahı alıyorum. Sonra verandadan gıcırtilar geldi.

"Bu ses de ne?" Telaşla fısıldıyorum.

"Rose!" Rachel ciyaklıyor. "Silahın neden üzerinde? Bütün gün yanında mıydı?!"

Yavaşça mutfağa doğru ilerlerken gözlerim mutfağın açık kapısında. Kalbim kulaklarımda yüksek sesle atıyor ve çınlamayı dayanılmaz hale getiriyor. O burada. Birini göndermiş bile. İşte bu kadar.

Viktor'un beni ona geri getirmesi için gönderdiği kişiyle yüzleşene kadar bir sonraki nefesimi alamam.

Ön kapı garip bir ses çıkarıyor, açılıyor mu kapanıyor mu belli değil. Döşeme tahtasında hafif bir ses duyuyorum.

"Günüşığı," diyorum alçak sesle.

"Rose, beni korkutuyorsun," diye fısıldıyor, şimdi tehlikede olabileceğimizi anlıyor.

"Ne olursa olsun," diyorum boğazım düğümlenerek. "Bu mutfakta kalmanı ve aptalca bir şey yapmamamı istiyorum. Anladın mı?"

Yaklaştıklarını duyduğumda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Silahımı önüme çekiyorum. Beni yakalayabileceğini düşünen o orospu çocuğunu vurmaya hazırım. Odaya girdiğinde bir adamın kalbinin nerede olacağını düşündüğüm yere nişan almaya çalışıyorum.

"Rose," diye tekrarlıyor Rachel, boğazı düğümleniyor. "Sadece arkamda kal," diye fısıldıyorum. "Ve-" *Miyav.*

Sam'in sevgili kedisi Bella, sanki az önce herkesin ödünü koparmamış gibi mutfağa giriyor. Silahım hâlâ havada olmasına rağmen gelip bacağıma sürtünüyor ve yine miyavlıyor.

"Seni küçük sürtük," diyorum ona usulca.

Miyav.

"Aman Tanrım," diye iç geçirir Rach. "Beni korkuttun Rose. Duyduğun kedi kapağıydı." Çömeliyor ve kalçasına vuruyor. "Ps-ps-ps, buraya gel kedicik."

Bella beni bırakıp Rachel'a doğru miyavlıyor. Benimle konuşurken onu okşuyor. "Bir hayvana bu kadar çok benziyor olman çok tuhaf değil mi?" diye kıkırdıyor.

"Bana benzeyen o," diye mırıldanıyorum.

"Gözlerin yüzünden," diye ekliyor Rachel. "Çok kedi gibiler." "Mphm," diye homurdanıyorum.

"Lütfen şu silahı kaldırır mısın artık?"

Silahımı indirip masaya oturuyorum ve telefonumu tekrar kontrol ediyorum ama Rachel'in bir bebek için kullandığı o tiz sesle Bella'yla konuştuğunu duyabiliyorum.

"Hayır, küçük hanım. Babalarınız burada değil. Ama biz anneler buradayız ve seni besleyeceğiz. Bütün ev halkını beslediğim gibi seni de *besleyeceğim*. Evet...oh...evet. Gezegendeki en tatlı kedicik kim? Yaaay, Bella!"

Kasenin şingirtısını duyuyorum ve başımı kaldırıp kaseye yemek dolduruşunu izliyorum.

Çok fazla yemek.

"Umarım hiç çocuğun olmaz çünkü çok şımaracaklar," diyorum ona.

Kaseyi yere koyuyor ama Bella sadece bakıyor.

"Yemek istemiyor musun?" diye ısrar ediyor.

"Kaşıkla kâseye vurmali ve yemesini söylemelisin. Sam'in onu bu şekilde beslemesine alışkın," diye açıklıyorum.

Bunu yapıyor, Sam'in her zamanki yumuşak emrine hiç benzemeyen küçük bir *yemekle*, ama Bella yine de yiyor. Rachel sonra bana dönüyor, elleri kalçalarında ve kaşları çatık.

"Hiç çocuğum olmamasını mı umuyorsun? Sadece benim mi? Bir aile isteyip istemediğim konusunda seni saymıyor muyum?"

Boğazım düğümleniyor. Ben çocuk istemiyorum. Ama, kahretsin, hayatımın geri kalanını onunla geçirebileceğim anlamına geliyorsa, şu anda Rach ile yüz tane yapardım.

"Zaten onları istemiyorsun bile," diye mırıldanıyorum. Kaba olmak istemem ama midem çok bulanıyor ve göğsüm daha net konuşamayacak kadar ağırlaşıyor.

"Evet, ne olmuş yani? Fikrimi değiştirebilirim. Ve şu anda düşünmemiz gereken dört kişi var. Bu tür bir tartışmayı yapmak için zamanımız var, yine de söz konusu olduğunda kendini de sayarsan memnun olurum."

Bir şekilde, birbirlerine sahip olacakları konusunda bana güven veriyor. "Günüşığı, ben burada olmasaydım," diye boğazımı kaşımak zorunda kalıyorum. "Hâlâ çocuklarla birlikte olurdun, değil mi? Bu... bu artık büyük bir şey. Öyle mi? Benden çok daha fazlası."

Sadece ben gittiğimde yalnız kalmayacağını duymak istiyorum.

"Böyle konuşmandan hoşlanmıyorum ve bunu sen de biliyorsun," diye beni uyarıyor. Benden güvenli bir mesafede duruyor, hareket ederse beni kırmaktan korkuyor. "Rose, düşünmüyorsun... lütfen söyle bana çünkü şimdi bu konuda bir şeyler yapabiliriz. Bunu tekrar yaşayamam. Seni baygın bulmak. Seni banyoya getirmek ve hasta olmanı sağlamak. Seni duşa sokmak, ummak... ummak

haplar..." Cümlesinin geri kalanı zar zor duyuluyor. "Seni götürmek." Islak gözleri yana kayıyor.

"Kendimi öldürmeyi düşünmüyorum," diye itiraf ediyorum oldukça donuk bir sesle. "Çünkü Sam ve Lik'i arayabilirim, onlar da bir şeyler yaparlar ve-" "Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum.

Masanın etrafından dolaşıp kucağıma oturmadan önce rahat bir nefes alıyor. "Hadi ama," diye somurtuyor. Saçımın tellerini uzaklaştırıyor. "Bugün seni üzen ne? Sam hiç haber vermediği için mi? Benim yaptığım bir şey mi?"

Midem sıkışıyor. Hain olan benken nasıl onun yaptığı bir şey olabilir?

Her geçen gün kendimden daha fazla nefret ediyorum. Yalanlar ve aldatmacalarla her zaman mutsuzluğumun suç ortağı oldum. Sevdiklerimi incittiğimi asla kabul edemiyorum çünkü başımı beladan kurtarmaya odaklanmış durumdayım.

"Günüşği," diye iç geçiriyorum, kendimi onun boynuna gömüyorum. "Beni nasıl üzebilirsin? Benim gözümde yanlış yapamazsın."

"Doğru," diye homurdanıyor. "Bunu 'bütün örtüleri çaldığım' için geceleri beni uyandıran huysuz kaltağa söyle." Tekrar ayağa kalkarken parmaklarıyla işaret ediyor. Onun sıcaklığını şimdiden özledim. Onu bir daha ne zaman hissedebileceğim? Viktor bana özgürlük verirse ona geri döneceğime güvenmeden önce beni daha ne kadar kilit altında tutacak?

Tekrar telefonuma bakıyorum, umutsuzluk boğazımı tıkıyor.

Onsuz yaşamak istemiyorum. Sam ve Lik olmadan yaşamak istemiyorum.

"Ro-ose," diye şakacı bir şekilde şarkı söylerken masanın diğer tarafından bir şey sallıyor. "Bak sana ne aldım."

Yüzündeki memnun gülümsemeye gülmeyi başarıyorum. Haftalardır üzerimde 'kendisine ait bir şey bırakmam' için beni rahatsız ediyordu. Ona zaten bir dövmesi olduğunu söyledim ama o kendi bölgesini işaretlemeyi seviyor.

Bu yüzden simsiyah saçlarımdan bir tutamı sarıya boyamak istiyor. Sırf onunki gibi görünsün diye.

Bunun kulağa ne kadar psikopatça geldiğini görmezden geldim ve bugün teslim oldum. Çünkü onu bir daha asla göremeyebileceğim gerçeği üzerime çöktü.

Saç ağartıcısı kutusunu bana doğru biraz daha sallıyor ve genişçe gülümsüyor. Korku filmlerindeki ele geçirilmiş kızlara benziyor. O kadar mükemmel ve güzel ki, gözlerinde deliliğin izleri var.

Onu seviyorum.

"Tamam," diye hayıflandım. "Ama yemin ederim saçımda turuncu parçalar olursa, buna pişman olursun."

"Ne yaptığımı biliyorum. İki yıldır saçımı kendim açıyorum." "Sen sarışınsın. Çok zor olmadığına eminim."

Bir saat sonra banyo aynasının önünde duruyorum ve saçımın sağ ön tarafı bakır rengine. Yüzümü çerçeveleyen turuncu röfle yaptırmışım gibi görünüyor ama sadece bir tarafta.

"Pekala," diyorum basitçe. "Sanırım bugün seni öldüreceğim gün."

"Hayır!" diye kıkırdıyor. "Merak etme, tekrar yapmamız gerekecek. Koyu renk saçla böyle olur."

Bir şekilde hayatımın karanlık bir anında beni eğlendirmeyi başardı. Bunu sadece Rachel Harris yapabilir. Sadece o bana unutturabilir. Zihnimi meşgul edebilir ve korku midemde donuk bir ağrıya dönüşene kadar beni sevgiyle doldurabilir. Bugün neden bu kadar korkunç hissettiğimi hatırlamak için bilinçli olarak düşünmeliyim.

Bir saat sonra, en ufak seslerde zıplamayı bıraktım ve oturma odasında Rachel'la kıkırdıyorum. Bizi birbiriyle uyumlu kabarık pembe pijamalar giymeye zorladı ve ben bundan şikâyetçi bile değilim. Bu şeyler Sam'in kapüşonlularından çok daha rahat. Tek şey onun gibi kokmuyor olmaları. Ben yerdeki kilimin üzerinde oturuyorum, o da kanepede saçlarımı iki Fransız örgüsü şeklinde bağlıyor. Lazanyası fırındayken bize sıcak çikolata yaptı, ben de kendiminkini içiyorum, o da bana ağartıcı telleri dışarıda mı bırakayım yoksa örgüye mi dahil edeyim diye soruyor.

"Kuaför sensin. Sen karar ver," diye omuz silkiyorum.

"Bana ödeyecek paran var mı? Yoksa karşılığında seks mi isteyeceğim?"

Kupama kıkırdıyorum ve ona dönüp bakmaya çalışıyorum ama o devam edebilmek için başımı dik tutuyor.

"Merak etme," diyorum ona. "Bana istediğim her şeyi sağlayan bir şeker babam var."

"Ne şanslı bir kız," diye şakayı sürdürüyor. "Peki onun için ne yapıyorsun?"

Bunu düşünürken kalçalarım birbirine yapışıyor. Rahatça konuşurken meme uçlarımın sertleştiğini hissedebiliyorum. "Oh, bilirsin işte. Her zamanki gibi. O ve erkek arkadaşı için dizlerimin üzerine çöküyorum. Arada bir siklerini emiyorum."

Kıkırdıyor ve örgüyü sıkılaştırıyor, onu üstümde görene kadar başımı geriye çekiyor. "İyi bir itaatkârı severim. Belki bu şekilde ödeyebilirsin."

"Evet, Hanımefendi," diye nefes alıyorum.

"Aferin kızıma. Şimdi başını dik tut."

Ben de öyle yaptım.

İlk örgüyü yarılamaştı ki dışarıdan bir ses duyuldu. Birden aklıma duşta seviştikten sonra silahımı yukarıda unuttuğum geldi. Ayağa fırlayacağım ama Rachel'ın saçımı yapması beni engelliyor.

"Ah," diye yakınıyorum.

"Ben Lik," diye azarlıyor beni. "İyi bir kız ol ve işimi mahvetme."

Korkunun beni yönetmesine izin vermeyi bırakıp anahtarların kapıdaki sesini fark edene kadar nasıl bildiğini merak ediyorum.

Kalp atışlarım bugünün endişesini unutmama izin vermezken kendimi tekrar onun kollarına bırakmaya zorluyorum. Telefonum artık yanımda değil. Belki Aaron Viktor'u gerçekten ikna etmiştir.

"Tatlım, ben geldim," diye bağırıyor Lik içeri girerken. "Lazanya kokusu alıyorum!" diye mutlu bir şekilde devam ediyor. Bize doğru adımlarını duyuyorum ama başımı kaldıramıyorum.

"Ne oluyor lan?" diye gülüyor içeri girerken. "İkinizi bir günlüğüne yalnız bırakıyorum ve saç boyaları ve Fransız örgüleriyle geri dönüyorum. Kendimi ebeveyn tuzağının lezbiyen versiyonuna düşmüş gibi hissediyorum."

"Ew!" diye patlıyoruz, aynı anda gülüyoruz.

"Onlar kardeşti," diye kıkırdıyor Rachel, ben gözlerimden süzülen kahkaha yaşlarına engel olmaya çalışırken.

"Gerçekten de öyleydiler," kaşlarını oynatıyor. "Yeni bir sapkınlığın kilidi açıldı." Havaya bir onay işareti koyar gibi yapıyor ve benimle yere oturmadan önce üniversite kitaplarını yanımdaki kanepeye bırakıyor.

"Ben saçını boyarken o yarasının çirkin olduğundan şikâyet ediyordu," diye ispiyonluyor Rachel beni. "Ona güzel olduğunu söyle."

Lik parmaklarını enseme yanan M.B.'nin üzerinde gezdirerek tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor ve gülümsüyor. "Yara izlerimiz olmasaydı olduğumuz kişi olamazdık. Siz çok güzelsiniz. Hepiniz güzelsiniz."

Gülümsememek için elimden geleni yapıyorum ama tatlı sesi ve tatlı iltifatı beni benden alıyor.

"Kes şunu, seni sikik," diye kendimi savunuyorum, kıkırdamasına neden oluyorum. "Ben de örgü yaptırabilir miyim?" diye soruyor arkamdan.

"Saçların çok kısa," diye karşılık veriyor Rachel.

"Eğlenceli bile değilsin. Rose sana nasıl ödeme yapıyor?"

"Neden herkese para ödemek zorundayım?" diye yakınıyorum. "Beni sevdiğinizi sanıyordum."

"Seni seviyoruz prenses," diyor bir elini kalçama koyarken. "Bu yüzden seni kullanabildiğimiz zamanları seviyoruz."

"Bana boyun eğeceğini ve en iyi kız olacağını söyledi. Öyle değil mi Doll?" Örgüyü sertçe çekiyor ve başımı dik tutmaya çalışırken inliyorum.

"Evet, evet," diyorum hevesiz bir şekilde.

"Oh, harika fikir. Ona her türlü şeyi yaptırabiliriz. Yemeğimizi çıplak servis etmesi gibi."

"Sonra da biz onu beslerken ayaklarımızın dibinde oturabilir," diye devam ediyor Rachel.

"Ve eğer tüm yemeğini yersen," diyor Lik bana. "Seni aşağıya bağladığımızda kırbaçlamayacağız."

Boğazıma takılan zevk yumağını yutuyorum ve külotumu kaplayan ıslaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum. Aşağılanmaktan tahrik olduğumu biliyorlar ve bunu bana karşı nasıl kullanacaklarını da biliyorlar.

"Sam nerede?" Konuyu değiştiriyorum.

Lik omuz silkiyor. "Bilmiyorum, eve geç geleceğini söyledi. Bunların hayranı olduğumdan emin değilim." Pembe pijamasını çekiştiriyor.

"Hey," diye sesleniyor Rachel. "Onları seviyorum, tamam mı?"

"Care Bears'a benziyor. Pembe olan. Ama sıska. Onun görünüşünün bu olduğunu sanmıyorum."

"Ben seçtim ve bence harika."

"Kendi kıyafetlerimi kendim seçebilirim," diyerek sohbete katkıda bulunmaya çalışıyorum. "Şşş, bu seni ilgilendirmez," diye beni başından savıyor Lik.

Kapının yüksek sesle çalınması hepimizi irkiltti.

Kahretsin.

"Ne oluyor lan?" Lik ayağa kalkarken mırıldanıyor. "Bu saatte kapıyı kim çalar?"

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hazır değilim.

"Bekle!" Ayağa fırladım. "Ben bakarım."

Kapı sesi tekrar yankılanıyor. Bu sefer şiddetle.

"Kesinlikle olmaz. Siz ikiniz yukarı çıkın," diyor ciddiyetle kapıya yaklaşıırken. Kapının yanında bir dolap açıyor ve kasasından bir silah almadan önce bir kod giriyor. Mermileri içine koyuyor ve emniyet kilidini açıyor.

Beklendiği gibi, Rach ve ben yukarı çıkmıyoruz. Ama yine de onu arkamda tutuyorum çünkü hiçbir şeyi riske atmadığımı biliyorum.

"Lik. Açmama izin ver, lütfen," diye boğazımı zorlamaya çalışıyorum. Ama karanlık bakışları bana açık oturma odasında durduğum yerden bir santim bile kıpırdamamamı söylüyor.

Kapının kilidini açıyor ve silahını diğer taraftaki kişiye doğrultmadan önce tek bir hareketle kapıyı açıyor.

Sadece ateş et. Bakma. Ateş et.

Ama bir el silahını indirmeye geldiğinde omuzları gevşiyor. "Kahretsin, bizi korkuttun. Selam, bebeğim."

Sam ortaya çıkıyor ve Rachel'la ben anında sakinleşiyoruz.

"Anahtarlarımı unuttum," diyor alçak sesle.

Oh. İyi bir ruh hali içinde *değil* ve herkes bunu hissedebiliyor. Harika, bu ikimizi yapar.

"Lütfen herkes her beş dakikada bir silah çekmeyi bırakır mı? Bir James Bond filminde yaşamıyoruz."

"Bir tetikçi, bir çete üyesi ve Kurtlar'dan geri dönen bir kızla çıkıyorsun. Filmimiz James Bond'dan daha iyi ve kesinlikle silaha ihtiyacı var," diyerek Lik onunla alay ediyor.

Gülemiyorum çünkü Sam, Rachel ve benim bulunduğumuz kanepeye doğru geliyor ve sessizce bir dakikalığına bizi içine alıyor. Kabarık pijamalar, sıcak kakao kokusu, ağartılmış, yarısı örgülü, yarısı açık saçlarım.

"Sen," dedi bana. "Hadi konuşalım."

Kulübenin arkasına doğru ilerlemeye başladı. Tabii ki benim yüzümden kızgın. Başka kimin yüzünden?

"*Şimdi* Rose," diyor geri çekilen hali bana, yürümeye devam ederken.

"Birinin başı dertte," diye kıkırdıyor Lik.

Sam'in peşinden yürürken gözlerimi ona dikiyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Kötü bir şeyler oluyor.

Onu evin arka tarafında ofis olarak kullandığı küçük bir odaya kadar takip ediyorum. Beni içeri alıyor, kapıyı kapatıyor ve kilitliyor. Kalbim küt küt atıyor.

Kapıyı kapatma. Neden kapıyı kapatasın ki? Neden kilitli? "Çıkarın beni." Hemen ardından kontrol edemediğim bir panik geliyor. "Bianco burada değil. Hapishanede, bizden çok uzakta ve asla dışarı çıkmak. Bir kapı kapalı ve kilitli olduğunda bile güvendesin." Gerekçesini net bir şekilde duyuyorum ama korkumu kontrol edemiyorum.

"Aşk böceğim," diye ısrar ediyor. Omuzlarımı usulca kavırıyor ve ben de ona bakıyorum. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Biliyorum," diye başımı sallıyorum, kendimi de en az onun kadar ikna etmeye çalışıyorum.

"Yine de seninle özel bir konuşma yapmak istiyorum."

Tekrar başımı salladım. "Ben de."

Büyük bir koltuğa oturuyor ve kalçasına vuruyor. Ben onun kucağına oturuyorum ve o da benim yeni sarı saç tellerimle oynuyor. "Çok şirin."

Ama bunu algılayamıyorum çünkü elindeki kırık eklemleri ve morlukları fark ediyorum. Ben bir şey sormadan, "Terapiste gittiğimi biliyor muydun?" dedi.

Gözlerim neredeyse kafamdan dışarı fırlayacak. "Hayır," diye basitçe cevap veriyorum.

"Öldürmek zihnime ağır gelebiliyor. Ve çocukluğumla ilgili pek çok şeyi onunla birlikte işledim. Bilirsiniz işte, ebeveynler falan."

"O mu?" Şak diye söyledim.

Sarı saçlarımı sertçe çekiştirirken kıkırdıyor ve irkilmeme neden oluyor. "Sen her zaman kıskanç bir kız oldun. Ne kadar da yaramaz görünüyorsun."

"Her neyse," diye mırıldanıyorum.

"Her neyse. Ne kadar tavsiye etsem azdır. Sorunlarımı aşmamda bana yardımcı oldu. Hem de çok. Ona bir devralma sanatçısı olduğumu söyledim. O da 'şirketlerini ele geçirerek' birinin hayatını mahvettiğim için kendimi kötü hissettiğimde bana yardımcı oluyor. Tabii ki ona insanları gerçekten öldürdüğümü söyleyemem."

Duraksarken bana bakıyor. Yüz hatlarımı inceliyor, gözlerini yüzümde gezdiriyor ve sonra tekrar yüzüme bakıyor.

"Bir terapiste görünmeni istiyorum Rose. Tüm bunlar sona erdiğinde," diyor bana bilerek.

"Bunların hepsi mi?"

Bana bir kaşını kaldırdı. "Bana aptalı oynama." Ben tekrar sandalyeye otururken o beni itiyor ve ayağa kalkıyor.

Benimle konuşurken odanın içinde volta atıyor. "Haftalardır Aaron Williams'ı yakalamaya çalışıyorum. Gerçi geçen hafta ona gittiğinden beri bunu bildiğine eminim."

Kahretsin.

"Ben de sana söyleyecektim Sam. Ben de bunu anlamaya çalışıyordum. Lütfen kızma. Kızmak için her türlü nedenin var ama... sadece anlamaya çalış."

Sözlerimi duymazdan geliyor.

"O baştan aşağı bir Kurt, biliyor musun? Parmaklarınızın arasından kayıp gitmekte ustadırlar. Yine de bugün kulüpten ayrılırken daha dikkatli olmalıydı." Parmak eklemlerine ve bana bakıyor. "Ben

Erkeklerin acı çekerken ne kadar çok konuştuklarını her zaman inanılmaz derecede büyüleyici bulmuşumdur," diyerek hınzırca gülümsüyor.

"Sam," diye panikliyorum. "Açıklamak istiyorum-"

Bana doğru iki dev adım atıyor ve dövmele güçlü eliyle çenemi kavlıyor. "Konuşuyorum Rose. Sözümün kesilmesinden nefret ettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum, ama-"

"Asi doğanız bu gece beni çok çabuk kızdıracak. Bu yüzden oturup beni dinlemeni öneririm, yoksa seni dizlerinin üzerine çöktürür ve sözümü *dinletirim*."

Ağzımı kapalı tutarak başımı sallıyorum.

Bir adım geri çekilir ve derin bir nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalışır.

"Aaron bana Kurtlarla olan hayatın hakkında her şeyi anlattı. Viktor'a geri dönmen hakkında. Tüm cevaplar sendeydi Rose." Gergin sesindeki hayal kırıklığı küçülmek istememe neden oluyor. "Her şey parmaklarının ucundaydı. Tüm organizasyonu sana bağlı ve sen de bunu biliyorsun. Bana söyleyebilirdin. Birlikte onu alaşağı edebilirdik. Ama sen saklanmaya, yalan söylemeye ve ona geri döneceğini söylemeye karar verdin." Başını sallıyor. "İki ay. Bize gerçeği söylemek için iki ayın vardı ama söylemedin. Onu yakalamama yardım etmek için iki ayın vardı. Bana tüm sırlarını anlatmak ve Viktor'un senin hayatınla oynadığı bu boktan oyunda bana üstünlük sağlamak için. İki ay. Tam. Ay." Sonraki kelimeleri son bir nefesle söyledi, "Ve sen yapmadın."

Gözlerim yere düşüyor. Ona söylemek istediğim şeylerin bir listesi var. Beni inciten adama geri dönmek istediğim için ne kadar pişman olduğumu. Ama daha fazla yalanla başımı daha fazla belaya sokmaktan korkuyorum. Viktor'a karşı hissettiklerimi tarif edemiyorum. Nefret ve umut, korku ve hayranlık arasında gidip geliyorlar, günde o kadar çok kez ki başımı döndürüyorlar. Bu yüzden sessiz kalıyorum ve bunu takdir ettiğini biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum. O da bunu sözleriyle onaylıyor.

"Kendin için söylemek istediğin bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum."

"Ne?" Şaşkınlığımı boğuk bir şekilde dile getirdim.

"Her şeyi saklamakla ilgili değil elbette. Ama birlikte olduğumuzdan beri hepimiz geliştik. Sen, ben, Rach ve Lik. Değiştik ve birbirimizi daha iyi hale getirmeye çalıştık. Ve görüyorum ki sen de öğreniyorsun Rose. Bazen, eğer

Doğruyu söyleyemiyorsun ama en azından yalan söylemiyorsun. Az da olsa, senin gibi takıntılı bir yalancı için yine de çaba sarf ediyorsun ve seninle gurur duyuyorum."

Kompulsif yalancı.

Soğuk gerçekler yüzümüze çarptığında neden hep bu kadar zor oluyor? Sıcak bir sestен duyulsa bile.

Sonra sesi daha yumuşak çıkıyor.

"Gözümün önündeki şeyi göremediğim için kendime kızıyorum. Jake bana söyledikten sonra bile. Stockholm Sendromu gerçek ve sen ne kadar güçlü bir kadın olsan da bununla mücadele edemiyorsun. Ama Rachel'a kurbanı suçlamayacağıma söz verdim. Yani sana kızgın değilim, aşk böceğim. Tamam mı? Çünkü sen her zaman kendim hakkında çok şey öğrenmemi sağladın ve ben de aynısını seninle yapmayı umuyorum."

Başımı sallıyorum, sanki bunu içimdeki çocuğun bakış açısından yaşıyormuşum gibi hissediyorum - her zaman yardım için Sam'e başvuran aynı kız.

"Bence hayatında çok şey yaşadın. Bianco ile birlikte hayatta kalmak için yalan söylemek zorunda kaldığınız bir ortama sokuldunuz ve başka türlü yaşamayı asla öğrenemediniz. Kompulsif yalan söyleme genellikle çocuklukta, çocuk çelişkili durumlardan kaçınmak için yalan söylemek zorunda kaldığında gelişir. Bianco'dan kurtulmanın yolu buydu ve sen de kurtuldun. *Hayatta* kaldın."

Bir duygu yumağı boğazıma doğru ilerliyor. Şimdi denesem bile konuşamam.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye devam ediyor. "Volkov'dan başka bir şekilde kurtulman gerektiğini. Aleksei'nin sana yaptıklarından sonra Viktor'u seni kurtaran biri olarak gördün. Ve belki de kurtardı. Seni kullanmasına izin verdin. Acı ve korkudan daha kolaydı. Sen..." Ara vermek ve gözlerini kaçırmak zorunda kalır. "Ona karşı bir şeyler hissediyorsun."

Yüzümün sertleştiğini hissediyorum. Gerçeklerden nefret ediyorum.

Tanrım, nefret ediyorum. Çok acı verici.

Numara yapmak ve yalan söylemek çok daha kolay.

"Bütün gün boyunca depolarının yerlerini öğrendin. Rotalarını ve konteynırlarının buluşma noktalarını öğrendiniz. Uyuşturucularını ve ateşli silahlarını nerede sakladığını. Maaş bordrosunda kimlerin olduğunu ve onlara ne kadar verildiğini öğrendiniz. Ailelerini ve adreslerini. Her şeyi. Böylece yazmak zorunda kalmıyordu. Böylece örgütü tamamen izlenemez hale geldi. Sizi kullandı çünkü gergin olduğunuzda, korktuğunuzda ve adrenalinle koştuğunuzda her şeyi hatırlama yeteneğiniz var. Eğer onun

dediklerini yaparsan, ilgi, seks ve sahte aşkla ödüllendirilirdin. Sen

önem ve özen gösterilirdi. Yerleşke içinde istediğinizi yapabiliyordunuz. *Güvendediniz.*"

Kendi kendine başını sallıyor, sesi şimdi gergin. "Ve anlıyorum, Aşk Böceği. Tamam mı? Bu adama karşı neden böyle hissettiğini anlıyorum. Bu beni öldürse bile. Bunu anlamaya başladım."

Bir anda boğazımdan bir hıçkırık patlıyor ve Sam bacaklarımın arasına çömelip öne düşen yüzümü tutuyor. Göğsüm titriyor, yaşadığım her şeyi unutma ihtiyacıyla kabarıyor.

"Bunların hiçbirisi senin suçun değil," diyor bana usulca, ben hıçkırıklarımın arasında nefes almakta zorlanırken bile. Neredeyse sessiz olan, nefes almanızı engelleyen ve çılgılık atma ihtiyacıyla sizi boğan türden hıçkırıklar bunlar. "Stockholm sendromu gerçek. Sen yanlış bir şey yapmadın." Başımı büyük ellerinin arasında tutarken başparmakları gözyaşlarımı siliyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor ve sıcaklığı şu anda ihtiyacım olan her şey.

"Rose," diyor sesi titreyerek ve ben bunun daha da kötüleşmek üzere olduğunu anlıyorum. "Viktor'u artık istemediğini söylediğinde bize yalan söyledin. Çünkü bize karşı gerçek bir aşk hissediyordun ve ona ihanet ettiğini düşünüyordun. Seni kıskacında tutuyor, ona karşı hissettiklerinin gerçek olduğuna inandırıyor çünkü eğer öyle olmasaydı hayatın tehlikedeydi."

Başımı sallamaya çalışıyorum, yanılıyor olmasını umutsuzca istiyorum.

Başka bir güçlü adamın zihnimle oynamasını ve bana istediği numaraları yaptırmasını istemiyorum.

Bianco bunu yaptı ve bunu atlatmaya çalışmam yıllarımı aldı. Hala yaralarını ve sonuçlarını taşıyorum.

Her şeye yeniden başlıyorum. Ben istismara uğramış ve manipüle edilmiş on üç yaşındaki kırık kızım. Kurtarılmaya ihtiyacı olan.

Kurtarılmaya ihtiyacım
olsun istemiyorum. Sadece
mutlu olmak istiyorum.

"Bu iş bitti," diyor bana kararlılıkla. "Yeterince şey yaşadın ve bunun istediğin son şey olduğunu biliyorum. Kendini kurtarmak, sert olmak ve hepimize bunu kendi başına yapabilecek kadar güçlü olduğunu göstermek istediğini biliyorum. Ama bu sefer değil. Buna bir son veriyorum."

Elleri yüzümü sıkıca sarıyor. "Rose." Siyah, intikamcı bakışları ruhumu zehirliyor. "Kurtları buldum."

Kafamda büyük bir patlama oldu. Gerçeklik bana sertçe
çarpmıyor. "Bu gece kardeşleri öldüreceğim."
Kulaklarımda bir çınlama.

"Ve ne istersen iste, Viktor'u öldüreceğim."

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor. "Bırak beni!" diye bağıyorum.

"O iyi bir adam değil Rose," diye karşılık veriyor. "Bunu bilemezsin! Onu tanımıyorsun."

Viktor'un beni bulduğunu onlara söylemememin asıl nedenini anladığımda gerçek yüzüme sertçe çarptı. Onun tekrar geri gelmesini istedim. Onu görmek, benimle gurur duymasını, yoluma çıkmasını istedim. Her şeyi berbat etmesini.

Jake başından beri haklıydı. Sadece bunu göremeyecek kadar körmüşüm.

"Sen de onu tanımıyorsun," diyor kalbimi kıran bir kederle. "Lütfen, bunu görmene ihtiyacım var."

Beni bırakıyor ve birkaç adım geri çekilerek tekrar ayağa kalkıyor. Elini yüzüne götürüyor ve başını sallıyor.

"Bu gece buna son vermemin başka bir nedeni daha var. Bu sözleşmeyi daha fazla sürdüremem. Bundan kurtulmak istiyorum."

"Neden?" Başka bir kasırganın üzerime doğru geldiğini hissederek titrek bir sesle soruyorum. Sam bu gece ruhunu arındırma yolunda ilerliyor. İkimizi de kurtarmak ve bu katliama bir son vermek istiyor. Kalbimin bunu kaldırıp kaldıramayacağını merak bile etmiyor. Hasarları sonra onaracak.

Ayakkabılarına ve tekrar bana bakıyor. "Çünkü beni işe alan Bianco'ydu."

Ben çok değişken bir insanım. Bunu ben de biliyorum, etrafımdaki herkes de biliyor. En ufak bir kıvılcımda ateşlenirim.

Bu yüzden Sam'in vahiyden sonra birkaç dakika sessiz kalmam karşısında yaşadığı şaşkınlığı anlayabiliyorum.

Başlangıçta sözleşmeyi reddetmek istediğini ancak paranın çok iyi olduğunu açıklamak için zamanı oldu. Bu onun işten kaçıştıydı.

Beni kaçıran adamlardan intikam almak istiyordu. İşin kendisi mükemmeldi. Sadece işi ona veren adam değil.

Bana Bianco'nun hapisanede hâlâ mafya ailesiyle ilişkili olduğunu söylediğini duydum. Yapılmasını istediği şeyi yapacak birini her zaman bulabilirdi.

Ama bunu nasıl işleyebilirim?

Mateo Bianco, değerli kızını aldıkları için Volkov kardeşleri öldürmek istedi.

Hâlâ hapisane hücrelerinden beni düşünüyor olması fikrine kusmak istiyorum. Hâlâ beni kendisi için istiyor, hâlâ canımı yakmak, beni kendine ait kılmak istiyor.

Karım.

Sam de onunla alışıyor.

"Sessiz kalma ihtiyaını herkesten çok anlıyorum," diyor sonunda.
"Ama kaybedecek zamanım yok. Volkov'ların nerede olduğunu biliyorum.
Jake izleyiciyi açmayı başardı. Bu iş bu gece bitecek. Viktor'un senin için geldiğini biliyorum. O sana ulaşmadan önce ben ona ulaşmalıyım."

Ona bakarken sesimi bulabilmek için elimden geleni yapıyorum ama buna rağmen sadece bir fısıltı çıkıyor. "Kalbimi kırdın."

"Ve bunu dzelteceğim," diye söz veriyor. "Güvende olduğunu öğrendiğimde." "Seninle güvende değilim. Sen bir yalancısın."

"Sen de öylesin," diyor çok rahat
bir şekilde. *Kompulsif bir yalancı.*

"Burada kalmak istemiyorum. Rachel ve Lik'e ne yaptığını söyleyeceğim."

"Yapma bunu." Gözlerimi ona diktim, daha kötüsünü yapacağını biliyordum. "Yoksa onlara Viktor'la gitmek istediğini söylemek zorunda kalırım."

Tekrar. Sam ve ben bir ıkmazdayız. Birbirimizi incitiyor ve ihanet ediyoruz, görünürde mutlu bir son yok.

"Bugün ihtiyaım olan her şeyi hazırladım. Burada konuştuklarımızı onlara anlatmayacağız. Ben gideceğim ve sabah döndüğümde her şey bitmiş olacak. Bunu düzelteceğiz. Sana söz veriyorum."

Alnıma bir öpücük konduruyor ve ben bunu bu kadar çok sevdiğim için kendimden nefret ediyorum. Her zaman onun beni kurtarmasını istemişimdir.

Samuel Thomas, benim kahramanım.

Bianco ile bunu asla yapamazdı. Ne aletleri ne de gücü vardı.

şimdi kendi çıkarları için ruhuma işkence eden adamlardan intikamımı alacak.

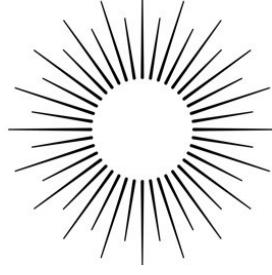
Beni kurtarıyor.

Bu sefer

gerçekten.

Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

RACHEL

Bana Nedenini Söyle - Dream on Dreamer

Bağışmalar duydum ama Lik onları rahat bırakmamı söyledi. Bana bunun neyle ilgili olduğunu ve Sam'in bugün neyin peşinde olduğunu bilmediğine dair hiçbir fikri olmadığına söz verdi.

Ona inanıyorum.

Ancak onun aksine ben bilmek istiyorum. Beni ofise girmemem konusunda ikna etti ama cevapları çıktıklarında alacağım.

Lazanyayı fırından çıkarırken ayak seslerini duyuyorum. Tabağı neredeyse tezgâhın üzerine fırlatarak koridorda yanlarına koşuyorum.

Sessizlik, söyleyebilecekleri tüm kelimelerden daha ağır geliyor.

Rose'un gözleri parlıyor, şişmiş ve yanakları kızarmış.

"Sorun nedir?" diye soruyorum, midem şimdiden bulanıyor. Lik arkamda, ikisine bakıyor. Rose'u kollarımla sarıyorum ve sertleştiğini hissediyorum.

"Gitmem gerekiyor. Sabaha kadar dönmeyeceğim. Kapıyı kilitle ve beni bekleme," der Sam hızla. Lik'i derinden öpüyor ve anlamlı bir '*Seni seviyorum*' mırıldanıyor. Saç çizgime bir öpücük bırakıyor ve bana da beni sevdiğini söylüyor.

"Öldürmeye mi gidiyorsun?" Lik soruyor, şimdi endişelenecek şeyler olduğunu anlamış gibi görünüyor.

"Ne oldu?" Rose'dan ayrılırken kim duymak istiyorsa ona ısrar ediyorum. Fuayedede duruyorum, belimde bir önlük ve üzerimde kalın bir fırın

İki elimde de eldiven var.

Kayıp.

Ama Sam çoktan gitti. Ne Lik'e ne de bana cevap veriyor.

Lik kapıyı kilitliyor ve Sam'in arabasının gürültüyle uzaklaştığını duyduğumuzda ikimiz de Rose'a dönüyoruz.

"Neler oluyor?" İkimiz de onun etrafını sararken Lik dua ediyor.

"Biliyor muydun?" diye soruyor, ağlamaktan sesi titriyor olmalı.

Lik başını sallar. "Neyi biliyor musun?"

Başını geriye atıyor ve inliyor. Tekrar yukarı baktığında gözyaşları parlıyor. "Seni seviyorum. Bunu anlıyor musunuz? Sizi çok seviyorum."

"Prenses, ne oldu?"

Tam başka bir şey söyleyecekti ki kapı çalındı.

"Aman Tanrım, bu adam!" Lik şikayet ediyor. "Anahtarlarını bir günde iki kez nasıl unutabilir?"

Tam kapıya doğru yürürken Rose'un Sam'in arabasının geri döndüğünü duymadığına dair kendi kendine mırıldandığını duyuyorum. Bağırırken ikiyle ikiyi toplamış gibi görünüyor.

"Yapma!!"

Ama Lik kapıyı çoktan açmıştır ve diğer tarafta uzun boylu sarışın bir adam durmaktadır. Koyu gri takım elbisesi içinde sakın ve derli toplu görünüyor, yüzünde küçük bir gülümseme var. Rose beni önlüğümünden tutup arkasından sürüklüyor. Korkuyla nefes aldığını hissediyorum.

"İyi akşamlar. Sen Malik olmalısın."

Açık mavi bakışları bana döndüğünde zaman duruyor. "Rachel," diye başıyla selam veriyor. Gözleri Rose'a takıldığında gülümsemesi parlıyor.

"Rosalind," diyor usulca. "Zamanın doldu."

Pop.

Çığlığım tüm evde yankılanırken Lik geriye doğru düşüyor, daha yere değemeden kan fışkırıyor.

"Aman Tanrım!" Ona doğru koşarken tekrar çığlık attım.

Dizlerimin üzerine çöktüğüm anda silahı bana doğrultuyor. Rose'a "Kimıldama" dedi.

"Viktor..." Sesi zar zor duyuluyor. S o l g u n , titriyor ve bayılmak üzereymiş gibi s a l l a n ı y o r . Başını sallıyor. "Lütfen."

Ona cevap vermek yerine. Benimle konuşuyor. "Panik yapma," diyor usulca. Sakin tonu dehşet verici. "Hiçbir d a m a r a isabet etmedim. Ölmeyecek.

hemen. Yine de kanamayı durdurmak için fırın eldivenlerinden birini kullanmalısın."

Titriyor. Eldivenlerimi çıkarıp birini göğsüne koyuyorum. Yaranın tam olarak nerede olduğundan emin değilim. Çok fazla kan var. "Lik, beni duyabiliyor musun?" Panikledim.

Gözleri başının arkasına kaymaya devam ediyor ama başını sallıyor.

"Ben buradayım. Her şey yoluna girecek. Lütfen uyanık kal. Sana yardım getireceğim."

"Bir ambulans çağırmalısınız. Yarım saat içinde tıbbi yardım alırsa iyi olacaktır."

"Viktor, silahını indir." Rose'un sesi bir ciyaklamadan öteye geçmiyor.

Silahı indirir.

"Bundan daha fazla bastırmalısın Rachel. Bunun bir faydası yok," diyor bana gerçekten önemsiyormuş gibi. "Devam et, yaranın üzerine daha sert bastır."

"Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum," diye haykırıyorum. "Rose..." Gözyaşları yanaklarımdan aşağı akmaya başlıyor ve görüşümü engelliyor. Ona ihtiyacım var. O ne yapacağını bilir.

Bana doğru bir adım atmış olmalı çünkü Viktor'un onu azarladığını duyuyorum. "Kal dedim Rosalind."

"Lütfen." Ona baktım. "O ölecek."

"Sanırım onu gerçekten hastaneye götürmelisin."

Bir hıçkırık göğsümü parçalarken başımı sallıyorum.

"Tamam o zaman. Sen bunu yap, ben de Rosalind'i eve götüreyim."

"Hayır, hayır. Bekle," diye sızlanıyorum. "Rose, lütfen. Gitme. Sana ihtiyacım var."

Ben ona bakarken başını sallıyor. Durumun gerçekliğinden kaçmak için gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Bu senin seçimin, gerçekten," diye ısrar ediyor bana. "Ben şimdi onunla giderim, sen de Malik'e yardım getirirsin. Ya da kan kaybından ölene kadar burada kalabilirim. Her iki durumda da Rosalind arabama binip emniyet kemerini takmadan buradan ayrılmayacağım."

"Viktor, dur," diye mırıldandı Rose. "Ben de seninle geliyorum."

"Hayır!" Bir hıçkırık daha beni yıkarken bağıriyorum. "Yapamam... Bunu tek başıma yapamam."

Viktor parmaklarını şıklatır ve Rose ona doğru ilerler.

"Hayır, bekle. Bekle, lütfen bekle," diye haykırıyorum. Lik'in gözleri artık kapalı. "Rose, korkuyorum."

Ayrılmadan önce bana bakıyor. "Korkma," diye fısıldıyor. "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın."

Ben cevap veremeden evimizden çıktı. Viktor bana yaklaşıyor ve titremem kontrol edilemez hale geliyor. Bir elini saçlarıma koyuyor, yumuşakça, neredeyse şefkatle.

"Onu kaybettiğin için üzülme. Başından beri bana geri döneceğini biliyordun."

Kalbim durmak üzere. En kötüsü de bu sözlere hiç şaşırmadım.

Tabii ki hayır, onun beynini yıkamıştı. O her zaman bizden üstündü.

Bana son bir kez baktı. Son bir gülümseme ve kapıyı arkasından sessizce kapatarak çıktı.

"Lik," diye sarsıyorum onu. "Lütfen uyan. Lütfen, lütfen uyan." Uyanmıyor. "Aman Tanrım," diye panikliyorum. Çok uzun sürdü. Ölecek. Ölecek. Bilmiyorum. "Her şey yoluna girecek," diyorum baygın bedenine. "Burada kal."

Telefonumu almak için mutfığa koşarken hiçbir anlam ifade etmediğimin farkında bile değilim. Girişe doğru koşarken aynı anda titreyen elimle acil servisi arıyorum.

"911, acil durumunuz nedir?"

Lik'e bakıyorum ve hıçkırıklara boğulurken dizlerimin üzerine çöküyorum. Göğsü artık hareket etmiyor.

OceanofPDF.com

GÜL

Canavar (Yatağımın Altında) - Bana Karizma
De

Ben orta koltuktayım. Viktor solumda, onun sağ kolu Mikhail de sağımda. On dakikadır yoldayız ve sesimi ancak şimdi bulabiliyorum.

"Neden?" Fısıltıyla soruyorum.

"Çünkü geri dönmek istemedin, ben de sana bir ders vermek zorunda kaldım," diye rahatça cevap veriyor. "Zalim olmaktan nefret ediyorum Rosalind." Mikhail alaycı bir homurtu çıkararak onun sözünü sadece bir saniyeliğine keser. Viktor devam etmeden önce ona ters ters bakar. "Ama seni hizada tutacaksa öyle olacağım."

Korkunun beni ele geçirmesini engellemek için gözlerimi kapatıyorum. "Sana onlarla her ne yaşıyorsan bırakmanı söylemedim mi?" Ona bir cevap vermedim.

"İstemedin, değil mi?" diye ısrar ediyor.

Ona bakıyorum ve gerçeğin dudaklarımdan dökülmesine izin veriyorum. "Onlara aşışım." Öfkemi yutarak ekliyorum, "Bu çok mu kötü?"

Bir elini kalçama koyuyor ve başını eğiyor. "Eğer benim işime engel oluyorsa öyle."

"Beni önemseydiğini sanıyordum," diye mırıldandım.

"Önemsiyorum. Orada ne olduğunu önemsiyorum." İşaret parmağıyla başımın yan tarafına vuruyor.

Histeriye kapılmamak için çenemi sıkıyorum.

Elini havada sallayarak duygularımı yok sayıyor. "Artık bitti Rosalind. Ve eve gidiyoruz. Senin için yapacak çok işim var."

"Ev nerede?" diye soruyorum, neredeyse iki yıl boyunca beni karanlıkta bıraktığı için hayal kırıklığına uğramış bir halde. Nerede olduğumu ve ne için kullanıldığımı. Bana karşı olan hisleri hakkında.

"Bu senin sorabileceğin bir şey değil."

Diğer tarafımda kolumu kavrayan bir el hissediyorum ve başımı Mikhail'e doğru çeviriyorum. Artık çok geç, koluma bir şırınga doğrultmuş.

"Hayır," diye panikliyorum, onun elinden kurtulmaya çalışıyorum ve kendimi diğer taraftaki Viktor'a yaklaşıtıyorum. "Yapma." Bakışlarımı Viktor'a çeviriyorum.

Beni sabit tutuyor, iki eli de omuzlarımda. "Başıma bela oluyorsun," diyor kesin bir ifadeyle.

"Buna gerek yok. Vik-"

Kolumun kıvrımındaki iğne beni ürkütüyor ve ardından sakinleştiricinin damarlarıma aktığını hissedebiliyorum. Bedenimi uyuşuk hale getirirken boğazımın arkasındaki ilacın tadını alabiliyorum.

"Uyu," diyor Viktor yüzümdeki saçları iterken usulca.

"Uyumak istemiyorum." Araba yan yatmaya başladığında sesim bulanıklaştı. "Geri dönmek istiyorum..."

"Sus," diyor başım ona yaslanırken. Bir koluyla beni sarıyor. "Sorun yok. Ben yanıdayım."

Üzerimdeki elleri iyi hissettiriyor.

Ve soğuk tenime değen sıcak nefesi güven veriyor. Ben de düşmeme izin verdim.

Bir noktada uçtuğumu hissediyorum. Başımın üstünde bulanık bir tavan. Kafamın içinde sonsuzluğa doğru yankılanan adımlar.

Yumuşaklık.

Bir ses yankılanıyor. Uyanık olup olmadığımı sorduğunda inliyorum.

Bir el saçımda, bir el karnımda. Kulağımda yumuşak sözler. Sonra yine karanlık.

İlaçların etkisinin geçtiğini başımdaki şiddetli ağrıdan ve susuzluktan anlıyorum. Dönüp duruyorum, bir yatakta olduğumu anlıyorum ve sonunda

Gözlerimi aç.

Bir pencere ve açık perdeler var. Gece mavisi, altın ipliklerle kalın.

Odamdayım.

Viktor beni kullanabileceğine karar verdikten sonra kaldığım yer. "İki saat oldu. Bence şimdi iyi olmalısın."

Odanın diğer tarafına dönerek onun beni izlediğini görüyorum. Bir koltukta oturuyor, bir ayak bileği diğer bacağının üzerinde, iki eli karnının üzerinde, dirsekleri kollarının üzerinde. Çok rahat.

"Susadım," diye mırıldanıyorum oturduğum yerden.

Banyoya gitti ve elinde bir bardak suyla geri geldi. Yatağın kenarına yanıma oturuyor ve bardağı bana veriyor. Ben içerken beni gözlemliyor.

"Bu yeni bir tarz mı? Yarım örgüler ve sarı saç telleri mi?"

Mide bulantısı beni sarıyor. Rachel'ı görmek istiyorum. Lik'in iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. "Yaşıyor mu?" Bardağı komodinin üzerine koyarken soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bilmek için umursamam gerekir." "Önemsiyorum."

"O zaman neden kalkıp bu korkunç pijamalardan kurtulmuyorsun ve bana birkaç şeyde yardım etmiyorsun? Sonra arkadaşının hayatta olup olmadığını kontrol edebilirim."

"O benim arkadaşım değil," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "O aşık olduğum biri ve iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. O yüzden neden senin yöntemin yerine benim yöntemimle yapmıyoruz? Bana Lik'in hayatta olup olmadığını söyle, ben de sana bilmek istediklerini söyleyeyim. Hepsi burada." Daha önce arabada yaptığı gibi parmağımla başımın yan tarafına dokunuyorum ve ona sırtıyorum.

Eğer oyun oynamak istiyorsa. Oyun oynayabilirim.

Bir sonraki hamlesini beklemiyorum çünkü Viktor'un acımasız bir adam olduğunu bilsem de bana bu yönünü hiç göstermedi. Ben sadece onun ilgisinin ve memnuniyetinin alıcısıydım. Sanırım her zaman onun istediğini yaptığım için.

Bu yüzden büyük bir elini yüzüme koyup burnumu ve ağzımı kapattığında ve beni yatağa ittiğinde, kolayca yere düşüyorum.

Bir saniye içinde nefes almamı engelledi. Elini tokatlıyorum, tırmalıyorum ve onu itmeye çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

Yardım çılgılığım kapalı ağzımın arkasında sıkışıp kalıyor ama zaten kimse gelmeyecekti.

Panik, hava alma ihtiyacım kadar çabuk yatışıyor.

"Bu yeni tavrından hoşlanmıyorum," diyor olabildiğince rahat bir şekilde. "Özgürlüğün sana bir faydası olmadı ve bu kadar uzun süre sana izin verdiğim için pişmanım."

Bacaklarımı tekmelemek ve vücudumu döndürmeye çalışmak sadece tutuşunu sıkılaştırmasına neden oluyor. Yatağa doğru bastırılıyorum ve nefes almamı tamamen durdurması için sadece bir elinin yetmesi beni çok ediyor.

"Seni öldüremem. Ama canını çok ama *çok* kötü yakabilirim Rosalind. Tasmanı sadece benim sağladığım kadar gevşetebileceğini hatırlasan iyi edersin. Şimdi eskiden olduğun iyi kıza geri dönecek ve işini yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallamam fark edilmiyor olmalı, ancak gözlerimdeki teslimiyeti okuduğundan eminim.

Bırakıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, boğulacak kadar hava alıyorum.

Başım dönmesine rağmen doğruluyorum ve ona o kadar uzun süre bakıyorum ki tekrar gülümsüyor. "Bana öyle yavru köpek gözleriyle bakma. Sana ihanet etmişim gibi hissettiriyorsun."

Öyle değil mi?

"Sonunda gerçek yüzünü gösteriyorsun," diye törpüledim. Sıkışmış ve korkmuş olabilirim ama karşı koyabilirim.

Ne kadar az olursa olsun *her zaman* karşılık verebilirim.

"Kullandığım insanların beni dinlemesine ve uygulamasına ihtiyacım var. Her zaman onları korkutarak başlarım. Böylece yoldan çıkmaya karar verirlerse ne olacağını bilirler."

Cevap vermemeye çalışarak dilimi ısıırıyorum. Başaramadım. "Geçen sefer beni korkutmaya çalışmadın," diye karşılık veriyorum.

Gülümsemesi ürpertici, ses tonu tatmin edici. "Hayır." Yanağımdaki eli yumuşak ve sıcak. "Aleksi bunu zaten yapmıştı."

Ağzım açık kalıyor ve midem tiksintiyle bulanıyor.

Oraya gitmedi.

"Hadi," diyor ayrılırken. "Yapacak çok işimiz var. Benimle ofiste buluş. Kıyafetlerin sandalyenin üzerinde."

Kapıyı arkasından kapatıyor. Öfke kanımı kaynatıyor ve kapıya fırlatmadan önce yanımdaki bardağı alıyorum.

"Pislik!!" Kapalı kapıya doğru bağırdım.

Beni duyduğunu biliyorum, tıpkı umursamadığını bildiğim gibi.

Tüm vücudum ağrıyor ama hiçbir şey bacaklarımın arasındaki derin acıyla kıyaslanamaz. Gözüm şişti, dudaklarım kesildi ve ağzımda kan tadı alabiliyorum. Bileklerim yanıyor ve gitmiş olduklarını bilmeme rağmen hala etraflarındaki fermuarları hissedebiliyorum.

Ama içimdeki acı? Vücudumun alt kısmındaki acı? Hiçbir şey bundan daha kötü olamaz. Bıçakla kesilmiş gibi hissediyorum. Bir hareket daha yaparsam biraz daha acıyacak.

Şu anda daha fazla acıya dayanamam.

Ölmek üzeresin. Çünkü bedeniniz yaşarken, ruhunuz bir daha bir araya getirilemeyecek kadar parçalanmış olacak.

Aleksei haklıydı. Dün öldüm ve kendimi cehennemde buldum.

Bir hafta önce özgür bir kadındım. Kaçırıldığımdan beri o iğrenç bodrumda tutuluyordum. Düne kadar. Aleksei ve adamları...

Bunu düşünme.

Bir yatakta yatıyorum ve yanımda birinin sesini duyabiliyorum. Onlar da acı çekiyor ama aynı türden değil. Onlarıki yüzeysel. İçten içe yok olmamışlar. En mahrem yanları kırılmamış ve istismar edilmemiş.

"Valentin... Kıpırdamadan durmanı istiyorum. Seni sakinleştirmeme izin ver, yoksa korkunç bir acı çekeceksin. Kurşunu çıkarmam gerek." Kadının Rus aksanı güçlüydü.

Kurşun mu? Valentin korkunç acı hakkında ne biliyor?

"Hayır... hayır," diye karşılık verir adam. "Viktor beni öldürecek. Ona isimleri vermem gerek."

"Uyutulman gerekiyor!" diye karşılık veriyor kadın. Rusça birkaç kelime daha bağılıyor.

Gözlerimi kapalı tutuyorum. Sessizce dinliyorum ve orada değilmişim gibi davranıyorum.

"İsimler," diye homurdanıyor.

"Ona isimleri söyleyeceğim. Neymiş onlar?"

"Boris Fedorov. Igor Ivanov." Nefes almakta zorlanıyor. "Amerikalı çocuk, Oliver... Oliver Thorn. Yuri... Soyadını hatırlamıyorum ama Viktor bilir. Ve Solovyov. Onun adı... Maksim."

"Tamam, tamam. Şimdi uyu."

"Onları yakaladın mı? Onları yaz... Hepsi köstebek. Onlar..."

Uykuya dalarken sesi kayboluyor.

Gözlerimi açmadan önce bir dakika daha bekliyorum.

Konuşan sarışın kadın ameliyat eldivenleri giyiyor. Saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış ve maske takıyor. Valentin olduğunu tahmin ettiğim yerde yatan adama serum takılıyor ve kadın karnından bir kurşunu çıkarmak için forseps kullanıyor.

Bitirmesi yaklaşık kırk dakika sürüyor. Biliyorum çünkü gri duvardaki saati sürekli kontrol ediyorum. Oda küçük. İki yatak var ve ikisi de dolu; birinde Valentin, diğerinde ben yatıyorum. Zemin küçük, beyaz karolardan oluşuyor ve bir gidere açılıyor; odadaki tek mobilya da cerrahi aletlerin bulunduğu çelik arabalar.

Adam sargılıyken serum serumunu değiştiriyor ve sonra adama bakıyor. Be

n. Gözleri yumuşar.

"Uyanmışsın," diye mırıldanıyor.

Konuşamam. Sadece acı çığlıkları olur. Oturamıyorum bile. Her zaman Karın kaslarım kasılıyor, karnımın derinliklerindeki ağrı daha da kötüleşiyor.

Eldivenleri ve maskeyi çıkarıp yanıma geldi. Küçük bir pompa, kolumun üst kısmına sardığı bir manşet alıyor ve stetoskopunun ucunu derimle manşet arasına yerleştiriyor. Diğer ucunu kulağına dayıyor ve bana giden küçük pompaya basarken saatini kontrol ediyor.

Her şeyi benden aldığı anda üzgün bakışı odağının yerini alıyor.

"Kan basıncınız çok düşük," diyor bana usulca. Aksanı çünkü adamlarla aynı. "Çok dinlenmeye ihtiyacın var."

Bakışları, içinde bulunduğum iğrenç durumu göz önüne alarak başımdan ayrılıp bacaklarıma yöneliyor. Yutkunmakta zorlanıyor. "Ben... Sende... Yani... Sana dikiş attım." Yüzü buruştu. "İçini. Ve dışını."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Uyanmam gerek çünkü bu gerçek olamaz.

"Özür dilerim..." diye fısıldıyor alçak sesle. Eli omzuma geliyor ve irkiliyorum, gözlerimi tekrar açıyorum. "Özür dilerim," diyor aceleyle elini çekerken.

Derin bir nefes alıyor. "Aleksi," adını duyunca kusasım geliyor, "kötü bir adam."

Kötü bir adam.

Keşke kötü bir adam olsaydı.

Keşke sadece kötü biri olsaydı. Adamım.

"O ve adamlarının işi... bittikten sonra seni buraya getirdi." Bunu söylemenin doğru bir yolu olmadığını bildiği için gözlerini sıkıyor. "O ısrar etti

senin ölmeni istemedi. Senin için geri dönecek."

"Yardım edin bana." Sesim ancak fısıltıyla çıkıyordu. "Gitmeme yardım et."

Başını iki yana sallar. "Eğer yardım edersem, kız kardeşim... ölür. Ya da daha kötüsü." Gözleri tekrar bacaklarıma kaydı. "Yapamam. Üzgünüm."

Hiçbir şey yapamaz. Çünkü bir kadının vücuduna neler yapabileceğine tanık olmuşken kim kız kardeşinin bir canavarın eline düşmesini ister ki?

Ağlayacak gözyaşım kalmadığını düşünmeme rağmen gözlerimi kapatıyorum.

Dün hepsi benden zorla çıkarıldı.

Bir kapı açılıyor ve vücudum gerildiğinde ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Kaslarımın her biri ağrıyor.

Bir adam içeri giriyor. Sarı saçları ilk fark ettiğim şey. Sonra koyu renk takım elbisesi. Kardeşim Nate'in her zaman giydiği türden. Pahalı, ölçüye göre yapılmış. Paralı takımlar.

Açık mavi gözleri bana bakmıyor bile. Diğer yataktaki adama bakıyor.

"Anya," der sakince. Kapıyı arkasından kapatır ve kadın kaskatı kesilir.

"Bay Volkov. Merhaba."

Bu Aleksei Volkov değil, ancak hangi aile üyesi olduğunu bilmek için örgütleri hakkında yeterince bilgim yok.

"Valentin neden uyuyor?" diye sorarken sesi gerçekten merak doluydu.

"Çünkü kurşunu yaradan çıkarmak zorundaydım, efendim. Yapamadım. onu uyanık tut."

"Uyandır onu.

Şimdi."

"Yapamam..."

"Benim için isimleri var. Onları istiyorum ve bir saat içinde istemiyorum. Onları hemen şimdi istiyorum."

"Onları bana o verdi." El arabasının üzerindeki çelik tabağa doğru aceleyle ilerliyor ve yüzü düşüyor.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır." Kanla kaplı bir kağıt parçasını eline aldı. İsimleri yazmıştı ama artık okunmuyorlar. "Ben... Birkaç saat içinde uyanacak, Bay Volkov. Başka bir şey yapamam."

"Askerlerim arasında çok sayıda köstebek var. Birkaç saatim yok, Anya."

Titremeye başlıyor, yüzü soluyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Biliyorum... Biliyorum... Üzgünüm. Yuri de onlardan biriydi. Bunu hatırlıyorum."

Volkov dilini dişlerinin arasında gezdiriyor ve ona gülümsüyor. "Sana iyi haberlerim var, Anya." Elini usulca Anya'nın omzuna koyuyor. "Artık senin hizmetlerine ihtiyacımız olmayacak."

"Lütfen," diye ağlamaya başlar. "Lütfen... Ölmek istemiyorum."

Kalbim sıkışıyor. Diğer kaslarım kadar acımaya başladı.

"Sana isimleri verebilirim," diye mırıldanıyorum. Gözlerini bana dikeyyor ve başını sallıyor.

Odaya girdiğinden beri ilk kez beni fark etti.

Yatağıma geldi ve yaralarımı baktı, yüzünde zerre kadar ilgi yoktu.

"Peki, bu kim?" diye soruyor, gözleri hâlâ bende.

"Bu Rosalind White. Aleksei'nin-"

"Yeni kız," diye sözünü kesiyor Viktor, daha fazla açıklamaya gerek duymadan. Burada gördüğü kadınların kardeşine ait olduğunu biliyor olmalı. "Ne kadar hoş," der acı acı. "Devam et. Bana isimleri ver."

"Ona zarar vermeyeceğine söz vermelisin." Bakışlarımın arkasına güç koyarak çenemi olabildiğince çıkık tutuyorum.

"Benim sözüm her şeydir. Kolay kolay söz vermem."

"Umarım öyledir."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Valentin'in ona söylediği her ismi önümüzdeki otuz saniye içinde bana söylersen Anya'nın zarar görmeyeceğine söz veriyorum." Kalbim tekmeliyor ve beynim de onu takip ediyor. "Boris Fedorov, Igor Ivanov, Oliver Thorn, Yuri-soyadını hatırlayamadı-ve Maksim Solovyov."

Adrenalinin etkisiyle artık acıyı hissedemiyorum. Kalbim kulaklarımda atıyor ve onun sözlerini zar zor duyabiliyorum.

"Bu kadar mı?"

Başımı sallıyorum ve arkasındaki Anya'ya bakıyorum. Ağzı açık kalmış, nefes almaya çalışırken ellerini göğsüne götürüyor.

"Bir avuç nankör piç." Bana gülümsüyor. "Umarım hiçbir ismi unutmamışsındır. Değil mi, Anya?"

"Nereden bileceksin?" Ona sordum.

"Bu gece hâlâ hayattaysam ve kimse yerleşkemi bulamadıysa, her şeyi doğru yaptığınızı varsayacağız," diyor ayrılırken.

Umarım bir isim unutmuşumdur. Umarım birçoğunu unutmuşumdur ve örgütü önümüzdeki birkaç gün içinde çökertilir. Bu sadece beni değil, o bodrumda gördüğüm tüm kızları da özgür kılacak.

Ama içten içe hiçbir ismi unutmadığımı biliyorum. Hiç unutmadım. Unut gitsin.

O gider gitmez Anya yatağıma koşuyor.

"Teşekkür ederim," diye ağlıyor. "Nasıl yaptın? Teşekkür ederim, teşekkür ederim." Ona nasıl olduğunu anlatmayı çok isterdim. Ama acı geri geldi. Dayanılmaz.

"Ben de uyumak istiyorum," diyorum.

"Valentin gibi." Başını sallıyor. "Evet. Tamam.

Bunu yapabilirim."

Koluma bir serum taktı ve ben farkına varmadan gitmişim.

Gözlerim tekrar açıldığında, Anya'nın birini oyalamaya çalıştığını görüyorum. Valentin gittiğine göre başka biriyle konuşuyor olmalı. "Onu uyandıramıyorum. Çok zayıf."

"Yolumdan çekil," diye bağırtıyor bir ses. "Seni ezmeden önce." Ve bu sefer onu çok iyi tanıyorum.

Vücudum geriliyor, uzuvlarım titriyor. O yanımdan geçerken panik beni ele geçiriyor.

On

u. "Bana uyanık görünüyor."

Bir kâbusa uyanmak içinse neden gözlerimi açtım?

Aleksei yanıma geliyor, mavi gözleri içimi delip geçiyor. Kullanmaya çalışıyorum

Uzaklaşmak için azıcık gücüm var ama çok yavaşım. Ağrıyan çenemi kavriyor, zaten oraya yerleştirdiği çürüklere bastırıyor.

Kollarımı hareket ettirip onu kaldıramayacak kadar güçsüzüm. Anya'nın bana verdiği ilaçlar ve acının karışımı vücudumu uyuşuk tutuyor.

"Tamamen uyanık," diye hınzırca gülümsüyor bana. "İyi uyudun mu? Benimle geri dönmeye hazır mısın?"

Başımı sallamaya çalışıyorum, içimden bir inilti kaçıyor. Ama yapamıyorum. Ölmeyi tercih ederim.

Anya, "Bay Volkov, lütfen," demeye çalıştı. "O son derece kırılgan. Siz... onu tamir edilemeyecek şekilde kırmak istemezsiniz."

Sonunda bir elimi kaldırmayı başarıyorum ama onu uzaklaştırmak için koluna dokunduğum anda midem geri tepiyor. Tenini tenimde hissetmek beni sonsuza kadar iğrendiriyor.

"Onu tamir ettin mi?" diye soruyor Anya, eli kalçama gelirken. "Yeni oyuncağımla oynamak istiyorum."

Gözlerimi sıkıp kapatarak düzensiz bir nefes almaya çalışıyorum.

Elini bacaklarımın arasına götürürken "Yapma," diye ciyaklıyorum. Acı on kat artıyor. Yorganın üstünden bastırırken homurdanıyorum. "Lütfen... dur."

"Benimle geri döneceksin, bunu biliyorsun değil mi? Artık kızlarımın bir parçası olacaksın. Heyecan verici değil mi? Sikeceğim. Mahvedeceğim. Mahvedeceğim."

Seksime daha sert bastırduğında çığlık atıyorum. Örtülere ve üzerimdeki her şeye rağmen acı dayanılmaz.

Elini çekerken Anya'ya tekrar "Ee?" diye soruyor. Ancak çenemi hâlâ ölümcül bir şekilde kavriyor. "Onu ne zaman geri alabilirim?" diye ısrar ediyor ve başımı iki yana sallıyor.

"Hiçbir yere gitmiyor." Diğer Volkov geri döndü. Ona isimleri verdikten sonra cinnet geçirmiş olmalı ama yine de kılını bile kıpırdatmamış.

Aleksei beni bırakıyor ve sonunda tekrar nefes alabiliyorum. "Neden olmasın?" diye ısırtıyor.

"Onu ben alıyorum. Git oynayacak başka bir oyuncak bul."

"Ne oluyor lan?" diye tıslıyor Aleksei. "Viktor, bir fikrin var mı?"

"Ne dediysem onu söyledim. Kararım kesindir."

"Onu istiyorum," diye hırlıyor. "Onu bulan ve buraya getiren benim. Onunla ne istersem yapabilirim."

Viktor onaylamadığını göstermek için Aleksei'ye kaşını kaldırmaktan başka bir şey yapmaz. "Bence yeterince şey yaptınız. Daha fazla zarar vermek yok. O çok değerli."

"Hayır, değil. O-"

"Eğer seni onun yakınında görürsem, seni öldürürüm." Sade ve basit. Başka bir açıklaması yok.

"Şimdi tırıs git," diye bitiriyor.

"Bu saçmalık!" Aleksei giderken bağırır. "Bu konuşma daha bitmedi!"

Kaptıyı beni zıplatacak kadar sert çarpıyor.

"Anya, biraz ara ver," diyor Viktor, gözleri üzerimde. İkinci kez sorulmadan önce koşarak uzaklaşıyor.

O gider gitmez yanımdaki yatağın kenarına oturuyor. Bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırıyor ve gerilmemi izliyor. "Kardeşim adına özür dilerim. O vahşi bir adam. Gereksiz yere. Ve kadınlardan nefret eder."

Bastırmaya çalıştığım acıyla burun deliklerim alevleniyor.

"Söyle bana Rosalind. Nasıl bu kadar iyi hatırlıyorsun?" Artık Aleksei'nin kardeşi olduğunu bildiğime göre, Aleksei'nin bende gördüğü tek şey buyken babasını öldürdüğüm gerçeğinden bahsetmemesine şaşırdım.

Ona kaşlarını çatıyorum ama cevap vermemeye de cesaret edemiyorum. "Bilmiyorum." "Sen bir dahi misin?"

"Büyük olasılıkla," diye yanıtlıyorum tüm dürüstlüğümlle. Kimse kontrol etmedi.

Sessizce başını sallıyor ve başparmağını alt dudağına götürerek derin derin düşünüyor. "Benim için birkaç şey hatırlamanı istiyorum. Ufaktan başlayacağız ve nasıl gittiğini göreceğiz."

"Ne gibi şeyler?"

"Göreceksin," diye gülümsüyor. "Şu andan itibaren yerleşkenin benim bölümümde kalacaksın, Aleksei'nin değil."

Başımı sallıyorum, tehlikeyi atlatmadığımı bilmeme rağmen içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor. Ayağa kalkıyor ve gülümseyerek bana bakıyor. "İyileşir iyileşmez,

Anya size yeni odanızı gösterecek."

Bana sırtını döndü ve ben seslendim. "Kim olduğumu biliyorsun." Sormama gerek yok. O biliyor olmalı.

"Seviyorum." Bana bakıyor.

"Babanı ben öldürdüm," diye hatırlatıyorum ona intihara meyilliymişim gibi. "Tam önümdeydi, kardeşimi tutuyordu ve onu öldürmeye hazırды. Zerre kadar tereddüt etmeden onu vurdum."

"Ve bunun için gitmene asla izin vermeyeceğim," diyor bana sakince. "Yalnızlık peşini bırakmayacak ve sevdiklerini özleyeceksin. Senin o küçük yeteneğini kullanacağım. Benim için çalışacaksın ve yapacağın tek şey bu olacak."

Kravatını yeniden düzenler ve tekrar yukarı bakar.

"Yine de sana zarar vermeyeceğim. Sana tecavüz etmeyeceğim. Kardeşimin sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Bu yerleşkede istediğini yapmakta özgürsün ve benim korumam altında olacaksın. Sana söz veriyorum."

Ve sadece birkaç saat önce söylediği gibi, onun sözü her şey demektir.

Anya'nın revirine çıktığını bildiğim kapıdan uzaklaşıyorum. Tekrar koridor boyunca yürümeye başlıyorum. Bir kapı. Beni Viktor'la tanıştığım güne geri götüren tek şey buydu.

Konuşmamızdan kısa bir süre sonra Aleksei'nin Viktor'un yerleşkesindeki malikanesine girmesi yasaklandı. Birkaç evden oluşuyor ama Aleksei'nin giremediği tek bir ev var. Benim bulunduğum ev. Viktor'un söz verdiği gibi, kardeşi bana bir daha asla zarar vermedi.

Ama sadece onun için çalışmadım. Tek yaptığım bu değildi. Hayır,

zamanla daha da yakınlaştık. Ne zaman Viktor'un evinin dışında olsam ve Aleksei

yanıma geldiğinde, o oradaydı. Üzerimde kurduğu koruma beni ona aşık etti. Verdiği sözü tutan ilk kişi olması.

Şimdi biliyorum ki aslında sadece onun için yapabileceğim işler içindi, ama o zamanlar korktuğum için öyle görünmüyordu. Bana sarıldığında ve ne kadar özel olduğumu fısıldadığında öyle görünmüyordu. Sanki o da bana aşık olmuş gibiydi, beni küçük kişisel askeri olarak yetiştirmiyordu.

O zamanlar buradan kaçabileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Çok kırılmıştım, çok korkuyordum. Beni Aleksei'den kurtardığı için Viktor'a çok minnettardım.

Ama sonunda kaçtım.

Şimdi geri döndüm, ayrılma ihtimalim olduğunu biliyorum ve artık hiçbir şey aynı hissettirmiyor.

Tam ofisine açılan kapıyı itmek üzereyken Viktor koridordan geliyor.

Beni görür görmez gülümsüyor, mavi gözleri parlıyor.

Volkov kardeşler aynı kanı paylaşıyor ama aynı genetiği değil.

Aleksei bir zorba. Herkes ondan korkar ve onun yoluna çıkmak istemez. Kimse onun gazabını istemez. Ama Viktor?

O bir hükümdar. Korkacak bir şeyi olmadığını bilen birinin sakinliğiyle adım atıyor. Önünde saygıyla eğilirsiniz; onun varlığı dünyaya bir armağandır.

Ya da en azından benim için eskiden böyleydi.

Şimdi onunla her adımda savaşmak istiyorum.

"Gidelim mi?" diyor bana kapıyı açarken.

Hiçbir şey değişmedi. Odada aynı birkaç kişi var ve söyleyeceğim her şeyi duymaya hazırlar. Mikhail her zaman burada çünkü o Viktor'un sağ kolu. En güvendiği adamı ve arkadaşı.

Ve Aaron.

Çünkü bilgiyi yerleşkenin dışına çıkaracak ve Kurtlara emir verecek kişi o olacak.

Viktor benim için rahat bir kanepayı işaret ediyor ve oturuyorum. Arkasında duruyor ve beni rahat ettirmek istiyormuş gibi yaparak saçlarımı omuzlarımın arkasına topluyor.

"Bir şeyler içmek ister misiniz? Aç mısınız?"

Başımı sallıyorum. Benim için çıkardığı kıyafetler dar geliyor. Basit, açık renk bir kot pantolon ve siyah bir atlet. Bunlar zaten burada sahip olduğum kıyafetler,

Rachel, Lik ve Sam'le birlikte kilo aldığımı fark etmek zorunda kaldım. Daha sağlıklı ve yemek yemekten korkan biri gibi görünmüyorum.

Kalbim sıkışıyor. Onları özlüyorum ve Lik'in iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. "Pekâlâ," diyor bana usulca. "Sanırım bana borçlular."

"Gelecek sevkiyatlarla başlamak istemez misin?" Ona bakmadan söyledim.

Onun yerine Aaron'ı gözlemliyorum. Sam onu iyi haklamış. Yüzü morarmış ve hem üst hem de alt dudakları kesilmiş. Bir kolu askıda ve ben gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. Aaron'ın yaralandığını görmek hoşuma gitmiyor ama Sam'in bunu benim için yapmış olmasına bayılıyorum.

Burada uzun süre kalmayacağım konusunda bana güven veriyor. Gelip beni alacak.

"Neden sevkiyatlarla başlayayım ki?" Viktor bana gerçek bir merakla soruyor.

"Çünkü yarından sonraki gün bir tane geliyor. Ateşli silahlar."

Kendi kendine kıkırdıyor. "Bu gece bana geri dönmen iyi oldu o zaman. Öyle değil mi?"

Omuzlarımdaki ellerinden kurtuluyorum ve ona ters ters bakmak için arkamı dönüyorum. "Sana geri dönmedim," diye çıkıştım. "Beni buna sen zorladın."

"Anlambilim," diye gülümsüyor. "Bana bu insanların isimlerini ve bana borçlu oldukları miktarları verin. Sonra sevkiyata geçeceğiz."

İsim ve miktarlarla başlıyorum. Bunu her yaptığımda Aaron bir telefon görüşmesi yapıyor ve tahsilat için bir Wolf gönderiyor.

Sonra ona bir sonraki sevkiyatın koordinatlarını ve tam olarak ne içerdiğini veriyorum. Mikhail haritada nerede olduğunu kontrol eden kişi. Onlara kimden geldiğini, nasıl alınacağını ve nereye götürmeleri gerektiğini söylüyorum.

Viktor zeki bir adam. Ona söylediğim pek çok şeyi zaten biliyor. Bunları kendim öğrenmek zorunda kaldığım zamanlardan hatırlıyor. Ama tek emin olduğu kaynak benim.

Endişelenmiyor mu? Ben bir makine değilim. Hafızama yüzde yüz güvenilmez.

İşim bittiğinde ve Aaron yaklaşan sevkiyatlar hakkında bilgi vermek üzere adamlarını bıraktığında, başımın geriye düşmesine izin verdim.

Yorgunum ama bitmediğini biliyorum.

"Biraz yemek yemelisin Mikhail," diyerek Viktor ona gitmesi için işaret verir.

Yalnız kaldığımızda masasına gidiyor ve elinde tek bir kâğıtla geri geliyor. Kucağıma koydu. "Bunlar yeni depolarımızın koordinatları."

Sayılar sonsuz. En az on konum var. Her biri kendi sayı kümesine sahip.

Birine mesaj atmak için telefonunu çıkarırken "Başlayın," diyor. "Bu kâğıt parçasının gece bitmeden yakılmasını istiyorum. Sonra da Malik'i kontrol edebiliriz."

Ona ters ters bakarak kâğıt parçasını aldım.

Ama hepsini öğrendiğimde bile beni rahat bırakmıyor. Çünkü yakmadan önce numaraları sayısız kez tekrar ettiriyor.

"Aman Tanrım, biliyorum onları," diye çıkışıyorum tekrar sorduğunda. Şimdi elinde kâğıt olan o, benden yüzüncü kez tekrarlamamı istiyor.

"Yine," diyor ses tonunda tam da ona özgü bir sadelikle.

"Viktor. Onları tanıyorum."

"O halde bunları tekrarlamakta bir sakınca görmezsiniz." "Sakıncası var.

Çok yorgunum."

"Bunları bir kez daha söyle ve yatağına git."

"Lik'in hayatta olup olmadığını bilmek istiyorum!" Koltuktan kalkarken ona bağıriyorum. "Öğren bakalım."

O da ayağa kalkıyor ve sertleşen yüz hatları bana bir hata yaptığımı söylüyor. "Seni incitmek zorunda bırakma beni, Rosalind."

"Senin için ne büyük talihsizlik olurdu biliyor musun?" diyorum alçak sesle. "Eğer ölürsem."

Gülünçmüşüm gibi kıkırdıyor. "Üç sevgilini görmene izin vermediğim için kendini öldürecek misin?"

"Özgür irademi elimden aldığın için kendimi öldüreceğim. Özgürlüğüm için öleceğim. Bundan emin olabilirsin."

"Geçen sefer buraya geldiğinde özgürlüğün için ölmek istememiştin. Benimle mutluydun. Geri gelmeyi kabul ettin."

"Aptaldım ve beynim yıkanmıştı. Ben... Ben sana aşık olduğumu sanıyordum," diye son bir nefes verdim.

Kaşlarını kaldırdı, belli ki o da benim kadar şaşırılmıştı. O da beni sevmiyordu; tepkisinden anlayabiliyorum. Başından beri beni gerçekten kullanıyordu.

"Peki ya şimdi?" diye sorar.

"Şimdi Lik'i vurdun. Bu bana Stockholm sendromu ile gerçek aşk arasındaki farkı öğretti."

Gözlerini bana dikti.

"Malik'i sorup duruyorsun," diyor bana. "Sam'in neden hâlâ gelmediğini merak etmiyor musun? Sana her zaman bahsettiğin o kutsal özgürlüğü veren şövalye o değil mi?"

Kalbim durdu ve düştü.

Sam'in bir noktada ortaya çıkacağını düşünüp duruyordum. Bu gece erken saatlerde ayrıldığında yerleşkenin yerini biliyordu. Bizden önce gelmiş olmalıydı.

Öyle olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Nerede o?" Bir adım daha yaklaşarak ona tıslıyorum.

"Bodrumumda kestiriyor. Yetenekli bir tetikçi falan olması gerekmiyor muydu? Çocuk sürekli yakalanıyor. Neden hala deniyor bilmiyorum."

"Onu görmeme izin ver." Paniğimi bastırmaya çalışıyorum ama beni yakaladı ve bunu biliyor.

Elindeki kâğıdı bana doğru sallayıp kanepeyi işaret ediyor. "Sadece koordinatlarını öğrenen iyi kızlar talepte bulunabilir."

Çılgılık atmak istiyorum. Her şeyi kırmak ve yüzüne bir sandalye fırlatmak istiyorum.

Ama Sam'i de görmek istiyorum.

Ben de oturdum ve koordinatları tekrarladım. O tatmin olana ve göz kapaklarım kendiliğinden düşene kadar tekrar tekrar. Kâğıdı güvenle şöminesine atana kadar ve bu bilgiye tekrar ihtiyaç duyana kadar burada sıkışıp kalacağımı biliyorum.

Hiç bitmeyen bir döngü.

SAM

Can You Feel My Heart - Bring Me The Horizon

Başımı beton duvara yaslamadan önce ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Burası küf kokuyor ve silahın kabzasıyla defalarca vurdukları için başım zonkluyor. Beni bayıltmadı ama ilaç vermelerine yetecek kadar başımı döndürdü.

Bir saat önce bodrum gibi görünen bir yerde uyandım ve burada gerçek bir hapisane hücresi olduğuna inanamıyorum. Parmaklıkların ardında ne yaptığımı görebiliyorlarsa beni bağlamalarına ya da uyutmalarına gerek yok. Odanın köşesinde yanıp söndüğünü gördüğüm kameradan birilerinin beni izlediğinden eminim.

Viktor Volkov'u asla küçümsemedim ama aptal notunu ciddiye almalıydım. Kendisine ait olanı almaya geldiğinde onu bulacağımı söyleyen notu.

Asla onu bulmamla ilgili değildi. Her zaman Rose'u geri alıp beni kendine çekmesiyle ilgiliydi.

Şimdi kirli bir zeminde oturuyorum, sırtım duvara dayalı, bir yandan da *lanet olası bir* kafesin parmaklıkları arasından bodrumun geri kalanını tarıyorum.

Bu saçmalığa inanamıyorum.

Nasıl kaçacağımı düşünmeye çalışıyorum - ve kaçabileceğimi biliyorum - ama zihnim şu düşüncelerle doluyken odaklanmak imkansız

Rose. Ona ulaştı mı? Hiç şüphem yok. Kendi isteğiyle mi gitti? Lik ve Rachel onu durdurmaya çalıştı mı?

Lik, Rose'un gittiğini ve yarın sabah dönmediğimde kötü bir şey olduğunu anlayacağını söylemek için bana ulaşmaya çalışırken çıldırıyor olmalı.

O zaman Kill'in dışarı çıkmasını engellemek için orada olmayacağım.

Hücremin karşısındaki kapı açıldığında sorularımın kısmen cevaplanacağını biliyorum.

Viktor beni ziyarete tek başına geliyor ve eminim söyleyecek çok şeyi olacak. Parmaklıklara doğru yürümesi zaman alıyor ve nihayet parmaklıkların diğer tarafına geçtiğinde ayağa kalkıp onunla yüzleşiyorum.

Sanki özlediği eski bir arkadaşımıymışım gibi bana gülümsüyor. "Samuel. İşte yine buradayız." Beni eve geri davet eder gibi kollarını açıyor.

Rose'a ulaşmaya çalışırken yakalandığım son seferde bu hücreyi ziyaret etmemiştim. Aynı yer değildi ve kaldığım süre çok daha kısaydı. Çok kanlı. En azından Kurtlar için.

Kollarını indiriyor ve ben sessiz kalırken beni izliyor.

"Beni buldun. Mutlu musun?"

Parmak eklemlerim çeneme sürtünüyor, ama beynim Rose'un nerede olduğunu sormak için söyleyecek bir şey bulamıyor. Beklediği şey bu ve ben bunu yapmayacağım. Üstünlük onda ve benim ondan daha zeki olmam gerekiyor.

"Yakında başka misafirlerimiz de geleceği için sizi burada ne kadar tutabileceğimizden emin değilim, ancak sizi ağırlamak için elimden geleni yapacağım."

Hadi, piç, bana onun hakkında bir şeyler söyle.

"Bir ara size içecek bir şeyler getirmelerini söyleyeceğim. Şimdilik yiyecek bir şey yok. Senin gibi iri bir adamın çok fazla enerji harcamasına izin veremem."

Ona ters ters bakıyorum, sabırla bekliyorum ve konuyu bilerek açmadığının çok iyi biliyorum.

"Sıcaklık nasıl?" *Ondan bahset. Ondan bahset.* "Battaniye ister misiniz?" *Rose, Rose, Rose.* "Yatağın olmadığını biliyorum, ama eminim ki yer f-"

Avucum parmaklıklara çarparken, "Nerede olduğunu söyle bana," diye bağıriyorum.

Memnun sırtışı kanımı kaynatıyor. Tam onun istediği gibi oynadım. Rose'un güvenliği söz konusu olduğunda sessiz ben diye bir şey yok. Sadece onun hakkında her şeyi bilmek isteyen sahiplenici bir adam var.

"Vay, vay, sabrın nerede?"

"Bu odada olmaz. Onu görmek istiyorum."

"Korkarım uyuyor. Bugün çok iyiydi. O sinir bozucu asi tavrından kurtulduktan sonra, istediğim her şeyi yaptı."

Nefes alış verişim hızlanıyor ve kafamdan geçen her türlü senaryoya engel olamıyorum.

Bir nokta öfkemi kontrol altında tutmama yardımcı oluyor. Eğer asi biriye, bu ona karşı eskisi gibi hissetmediği anlamına gelir. Artık ondan hoşlanmıyorum. Burada olmak istemiyor.

Kendi isteği dışında burada olması iyi olmasa da, en azından bunu yaptığında benimle kaçmak isteyeceğini biliyorum.

Viktor yan taraftan bir tabure çeker ve üzerine oturur.

Ona tepeden bakıyorum ama bu güç dengemizde hiçbir şeyi değiştirmiyor. Hâlâ hücrede olan benim, anahtarları olan da o.

"Seni çok düşündüm Samuel."

Sonunda tekrar sessizliğimi bulabiliyorum. Düşüncelerimi sıkı dudaklarımın ardında güvenle saklıyorum. Bir şey istiyor.

"On yaşındayken Amerika'ya taşınan İngiliz çocuk. Bianco Ailesi'nin infazcısı olan alkolik bir baba. Onu öldürene kadar kötü muameleye maruz kalan tatlı bir anne. Ve tüm bunların arasında, sen bir sonraki infazcı olmak için eğitilen sessiz çocuktun."

Bir dakika düşünür gibi yaptı. "Babanı öldürttüğünde Bianco'nun adamı oldun. Bu bir şey olmalı. Ondan sonra sana güvenmesi garip."

Babamdan nefret ediyordum ve Bianco bunu biliyordu. Ayrıca en iyi arkadaşım ve sevdiğim kız da onunlaydı. Kalacağımı biliyordu. Başka hiçbir şeyim olmadığını biliyordu.

Ama ben öyle demiyorum.

Hayır, kendimi tutuyorum ve Viktor da karşılığında bir şey beklememesi gerektiğini biliyor gibi görünüyor.

"Ve Nathan White Bianco'yu uzaklaştırdığında, söylemeliyim ki benim avantajıma olacak şekilde, sen gittin..." Birkaç saniye boyunca kelimeyi arıyor ve sonra şakacı bir şekilde gülümsüyor. "Freelance."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve kanlı noktaya gelmesini bekliyorum.

"Zamanınıza ve enerjinize değer veren herkes için çalışırsınız. İyi para kazanıyorsunuz. Mükemmel bir puanın var. Şey," diye kıkırdıyor. "Kardeşim ve ben hariç tabii. İçimde bu sözleşmeyi tamamlamayacağına dair bir his var."

Burun deliklerim şişiyor ve kaslarım geriliyor ama sessiz kalmayı başarıyorum.

"Sen bir savaş makinesisin Samuel. Harika bir katilsin. Zekisin, güçlüsün ve neredeyse durdurulamazsın. Doğru araçlar ve etrafında bir destek sistemiyle durdurulamaz *olacaksın*."

İçgüdüsel olarak geri adım atarken "Lanet olsun," diye alay ediyorum. Piç herif bana iş teklif etmek istiyor.

Anladığımı anlıyor çünkü düşüncelerimi onaylamak için başını sallıyor. "Yalnız bir tetikçi olmak tehlikeli bir kariyer yoludur. Sizi koruyacak kimse olmadığı için ilk hatanızda ölebilirsiniz." Odanın etrafına bakıyor. "Düşündüğünden daha erken."

Şimdi bir cevap bekliyor, bu yüzden bir şey söylemediğimden emin oluyorum.

"Volkov ailesi her zaman harika ücretler, mükemmel sağlık sigortası ve kaçırılmaması gereken çalışan hakları ile gurur duymaktadır."

Dilini ön dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve sessizliğimin onu etkilediğini biliyorum.

"Örgütümün desteğini istiyorsun Samuel. Sana bunun sözünü verebilirim.

Ve iyi bir infazcı istiyorum."

Ayağa kalkıyor ve parmaklıklara yaklaşıyor, nefes alırken göğsü parmaklıklara değiyor. "İşin avantajları arasında Rosalind ile aynı yerleşkede yaşayabilmek de var. Onu her gün görmek. Hatta Noel ikramiyesi olarak onu becermene bile izin verebilirim."

Bir anda üzerine atıldım, parmaklıkların arasından ensesini yakaladım ve kafasını parmaklıklara vurdum. Bir kere. İki kez.

Diğer elimi boğazına götürürken sessiz kalıyorum. Kanlı gülümsemesi beni sinirlendiriyor ve kendini savunmuyor bile. Üç silahlı adam silahlarını kafama doğrultarak içeri daldığından beri savunmasına gerek kalmadı. Onu bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

Takım elbisesinin tozunu alıyor ve burnundan akan kanı siliyor.

"Sanırım bunu düşünmene izin vereceğim."

"Eğer ona dokunursan," diye bağıriyorum geri çekilirken, "ne kadar büyük bir katil olduğumu ilk elden tecrübe edeceksin!"

Üç silahlı adam geri çekilmeden önce bir dakika daha kalır.

Burada öfkeyle duvara fırlatacak bir şeyim bile yok. Tek yapabildiğim saçlarımı yolmak ve delirmemek için çabalamak.

Kapı tekrar açıldığında hala oturmamış ve volta atmayı bırakmamıştım. Saatin ya da günün kaç olduğunu bilmiyorum. Sanki haftalardır buradaymışım gibi geliyor ama bir günden fazla olmuş olamaz.

Rose'un içeri girdiğini gördüğümde kalbim durdu. Neredeyse kendimi parmaklıklara yapıştıracaktım.

"Aşk böceği," diye sesleniyorum.

Gece vakti olmalı çünkü üzerinde sadece ince, siyah saten bir gecelik var. Sol elim tuttuğum çubuğun etrafında sıklaşıyor.

Ellerini saçlarında gezdiriyor, boynunu kırıyor ve bana dikkatle yaklaşıyor. Tereddütlü, neredeyse isteksiz.

"Yakalandın," diyor. "Yine." Başımı sallıyorum. "Seni kurtarmaya çalışıyordum. Yine."

Başını bana doğru sallıyor ve gözleri odanın içinde geziniyor.

"Burada olmak senin için güvenli mi? Benim için başını belaya sokma."

"Ben kendim için buradayım," diye karşılık veriyor ve Bianco'nun sözleşmesini aldığım için bana kızgın olduğunu biliyorum.

"Bunun iyi bir nedeni vardı Rose. Bunu sana ihanet etmek için yapmadım." "Ne yani, onun lehine kayıtlara geçtiğin zamanki gibi mi?"

"Evet, aynen öyle," diye karşılık veriyorum. "*Senin için*. Çünkü yaptığım her şey senin için."

"Bu onun kirli parası. Onun... *iğrenç*, hastalıklı sebepleri. Kardeşlerin neden ölmesini istediğini biliyorsun. Çünkü *beni* aldılar. Çünkü beni kendisi için istiyor. Bunların hiçbirisi senin kendi isteğinle olmadı. Her zaman yaptığın gibi onun kirli işlerini yapıyordun."

"Belki de onun parasını kendi intikamım için kullanıyorum. Olaya bir de benim açımdan bakın. Onun açısından değil."

"Neden hiçbiriniz *benim* bakış açımdan bakmıyorsunuz?" diye öfkeli fısıldıyor.

"Benden ne istiyorsun? Lanet olsun, bana bak." Ama bakmıyor. Ben de "Bana bak!" diye bağırdım.

İrkildi ve sonunda bana döndü. "Sence burada olur muydum? Sen olmasaydın kendimi tekrar bu duruma sokar mıydım sanıyorsun? Sevdiğim adamla olan ilişkiyi, hayatımı, benim hakkımdaki düşüncelerini, *her şeyi* riske attım. Sadece seni bulmak için. Sadece seni geri getirmek için. Beni sevmen için en azından küçücük bir şansım olsun diye."

Bana doğru bir adım attı ve istesem ona uzanabilirdim. Ama uzanmadım.

"Ne istiyorsun Rose? Bianco'yu öldüremem, o hapiste. Korunuyor. Ama biliyorsun, eğer yapabilseydim, altı ayak altında olurdu. Kellesini sana bir tepside sunacağımı biliyorsun."

Kendimi parmaklıklara doğru itiyorum. "Yapamam, tamam mı? Bana bu kahramanlık rolünü verdiğini biliyorum." Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissederek başımı sallıyorum. "Ama ben insanım ve seni güvende tutmak ve intikamını almak için yapabileceğim çok şey var. Söz veriyorum, hayatımın geri kalanını bunu yaparak geçireceğim, yeter ki sen de bu durumu benim gördüğüm gibi gör. Viktor Volkov'un lanet bodrumunda kilitliyim. Kurtlar tarafından ikinci kez yakalandım. Sırf seni kurtarmaya çalışayım diye. Lütfen gitmeme izin verme. Hepsi senin için."

Kendini parmaklıklara yaslıyor ve ben de metal, birbirimize yakın olma ihtiyacımıza karşı işe yaramaz hale gelene kadar belini kavriyorum. Ayak parmaklarının üzerine çıkıyor ve ağzını benimkine dayıyor. Başının arkasını kavriyorum ve dillerimiz birbirine karışıp neredeyse içimden bir inilti koparıırken onu bana karşı sıkı tutuyorum.

"Seni seviyorum," diyor benden ayrılırken.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum usulca, dudaklarına bir öpücük daha kondururken. "Bizi buradan çıkaracağım."

Bodrumun karanlığına rağmen gece mavisi gözlerini buluyorum ve bakışlarımı onunkilere dikerek ruhuna ve ihtiyacım olan gerçeğe ulaşıyorum. "Gitmek istiyor musun, Aşk Böceği?"

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Evet. Evde olmak istiyorum. Ve burası ev değil." Dudaklarımı yalıyorum ve ona gülümsüyorum.

"Beni bu hücreden çıkarmalısın."

Etrafta volta atmaya, her şeye bakmaya başlar. "Bu bir kod. Bilmiyorum ama öğrenebilirim." Olduğu yerde durdu ve bana doğru koştu. "Lik," diye nefes nefese kaldı. Küçük elleri parmaklıkları tutarak benimkilere sarılıyor. "O iyi mi? Sen buraya gelmeden önce ondan haber aldın mı?"

Başımı sallıyorum ama korku kanımı kaynatıyor. "Neden? Onu son gördüğümde kulübeden ayrılmıştım."

"Sam..." Kesik kesik nefes alıyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Viktor o..." "Ne?" Şak diye söyledim. "O ne yaptı?"

"Onu vurdu."

Geriye doğru tökezlerken tüm dünyam yıkılıyor. Hücrenin arka duvarı beni yakalıyor ama görüşüm daralıyor ve kalbim duruyor. Kendimi anlamaya çalışırken sırtımı soğuk terler kaplıyor.

"Wh-" Midem bulanıyor. Midem bulanıyor ve derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. "Nereden? Nerede vuruldu?"

Düşün. Pragmatik olun.

"Sanırım göğsümdeydi," diye panikledi. "Emin değilim."

"Emin değilim de ne demek?" Tısladım. "Nerede vuruldu Rose?!"

"Tam olarak bilmiyorum. Çok fazla kan vardı ve Viktor ona ulaşmama izin vermedi. Rachel yaranın üzerine baskı uyguluyordu ve Viktor herhangi bir atardamara isabet etmediğini söyledi."

"*Viktor. Viktor. Viktor. Viktor! Viktor!* Kapa çeneni! Onun söylediklerine güvenemezsin," diye öfkelen dim. "Bütün amacı senin beynini yıkamak."

"Biliyorum," diye haykırıyor. "Biliyorum. Ama..."

"Buradan çıkmam gerek." Klostrofobik hissediyorum ve asit boğazımın arkasını yakıyor. "Çıkarın beni buradan!" Çığlık atıyorum.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum!" Tekrar etrafına bakar.

"Yapman gereken..." Mide bulantısı içimi kaplıyor ve devam edemeden kuru bir şekilde öğürüyorum. "Onun iyi olup olmadığını öğrenmelisin."

Tekrar parmaklıklara geliyor. "Geleceğim. Söz veriyorum yapacağım." "Öğren Rose."

Başını sallıyor.

"Onsuz devam edemem, anlıyor musun? Devam edemem." Karnımdaki ve göğsümdeki baskı yüzünden dizlerimin üzerine çöküyorum.

Lik'e hiçbir şey olamaz. O benim her şeyim. Rose asla anlayamaz. O son birkaç ayda ona aşık olmuş olabilir ama ben ona iki yıldır aşığım. Tanıştığımızdan beri o benim hayatım, oksijenim, devam etme sebebim oldu.

Onun parlak gülümsemesi, tatlı sesi ya da hayatıma kattığı çılgınlıklar olmadan yaşayamam.

Viktor Volkov onu benden alamaz.

GÜL

Kabuslar - Ellise

"Bu gece benimle yemek ye."

Yatak odamın kapısından uzaklaşıyorum. En azından kapıyı çaldı. İlerleme kaydediyor olmalıyız. Yetmiş iki saattir buradayım ve Sam'i dışarı çıkarmak ya da Lik ve Rachel hakkında bir şey bulmak konusunda hiçbir şey yapamadım.

"Hayır," diyorum ona sırtımı dönüp kitap okumak için kullandığım koltuğa dönerken.

"Bana sonsuza kadar kızgın kalamazsın, Rosalind." İçeri adımını atıyor ve kabaca bana doğru yürüyor. Bir elini yastıklı kolçakların her birine koyuyor ve yüzü bana yaklaşıp eğiliyor. "Bana karşı nazik ol," diye somurtuyor.

"Sam'i serbest bıraktığında ve bana Lik'in hayatta olup olmadığını söylediğinde sana iyi davranacağım." Açık kitabımı kaldırıp yüzüyle benimkinin arasına koyuyorum.

Tekrar konuşmadan önce onu geri itiyor. "Tamam. İyi. İyi. Benimle akşam yemeği ye. Ondan önce *Lik'in* durumunu öğreneceğim."

"Bunu zaten söylemiştin, hatırladın mı? Sana bildiğim bilgileri vermeden önce. Ve sonra tekrar, yenilerini öğrenmeden önce. Bana borçlusun. Bana istediğimi verene kadar hiçbir şey sorma."

Bir adım geri çekilir. "Eskiden ilgi için bana yalvarırdın. Tanıdığım o tatlı kız nerede?"

Yavaşça ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Kendisinden on yedi yaş büyük bir avcı olduğunu, onu kullandığını ve içinde bulunduğu zayıf durumu istismar ederek onu suç örgütü için kullanabileceği bir bilgisayara dönüştürdüğünü fark ettiğinde onu öldürdüm."

Kaşları saç çizgisine kadar uzanıyor. Benim gerçek halime alışık değil. Güçlü, korkusuz ve olabildiğince inatçı.

"Vay, vay, senden on yedi yaş büyük biriyle yatmışsın. Sen kötü bir kızsın, Rosalind."

"Ugh, siktir git," diye homurdanarak koltuğa geri döndüm ve tekrar yerleştim.

Tekrar konuştuğunda gözlerim sayfadaydı.

"Birimizin aşık olduğu biri hakkında bilgi edinmeye çok ihtiyacı var," diyor sakince. "Birimiz sadece güzel bir akşam yemeği istiyor. Önce kimin kırılacağını sen söyle." Kapıya doğru geri yürür.

"Peki" diye bağırmadan önce dişlerim birbirine çarpıyor. Durdu ve arkasını döndü.

"İşte orada. Sana güzel bir elbise bulacağım ve büyük yemek salonunda bir randevu ayarlayabiliriz."

"Harika," diye alaycı bir şekilde söylendim. "İç çamaşırı giymeye zahmet etme." "Seks yapmıyoruz," diye tıslıyorum.

"Senin için karımı öldürdüm. Bir düğün olmasa bile, bana en azından iyi bir seks borçlusun," diye kıkırdıyor.

Kalbim mideme iniyor. Viktor'un tanıdığı kız onun ilgisi, sevgisi ve siki için dizlerinin üzerinde yalvaracaktı.

Ben Rachel, Lik ve Sam'de aşkı ve doyumu buldum.

Ve Viktor Volkov'dan onu bırakması dışında hiçbir şey istemiyor.

Odama girdiğinde benim için bulduğu kırmızı elbisenin fermuarını çekmek üzereydim. Bu sefer kapıyı çalmadan.

"İzin ver," diyor aceleyle bana doğru gelirken ve fermuarın ucundan tutarken. Bir adım atıyorum ve arkamı dönüyorum.

"Ben iyiyim." Ama tekrar denediğimde, toparlayamıyorum. Gülümsememek için dudaklarını bükerek beni izliyor ve sonunda pes ediyorum. "İyiyim." Sırtımı ona dönüyorum ve o da elbisenin fermuarını yavaşça çekiyor, parmak eklemleri omurgama sürtünüyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"İşte böyle," diyor sonunda. Beni belimden kavırıyor ve beni gözlemlemek için döndürüyor. "Çok güzel."

Gözlerimi deviriyorum ve onu itiyorum. "Hadi yiyelim."

Önüne geçip kapıya doğru ilerliyorum ama kolumun üstünden tutuyor.

"Sanırım iç çamaşırı yok demiştim."

Çenem gerildi. "Seninle seks yapmayacağım Viktor."

Kolumu sıkıca tutmaya devam ederek elbisenin uzun eteğini belime kadar getiriyor ve giydiğim pamuklu külotu alıyor.

"Aceleci davranma Rosalind. Her seferinde bir şey, olur mu?"

Viktor'un olayı da bu. Asla aynı anda çok fazla şey istemez. Hayır, bunu azar azar yapar. Sizi yiyip bitirir. Sizi bütün olarak yiyen büyük kötü kurt olduğunu fark etmek için çok geç olana kadar küçük parçalar.

Sıkılmış dişlerimin arasından homurdanmama neden olan bir güçle külotu yırtıp çıkarıyor.

Eteği tekrar aşağı indiriyor ve uzun saten elbisenin tozunu alıyor. Titiriyorum ve spagetti askıların beni sıcak tutma konusunda pek yardımcı olmayacağı kesin.

"Hadi yiyelim," diye bitiriyor.

Yemek sonsuza dek sürer. Sahte sohbetler, sonsuz gurme yemekler ve tüm bu süre boyunca gözlerimi tutan onun gözleri.

"Lik'i öğrendin mi?" Tabağımdaki çikolatalı fondanla oynarken sordum. Yemeğin geri kalanına neredeyse hiç dokunmadım. Böyle bir durumdayken yemek yiyemeyeceğimi bilmeli.

Kaşığını yere koyuyor ve sandalyesinin arkasına rahatça yaslanıyor. Bu gece tamamen siyah bir takım elbise, yelek ve kravat giyiyor. Bu bana Lik'in Vue Club'a birlikte gittiğimizde giydiği takımı hatırlattı.

Onu çok özlüyorum. Hepsini özlüyorum ama özellikle onun için endişeleniyorum.

Ya başaramazsa?

"Buraya gel," diyor, yeri göstererek. Sandalyesinin hemen yanında. "Ciddi olamazsın," diye hırlıyorum.

"Sık sık şaka yapar mıyım?"

Boğazımdaki yumruyu yutarak sandalyemden kalktım ve onun yanına diz çöktüm.

"Mutlu musun?" Homurdanıyorum.

Tek parmağının eklemiyle elbisenin bir askısını omzumdan kaydırıyor. Sonra diğerini. Akışkan saten belime kadar iniyor ve göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

Gözlerimi kaçırırken sıkılmış dişlerimin arasından "Sen bir pisliksin," diyorum.

"Yasal işletmelerimin bu yıl hala ne kadar para aklaması gerekiyor?"

"Neden bütün mafya babaları aynı?" Dizlerimin üzerinde kendimi yeniden ayarlıyorum. "Alırsın, alırsın ve alırsın. Hiçbir şey sana yetmiyor." Bir şey boğazımı tıkıyor ama yine de konuşmaya devam ediyorum. "Senden hoşlandığıma inanamıyorum. Seni istediğime inanamıyorum. Tıpkı onun gibisin." Başımı sallıyorum, sonunda Viktor'dan görmezden geldiğim şeylerin boyutunu fark ediyorum. "Tıpkı Bianco gibi."

"Çünkü güç bağımlılık yapar. Şimdi bana ne kadar olduğunu söyle."

Ona söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Kafa karışıklığım beni ele geçirirken kaşlarımın çatıldığını hissediyorum.

"I..." Tereddüt ediyorum.

"Ne kadar?" diye ısrar ediyor.

Ağzımdan çıkarken aynı anda anlıyorum. "Hatırlamıyorum."

Hafızamın beni yarı yolda bırakmasının şoku beni çok etkiledi ama Viktor'un darbesi daha sertti. Yere, yan tarafımın üzerine düşmeme yetecek kadar.

Çılgılığım acıdan ziyade şaşkınlıktan geliyor çünkü artık içimde dolaşan adrenalinle hiçbir şey hissetmiyorum.

Dudaklarımdan ve çenemden kan damladığını hissederken bakırın tadı ağzımı istila ediyor.

Elimi ağzıma götürüyorum ve gözlerim ağzımdaki kırmızılıktan dolayı açılıyor. Sandalyesinden kalkıyor ve kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar ondan sürünerek uzaklaşıyorum. Bana verdiği stiletlerin üzerinde dengesiz duruyorum ve kendimi ayakta tutmak için duvarı kullanana kadar tökezliyorum.

"Artık işime yaramadığında ne olacağını gerçekten öğrenmek istiyor musun?" diye soruyor bana yaklaşırken.

Tekrar yönümü bulmaya çalışırken duvara yaslanarak uzaklaşmaya devam ediyorum. Vuruşunun şiddetinden başım dönüyor.

Ne kadar yavaş yürüdüğümü anlamamış olmalıyım çünkü ben farkına bile varmadan üzerime atladı. Başımın arkasını tutuyor, parmakları saç tellerimi kavırıyor.

"Viktor!" Beni saçlarımdan sürüklerken çığlık atıyorum. Elbise kaymaya başlıyor ve ben onu tutmaya ve göğüslerimi tekrar örtmeye çalışıyorum.

Yine de işe yaramıyor çünkü beni yemek masasının üzerine eğiyor, eli hala saçlarımda ve geri itmemi engelliyor.

Eteğimi belime kadar çekiyor ve iki parmağını girişime bastırıyor.

"Dur! Dur..."

"Eskiden benim için ıslanırdın. Ne oldu sana?"

"Az önce bana vurdun," demeye çalışıyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde ama yine de sarsılarak çıkıyor. Eğer onu sakinleştirebilirim, bundan kurtulma şansımız hâlâ var. "Şaşırdım ve korktum."

Parmakları klitorisim için girişimi terk ediyor. Beni yumuşakça ovuyor, daireler çiziyor ve karnıma elektrik çarpması gönderiyor.

"Bekle..." Nefes nefese kaldım.

"Vücudunu tanıyorum Rosalind. Korkuyor olman ıslanmana engel değil."

Zevk bana rağmen bacaklarımda arasında birikiyor ve bacaklarımı titretiyor. "Hayır," diye inliyorum. "Lütfen, beni boşaltma. Yapma..." Sözlerim bir iniltiyle kesildi.

"Neden? Çünkü artık sadece onlar için mi geliyorsun?"

Yüksek sesle inlememek için kanlı dudağımı ısırıyorum. Pantolonum ağırlaşıyor ama midemdeki bulantı da artıyor. Onun için gelmek istemiyorum. Nasıl yapabileceğimi bilmiyorum ama bedenim beni dinlemeyi reddediyor.

Viktor Volkov'dan hiç şimdiki kadar nefret etmemiştim. Beni kendime düşman ediyor.

Klitorisime daha fazla baskı uygularken "Boşalmak istemiyorum," diye inliyorum. "*Sana yalvarıyorum.*"

"Ve bunu seviyorum."

Yemek odasının kapıları patlayarak açıldığında patlamama saniyeler kalmıştı. Bulunduğum yerden hiçbir şey göremiyorum, karşı duvara bakıyorum ve Viktor tarafından tutuluyorum.

"Efendim!" diye bağırır biri. "Bir ihlal oldu. Hemen güvenli bir yere gitmeniz gerekiyor."

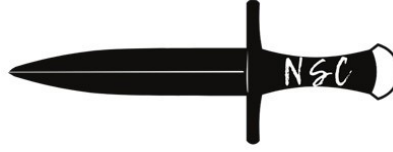
Gürültülü bir patlama sesini kesiyor ve muhafızın cesedinin yere yığıldığını duyuyorum. Muhtemelen ölmüştü.

"Oh, merhaba, Viktor. Sanırım elinde bana ait bir şey tutuyorsun." Kalbim rahatlamaktan patladı.

O ses.
Bal gibi tatlı.
Zehir gibi
ölümcül.
Milyonlarcası arasından tanıyabilirim.

OceanofPDF.com

ÖLDÜR

Bir Pazar Günü Öfkelenmek -
Bohnes

Ne yazık ki Lik aldığı kurşun yarasından bir daha uyanamadı.

Ama Kill yaptı.

Ve iyi bir ruh hali içinde *değil*.

"Bana bir saniye ver," diyorum şok olmuş Viktor Volkov'a. Rose'u yerde tutuyor ama bunu anlatacak kadar yaşamayacak.

Ayak bileğime bağladığım bıçağı aldım ve yerdeki cesede doğru eğildim. Kafasına güzel bir kurşun.

"Üzülmeyin, Bay Güvenlik Görevlisi."

Bıçağı kulağının hemen altına getiriyorum ve kan çıkana kadar itiyorum. Sonra bıçağı ağzının köşesine kadar götürüyorum ve aynısını diğer tarafa da yapıyorum. Şimdi çok güzel, şakacı, kanlı bir gülümsemesi var.

"İşte, şimdi çok mutlu."

Viktor Rose'u serbest bırakıyor ve bana doğru koşarken onu tutmaya çalışmıyor.

Belki de üzerimdeki kanla bir seri katile benzediğim içindir. Belki de artık güvenliğinin geri kalanının yüzlerinde kanlı gülümsemelerle öldüğünü biliyordur.

Belki de iyi bir adamdır.

Kendi kendime kıkırdıyorum. "İyi bir adam değilsin, değil mi?" "Hayır," diye cevaplıyor sakince.

"Değilim."

Başımı salladım. "Ama sen dürüstsün."

"Her zaman."

"Lik," diyor Rose kollarıma düşerken. "Aman Tanrım, kendine bir bak. İyi misin?"

Göğsümde kurşun yarası arıyor. Bu kadar kanın içinde göremez. Çok azdı.

Göğse sıkılan bir kurşunun olabileceği kadar az.

"Üç gün oldu," diyor Viktor bana yavaşça. Alçak sesi kulağa hoş geliyor. "Hastaneden nasıl çıktın?"

"Ah," diyorum Rose'un elini kanlı elimle sıkıca kavrarken. Gerisini açıklarken bıçağı havada sallıyorum. "Kill çok güçlüdür. Onu bir kurşunla durduramazsın Viktor. Bundan daha fazlasını denemen gerekecek."

Kaşları havaya kalktı. "Öldürmek mi?" "Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum," diye gülümsüyorum.

Rose'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana bir tür manyakmışım gibi bakıyor.

Oh bekle. Öyleyim.

"Şimdi, şimdi. Seninle ne yapmalıyız?"

"Gidiyoruz." Kısık sesini, bir kadın için ne kadar alçak olduğunu özledim. Uzun siyah saçlarını özledim. Elimi içine gömmek ve çılgılık atana kadar çekmek istiyorum.

"Ama eğlence daha yeni başladı," diye somurtuyorum. "Eminim sen de intikamını almak istiyorsundur." "Hayır," diye başını sallıyor. "Sadece gitmek istiyorum." Belli bir korku var nefret ediyorum.

Rose zayıf değil. Hayır, o benim gibi. Yenilmez, zıvanadan çıkmış, yenilmez.

Elini bıraktım ve Viktor'a doğru yürüdüm. "Ona ne yaptın?"

Bana gülümsüyor. "Peki, nereden başlamalıyım?" Herif az önce korumasını kesmemi izledi ve hiç korkmuyor. Bunu değiştirebilirim.

"Onu sen kırdın." Ayağımı yere vuruyorum. "Gördün mü, şimdi seni öldürmek zorundayım. Ona yapmayacağıma söz verdim ama şimdi yapmak *zorundayım*."

Rose beni geri çekmeye çalışırken, "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," diyor. "Sam'i alalım ve gidelim."

Başım ona doğru döndü. "Nerede o?"

"Bodrumda. Hücrenin şifresi var. Eminim Viktor bunu bizimle paylaşma nezaketini gösterecektir."

Ona manyakça sırtıyorum. "Evet. Değil mi Viktor?" Bıçağımın ucu boynunu gösterirken ben de olduğum yerde küçük bir dans yapıyorum. "Hayır de. O zaman biraz daha oynayabiliriz."

Bir korku yumağını yuttuğunu görüyorum. Sonunda piç korkmaya başladı.

"6, 3, 2, 9, A."

Az önce kodu söylediğini duyduğum tek kişinin onun sesi olmadığını fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum. Bıçağımı Viktor'un boynuna doğrultarak yavaşça arkamı döndüğümde Sam'in Rose'un arkasında dikildiğini ve bazen bana yaptığı gibi sahiplenici bir tavırla ensesini tuttuğunu görüyorum. Onu kendine doğru çekiyor ve başını kendisine doğru eğmeye zorluyor.

Başparmağı kanlı dudağını siler ve şimdi derisini kaplayan kana bakar.

Sam'in Viktor'a ve bana yavaşça gülümsemesinden önce bir süre geçti. "Ona vurdun mu?" dedi alçak sesle.

Kimse konuşmuyor. Odada kan ve korku kokusu var, vücudumda heyecanın karıncalanması var. Ama Sam'in sözlerinin ağırlığı, ölümcül varlığı herkesin ağzını kapalı tutuyor.

Ta ki ben kocaman, romantik bir iç çekene kadar.

"Çok ateşli değil mi?" Ona dönerken Viktor'a söylüyorum. İşte o zaman yutkundüğünü fark ediyorum.

Muhtemelen Sam'in ona attığı ölümcül bakışlardan dolayıdır.

"Ona vurmamalıydın," diyorum yavaşça. "Bilmiyor musun? Eğer Rose White'ın kanı akacaksa, bu bizim ellerimizden olmalı, başkasının değil."

Rose'u geride bırakan Sam bize doğru adım atıyor. Simsiyah giyinmiş, kanlı eklemleri ve jöleli saçının bir tutamının yüzünün kenarına düşmesi dışında hiçbir şey onun az önce bir kavgaya karıştığını göstermiyor.

Sam yanımda dururken ona, "Her şeye rağmen haklıydın Viktor," diyor. "Gerçekten de bir infazcıya ihtiyacın var. Çünkü şu an sahip olduğun muhafızlar işkence altında pek iyi değiller."

"Hücrenizin içinden muhafızlarıma işkence mi ettiniz?"

Sam kıkırdar. "Bir aslanı kafese koyduğunuzda bir tabela asmalısınız," diye onunla alay eder. "*Bariyere çok yaklaşmayın. Hayvanlarımız tehlikelidir ve sizi öğle yemeğine dönüştürebilirler.*"

Boğazımdan kaçan yüksek sesli kıkırdamaya engel olamıyorum.

"Çok yaklaştılar," diyor şimdi daha ciddi bir şekilde. "Tıpkı senin benim kadınıma çok yaklaştığın gibi."

Viktor'un şu anda söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey yok ama yine de Sam'in zaferini havada tatmasına rağmen gözlerindeki yenilgiyi göremiyorum.

Erkek arkadaşım elini Viktor'a doğrulttuğum bıçağı tutan kapalı yumruğumun etrafına doluyor ve ben de bıçağı tutması için yavaşça bırakıyorum.

"Sam," diye seslendi Rose. "Bana söz vermiştin."

Karşılıklı bakışıyoruz ve ben onun ne istediğini, neye *ihtiyacı olduğunu* biliyorum. Çünkü birbirimizi basit kelimelerden daha derin bir seviyede anlıyoruz.

Arkamı dönüp Rose'u belinden kavıyorum ve sırtı göğsüme gelecek şekilde önümde tutuyorum. Sam'in fark etmediği şey, onun benimle mücadele bile etmediği.

"Lik," diyor Sam, bıçağı hâlâ Viktor'a doğrultmuş, gözleri önüne çıkan her şeyi yok etmeye hazır bir orman yangını gibi Viktor'un üzerinde. "Arkadaşımıza, kızımıza dokunan son adama ne olduğunu anlat."

"Öldü," diyorum basitçe, heyecanımı zar zor kontrol edebiliyorum. "Peki ya ondan önceki?"

"Öldü."

"Peki ya ondan önceki on?"

"Öldü." Daha fazla kan görmeye hazır bir şekilde olduğum yerde zıplıyorum. "Ben falcı değilim Viktor," diyor Sam alaycı bir ifadeyle. tonda. "Ama şansınızın pek de iyi görünmediğini söyleyebilirim."

"Onu öldürmeyeceğini söylemiştin," diye ısrar ediyor Rose. "Dedin ki-"

"Yalan söyledim," diye sözünü keser. "Tıpkı senin yaptığın gibi. Çünkü bu bana istediğimi verecekti. Bak, şimdi onu öldüreceğim. Ve kızı alacağım. Mükemmel skor."

"Prenses," diye kulağını tırmaladım. "Seni gerçekten çok kötü incitmek üzereydi.

Bunu unutmama izin verme. O iyi bir adam değil."

"Biliyorum," diye inliyor.

"Onun işini bitirelim," diye ısrar ediyorum. "Çünkü sana zarar veren bir daha gün yüzü göremez."

"Biliyorum," diyor biraz daha kararlı bir şekilde.

Ve Sam'in bundan daha fazla teşvike ihtiyacı yok.

Viktor'u başının arkasından yakalayıp bıçağı boğazının yan tarafına sapladığında yüzünde bir gülümseme var. Kimsenin durduramayacağı bir hızda, düzgünce. Viktor Volkov yere düştüğünde ses bile çıkaramıyor.

Mükemmel, temiz bir ölüm.

Ne de olsa erkek arkadaşım bir profesyonel. Buraya ortalığı karıştırmak

için gelmedi.

Uzun bir sessizlik olur. Rose hiçbir şey söylemez. Belki inanmıyor, belki de sonunda kendini özgür hissediyor. Emin değilim. Ama belini bıraktığımda hepimizden bir adım geri çekiliyor.

Sam'in gözleri benden Rose'a, oradan da ayaklarımızın dibindeki cesede kaydı. Ölümüne gülümsediğim gardiyana.

"Kill bizi ziyarete mi geliyor?" diyor bana usulca.

"Emin olabilirsin, bebeğim. Ve biraz daha öldürmeye hazırım. Hadi duvarları ona zarar veren adamların kanıyla boyayalım."

Başını sallar ve tekrar Rose'a bakar. Gözleri Viktor'un bedenindedir. "Aşk böceği-"

"Hadi kızları bulalım," diyerek onun sözünü keser. Belirgin bir şekilde kendisini esir alan kişinin ölümüyle başa çıkmaya hazır değildir.

"Kızlar mı?" Sam hemen anlamış gibi görünse de kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Kızlar, Lik. Aleksei'nin kendisi için sakladığını söylediklerim. Eğer onu dışarı çıkarmazsam büyüyecek ve bir tecavüzcünün elinde ölecek olan dokuz yaşındaki kız" diye öfkeleniyor. Tanrım, bu kırmızı saten elbisesi ve dudaklarındaki kanla yaşayan en seksi kadın o.

"Doğru," diye başımı salladım. "Kızlar."

"Evet, lanet olası kızlar!" diye bağırıyor öfkeyle. "Viktor'u öldürmeyeceğinize söz verdiğinizde kurtarmak istediğimi söylediklerim." Sanırım Viktor'u öldürdüğümüz için bize biraz kızgın. Bana gözlerini deviriyor, tepki vermemi bekliyor ama tek gördüğüm şu anda ne kadar seksi görüldüğü.

"Bu çok seksiydi. Tekrar yapsana." "Hayır."

"Sam," diye sızlanıyorum. "Bunu bir daha yapmayacak."

"Sonra," diyor elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirirken.

"Onu daha sonra sikebilir miyiz? Onu bağlayıp ağlayana kadar sikebilir miyiz?"

"Sadece o isterse," diye yanıtlıyor.

"İstiyor," diye fısıldıyorum ona, duyabildiğini bilsem bile. "İkimiz de onu aynı anda becerirken Rachel'in bıçağını boğazına dayamak istiyor. Geçen gün bunu ona söylerken duydum." Üzerimdeki başka bir bıçağı alıp kendi boğazıma dayıyorum ve ona göz kırpyorum.

"Gerçekten mi?" Sam birden ilgisini çekerek sorar.

"Yani bu konuşmanın zamanı değil," diye başını sallıyor.

"Doğru," diye kabul ediyor ve bana dönüyor. "Bana silah getirdin mi?" "İki tane," diye gururla gülümsüyorum.

"Bana bir tane ver," diye emrediyor Rose öne çıkarken. Bıçağımı bir kenara bırakıp onun yerine ikinci silahımı alıyorum.

Yüzüne doğru salladım. "Sihirli kelime neydi?"

"Lik, seni öldüreceğim," diye tıslıyor.

"Öldür, beni daha sonra sertçe becermene izin vereceğim," diye kıkırdıyorum. Derin bir nefes alıyor, soğukkanlılığını korumaya çalışıyor. "Bu birden fazla kelime demek."

Tanrım, bu kadar inatçı olmasına bayılıyorum.

"Siz ikiniz zaman kaybediyorsunuz," diye homurdanıyor Sam.

"Sadece söyle, Rose." "Neden ben? Neden silahı bana vermiyor?"

"Çünkü içindeki psikopat uyandı! Bir kez olsun büyük insan olur musun?"

"Bu çok saçma. *Tamam*. Öldür, sonra beni sertçe becermene izin vereceğim." "Ve beni yatağa bağla," diye ısrar ediyorum.

Silah elimden çekilip alınıyor ve Sam'e soluk soluğa bakıyorum.

"Gördün mü, şansını zorladın," diyor silahı Rose'a verirken.

Sam'e silahını uzatırken Rose, "Artık gidebilir miyiz?" diye soruyor.

"Hadi insanları öldürelim," diye gülümsüyorum silahıma bakarken.

"Yani, gerçekten, *gerçekten* öldürelim. Ölü gibi, anlıyor musun?" Kafamı kaldırıp geri çekilen sırtlarının odadan çıkışını izliyorum. Rose topuklu ayakkabılarını geride bırakmış.

"Hey! Beni bekle!" Peşlerinden koştum.

Silahını bana doğrultan adam yüz üstü düştü. Rose hayatımda gördüğüm en iyi nişancı. Hiçbir şeyi ıskalamıyor ve bunun nedeni de çok yıkıcı.

Kanlı gülümseme için bıçağımı çıkarıyorum.

"Benim ölümüm," diye tersliyor beni. "Ben de onun üzgün ölmesini istediğimi söylüyorum. Böylece ona o tuhaf gülümsemelerinden birini çizmezsin."

"Ama..."

"Onu öldürmek," diye araya giriyor Sam.

"Bu bir yarışma mı?" Ben soruyorum. "Ve eğer öyleyse, ben kazanıyor muyum?"

Rose, Aleksei'ye ait olduğunu söylediği eve girerken, "Rachel nerede?" diye sorar.

"Arabada," diyorum peşinden giderek.

Durdu ve yavaşça ölüm bakışlarını bana çevirdi. "Ne demek *arabada*?"

"Arabanın içinde. Yerleşkenin hemen dışında." Başımı sallıyorum çünkü neden birden aptallaşmaya başladı?

"Ne?" diye tıslıyor. Silahı tutan eli titremeye başladı ve ben bir adım geri çekildim. "Kızımı bu lanet yere mi getirdin?!"

"Öncelikle, onu ben getirmedim. Arabayı kullanan o, yani kendisi getirdi. İkincisi, ona sürekli kızım demeyi bırak. Bizim de paylaştığımız özel bir şey var. Son üç günde benimle ilgilenen oydu-"

Silahını bana doğrulttu ve ateş etti.

"Siktir!" Eğilirken bağıryorum. "Senin derdin ne lan? Hayatında ikinci kez beni vurmaya çalışıyorsun."

"Rica ederim," diye homurdanarak içeri doğru ilerlemeye devam ediyor. Sam çoktan merdivenleri çıkmıştır ve o da onu takip eder.

Arkama baktığımda başka bir ölü adamla karşılaşıyorum. Kafamı kaldırdığımda Sam'in koridorda kaybolduğunu ve Rose'un da onu takip ettiğini görüyorum. Hemen onlara katıldım.

"Sam," diye fısıldar Rose. "Beni kaybetmeye çalıştığını biliyorum ve sana şimdi söylüyorum. Aleksei benim."

Bir kapıyı açtıktan sonra "Rüyanda görürsün," diye karşılık veriyor.

Onun peşinden giderken "Bu benim intikamım," diye ısrar eder. Sam öldürmek için ateş eder ve bir muhafız daha düşer. "Bunu benden almana izin vermeyeceğim."

"Kontratım. *Benim* kızım. *Benim* avım," diye hırılıyor.

"Bu saçmalık!" Adam bir odadan diğerine geçerken kadın da onun peşinden koşmaya devam ediyor. Arka planda sürekli çalan bir alarm, üç yetenekli katilin güvenliklerini aştığını hepimize haber veriyor. "Şu anda benim şövalyem olmana ihtiyacım yok. Bunu içimden atmama izin vermene ihtiyacım var."

Durdu ve etrafına bakındı. "Belki de bunu *içimden atmam* gerekiyordur. Bu adam seni incitti. O..." Söylemek istediği asıl kelime sıkığı dişlerinin arasından geçemiyor. "Ellerimin kanadığını görmek istiyorum. Gözlerindeki yaşamın öldüğünü görmek ve bunun benim olana dokunduğu için olduğunu bilmek istiyorum."

"Hayır," diye sertçe cevap veriyor, sanki söyleyebileceği en mantıklı cevap buymuş gibi.

"Hayır mı?" Tekrar ediyorum. "Seni ne kadar çok sevdiğimizi anlıyor musun? İntikamını almamıza izin ver prenses," diye ısrar ediyorum.

"Ve ikinizin de bunu *kendim* için yaptığımı anlamanızı istiyorum. Gururunuz için değil, biri bana dokundu diye incindiğinizi düşündüğünüz için değil. Viktor'u zaten aldınız ve ben bunu kabul etmedim, her ne kadar nazik olsam da

Yeterince. Aleksei *bana* yaptığını yaptı. Onu ben öldüreceğim. Şimdi yolumdan çekil."

Bizi iterek geçti ve biz de sessizce takip ettik, ikimiz de bunu kendi başına halletmesine izin vermeye ikna olmadık.

Koridorun sonundaki çelik kapıya geldiğimizde Rose donakalıyor. Bir adım geri atıyor ve terli alnını bileğiyle siliyor.

"Bu oda da ne?" Sam sakince sorar.

Kadın başını sallar ve başka tarafa bakar.

Elimi omzuna koydum. "Yapabilirsin prenses." Elleri silahının etrafında sıkışıyor.

"Kızlar orada mı?" Sam onu dürtüyor. Ve bunu sorarak, eğer oradalarsa, Viktor'un yanına taşınmadan önce kendisinin de orada tutulduğunu anlıyoruz.

"Bütün bir hafta boyunca sıranın bana ne zaman geleceğini merak ederek orada kaldım. Juliette'in yatağının yanında bir yatağım vardı. O sadece bir çocuktü ve çoğu zaman bana güven veren oydu. *O kadar da kötü değil, göreceksiniz. İyi anları da var.*"

Sesi her saniye alçalıyor, devam ettiğinde ancak duyulabilir bir fısıltıya dönüşüyor. "Bir insan bir çocuğa bunu nasıl yaşatabilir? Bütün hafta boyunca ne onu ne de beni seçti. Gardiyanlar aşağı inip diğer kızları yakaladı. Ve sonra... Juliette için geldiler."

Olayı yeniden yaşarken vücudu titriyor. "Onlar dokuz yaşındaki bir çocuğu saldırıya uğramak üzere götürürken orada durup hiçbir şey yapamazdım. Bu yüzden beni götürmelerini söyledim. Öyle ya da böyle olacaktı."

Bir elini kola koyar. "Aşağıda saklanıyor olacak. Bundan eminim. o."

Kapıyı itip açarken tetik parmağım esniyor. Bir öfke ateşi Göğsümde alevler yanıyor. Tüm varlığımı sarıyor ve Aleksei'ye vardığımızda kendimi kontrol edip edemeyeceğimi bilmiyorum.

Rose'u metal spiral bir merdivenden aşağıya kadar takip ediyoruz. Pencere y o k , hava girmiyor, rutubet ve korku kokuyor.

Alt kata indiğimizde Rose titriyordu. Sağ taraftaki odadan bir ışık geliyor ama içeride ne olduğunu göremiyoruz.

Bir hıçkırık duyuyoruz ve Rose donup kalıyor, Sam ve bana yaslanıyor. Birisi ağlıyor ama kendini tutmaya çalışıyor.

"Sözümü geri alıyorum," diye mırıldanıyor Rose. "Bunu yapamam."

Sam arkadan bir kolunu onun omuzlarına doluyor ve bir eliyle de silahı tutuyor. Aynı anda ben de konvoyumuza liderlik ederek onun yanından geçiyorum. "Seni yakaladık," diye kulağına fısıldıyor. "O tetiğı senin için çekeceğim.

ihtiyacın var, Aşk Böceğı."

Odaya ilk adımı atıyorum ve şaşkınlıkla duruyorum. Altı kirli tek kişilik yatak değıl. Birinin üzerinde korku içinde birbirlerine sarılmış beş kız da değıl. Ve hıçkırıklarını tutmaya çalışan küçük sarışın kız da değıl. Çok genğıti ve sadece Juliette olduğunu varsayabilirim.

Bunların hiçbirini beni durdurmadı.

Hayır, sarışın kızım dimdik duruyor, tişörtü yırtılmış ve ayaklarının dibindeki adamın boğazına bıçak dayamış.

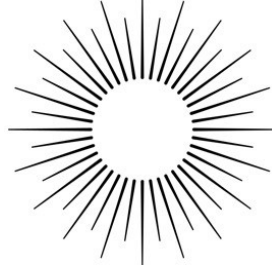
"Merhaba," diye bağılıyor Rachel o kristal sesiyle, sanki bizi bir çay partisine davet ediyormuş gibi.

"Günüşığı mı?" Rose boğuluyor.

"Sapıkların basit bir kız için yapabilecekleri çılgınca değıl mi?" Aleksei Volkov olduğunu tahmin ettiğim kişiye bakıyor, onu kısa sarı saçlarından tutuyor. "Gardlarını düşürmek gibi." Rose'a göz kırpmıyor ve bıçağını inleyen Aleksei'ye daha derinden saplıyor.

Rachel saçlarını geriye savururken göğsümde bir kahkaha yükseliyor. Sarsılmaz kız arkadaşımızı izlerken gurur zayıf bir kelime.

RACHEL

Mercy - Adam Jensen

Lik'in tepeden tırnağa silahlı bir şekilde arabadan Kurtlar yerleşkesine doğru koşmasını izledim. Onu gerçekten kaybettiğimi sanmışım. Onu hastaneye götürdüklerinde baygın bedeninin ölümün kıyısında titreyişini izledim. Ama onu hiç görmediğim kadar güçlü bir şekilde uyandı. Ayrıca akli dengesi de yerinde değildi ve Kill'in varlığıyla bizi şerefliendirdiğini bu şekilde anladım.

Onu zapt etmek mümkün değildi. Ne olduğunu hatırlar hatırlamaz hastaneden çıkmak için herkesle savaştı. Onu tekrar ayağa kaldırmak için üç gün tutmayı başardılar. Sam kardeşleri bulduysa Jake'in takip cihazını açmayı başardığını düşündük. Lik de Rose'un ikizinden yerini öğrendi. Beni ikna etmesine gerek yoktu. Bizi buraya getirdim ve ormanın kenarına park ettiğim anda atladı.

Vermont. Tam Kanada sınırında. Viktor ve Aleksei'nin şu anda saklandıkları ve örgütlerini yönettikleri yer, küçük bir kasabanın kenarındaki münzevi bir orman.

Tüm bunlar bana çılğınca geliyor. Bunların hiçbirine karışmadığım için toplumun bu yönünü hiç bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, Aleksei'nin sevdiğim kadına ağza alınmayacak şeyler yaptığı. Ve bunu görmem gerekiyor.

Lik'e arabada kalacağıma söz verdim. Emniyet kemerimi çözdüm ve torpido gözüne sakladığım bıçağı aldım, sözümü tutmaya hazırdım.

Onu gördüğüm yolu takip edip tuğla duvar boyunca yürüyorum. Sonunda bariyerin alçaldığı bir yere ulaştığımda, diğer tarafa tırmanıyorum. Hâlâ ormanın derinliklerindeyim ama en azından artık düşmanın tarafındayım.

İlk evi görene kadar bir süre yürüyorum. Her yerde kulak tırmalayan alarmlar çalıyor. Bıçağı botumun içine saklıyorum ve tişörtümü yırtmadan önce derin bir nefes alıyorum. Aleksei'ye ulaşma planımın aleyhime dönmemesi için dua etmek zorundayım.

İlk eve doğru koşarken çığlık atıyorum. "Yardım edin! İmdat!"

Bir gardiyan silahını doğrultmuş bana doğru koşuyor. "Kimsin sen?" diye bağıyor bana.

"BEN..." Konuşmaya devam ederken gözyaşı taklidi yapıyorum. "Eve gitmek istiyorum, lütfen." Gözlerini bana dikeyyor ve sırtıyor. "Eve, ha?"

"Neredeyiz biz?" Ağlıyorum. "Lütfen... Buradan çıkmama yardım edin." "Sen Aleksei'nin yeni kızlarından biri olmalısın. Doğru mu bu?"

"Hayır, lütfen," diye haykırıyorum, bir adım geri çekilip gitmek istiyormuş gibi yapıyorum. "Beni ona götürme."

Üst kolumu şiddetle kavradı. "Kimse sana buradan çıkmana yardım etmiyor.

Şimdi yürü."

Başımı eğiyorum, saçlarım yüzümü kapatıyor ve dudaklarıma yayılmaya çalışan gülümsemeyi zar zor durdurabiliyorum.

Bu adam beni herkesin gördüğü gibi görüyor. Umutsuzca olmamı istediği sevimli, masum kız. Beni taciz ettiği için eski nişanlımı öldürdüğümü bilmiyor. Conor'ı sayısız kez bıçaklamadan önce içimde yıllardır aç olan bir iblis var. Ve şimdi doymak bilmiyor.

Beni bir konağa sürükledi ve başka bir adama verdi. "O Aleksei'nin. Tüm bu karmaşa başladığında kaçmaya çalışmış olmalı."

Diğer gardiyan bir şeyler homurdanıyor ve beni saçımdan yakalıyor. "Yeni misin?" diye Rus aksanıyla tıslıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Eve gitmek istiyorum,"
diye hıçkırıyorum. "Sana
yeni evini gösteriyorum."

Beni sonsuz koridorlar boyunca sürüklüyor, bir kat merdiven çıkıyor ve sonra çelik bir kapının önünde duruyorum.

Kapıyı iterek açtı ve beni öyle bir itti ki neredeyse merdivenlerden düşüyordum.

"Hadi, acele et."

Son adımı kaçırdım ve kendimi duvara çarptım.
"İçeride." Beni tekrar itti.

Yıpranmış tişörtler ve eşofmanlar giymiş beş kızı gördüğümde midem bulanıyor. Üçü karşılıklı duvarlara dizilmiş altı tek kişilik yatak var.

"Burası neresi?" diye nefes alıyorum. Bu artık rol yapmak değil. Kim sırf kendi zevki için kullanabilmek için kadınları bu koşullarda tutar?

"Yeni ev." Bu sefer beni ayağımın takılıp kirli zemine düşmeme neden olacak kadar sert itiyor.

İrkildim ve sırtüstü döndüm.

Yanıma çömeliyor ve gömleğimi biraz daha yırtıyor. "Buna gerek yok. Biz yerleşkeyi temizlerken Aleksei gelip size katılacak kızlar. Anladınız mı?"

Grubun içinde yaygın bir korku var. Kalkıyor ve bizi terk ediyor.

Hemen kızlara dönüyorum. İçlerinden biri on yaşından büyük olmasa gerek ve kalbim küt küt atıyor.

"Ben Rachel," dedim onlara. "Sizi buradan çıkaracağım."

Hiçbiri tepki vermiyor. Her ne yapıyorlarsa ona geri dönüyorlar - kitap okuyorlar, masa oyunu oynuyorlar, kazaklarına delik dikeyorlar.

En küçüğü yanıma geldi ve bana orantısız bir gülümseme verdi. "Ben Juliette. Onlara aldırma. Buraya gelip bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin. Yine de buradayız."

Üst kolumu nazikçe, güven verici bir şekilde sıkıyor. "İlk başta zor olacak ama alışacaksın."

Boğazım tıkanıyor. Burada kalmayacağımı ve onları buradan çıkaracağımı biliyorum ama hepsinin yeni hayatlarının bu olduğunu kabul etmiş olmaları kalbimi kırıyor.

"Kapıyı kilitliyorlar mı?" diye

soruyorum. "Hayır," diye

başını sallıyor Juliette.

"Tamam, gidebiliriz o zaman." Biz derken onları kastediyorum. Aleksei buraya gelene kadar kalacağım, böylece boğazını kesebilirim.

Juliette tekrar başını sallıyor. "Hepsi üst katta. Bu odadan tek başımıza çıkarsak cezalandırılırız."

Diğer kızlara bakıyorum. Benimle ilgilenmiyorlar bile. Juliette oturduğu yatağın hemen yanındaki yatağı işaret ediyor. "Benimkinin yanındaki yatağı alabilirsin."

Üst kattaki kapının açılma sesi herkesi paniğe sürükler. Juliette bile. Hepsi işi gücü bırakıp yataklarına gider. Otururlar.

sessizce yataklarının ucuna oturdular ve ellerini kucaklarına koyup başlarını öne eğdiler.

Öfke kanımı koyulaştırıyor ve ter sırtımı kaplıyor. Bileğimi oynatıyorum, botumun içinde saklı olan av bıçağını hâlâ hissettiğimden emin oluyorum.

Ağır adımlar yaklaşıyor ve duvarın köşesinde bir gölge görüyorum, ardından iri yapılı, sarışın bir adam kendini gösteriyor.

Beni görünce suratı asılıyor. "Yeni kız mı? Bana kim hediye verdi?"

Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesini sağlamadan önce ne yapacağımı şaşırmış bir halde tereddüt ediyorum. "Korkuyorum," diye fısıldıyorum kalp atışlarım iki katına çıkarken ve öfke hissedebileceğim her türlü korkuyu siliyor.

"Neden korkuyorsun küçük kuzum?" diye gülümsüyor bana yaklaşırken. "Ölmek istemiyorum."

"Oh, ölmeyeceksin, merak etme. Benim olacaksın. Seni istediğim zaman becereceğim ve o güzel porselen tenini yaralayacağım."

Benimle yüz yüze geldiğinde yutkunuyorum ve dizlerimin üzerine çökmeden önce sahte bir hıçkırık atıyorum. Sol kolumu iki bacağına doluyorum ve yalvaran gözlerle ona bakıyorum. "Lütfen," diye ağlıyorum. "Lütfen, bana zarar verme."

Elini saçlarımın arasına sokuyor ve yumruk haline getiriyor. "Gözyaşlarının tadı çok lezzetli olmalı."

Lık haklıydı. Bir adamı öldürmek seni değiştirir. Artık aynı kişi değilsiniz. İçinizdeki bir şey ölür, yerine daha güçlü, daha az korkan, ağza alınmayacak şeyler yapabilen bir varlık gelir.

Kendimi hiç bu kadar kendim gibi hissetmemiştim, bir adamın kaderini değiştirmeme saniyeler kalmıştı. Dizlerimin üzerinde, tüm güç bende ve o henüz bunun farkında bile değil. Başka hiçbir şeyle kıyaslayamayacağım bir heyecan bu.

"Eve gitmek istiyorum," diye sızlanırken botumdan gizlice bıçağı çıkarıyorum. Sam'in bana öğrettiği gibi, onu kalçasından bıçaklamadan önce bıçağı doğru şekilde tuttuğumdan emin oluyorum.

Çılgılığı bana eşsiz bir keyif veriyor. Bacağından kan fışkırıyor ve yere düşerken iki eliyle yarasını kapatıyor. Bir sonraki bıçağımı karnına saplıyorum.

Juliette ve diğer bazı kızlar çılgılık atarak bir yatağın üzerinde toplandılar. Benden en uzakta olan.

"Kaltak... lanet olsun," diye bağılıyor. "Siktiğimin orospusu!" diye kükrüyor kendi üzerine kıvrılırken.

"Bu bana hitap etmek için pek de kibar bir yol değil, değil mi?"

Üst kattaki kapının sesini duyuyorum ve Aleksei'nin üzerine basıyorum. Kahretsin, silahlı muhafızlar aşağı inerse başım büyük belaya girer.

Aleksei'yi saçlarından tutup dizlerinin üzerine çöktürdüm. Bıçağımı boğazına dayadım ve muhafızların gelişine hazırlandım.

Bana tek bir silah doğrulturlarsa, onun boğazını keserim.

Yapacağız! Yapacağız! İblisim bağılıyor.

Siktir, yapacağız.

Önce Lik'i görüyorum. Yoksa Kill mi demeliydim? Rose hemen arkasında, Sam de ona yakın duruyor.

Bize bakın, bir grup basit insan. Bizi özel yapan tek şey ne? Damarlarımızda delilik dolaşıyor. Kanımız kaos tutkusuyla zehirlenmiş. Ve kaosu birbirimizde bulduk.

"Merhaba," diye sesleniyorum. Gerçeklik ve çılgınlık arasındaki çizgi her geçen dakika daha da bulanıklaşıyor.

"Günüşığı mı?" Rose boğuluyor. Biraz korktuğunda, biraz savunmasız olduğunda çok güzel oluyor.

O böyle olduğunda, kendimi onun kahramanı olarak düşünebiliyorum. Sam onun her zaman bildiği kurtarıcısı.

Beklenmedik kahraman gibi.

Peki ya ben? Ben, Rose sonsuza dek mutlu olana kadar onun düşmanlarını öldürecek kraliçeyim.

"Sapıkların basit bir kız için yapabilecekleri çılgınca değil mi?" Aleksei'ye bakıyorum, onun acınası hayatını ellerimde tutmaktan gurur duyuyorum. "Gardlarını düşürmek gibi." Rose'a göz kırpyorum ve bıçağı Aleksei'nin boğazına daha sert bastırıyorum.

"Ozy!" Juliette arkamdan bağılıyor. "Geri döndün!"

Ozy, Rose'un kardeşlerinin onun için kullandığı lakap. Bu çocuğun bunu biliyor olması, kurdukları ilişki hakkında bana her şeyi anlatıyor.

"Hayatının bu bölümünü kapatmanın zamanı geldi Rose," diyorum ona usulca. Hayatına devam etmesine yardım etme fikri kalbimi kabartıyor.

Özgürlük parmaklarımın ucunda. "İçinde bulunduğum kâbustan çıkmama yardım ettin. Şimdi sıra bende."

Sam zar zor sabit durabiliyor. Silahını Aleksei'ye doğrultmuş ama gözleri benim üzerimde. Başımı sallıyorum. Bunu bana vermesi için ona ihtiyacım olduğunu görebiliyor mu?

Rose'a "Buraya gel," dedim. "Yap şunu." Aleksei'ye daha sıkı bastırıyorum.

Rose bir adım öne çıkıyor, kararlılık gözlerinden okunuyor. Aleksei homurdanıyor. Başka seçeneği kalmamış bir adamın alaycı tavrı.

"Haklıydım, değil mi?" diye alay ediyor onunla. "Beni aklından, bedeninden çıkaramazsın. Seni mahvettim. Öldür beni kızım. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sonsuza dek seninle olacağım çünkü sen de içinde bir ölüsün."

Burun delikleri genişliyor ve alt dudağı titriyor ama benim endişelendiğim Sam ve Lik. İkisi de Aleksei'ye yaklaşıyor.

"Ölümün çabuk olmak zorunda değil," diye alçak sesle homurdanıyor Sam.

"Seni zincire vurabilir, aletini kesebilir ve onunla seni becerebiliriz. Kulağa nasıl geliyor?" Lik öfkeli bir tıslamayla ekliyor.

Sam, "Ağzının kendi taşaklarıyla dolu olduğundan emin olacağız, böylece çılgınlıklarını duyamayız," diye bitiriyor.

Yüzüme hastalıklı bir gülümseme yayıldı. Tam da bunu yapabiliriz.

Arkamda Juliette'in şok olmuş nefesini duyuyorum ve odada bir çocuk olduğunu hatırlıyorum.

Aleksei'nin dokunuşum karşısında titrediğini hissederken Rose'a "Bu senin kararın," diyorum. "Her halükarda sana söylemek zorundayım. Şimdiden iki bıçak yarası var ve daha ne kadar dayanabileceğinden emin değilim."

Gözleri arkama gitmeden önce bana başını sallıyor. Sessizce arkaya doğru yürüyor ve Juliette'in yataktan kalkmasına yardım edip onu kaldırarak ağırlığını kalçasına vermesini hepimiz şaşkınlıkla izliyoruz.

"Hey, sen," diyor sesinde sahip olduğunu bilmediğim bir yumuşaklıkla.

"Hey," diye burnunu çekiyor Juliette gözlerini ovuştururken. "Geri gelmişsin."

"İyiyim, geri döndüm." Diğer kızlara bakar. "Bu evdeki herkes öldü. Yerleşkenin diğer köşelerinden muhafızlar bu tarafa gelmeden hemen gitmelisiniz."

Kızlar emin olamadan yavaşça yataklarından kalkarlar. "Devam edin," diye ısrar eder Rose. "Ben hemen arkanızda olacağım."

Bacakları titreyerek dışarı çıkıyorlar. İçlerinden biri Aleksei'nin yanından geçerken ona tekme atıyor ve derisi bıçağıma değerken homurdanıyor.

Hepsi dışarı çıktıktan sonra Rose çocuklara ve bana döndü. Juliette'i kalçasında yeniden ayarlıyor, belli ki genç bir kızı taşımakta zorlanıyor. Gözleri Aleksei'ye ve tekrar bana kaydı. "Onunla ne istersen yap," diye omuz silkiyor. "Daha az umursayamazdım." Kollarında Juliette ile odadan çıkıyor.

Küçük kız başını Rose'un omzuna yaslamış beni izliyor ve sessizce "Öldürün onu" diyor.

Gölümsüyorum ve çelik kapının kapanma sesini duyana kadar bekliyorum.

"Bence yanıldın," diyorum Aleksei'ye tatlı tatlı. "Bence o senden uzaklaştı."

Omuzlarımdan bir ağırlık düştü. Şeytani, acımasız Rose şeytanlarını bırakıp yoluna devam etmeyi seçti.

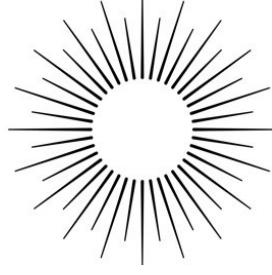
Hepimiz ondan şiddet yoluyla kurtulmasını bekliyorduk ama o barışı seçti ve ben onunla gurur duyuyorum.

Özellikle de şimdi onunla ne istersek yapabileceğimiz anlamına geliyor.

"Eh," diye sırıttıyor Lik. "Görünüşe göre onun yerine bizimle uğraşacaksın."

OceanofPDF.com

RACHEL

Rescue Me - OneRepublic

"Evet, haftada en az iki kez. Söz veriyorum," diye beşinci kez tekrarlıyor Rose Juliette'e.

"*Ve* her hafta sonu bir kez. Yani üç kere, değil mi?" diye ısrar ediyor küçük sesi.

Rose dudaklarını kısıtı ve gülümsedi. On beş dakikadır Murray'lerin evinin kapısında ve ayrılmaya çalışıyoruz.

Diğer kızları kurtardıktan sonra Juliette'i hastaneye götürdük. İki hafta sonra onu Rose'un en sevdiği koruyucu ailesine götürüyoruz. Onlar Rose'un en normal hayatı yaşadığı kişiler ve Juliette'i yanlarına alma sürecindeler.

Ne yazık ki kayıp olduğu hiç bildirilmemişti ve kimse onu aramıyordu. Emin olmasa da üç ya da dört yaşındayken kaçırıldığını söyledi. Sadece annesini hatırlıyor ve onu Kurtlara verenin de o olduğunu düşünüyoruz. Hangi sebeple, bilmiyoruz. Herhangi bir şey olabilir.

Rose, Juliette'i sisteme sokmak istemediği konusunda kararlıydı. Onun için bir çözüm bulana kadar Murray'lerin yanında kalmasını istiyor.

Juliette kapıyı sıkıca tutuyor, Hannah ve Thomas Murray arkasında duruyor ama kapıyı kapatabilmemiz için bırakmıyor.

Rose onun önünde çömelıyor ve Juliette'in uzun sarı saçlarını kulaklarının arkasına itiyor. "Haftada üç kez ziyarete geleceğim. Hafta içi iki kez ve hafta sonu bir kez. Ama biliyorsun, yakında artık gelmemi istemeyeceksin bile."

"Bu doğru değil," diye somurtuyor Juliette.

"Öyle. Çünkü Murray'lerle uzun süre kaldım ve şu anda sahip olabileceğin en iyi anne ve babanın onlar olduğundan eminim. Çok şımaracaksın ve beni hatırlamayacaksın bile."

Juliette kıkırdıyor ve Rose'a sıkıca sarılıyor. "Seni şimdiden özledim." "Aynen. Şimdi git bakalım."

Hannah elini Juliette'in omzuna koyar. "Bu öğleden sonra pasta yapmaya ne dersin? En sevdiğin hangisi?"

Juliette omuz silkiyor ve ellerini önünde kavuşturuyor. "Bilmiyorum."

Gözyaşlarının akmasını engellemek için yanağının içini ısırmak zorunda kalıyorum. Buna dayanamıyorum, kalp kırıcı.

"Benimki vanilyalı," Rose ona yardım ediyor.

"Rose ve Jake çikolatayı hiç sevmедiler," diye onaylıyor Thomas. "Ama vanilyaya bayılırlar."

Ne kadar ironik.

Juliette Rose'un kulağına eğiliyor ve kıkırdamasına neden olan bir şey fısıldıyor. "Jake benim ikiz kardeşim. Hatırladın mı? Onun hakkında daha önce konuşmuştuk."

Rose tekrar ayakta dururken Juliette utangaç bir şekilde başını sallıyor. "Bir dahaki gelişimde onu da getireceğim."

"Tamam." Juliette Hannah'ya döner. "Vanilya benim de favorim. Ozy gibi." "Vanilyalı kek o zaman," diye gülümsüyor Hannah. Juliette'in elini tutuyor ve

evin içine geri dönerler.

Vedalaşırken Rose Thomas'a "Birkaç gün sonra görüşürüz," diyor.

"Peki ya iş seyahatlerine gittiklerinde?" Arabasına yerleşirken Rose'a soruyorum. Arabayı vitese takıyor ve arabayla yola çıkıyoruz.

"Belki de ona biz bakabiliriz?" "Ne, sadece sen ve ben mi?"

Omuz silkiyor. "Neden olmasın?"

"Sanki... sanki o bizim çocuğumuzmuş gibi?" "Bilmiyorum," diye homurdanıyor.

"Peki ya çocuklar?"

"Bilmiyorum," diye tekrarlıyor.

"Ona kendi çocuğum gibi bakabilir miyim bilmiyorum. Çocuk isteyip istemediğimi bile bilmiyorum."

"Hayır, biliyorum," diye başını sallıyor. "Ben de öyle. Ve bunu düşünmek için çok genciz. Sam ve Lik'le konuşulacak bir şey olurdu. Ben sadece... onu sistemin içinde istemiyorum ve Murray'ler de nadiren burada oluyorlar. Jake, Chris ve ben onlar sürekli seyahat ederken ve biz onların gözetimindeyken yeterince büyüktük. Ama Juliette çok genç ve zaten çok şey yaşadı."

Bir eliyle direksiyonu, diğer eliyle de sağ kalçasını sıkıca tutuyor.

"Sorun değil," diyorum elini tutarak. "Bir yolunu bulacağız. Şimdilik, Murray'ler yokken bizimle kalabilir. Ya da sen ve ben Murray'lerde kalabiliriz. İşe yarar."

Başını sallıyor ve aramızda rahat bir sessizlik uzanıyor.

"Aman Tanrım," diye dehşetle fark ettim. "Stoneview Prep'e gidecek."

Rose bir kahkaha patlatıyor ve bakışları bana yöneliyor. "Hadi ama, o kadar da kötü değil. Benimle orada tanıştın."

Başımı koltuk başlığına yaslayıp onu izliyorum. "Bu doğru. Bu standartlara göre gidersek ABD'deki en iyi okul olabilir."

Yarım saat sonra, kulübeye doğru yürüyorduk.

"Duş alıyorum," diye bağılıyor Lik üst kattan, kapının sesini duyduğunu tahmin ediyorum. "Prenses, katılmanız gerekiyor."

İkimiz de kıkırdıyoruz ve yukarı çıkmadan önce beni öpüyor. Telefonumu kontrol ediyorum ve Sam'in bana daha önce gönderdiği mesajı tekrar okuyorum.

İngiliz Hıyarı ♥: Bir dakikan olduğunda ofisime gel.

Beni kişisel asistanı falan mı sanıyor? Kapıyı çalmadan içeri girdim ve ona kaşlarımı kaldırdım.

"İtiraf etmeliyim ki," diye alçak sesle kıkırdıyor. "Kapıyı çalmadan ofisime girmenin senin için bir isyan eylemi olması hoşuma gidiyor."

Masasına yaklaşmadan önce gülüyorum. Orada duran üç resmi gördüğümde midem bulanıyor, ama aynı zamanda inkar edemeyeceğim bir memnuniyet de var.

"Vay be. O fotoğrafları basmak için çektiğini bilmiyordum. En iyi cinayetlerinden bir albüm mü yapıyorsun? Gelecekteki işverenlerin için bir portföy belki?"

Oturdum ve onlara tekrar baktım. Aleksei Volkov'un parçalanmış bedeni, basılı kağıtların dikdörtgenleri üzerinde bana bakıyor. Gözleri bomboş. Ruhu, eğer bir ruhu varsa, onunla işimiz bittiğinde bedenini çoktan terk etmişti.

Önce Sam ve Lik sırayla onu dövdüler.

Sonra, tam olarak söz verdiğimiz şeyi yaptık. Taşaklarını ve aletini kestik, sonra da bunları ona yedirdik. Son olarak, av bıçağımı kışına sapladım, bıçak tarafına.

Biz onun yavaşça ölmesini izlerken Sam fotoğraflarını çekti. Gözyaşları ve ağlamaları çok güzeldi.

"Onları Viktor'a gönderiyorum," diyor alçak bir hırıltıyla. "Sam, onun gerçekten hayatta olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Öyle. Bunu biliyorum."

Aleksei ile işimiz bittiğinde, Sam Viktor'un öldüğünden emin olmak istedi. Bir şeylerin ters gittiğine dair bir *önsezisi* vardı. Viktor'un yerleşkedeki evine ve onu ölüme terk ettiği yemek odasına geri döndük.

Ceset artık orada değildi. Yerdeki kanı takip ettik, ancak evin önünde durdu, bu da bir arabaya ya da başka bir şeye binmiş olabileceğini gösteriyor.

"Ormanda bir yerde ölmüş olabilir ve biz onu bulamamış olabiliriz."

"Biri ona yardım etti. Küçük köpeği Mikhail olduğundan hiç şüphem yok. Ve eğer Aaron Williams Stoneview'e dönüp annesini ve kız kardeşini görmediyse, bu hala özgür bir adam olmadığı anlamına gelir. Viktor hala hayatta, sana söylüyorum. Ve hayatında bir daha Rose'un yanına yaklaşırsa neler olacağını unutmasını istemiyorum."

"Doğru..." Fotoğrafları bir zarfa koymasını izliyorum. "Kurtların şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

Omuz silkiyor. "Hayır. Ama Aaron bunları ona verecektir. Vereceğini biliyorum." "Aaron'un seni ona götürebileceğini biliyorsan, git ve işi bitir."

"Huzurumu bulmuşken başka bir savaş başlatmaya ihtiyacım yok. Ve artık Kurtların peşinden koşmak istemiyorum. Kaçacakları sayısız yer var.

Saklan. Güvenli evler, diğer yerleşkeler. Neredeyse durdurulamazlar. Viktor'u öldürsem bile, örgütlerinden başka biri yönetimi devralacaktır."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Bianco ailesi için de aynı şey geçerli. Çete durdurulamaz."

Sandalyeye uzanırken başımı salladım. Sam bize sözleşmesi için onu kimin tuttuğunu söyledi. Parayı almayacağını, Bianco'dan artık hiçbir şey almayacağını söyledi. Eğer Rose onu suçlamıyorsa, benim de suçlamam için bir neden yok. Bu onlarla ilgili. Onların geçmişi. Artık bildiğimiz tek şey, çalışmayı bırakmayacağı. Sessiz adamımız tetikçiliği bırakmadı.

"Bu yüzden mi sohbet etmek istedin? Bana resimleri göstermek için mi? Bu arada çok güzeller."

"Beğeneceğini düşünmüştüm."

Kendi kendime gülümsüyorum. Kısa bir süre önce, bunu hak eden bir adamı öldürdüğüm için ağlıyordum. Zayıftım, korkmuştum, istismara uğramıştım. Birkaç hafta önce, sevdiğim kadını incittiği için bir adamı öldürdüm.

Rose Kurtlar'dan döndüğünde olduğum kişi değilim. Değiştim, acımasızım, kendime güveniyorum.

Ve buna bayıldım.

Birlikte ofisten çıkıp oturma odasına girdiğimizde Lik ve Rose'u şöminenin yanındaki kanepede birbirlerine sarılmış halde buluyoruz.

"Bu arada," diye ekliyorum sonunda. "Sam ve ben bu gece bir randevuya çıkıyoruz." Herkesin şok olmuş yüzleri bana dönüyor.

"Öyle miyiz?" diye soruyor, anlamsızca.

"Evet," diye gülümsedim. "Seni güzel bir yere götüreceğim. Takım elbise giy."

Birkaç hafta önce ona aşkımı ilan etmem konusunda garip bir konuşma yaptık. Bunu neden bu kadar büyüttüğümüzü bilmiyorum ama Rose'a onun için yaptırdığı kalbin yanına benim 'R' harfimi dövme olarak yaptırırsa büyük bir jest yapacağıma söz verdim. Ve bunu yapmaya hazırım. Haftalardır hazırım.

Bana bakıyor, Rose'un yanına gidip artık sarı olan saç telleriyle oynarken şaşkın bakışları yüzümden ayrılmıyor. "Ne yapıyoruz biz?"

"Göreceksin," diye başımı eğiyorum.

"Sabırsızlanıyorum." "Peki ya ben?" Rose surat asıyor.

"Eminim herkesin ilgi odağı olmadan da bir akşam geçirebilirsin," diye azarlıyorum onu.

"Hayır mı?" diye ısrar ediyor. "Lik, bu akşam ne yapıyorsun?" "Annemle akşam yemeği yiyeceğiz. Katılmaktan çekinmeyin prenses." "Ve Billie'yi mi göreceksin? Hayır, teşekkürler."

"O orada olmayacak. Sadece Xi, annem ve ben olacağız." Gözleri telefonundan ayrılıyor ve oturma pozisyonunu yeniden ayarlıyor. "Aslında, gerçekten gelmeni istiyorum. Onlarla tanışmak için mükemmel bir fırsat."

"Xi'yi tanıyorum."

"Tamam, seni annemle tanıştırmak istiyorum."

"Şimdi de ailelerle mi tanışıyoruz?" Rose kıkırdar.

"Sizinkilerin var olmadığını, Sam'inkilerin öldüğünü ve Rach'inkilerin homofobik olduğunu düşünürsek..."

"Hey, babam için sorun yok!" Ben araya giriyorum ama o devam ediyor.

"...annemle baş başa kaldık. Ve o çok tatlı biri, bu yüzden en iyi şekilde davransan iyi olur."

"Emredersiniz, Kaptan." Rose onu selamlıyor.

"Bunu neden yaptığımı biliyorsun prenses. Değil mi?" Kız ona bakar, kafası karışmıştır.

"Çünkü seni seviyorum," diyor sonunda.

Ağzı açık kalıyor ve koltukta kendini yeniden ayarlıyor, sonra gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum."

Lik elini kalbinin üzerine koyar ve dramatik bir şekilde iç çeker. "İyi ki yolumuzdan çekilelim. Artık yemek yiyebiliriz." "Ne zaman gidiyoruz?"

Saati kontrol etmek için telefonuna dokunuyor ve gözleri açılıyor. "Lanet olsun, hazırlan."

Hâlâ havlusunun içinde olan Rose kollarını yukarı kaldırır. "Yardıma ihtiyacım var."

Üç kafa hemen ona yapıştı. Orospuları çok severiz. "Biri beni yukarı taşıyabilir mi?"

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye azarlar Sam onu. "Bunun ne olduğunu sanıyorsun?"

"Terapistim dürüst olmak ve yardım istemek söz konusu olduğunda küçükten başlamamı söyledi. Lik'in duşta yaptığı sikiş yüzünden bacaklarım hâlâ titriyor. Bu yüzden yukarı çıkmak için yardıma ihtiyacım var." Kollarını yukarı doğru sallayarak sözlerini güçlendiriyor.

"Git hazırlan," diye hayıflandım.

Lik, "Hâlâ kendi başınıza yürüebilirsiniz," diye ekliyor.

"İyileşmeme yardım etmeye bile çalışmıyorsunuz," diye somurtuyor.

Sam tek bir hareketle onu havlusundan kurtarır. Uçlarından tutuyor ve kalçasını kırbaçlamadan önce büküyor.

Rose çığlık atar ve kahkahayı patlatır. "Git hazırlan. Hemen şimdi." "Siz hiç eğlenceli değilsiniz," diye bağırıyor merdivenlerden yukarı kaybolurken.

OceanofPDF.com

GÜL

Güven - Boy

Epic

Buzdolabını karıştırıp sonunda bir kutu süt çıkarıyorum. Onu masaya getiriyorum, zaten bir kase mısır gevreği beni bekliyor. Sütümü döküyorum ve daha şişenin kapağını kapatmadan kendime bir kaşık bulmak için acele ediyorum. Yerimde dans ederek, mırıldandığım bir şarkı eşliğinde kıcımı kıvırıyorum. Hangi şarkı olduğunu hatırlayamıyorum ama günlerdir aklımdan çıkmıyor. Tanrım, açlıktan ölüyorum. Bugün bir şey yediğimi sanmıyorum ve neredeyse akşam yemeği vakti geldi.

Elimde kâse ve ağzımda bir kaşık mısır gevreğiyle yavaşça dönüyorum. Tekrar ilk pozisyonuma döndüğümde Sam mutfağa girmiş, duvara yaslanmış, bacaklarını ve kollarını kavuşturmuş, onaylamayan bakışlarla dansımı izliyor. Onu görünce çenem açık kalıyor.

Siyah kravatlı ve siyah düğmeli koyu bordo bir takım elbise giyiyor. Kaslarını o kadar mükemmel sarıyor ki, giysinin altındaki her küçük hareketi görebileceğimi hissediyorum. Saçlarını her zamanki gibi jölelemek yerine geriye doğru taramış ve bazı tutamlar yüzünün yan tarafına doğru geliyor.

Duvardan inerek bana doğru yürüyor ve gözlerine bakmak için boynumu bükmek zorunda kalana kadar durmuyor. Eli yüzüme geliyor, başparmağıyla dudaklarımdaki sütü siliyor. Büyülenmiş bir halde parmağını ağzına götürüp beyaz damlayı emmesini izliyorum.

"Aşk böceğim," diye gülümsüyor. Derin sesi olmaması gereken yerlere çarpıyor ve ben yavaşça ağzımı kapatıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Ağzımda kalan küçük mısır gevreğini yutmak için mücadele ediyorum, birkaç kez yutkunuyorum.

"Yemek yiyordum," diyorum sonunda, kendi kendimi beslediğim gerçeğinin onu memnun edeceğini ya da en azından beni içine soktuğum beladan kurtaracağını umarak. "Akşam yemeği yemek üzeresin. Yine de Lik'in annesiyle. Hayır.

Cezayir'deki bir evde tabağınızı bitirmek bir seçenek değildir."

Kaseyi benden alıp yanımızdaki masanın üzerine koyuyor ve kalçalarımın tutuyor. Beni kaldırıyor ve sonunda tezgâhın üzerine oturuyorum.

"Bugünkü ilk yemeğin bu mu?" "Hayır," diye yalan söyledim.

"Ne zaman yiyeceklerine dikkat etmesem böyle mi olacak? Hadi ama."

"Çok yakışıklı görünüyorsun," diyerek konuyu saptırmaya çalışıyorum.

İçten gülümsemesi mutluluktan kıkırdamama neden oluyor. "Başını belaya sokmamak için beni pohpohluyorsun. Asla değişmeyeceksin."

Burnu boynuma geliyor ve beni içine çekiyor. "Mm, güzel kokuyorsun." Bir saniye sonra dişleri kulağımın altındaki hassas deriyi kemiriyor.

Kot pantolonumun üzerinden amımı avuçladığında kısa bir nefes alıyorum. Ona daha iyi erişim sağlamak için başımı eğiyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Kalçalarımı öne doğru itiyorum ve o da kotumun düğmesini açıyor.

"Eğer seni şimdi becerirsem, boşalmana izin vermem," diye hırlıyor boynuma karşı.

"Ne? Neden?" Kotumu aşağı indirirken kendimi yukarı kaldırıyorum. Külotumu kenara itiyor ve bir parmağını içime sokuyor.

İçimden bir inilti kaçarken düşünce trenimi kaybediyorum.

"Çünkü bugün yemek yemedin ve akşam yemeğini mahvediyorsun. Kötü kızların istedikleri zaman gelebileceklerini mi sanıyorsun?"

"Sanırım kötü kızlar kötü adamlara istediklerini yaptırıyor," diye gülümsüyorum bir parmağını daha sokarken. Her saniye daha da ıslandığımı hissediyorum ve elimi bileğine koyarak onu hızlanmaya teşvik ediyorum.

"Haddinin bildirilmesi için can atıyorsun, değil mi?" Sertçe nefes alıyor ve hafifçe geri çekiliyor, parmakları hâlâ içimde. Tişörtümün yakasından tutarak aşağı çekiyor ve yırtıyor.

Nefesim muhtemelen tüm evde yankılanıyor. "Benim küçük sürtüğüm sadece becerilmek için yalvarmakta iyidir. Kendine bakmakta asla."

Hiç sütyen takmadığım için artık çıplak göğüslerime tam erişimi var. Beni okşamasını beklerken, göğüslerimi sertçe tokatladığında başka bir sürprizle karşılaştım.

"Sam!" Acı içinde bağıryorum. "Bu acıttı."

"Kendini önemsemediğin için özür dileyecek misin?" Bana tekrar tokat atıyor, bu sefer başparmağı klitorisimle oynarken aynı anda.

"Kahretsin," diye tıslıyorum.

"Terbiye." Bir tokat daha.

"Özür dilerim!" diye haykırdım. Patlamaya o kadar yakınım ki, devam etmesi için her şeyi söyleyebilirim. Başparmağı klitorisimin üzerinde uzun daireler çiziyor ve ben ihtiyaçtan titremeye başlıyorum.

"Tanrı aşkına," diye bir ses daha gelir. "Prenses, gitmeliyiz!" Sam hızla ve aniden geri çekiliyor, beni daha fazlası için özlem içinde bırakıyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye inliyorum muhtaç klitorisime baskı uygulamak için bacaklarımı çaprazlarken. "Çaprazlamayı kaldır. Hemen şimdi."

Sam'in emri parmaklarını şıklatarak geliyor, beni bir anda itaat ettirdi.

Hayal kırıklığıyla bir inilti çıkardım ve Lik'e döndüm. "Bu senin hatan. Hazırlanman *bu* kadar uzun sürmeseydi, *bunun* için zamanım olmayacaktı," diyorum Sam ve beni işaret ederek.

Lik mutfaktan çıkarken, "Yeni bir tişört giy ve kışını kaldırıp arabaya bin," diye fırlatıyor.

Sam'e dönüp bakıyorum. "Çok çabuk geleceğim. Yemin ederim." Alt dudağımı ısırıyorum ve kirpiklerimi kırıştırıyorum ama sadece bir kahkaha kazanıyorum.

"Afiyet olsun, Aşk Böceği." "Ama-"

"Ve unutma. Kendine dokunmak yok."

Dudaklarıma bir öpücük bırakıyor ve gidiyor.

"Rach ile iyi geceler," diye bağıryorum geri çekilirken. "Ona iyi baksan iyi olur." Dinlemiyor, diğer odada kayboluyor ama ben yine de ekliyorum, "Yoksa seni öldürürüm!"

"Ben de seni seviyorum," diye bağırdığını duyuyorum oturma odasından.

SAM

Sonsuza Kadar Ayır Düşene Kadar - Ashe,
FINNEAS

Sanırım yaşayan en şanslı herif benim. Muhteşem bir elbise, ev yapımı bir pankartla balo teklifi ve hatta bir korsaj ve yaka çiçeği ile eve geldikten sonra, Rachel'ın kiraladığı limuzin çok iyi bildiğim güzel hazırlık okulunun önünde durdu. Viktorya döneminden kalma kırmızı tuğlalar, bakımlı bahçeler ve devasa ahşap kapılar.

Stoneview Prep, Rachel ve Rose'un gittiği yer. Rose ve ikizi Jake Bianco'dan kaçtıktan sonra Murray'lerin yanına yerleştirildiler. Ve o aile onları buraya gönderdi. Bianco'nun yasadışı zenginliklerinden Stoneview'e gittiler. Milyarderlerin yeraltı dünyasının suçlularının omuzlarında dururken, yüzeyde yasal göründükleri yere.

Eski okullarına bakıp kendi kendime gülümsüyorum.

Rachel'ın etrafındaki herkesin sırtmasını sağlayan bir özelliği var. Enerjisi, gülümsemesi, sesi. O çok insani. Çok duygusal.

Elbette, bana annemi hatırlatan biriyle çıkmamalıyım. Ama ilişkimiz platonik. Birbirimizi cinsel olarak çekici bulmuyoruz, bu da durumu biraz daha iyi yapıyor.

Ona hiç benzemiyor. Annem uzun boylu, kızıl saçlı, koyu renk gözlü bir kadındı. Çok ortalama görünümlü ama yine de benim gözümde dünyanın en güzel kadınıydı. Kuzey Londralıydı. Kraliçe'nin İngilizcesini konuşurdu, bu da benim aksanımı bu kadar keskinleştirdi. Aksanımı kaybettim.

Ama annemin nasıl konuştuğunu asla unutmayacağım. Söylediği her kelime kulağa nazik, temiz ve güzel gelirdi. Belki de bunun aksanla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onun benim annem olmasıyla ilgiliydi.

Hayır, Rachel ona hiç benzemiyor. Ama yine de, Rachel'da Onu.

Bana onu hatırlatan şey koşulsuz sevgisi. Ondan sızıyor ve hepimizi kucaklar, en karanlık dönemlerimizde bile bizi bırakmaz.

Babam duyguları hep yasaklamıştı. Eğer hissedersen büyük bir katil olamazsın. Kalbim yumuşak olduğu için akıllıca olmayan bir karardı. Bunu annemden almışım ve asla bırakmayacağım. Her şeyi yoğun bir şekilde hissederim. Bununla birlikte sevgi ve mutluluğun yanı sıra öfke ve hiddet de geliyor. Rose söz konusu olduğunda bunu hiç bu kadar hissetmemiştim.

Bana her şeyi hissettirdi. Hayatın güzelliğini, aşkın karanlığını. İhanetin öfkesini ve arkadaşlığın yumuşak cazibesini.

Babam korkunç bir adamdı. Şiddet yanlısıydı, küfürbazdı. Anneme düzenli olarak vururdu ve ona vuramadığında bana saldırırdı. Annemin gitmeye çalıştığı gün onu gözümün önünde öldürdü ve beni korkutarak susturdu. Sonsuza dek kurtuluşu sessizlikte bulacağım. Ayrıca beni bugün olduğum katile dönüştürdü. Bana zorla yaptırdığı başka bir şey. Hayatımla ilgili yapabileceğim başka bir şey bilmediğim için bunu sorgulamadım.

Ama başaramadığı bir şey var: Beni de kendisi gibi sosyopat bir piç haline getirmek.

Beni hissetmekten her alıkoymaya çalıştığında, duyguları kucaklamaya daha çok sarıldım.

Bu Rachel ile paylaştığım bir şey. O bunu göremeyebilir, çünkü ben bunları kendime saklıyorum, o ise on katını ifade ediyor, ama onunla birlikte olmak bana duygularımı her gün anlayan başka biri varmış gibi hissettiriyor - hassas olmanın ve etrafınızdaki her şeyden etkilenerek yaşamının iniş çıkışları.

Bu yönünü seviyorum. *Onu* seviyorum.

Dışarı çıktık ve limuzin uzaklaştı. Elimi tutuyor ve beni girişe çıkan merdivenlerden çok uzak olmayan bir park yerine çekiyor.

"Hatırlıyor musun?"

Kaşımı çattım ama gülümsedim. Gülümsüyorum.

"Burası tanıştığımız yer," diyor bana. "Burada en iyi arkadaşım Camila ile duruyordum. Okuldaki ilk haftamızın sonunda onun arabasının yanında takılıyorduk.

Son sınıfta. Ve sonra sen ortaya çıktın. Arabaya bu taraftan bakıyordum." Bana baktığı yönü gösterdi.

Diğer tarafa geçer ve onun arkadaşımı gibi davranır. "Ve Camila tam buradaydı. Şöyle dedi: "Aman Tanrım, bize doğru gelen bir adam var, *çok* seksi." Başını sallıyor. "Tabii ki umurumda değildi. Benim gözüm sadece Rose'daydı. Ama Cam senden bahsetmeden duramadı. Ve sonra sen bizimle konuşmaya geldin!"

"Evet," diye başımı salladım. "Rose'un kızı olduğunu zaten biliyordum. Araştırmamı yapmıştım."

"Takip etmekten bahsediyorsun," diye kıkırdıyor. "Cam buna inanmadı. 'Sakin ol. Havalı davran.'" Daha sert gülüyor. "Bizimle ne konuştuğunu bile hatırlamıyorum. Rose'un çıkmasını beklediğinizi şimdi anlıyorum."

Tekrar başımı salladım. "Öyleydin. Onu kızdırmak istedim. Dikkatini çekmek istedim. Seninle konuşmak harika bir fikirdi."

"Benimle konuşmaktan fazlasını yaptın," diyor. "Hatırlamıyor musun?"

Kaşlarım çatıldı, ne demek istediğini düşünmeye çalıştım. O gün geldim çünkü Rose'u görmek istiyordum. Onu kontrol etmek istedim; herhangi bir neden benim için yeterliydi. Rachel'ın ona yakın olduğunu biliyordum ve Rachel'la konuşmam Rose'un benimle ilgileneceği anlamına geliyordu. Onu neredeyse üç yıl görmedikten sonra bulmuştum. Onu herkesten uzaklaştırıp kendime saklamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Ben ne yaptım?" Gerçekten hatırlamadığım için soruyorum.

"Elini koy," elimi tutuyor ve sırtının küçük kısmına yerleştiriyor. "Üzerime." Yukarı bakıyor ve gülümsüyor. "Onu çıldırttı. Hep öyle olur."

"Ne?" Mırıldanıyorum ve bir elimi daha beline koyuyorum. "İnsanlar sana dokunuyor mu?"

Kıkırdıyor ve elimden kurtulmak için kıvranıyor. "Evet. Ya da insanlar bana sevimli isimler takıyor. Bir keresinde bana tatlım dediği için kendisinden iki kat büyük bir adamla neredeyse kavga ediyordu."

"Çok sahiplenici," diye kıkırdıyorum. "Bu çok kötü." "Peki sen değil misin?"

"Berbatım," diye başımı sallıyorum. "Kesinlikle korkunç."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Ben de öyle. Sadece bunu sizden daha farklı ifade ediyorum. Rose'a surat asmak ve onun bir sürtük olduğunu haykırmak gibi." Binaya doğru bir adım atarak bana sesleniyor, "Hadi."

Onu takip ediyorum ve beni şaşırtarak kapıyı itip açıyor. "Rachel Harris," dedim alçak sesle. "Eski hazırlık okuluna mı giriyorsun?"

"Her şey Stoneview'de doğru insanları tanımakla ilgili."

Dövmeli elimi tutup beni sürükleyerek, daha önce sadece hayal ettiğim koridorlarda yürüyor. Koridorlar geniş, bir lise koridorundan ziyade büyük bir salon izlenimi veriyor. Sıra sıra dizilmiş dolapların yanından geçerken birine dokundu. "Bu benimkiydi," diyor, sesini nostalji kaplıyor. Birkaç adım sonra bir diğerine dokunuyor. "Rose'un." Ve sonraki üçüne dokunarak devam ediyor. "Jake'in, Chris'in, Luke'un. Karşımızdaki Jamie'nindi, Jake'in kız arkadaşı."

Elimi elinin içinde tutarak birkaç tur atıyor, birkaç kapıdan geçiyor ve sonunda ahşap bir çift kapının önünde duruyor.

"Gözlerini kapat," diyor bana. Öyle yapıyorum, yüzümde yavaş yavaş bir gülümseme beliriyor.

Kapının açıldığını duyuyorum ve beni içeri götürüyor. Yüksek sesle bir pop-rock şarkısı çalıyor.

"Tamam. Gözlerini açabilirsin. Tada!"

Her şeyi içime çekerken yavaşça etrafımda dönüyorum. Açık büfe atıştırmalıklar ve punç kaseleriyle dolu uzun bir masa. Zemin bordo ve beyaz balonlarla kaplı. Odanın ortasındaki tek yuvarlak masa. '*PROM NIGHT*' yazan pankart ve üzerinde tek bir hoparlör bulunan sahne.

"Rach..." İçimde kasırgaya neden olan duygular yüzünden sesim kısık çıkıyor.

"Sadece bunun için bir grup kiralayamazdım. Sadece onların ve bizim olmamızın garip olacağını düşünüyorum. Ama hoparlör iş görür, değil mi?"

Balonlardan birine ayakkabımın ucuyla vuruyorum. "Sen delisin," diye gülüyorum. "Bu kadarı da fazla." Ondan büyük bir jest istediğimi söylediğimi biliyorum ama o zamanlar sadece şaka yapıyordum, onu kızdırmaya çalışıyordum. Yine de şimdi, bunu gizliden gizliye çok istediğimi görebiliyorum.

"Rose'a dokundukları için adam öldürdün. Bana 'çok fazla'dan bahsetme."

Masalardaki hamur işlerinden ve kanepelerden kendimize yardım ediyoruz ve kendimize biraz punç dolduruyoruz. Karşılıklı otururken o ağzına bir kanepa atıyor, ben de aynısını yapıyorum.

"Sanırım balolar böyle değil," diyor bana, ağzı dolu bir şekilde. "Daha çok insan var. Ama çoğu sevmediğim insanlar olurdu, bu yüzden bence sorun yok."

ikimiz."

Bir peynirli poğaçı alıp ısıyorum ve masaya düşen kırıntılarla oynuyorum. "Liseyi sevmedin mi?"

"Fena değildi, sanırım." Devam etmeden önce bir yudum alıyor, "En iyi arkadaşım kraliçe arıydı ve ben her zaman partilerdeydim. Ama kendimi çok yalnız hissedirdim. Çekingendim ve beni tanımayan insanlar notlarımın çok iyi olduğunu sanıyordu. Değildim, biraz aptaldım ve berbat notlarla mezun oldum."

"Sen aptal değilsin." Sesim sert çıkıyor, kendine bu kadar yüklendiği için onu azarlıyorum. "Okul insanın zekâsını belirlemez. Sadece akademik konularda iyi olup olmadığını söyler."

Parmağını beyaz masa örtüsü üzerinde gezdiriyor ve bakışlarını kaçırıyor. "Akademik konularda iyi değildim ve şimdi sıfır üniversiteye başvurdum ve yapabileceğim pek bir şey yok."

Elini kendi elime aldım. "Gerçekten ne yapmak istediğini anlamak için daha çok zamanın var."

Yukarı bakıyor ve bana gülümsüyor. "Sanırım." Sonra etrafımıza baktı. "Burayla ilgili en sevdiğim şey Rose'du. İlişkımız ne kadar zehirli olursa olsun, sadece onunla birlikteyken kendimi gerçekten kendim gibi hissedirdim."

Elini bırakıp arkama yaslanıyorum ve aşırı tatlı içecekten bir yudum alıyorum. Hoparlörden müzik sesi yükseliyor ama benim odağım tamamen Rachel'da. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Sadece arkadaşlar aracılığıyla. O ve Jake buraya taşındığında ben birinci sınıftaydım, onlar da sekizinci sınıftaydı. Onları sık sık görüyorduk çünkü Chris onların üvey kardeşi ve benim sınıfımdaydı. Stoneview'in ortaokulu yolun hemen diğer tarafında."

Gülümsüyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Sonra arkadaşım Camila, Jake'in erkek arkadaşı olmasına karar verdi. Ve öyle de oldu. Oldukça çabuk. Camila'nın cazibesine karşı koyabilecek çok az erkek tanıyorum. O andan itibaren, ben neredeysem, Rose da oradaydı."

"Ama hemen çıkmaya başlamadınız, değil mi?"

Başını sallıyor ve içkisinden uzun bir yudum alır. "Oh hayır. Sadece aynı arkadaş grubundaydık. Rose'a her zaman asılırlardı zaten. Hiç şansım olmadığını biliyordum."

Bana yaklaştıkça sandalyesi yere sürtünüyor.

"İkinci sınıfın başında, ikizler birinci sınıftayken, hepimiz Camila'nın evinde bir partideydik. Birinin 'Stacy'nin Annesi' adlı iki binlik şarkıyı çaldığını hatırlıyorum."

"Stacy'nin annesinde bir şeyler var," diye şarkı söylemeye çalışıyorum.

"Aynen öyle." O geceyi net bir şekilde hatırlayarak kendi kendine kıkırdamaya başlıyor. "Hepimiz aptalca bir kâğıt oyunu oynuyorduk ve nakarat sırasında Rose 'Evet, Stacy'nin annesini becerebilirim' dedi." Daha yüksek sesle kıkırdıyor ama anlamadığımı görünce hemen duruyor.

"Özür dilerim! Stacy adında bir arkadaşımız olduğunu ve annesinin kesinlikle muhteşem olduğunu söylemeliydim. En önemlisi, Stacy yanımızdaydı."

Yumuşak bir kahkaha beni terk ediyor. Rose'un bunu yaptığını çok canlı bir şekilde görebiliyorum.

"Bu konuda hiç özür dilemiyordu. Ve o gece bende Stacy'nin annesinin de seksi olduğunu düşündüğümü görmüş olmalı, çünkü bakışları benimkilerle çarpıştığında...ugh..." Başının geriye düşmesine izin veriyor. "Onda o şey var. Sen de görüyorsun, değil mi? O sadece... *biliyor*. Ve lanet olsun, o zaman kızlardan hoşlandığımı ve kimseye söylemediğimi biliyordu. Kendimi yeni yeni anlamaya başladığımı, neden hiçbir zaman bir erkek arkadaşım olmasını istemediğimi. Bana şöyle bir baktı ve benim kendimi çözdiğümden çok daha fazlasını çözmüştü."

Kendi kendime kıkırdıyorum. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

"O gece beni öptü. Tuvalete gittiğimde beni takip etti. Arkamdan girmesine izin verdim. Kapıyı kilitlemesine izin verdim. Ve beni öpmesine izin verdim. Bilirsiniz, o tür bir öpücük. Ayaklarınızın yerden kesildiğini hissettiğiniz ve bittikten sonra bile aklınızın bulutlarda olduğu öpücükler. Ve işte buydu, beni elde etmişti. Ben onun olmuştum." Omuz silkiyor. "Başka kimseyi öpmedim ve başka kimseyle yatmadım. Sadece Rose'du. Her zaman Rose."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Vay canına," diye alay ediyorum. "Ben de kendimi kötü sanırdım."

Bir kahkaha patlattı. "Biliyor musun, ilk başta normal bir ilişki istiyordu. Gençtik ve daha önce kimseyle çıkmamıştık. Bekaretini Luke Baker'a kaybetmişti çünkü ikisi de en iyi arkadaşlardı ve ikisi de bu işi bitirmek istiyordu. Ama ikimiz de kızlarla çıkmanın nasıl bir şey olduğunu keşfediyorduk. İkimiz de yattığımız ilk kızdık. İnsanların hep bahsettiği o şeyi ortaya çıkarıyorduk... aşkı."

Derin bir nefes alıyor, pişmanlık bakışlarına yerleşiyor. "Ama korkuyordum," diye itiraf ediyor. "Arkadaşlarım ne kadar anlayışlı olsalar ve umursamasalar da ailem farklıydı. Çok homofobiktiler. Çok gelenekseller, Stoneview. Onlara hiç söylemedim çünkü tepkilerinin ne olacağını zaten biliyordum. Mesele sadece kız olması değildi. O bir yetimdi ve iyi bir aileden gelip gelmediğini bilemezlerdi. Conor gibi değil."

Gözlerim yüzündeki üç yara izine takılıyor. Artık beyazlar ve sonsuza kadar orada kalacaklar, Conor'ın ne kadar vahşi olduğunu ve onu nasıl daha önce dışarı çıkarmam gerektiğini hatırlatıyorlar. En büyüğü kaşını ve gözünün köşesini kesiyor, diğer ikisi ise yanağında. Ne tür bir adam bir kadının üzerinde viski bardağı kırar?

Elim otomatik olarak bardağımın etrafında sıkışıyor. Rachel yumuşak tenini benimkinin üzerine koyduğunda bardak kırılmak üzere. "Kızma," diye fısıldıyor. "O buna değmez."

Ben sakinleşmeden önce anlamlı bir bakışı paylaşıyoruz.

"Her neyse," diye başını sallıyor. "Ona bunu bir sır olarak saklamak istediğimi söyledim." Daha cümlesinin geri kalanını söylemeden kıkırdıyorum.

"Bunu pek iyi karşılamadı. Zamanla kendi işini yapmaya ihtiyaç duydu. Beni beklemek istemedi." "Bu saçmalık," diyorum basitçe.

"Umarım bu bir sürpriz olmaz," diye hayıflanıyor. "Ama Rose iyi bir insan değil. Ona aşık olduk ve her şeye katlandık. İyi niyetleri var ama bunları nasıl ifade edeceğini bilmiyor. Onu bunun için sevebiliriz, buna rağmen sevebiliriz ya da bunu hiç düşünmeyebiliriz. Ama bu doğru. Ve değişmesi de pek olası değil."

Gülümsememi gizlemek için başparmağımı dudaklarıma sürüyorum. O haklı. Rose şimdiye kadar gördüğüm en güzel kötü adam. Her şeyden çok sevdiğim biri. Rachel, Rose'u iyi bir insan olmamasına rağmen seviyor. Ve bir şekilde ben de onu bunun için seviyorum. Kızımızı sevmenin farklı yolları var ama ikisi de güçlü.

"Haklısın," diyorum sonunda, belindeki bordo örgü kemeri yeniden düzenlerken.

"Yemek yemeyi seviyorum," diyor bana. "Ama ne zaman iki lokma bir şey yesem hamile gibi görünüyorum."

Sonunda kemerden kurtulmaya karar verdiğinde elbisesi gevşiyor ve karnını içine çekmeyi bırakarak küçük bir yumrunun elbiseyi doldurmasına izin veriyor. "Gördün mü!" diye gülüyor.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim ona. Ciddiydim de.

Biraz kızarıyor ama elini havada sallıyor. "Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Birinci sınıftayken ayrıldığını söylemiştin. Liseye nerede gittin?"

Sorusuna şaşırarak kaşlarını havaya kalkıyor. "Ah," çocukluk anılarımı karıştırırken boğazımı kaşıyorum. "Washington'ın hemen dışında rastgele bir lise. Adı Northland Lisesi'ydı."

"Beğendin mi?"

"Pek hatırlamıyorum," diye itiraf ediyorum. "Hiç arkadaşım ya da başka bir şeyim yoktu. İnsanlar benden korkardı ama ben çok az giderdim. Hep babamla birlikteydim."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve daha fazlasını soracağını anladığımda bakışlarını kaçırıyorum. Bardağını işaret ediyorum. "Doldurayım mı?"

Başını sallıyor. "Hayır. Daha fazla soru sormak istiyorum." Dudaklarımı ıslatıyorum ve gülümsüyorum.

"Bundan kaçamam, değil mi?"

"Hayır."

"Pekâlâ." Arkama yaslanıyorum ve tekrar başlamasını bekliyorum. "Baban," diyor. "Adı ne?"

"Frank. O artık öldü."

Yüzü buruştu. "Özür dilerim." Elini dizime koyuyor ve ben içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Bu o değil, babam hakkında konuşuyor.

Elini geri çekiyor.

"Üzülme," dedim ona. "O iyi bir adam değildi. Bianco'nun infazcısıydı ve işini seviyordu."

"Senden farklı olarak mı?"

"Ben bir infazcı değilim," diye düzeltiyorum onu. "Ben bir tetikçiyim."

Kaşları havaya kalkıyor ve o daha konuşmaya cesaret edemeden aklından geçenleri okuyabiliyorum.

"Aynı şey değil. Bunu yapıyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. Şimdiye kadar yaptığım tek şey bu. Bianco babamı öldürdüğünde ve ben onun yerine geçtiğimde, artık onun için çalışmak zorunda kalmayacağım günleri saydım. Cosa Nostra için çalışan bir infazcı olmak size seçim şansı bırakmıyor. Size kimi öldürmenizi söylerlerse onu öldürürsünüz. Söylediklerini incitirsin. Sana söylediklerine işkence edersin. Şimdi..."

Ofluyorum, tereddüt ediyorum ve gerçek bir fark olmadığını, sadece artık seçme hakkım olduğunu tamamen biliyorum. "Şimdi sözleşme yapıyorum çünkü paraya ihtiyacım var. Bunu nadiren yapıyorum ve mümkün olduğunca kaçınıyorum."

"Bianco onu öldürdü mü?" diye boğuluyor.

"Onu öldürttü. Böyle küçük bir şey için ellerini kirletmez." Onu başka bir sorudan kurtararak devam ediyorum. "Babam Emiliano Luciano ile bir görüşme yaptı."

"Kim?"

"O Luciano ailesinin Don'u. Vito'yu hatırlıyor musun? Viktor'u ararken Lucky ile tanıştığımız adamı? Emiliano onun babası. Bianco

Washington'dan bazı doğu eyaletlerini yönetiyor. New York'tan Luciano'lar. Birbirlerini sevmezler. Bu Cosa Nostra'da çok şey ifade eder."

Gözleri büyürken yutkunuyor.

"Emiliano babama yeni bir iş teklif etti. Babam onun teklifini duymak için toplantıya katılmak gibi bir hata yaptı. Bianco bunu öğrendi ve onu öldürttü." Omuz silktim. "Mafyada işler böyle yürür."

"Bu... yoğun."

"Bundan kurtulduğum için mutluyum."

"Ama değilsin. Gerçekten değilsin," diyerek bana meydan okuyor.

"Ne kadar cesur bir kızsın," diyorum alçak sesle. "Bir tetikçiye meydan okuyorsun." "Tetikçinin kızını beceriyorum. Hiçbir şeyden korkmuyorum."

Elimi masaya vurarak yüksek sesli bir kahkaha patlatıyorum. "Pekâlâ, pekâlâ. Artık hiçbir aileye bağlı değilim diyelim. Bu beni beladan uzak tutuyor."

Hoparlörden slow bir şarkı çalıyor ve ben onun elini tutuyorum. "Mezuniyet balomda yavaş bir dans yapmam gerekmiyor mu?"

"Evet, kesinlikle."

Ayağa kalkıp sahnenin önüne doğru yürüdük. Topuklu ayakkabılara rağmen başının tepesi ağzıma ancak ulaşıyor. Bir kolumu beline doladığımda bana bakıyor.

"Mükemmel bir dansçı olduğumu biliyor muydun?" "Hayır değilsin," diye homurdanıyor.

"İnanması bu kadar zor mu?" "*Till Forever Falls Apart* "a geçiyorum. Ashe ve Finneas tarafından, o da beni takip ediyor.

Bir dakika sonra belini bırakıyorum ve uzaklaşırken onu hafifçe dürtüyorum. Hâlâ elini tutuyorum ve onu bana geri getirmeden önce dönmesini sağlıyorum.

Yüzü kızarınca başını kaldırıp bakıyor. "Samuel Thomas," diye gülümsüyor. "Bizden daha ne kadar sır saklayacaksın?"

"Sayılamayacak kadar çok." Göz kırpıyorum ve o bana yakinken yavaşça dans ediyorum. Elinin arkasına bir öpücük bırakıyorum ve şarkı tekrar hızlandığında iki elimi beline koyup dönerken onu kaldırıyorum. Kendi elleri omuzlarımin üstüne düşüyor ve kıkırdıyor, ben de sırf tekrar duymak için bir dönüş daha yapıyorum.

Ve bir tane daha. Ta ki gülmekten çılgılık atana kadar.

Onu yere bırakıyorum, başım dönüyor ve ciğerlerim gülme ihtiyacıyla gıdıklanıyor. Kalbim kabarırken gülmeme izin veriyorum. Kelebekler kanatlarını açıyor

ve ben ona gülümsüyorum.

Bakışlarımız kilitlendi. Nefeslerimiz senkronize oluyor ve kolları boynuma dolanıyor.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra fısıldıyorum, "Şimdi bana aşık olduğunu itiraf etmenin tam zamanı."

Kıkırdayarak benden ayrılıyor ve sahneye tırmanıyor. Bir mikrofon çıkarıyor ve perdenin arkasına koşarken konuşuyor. "Seni sevip sevmediğimi öğrenmek için çok acele ediyorsun Sam!" Ortadan kaybolmasına rağmen sesi hoparlörden net bir şekilde çıkıyor.

Alt dudağımı ısıyorum ve kendi kendime gülümsüyorum.

"Önce," dedi konuşmacı bana. "Kimin balo kraliçesi ve kralı seçildiğini görmeliyiz."

Rachel elinde iki taç ve bir zarfla yeniden ortaya çıkar. Taçları hoparlörün üstüne koyar ve mikrofonu tutmaya devam ederken mektubu açmaya çabalar.

"Tamam," diyor mikrofona. "Bu mezuniyet yılının balo kralı... Samuel Thomas!"

Gülerek, sahneye çıkmadan sahneye doğru yürüyorum. Bu yükseklikte tacı başıma kolayca geçirebilir.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diyorum sahte bir alçakgönüllülükle başımı eğerken.

Mektuba geri dönüyor. "Ve bu yılın balo kraliçesi... Rachel Harris!"

Kenara çekilir ve tacı alır. "Aman Tanrım! Çok teşekkür ederim! Okula, arkadaşlarıma ve özellikle de kız arkadaşım Rose White'a teşekkür etmek istiyorum. Erkek arkadaşımız Malik Benhaim'e de teşekkür etmek istiyorum ve son olarak *diğer erkek arkadaşımız* Samuel'e de bir şeyler söylemek istiyorum."

Derin bir nefes alıyor ve ruhumun derinliklerine bakıyor. "Sam. Seni seviyorum. Sana o kadar aşığım ki bu noktada muhtemelen sağlıksız olacak. Şu anda bana hayatım boyunca hissetmem gerekenden daha fazla sevgi hissettiren üç kişinin bir parçasısın ve yine de... açgözlülükle daha fazlasını istemeye devam ediyorum. Sadece varlığın bile kalbime açıklanamaz şeyler yapıyor. O yüzden sakın gitme."

Yüzümdeki sırıtış muhtemelen gülünç görünüyor, yine de elimde değil. Sahne ile aramdaki küçük boşluğu kapatıyorum ve o da tacını takarak yaklaşıyor ama mikrofonu geride bırakıyor.

Kollarımı beline dolayarak bir adım geri çekiliyorum ve onu benimle gelmeye zorluyorum. Yüzü benimkinden çok daha yüksek, bu yüzden yavaşça kaymasına izin veriyorum

Ayakları yerden kesilene ve ağzı benimkine yaklaşıp kadar aşağı iniyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum. Dudaklarımız birbirine sürtünüyor ama ikimiz de geri çekiliyoruz, bu şekilde bıraktığımız için mutluyuz. Birine bu kadar aşık olup da ona fiziksel olarak dokunmaya ihtiyaç duymamak çok tuhaf bir duygu.

Alkışlar odanın içinde yankılanıyor ve arkamı dönmeden önce Rachel'ın yere düşmesine izin veriyorum.

Lik ve Rose gözlerinde sevgi ve yüzlerinde kocaman gülümsemelerle bize bakıyorlar. Adamın bir kolu kızın omzunda, kızınki de adamın belinde, garip bir şekilde bizi alkışlıyorlar. Durup ayrıldıklarında Rachel onlara doğru koşuyor ve Rose'un kollarına atlıyor.

"Ne güzel bir kraliçe oldun sen." Rose'un hırıltılı sözleri, Rachel'ın dudaklarını onunkilere çarpmasıyla kısa kesiliyor.

Lik yavaşça bana doğru yürüyor, ağzının kenarında yarım bir gülümseme beliriyor. "Merhaba," diyor basitçe.

Belini kavriyorum. Bir elimi ensesine götürerek, sevdiğini bildiğim bir güçle onu kendime doğru çekiyorum. Dudakları, benim de karşılık verdiğim bir güçle dudaklarıma konuyor. Alt dudağını ısıriyorum, dilimi onunkine bastırmadan önce ağzını açmasını sağliyorum. Bana karşı inliyor, dokunuşumun altında yumuşuyor ve tüm vücudunu benimkine bastırıyor. Boynunu tutan elim saçlarına gidiyor ve bizi ayırmak için saç tellerini çekiyorum.

"Merhaba," diyorum sonunda.

"Ver şunu bana," diyor başımdaki tacı alırken. "Kral olmak sana yakışmıyor." Tacı kendi başına geçiriyor.

"Ama *sana* yakışıyor mu?" Alay ediyorum.

"Ne?" diye omuz silkiyor. "Belki de saltanat sürmek için doğmuşumdur. Bilemezsin."

Kızlar bize doğru yaklaştı ve Rachel Lik'e ters ters baktı. "Bu senin için değildi."

"Sam'e ait olan bana aittir." Bir anda hepimizin gözleri Rose'a kaydı.

"Lütfen," diye homurdanıyor. "Ben Sam'e ait değilim. Ben hepinizin üstündeyim, hepiniz bana aitsiniz."

Rachel ve Lik'i göstererek, "Üzgünüm, zaten bir kraliçemiz ve bir kralımız var," diyorum.

"Kraliçe ve kralın üstünde ne var?"

"Hiçbir şey kraliçe ve kraldan üstün değildir," diyor Rachel çenesini öne çıkarırken.

"Gerçekten mi?" Rose sadece onda olan o sırıtıyla gülümsüyor. Kendi kendine konuşuyormuş gibi yaparak parmaklarıyla sayar. "Şöyle, vale, kız, papaz... oh, biliyorum! *As*."

"Senin için *As*'ı seviyorum," diyorum ona. Ama o bir şey söyleyemeden ekliyorum: "Çünkü oynadığımız oyuna göre en yüksek ya da en düşük kart olabilir. Tıpkı senin gibi."

Bir şeyler söylemek için ağzını açıyor ama *Lik s ö z ü n ü* kesiyor. "*Oh*. Ne kadar da uygun."

"Tamam, sözümü geri alıyorum," diye savunuyor.

"Hayır, hayır. Bu mükemmel," diye atlıyor Rach. Kollarını Rose'un beline doluyor ve kendini ona yaslıyor. "Bayıldım buna."

Rose gözlerini devirir gibi yapar ama Rach onu daha da yakın tutunca yumuşar. "Eğer kraliçe beğenirse," diye hayıflanır gibi yapar. "İyi o zaman."

"Pekâlâ," diye esnedim. "Ev zamanı."

"Şaka yapıyor olmalısın," diye gülüyor Rach. "Ne yaşlı bir adam!" "Çok yaşlı," diye katılıyor Rose hepimiz yolumuza devam ederken. "Babam rahatını ve erken yatmayı seviyor," diye ekliyor *Lik*.

Yürürken kışını tokatlıyorum. "Sizin için *efendim*, çok teşekkürler." "Evet, efendim," diye şakacı bir şekilde karşılık veriyor *Lik*.

Onun ve Rachel'ın birkaç adım daha atmasına izin verdim. Elim Rose'un boynuna gidiyor ve onu geri çekiyorum, bunu yaparken bana doğru dönmesini sağlıyorum. Diğer ikisi devam ederken ikimiz de duruyoruz.

"Bana bir merhaba öpücüğü bile vermeyecek misin?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve o da bana bakarak gülümsüyor.

"Çok garip değil mi?" diye soruyor. "Sen artık benim *erkek arkadaşım*sın. Ortağımın." "Gerçekten de birçoğundan biri," diye kıkırdıyorum.

"Evet, ama sen... Kim bilebilirdi ki?"

Kaşlarımı birleştirerek sessiz bir soru soruyorum.

"Bunu başaracağımızı kim bilebilirdi? Yaşadığımız onca şeyden sonra, lanet olsun, sonunda birlikte olacağımızı kim bilebilirdi?"

"Ben yaptım."

"Hayır, yapmadın," diye alay ediyor.

Diğer elimle alt dudakını okşarken uzun saçlarıyla oynuyorum. "Senin bana ait olduğunu hep biliyordum Rose. İhtiyacım olan tek şey sabırdı. Ve bir gün, sonsuza dek benim olacaktın."

Yumuşak, şok olmuş bir nefes alıyor ve ben sırıtıyorum. "Peki şimdi

erkek arkadaşına merhaba demeye ne dersin?"

Parmak uçlarına basarak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben de kollarımı onun minik beline dolamaktan zevk alıyorum. Cennet köşemizden sadece Lik bizi çağırdığında ayrılıyoruz.

"Hadi ama! Limuzinde öpüşebilirsiniz."

İsteksizce ayrılıp elini elime alıyorum ve yürümeye başlıyorum.

"Hadi gidelim, kız arkadaşım."

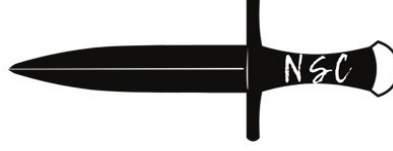
Bu kelime dudaklarımda yabancı bir his uyandırıyor. Mutluluk da öyle.

Ama onun eli benim elimde... Uzun bir yolculuktan sonra eve dönmüş gibi hissediyorum.

Doğal, rahat, *mükemmel*.

OceanofPDF.com

LIK

Cennet - FINNEAS

Limuzinde şampanya akıyor. Başını Rose'un kucağına yaslayan Rachel, flütünden içmeye çalışırken kadehinin çoğunu elbisesine döker.

"Hadi çatıyı açalım!" diye bağıyor heyecanla, aldığı alkolün etkisiyle çakırkeyif bir halde.

Neredeyse kendimi düğmenin üzerine atacağım. "Harika fikir," diye karşılık veriyorum.

Açılır tavan başımızın üzerinden açılıyor ve gözlerim Sam'inkilere takılıyor. Gözlerindeki yumuşaklık yüzlerce kelime anlatıyor. Bardağını sessizce yudumluyor, yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. Bana böyle bakmaya devam ettiği sürece istediği kadar sessiz kalabilir.

İçmeyen tek kişi bendim ve umurumda bile olmadığını fark etmem biraz zaman aldı. Sevdığım insanların varlığıyla sarhoş oldum. İhtiyacım olan tek şey onların gülüşleri ve sıcaklıkları.

Sam ayağa kalkıyor ve açılır tavanın üzerinde kayboluyor. Ben de hızla onu takip ediyorum ve yukarı çıkarken ona sürtünmeye dikkat ediyorum.

"Sonunda balona kavuştun," diyorum ona, rüzgârı bastırmak için sesimi yükselterek. Kollarımı boynuna dolayarak dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Bana bunun keşke yapsaydım dediğin bir şey olduğunu hiç söylemedin."

Başını sallıyor ve elini çenesine götürerek parmak eklemlerini çenesinde gezdiriyor. "Bütün bu durum bana neyi fark ettirdi biliyor musun?"

"Ne?"

"Farklı insanlar içinizden farklı şeyler çıkarır. Rachel bana sahip olabileceğim her şeyi hatırlatıyor. Onun nezaketi bende daha sade bir yaşam özlemi bırakıyor."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Evet," diye kıkırdıyorum. "Ama oraya varıyoruz, değil mi?" Yarım dakikalık bir sessizlikten sonra ısrar ediyorum. "Değil mi Sam?"

Gülümsüyor. "Sonsuza dek mutlu olacağız. Hiçbir şey yolumuza çıkamayacak. Zamanın sonuna kadar dördümüz olacağız."

Omzumdan bir ağırlık kalktı. Sam'in tetikçi olma korkusunu taşımak ağır geliyor. Silahları, cephanesi ve siyah giysileriyle her ayrıldığında kalbim parçalanıyor. Küçük küçük, teker teker, ama iki yıl içinde kalbim onu kaybetme korkusuyla kendini parça parça yeniden şekillendirdi.

Bir anlık dikkatsizlik, ondan biraz daha yetenekli biri olabilirdi. Sadece bir iş yanlış giderse, onu kaybederim.

Beni kendisine yaklaştırırken bu düşünceyle ürperiyorum. Ben boynuna sokulurken o başımın üzerinde duruyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Ve senin küçük kıcını seviyorum." "*Kıç*," diye düzeltiyorum.

"O benim. Ona istediğim ismi verebilirim."

"Elbette," diye kıkırdıyorum. Tam sakinleştiğim anda bir el kıcımı sıkıyor. "Sen miydin o?"

"Ne?"

"Hey, muhabbet kuşları," Rose'un boğuk kahkahası bize ulaşıyor, bilerek aramıza girerek yukarı doğru ilerliyor.

"Kendini aramıza sokmak zorundasın, değil mi?" Sam onu azarlar. "Ben de aylardır bunu yapıyorum bebeğim. Devam et."

Bir elimle Rose'un çenesini tutarak yüksek sesli bir kahkaha patlatıyorum. Onu öpene kadar yüzünü kendime doğru çekiyorum. Dilim mühürlü dudaklarını okşuyor ve o da dudaklarını benim için aralıyor. Öpüşme seansımız birinin diğer tarafımı itmesiyle kısa kesiliyor.

Rachel açık tavana doğru sıkışarak ilerliyor.

"Umarım sıkışıp kalmayız," diyor hepimiz birbirimize sımsıkı sarılırken.

"Nefes alamıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Sadece bir selfie çekmek istiyorum!" diye haykırıyor. Papatya şampuanı ve şampanya kokuyor.

Hepimizin önünde kendini sıkın Rose, bir kolunu ona dolayarak Rachel'ı ön koluyla neredeyse boğuyor. Rachel telefonunu kaldırıyor. Ekranda dördümüzün yansımasını görüyorum.

Sam'in dudaklarının kenarına küçük bir gülümseme yerleşmiş, sessizce anın tadını çıkarıyor. Dövmeleri takım elbisesinin altından, boynundan ve başının yanlarından görünüyor. İri kolu Rose'un arkasından gizlice belime dolanıyor ve sanki hayatı buna bağıymış gibi belimi tutuyor.

Rose'un saçları Sam'in üzerine düşüyor. Sam'in tüm varlığını örümcek ağı gibi sarmış. Bir kolunu Sam'in boynuna dolamış, diğerini de Rachel'a dolamış. Kendi elim saçlarında, benden asla kaçmadığından emin olmak için onu sıkıca tutuyorum. Rose kendini Rachel'ın boynunun kıvrımına gömüyor, bir öpücük bırakıyor ve ilk fotoğrafı çekerken Rachel'ın ciyaklamasına neden oluyor.

İkincisinde Rose'un başını geriye çekiyorum ve Rachel önden bize bakarken Sam ve ben ikimiz de yanaklarına birer öpücük bırakıyoruz.

Üçüncüsünde hepimiz sonsuz bir kahkaha patlattık.

Ve işte böyle, birkaç selfie, birkaç öpücük ve saçlarımızda rüzgârla... mutluyuz.

İşte böyle, dörtlü çalışmamızı yaptık.

Hepimiz içeri doğru kayıyoruz. Rose ve Rachel bir tarafa, Sam ve ben de diğer tarafa geçiyoruz. Rachel Rose'un kulağına bir şeyler fısıldıyor ve yüzünü Rose'a saklamadan önce kıkırdıyor. Rose da ona bir şeyler fısıldıyor ve kucığına oturup bize bakana kadar belinden tutuyor.

"Sarhoşsun, Rach," diye gülüyorum. "Seni hiç sarhoş görmemiştim."

Arkasından Rose boynuna öpücükler bırakıyor, derisini kemiriyor ve izinde morluklar bırakıyor.

"Çok hafifsin," diye ekliyor Sam.

"Ne olmuş yani? Tüm Stoneview kızları her hafta şampanya içip kokain çekiyor. Bir de bana bak. Ben özelim-ah..." Rose'un ağzı bir gülümsemeye dönüşürken ağzı açık kalıyor ve başı geriye düşüyor.

"Devam et," diyor Rose sakince, gözleri şimdi benim üzerimde. "Sen özel misin?" "Evet..."

"Benim özel kızım mı?" diye ısrar ediyor. "Evet," diye iç geçiriyor Rachel.

Gözlerim aşağı bakınca Rose'un kolunun Rachel'ın elbisesinin altına kaydığını fark ediyorum. Etek ikisini de örtüyor ama Rachel'ın elbisenin altında kalçalarını nasıl hareket ettirdiği çok açık.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

"Aşk böceği, sen..." Sam iz sürüyor. Gözleri benden ona kayıyor.

"Senin için sakıncası yok, değil mi?" Göz kırıyor ve Rachel'ın eli Rose'un kolunu tutmak için arkasına gidiyor.

"Durma..." diye inliyor sessizce.

"Merak etme Günışığı," diye kıkırdıyor Rose. "Beni hiçbir şey durduramaz. Hayır, olduğun gibi özel bir kız gibi parmaklarıma boşalacaksın, ha?"

"Evet," diye inliyor Rachel daha yüksek sesle.

"Ve sen," bu kez Sam'e hitap ediyor, "ben kızımı becerirken erkek arkadaşımızı becereceksin."

Ağzım açık kalıyor, küçük bir nefes kaçıyor.

"Kuralları artık sen mi koyuyorsun, Aşk Böceği?" Sam sorar, sesi şehvetle doludur.

Rachel'ın gözleri şak diye açıldı. "Bırak onu," diye alçak sesle emretti.

Sam'in gülümsemesi şehvete dönüşüyor ve eli kot pantolonumun üzerine geliyor. Tam aletimin sertleştiği yere. "Dizlerinin üzerine çök ve sikimi çıkar."

Bir sonraki nefesimi bile alamadan infaz ediyorum. Aleti dışarı fırlıyor, sert ve kalın, benim için hazır.

"Beni güzelce ıslat." Sözleri benim için ama bakışları Rose'un üzerinde.

Onu ağzıma alıyorum, yavaşça ilerletiyorum, uzunluğunu yutmaya çalışıyorum. Eliyle buklelerimi tutarak hafifçe itiyor ve boğazımın arkasını geçmeme yardım ediyor. Gözlerim yaşıyor ve aşağı yukarı inip çıkarken derin bir nefes alıyorum.

Beni yukarı çekti ve iki parmağını boğazıma soktu. Parmakların etrafında boğuluyorum, çekmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Daha fazla, Lik."

Ağırbaşlı sesi arkamda Rachel'ın iniltisiyle karışıyor. Rose onu çalıştırırken ıslaklığının sesini duyabiliyorum.

Parmaklarını çektiğinde Sam'in eline tükürüyorum, tıpkı benden istediğini bildiğim gibi.

"Yüz aşağı. Kıç yukarı." Kelimeleri kesik kesik, tam cümleler kuramıyor çünkü zevk için yanıp tutuşuyor.

Kot pantolonumu indirerek kendimi pozisyona soktum ve onu beklemeye başladım.

"Bunu Rose başlattığına göre, döllerim kıcımdan akmaya başladığında sikini emecek." Sözlerine giriş yerimde ıslak bir başparmakla eşlik ediyor,

içeri itmeden önce beni daire içine alıyor.

"Bunu ister miydin?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ve artık Rose'u görebildiğim için okyanus gözlerinde parlayan şehveti kaçırmıyorum. İki parmağıyla beni gererken "Evet," diye inliyorum.

Popomun yanağına sert bir tokat indi. "Burada terbiyemizi mi kaybediyoruz?"

"Yani... Evet, efendim," diye nefes nefese kaldım.

"Aferin oğlum. Ben seni becerirken Rose'a bak." "Evet, efendim."

Kolunun Rachel'in elbisesinin altında hızlanışını izlerken Rose'un ağzı açık kalıyor. Rachel aşağı yukarı zıplayarak kendine zevk veriyor ve Rose'un diğer eli elbisenin üstündeki göğüs uçlarıyla oynuyor, onları birbiri ardına sıkıştırıyor.

"Kahretsin," diye fısıldar Rach.

"Benim için gel, Günışığı. Sana kimin sahip olduğunu göster bana," diyor Rose.

Rachel patladığı anda Sam sertçe içime giriyor. Zevkten inliyorum, hâlâ kayganlaştırıcı kullandığını fark ediyorum ve her zaman yanında bulundurduğu o küçük poşetlerden birine sahip olduğuna seviniyorum.

Beni acımasızca sikerken "Oh, kahretsin," diye haykırıyorum. Bu gece hiç acele etmiyor. Beni zevkle yok ediyor. Dizleri iki yanımda, bir eli enseme ve beni öldürmeye çalışır gibi sikerken beni yere doğru itiyor.

Başımı yana çeviriyorum ve yanağım arabanın zeminine kayıyor. Kendimi tutmak için iki elimi başımın iki yanına koyuyorum ama o bileklerimi kavıyor ve sırtımın altından tutuyor.

Hızlanırken boğazımdan hırıltılı bir inilti geçiyor. "Bu kış kime ait?" Sam tersliyor. Yaklaşan orgazmını kontrol etmeye çalışırken sıkıttığı dişlerini duyabiliyorum.

"Siz, efendim!"

Bana bir tokat daha atıyor, inletiyor beni.

"Tekrar." "Bu kış size ait, efendim. Siktir... siktir..."

Beni incitmemeye dikkat ederek yavaşça çekmeden önce yüksek bir homurtuyla patlıyor. Kalkmama yardım ediyor ve ikimizin de bakışları Rose'un üzerinde toplanıyor. Rachel onun yanında oturuyor, başı iki yana sallanıyor ve yüzünde orgazm sonrası bir gülümseme var.

Kot pantolonumu ve boxer'ımı yukarı çekip Sam'in yanına oturuyorum ve sadece sertleşmiş sikimi kıyafetlerimden dışarı çıkarıyorum.

"Doğru," diye sırtıyor Sam. "Zafer anını yaşadın. Mutlu musun?"

Rose toplayabildiği tüm gururla ona gülümsüyor. "Mutlu."

"Güzel," diye başını sallıyor bana dönmeden önce.

"Şimdi dizlerinin üzerine çök ve sürün," diyorum ona, sesim serbest bırakılma ihtiyacıyla gergin.

Kendi kendine kıkırdıyor. "Hepinize hükmetmeme bir dakika bile dayanamazsınız, değil mi?"

"Her gün tüm dünyaya hükmediyorsunuz," diye karşılık veriyorum. "Tek yapman gereken *bize boyun eğmek*. Şimdi elbiselerini çıkar ve iyi bir kız gibi bana doğru sürün."

Dudaklarını yalıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor... ve sessizce kıyafetlerini çıkarıyor.

Dizlerinin üzerine çöküp bana doğru süründüğünde toplu bir sessizlik oluyor. Hepimiz başka bir şeye bakarsak ölecekmişiz gibi onu izliyoruz. O yaklaştıkça sikimi sıkıyorum ve kendimi okşamaya başlıyorum. Bir limuzinde ancak bu kadar sürünebilirdi, ama kat ettiği minimum mesafe beni

sikimi ağzına sokmak için can atıyordum.

"İyi bir itaatkâr olabilir misin?" Bana ulaşır ulaşmaz soruyorum.

Bana karşı koymuyor ve onun yerine kalçalarının üzerine oturuyor, uyluklarını ayırıyor ve avuçlarını yukarı kaldırıyor.

Hızırca gülümsüyorum, içimdeki Dom göğüs kafesimi tekmeliyor.

"Bana o güzel dilini göster prenses."

Dilini dışarı itmeden önce nefes alış veriş hızlanıyor. "Hadi ama, bundan daha iyisini yapabilirsin."

Çenesini genişletiyor, başı geriye gidiyor ve dili neredeyse çenesine değecek kadar dışarı çıkıyor.

"Tsk, tsk. Gözlerini benden ayırma."

Dizlerinin üzerinde rahatsız bir şekilde kaymadan önce gözleri tekrar bana dönüyor.

Aşağı bakıyorum ve amının ne kadar ıslandığını açlıkla izliyorum.

"Sürtüğümüz çok ıslanıyor," diye alay ediyorum onunla. "Bu doğru mu?"

Neredeyse bana cevap vermek için dilini geri çekme hatasını yapıyor, sonra kendini durduruyor ve sadece başını sallıyor. Sam haklı, eğitimi çok güzel işliyor. Bu konuda yetenekli.

"Ağzını sikeceğim prenses, sen de benim için kıpırdamadan duracaksın. Anlaşıldı mı?"

Tekrar başını sallıyor ve ben de gülümsüyorum, madem bu kadar iyi davranıyor, onu zorlamaya karar veriyorum.

"Eğer ellerinin kalçalarından uzaklaştığını görürsem, işim bittiğinde seni kırbaçlayacağım. Tamam mı?"

Dili hâlâ dışarıda, ağzı sonuna kadar açık, sabırla sikimi bekliyor. Tekrar başını sallıyor.

"Güzel." Sonra arkamı dönüp pantolonumun fermuarını çekiyorum. "Ee, balonuz nasıldı?" Diğer ikisine soruyorum.

Rose kaykılıyor, yüz hatlarını kaplayan bir şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ne zaman istersem o ağzı sikerim. Kıpırdama ve sessiz ol."

Vücudunu bir ürperti kaplıyor ama kıpırdamıyor. Sam geniş bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Şu anda seninle çok gurur duyuyorum," diye kıkırdıyor.

Yanağına bir öpücük bırakmadan önce "Teşekkür ederim efendim," diye gülümsüyorum. Etrafımdaki üç kişi sayesinde, şimdiye kadar sahip olduğum en mükemmel Switch dengesini buluyorum.

Rachel ve Sam muhtemelen beş dakikadan az bir süre bana buluşmalarını anlatıyorlar ama Rose huzursuzlanmaya başlıyor ve dudaklarından bir inilti geçiyor.

"Sana hareketsiz ve sessiz kalmanı söylediğimi sanıyordum."

Bacaklarının arasına baktım. *Damlıyordu.*

"Oh, prenses," diye kıs kıs gülüyorum. "Aşağılanmak seni çok azdırıyor." Boynu garip bir açıda ve dili hâlâ dışarıda.

"Yüzünü sikmem için bana yalvarmak ister misin?"

Sertçe başını
sallıyor. "Çok
hevesli. Devam
et."

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Lütfen, ağzımı sik."

"Lanet olsun," diye iç geçiriyor Sam zevkle. "Birisi en iyi davranışını sergiliyor."

"Lütfen efendim," diye ısrar ediyor, bana bakarak. "Ağzımı sikmenizi istiyorum."

Aletimi çekiyorum ve dili tekrar dışarı çıkıyor. Ucunu ona dayadım ve hareket etmeye başladı. "Dur," diye azarladım onu.

Kıpırdamadan, sabırla bekliyor. Yavaşça içeri itiyorum, boğazının arkasına gelene kadar durmuyorum. Tikanıyor ama hareketsiz kalıyor, ben de itmeye devam ediyorum.

Dudakları aletimin etrafını sarıyor ve ben hırıltılı bir nefes alıyorum. "İşte böyle, aferin kızıma."

Geri çekiliyorum ve tekrar ağzına giriyorum. Elleri otomatik olarak kalçalarıma geliyor. Onu kırbaçlamakla ilgili söylediklerimi unuttuğunu

bildiğim için buna seviniyorum.

Hızlanabilmek için ayağa kalkarken sıkıca "Eller," diyorum.

Ellerini çekiyor ve bana yalvardığı gibi ağzını sikiyorum. Tükürük çenesinden aşağı damlıyor ve gözlerinden yaşlar akıyor, ama vazgeçmiyorum. Hayır, onun daracık boğazını mahvetmek istiyorum. Yarına kadar konuşmak için mücadele edecek kadar.

Boşaldığımda ucumun ağzında olduğundan emin oluyorum. Çabucak çekiyorum ve bir parmağımı kaldırıyorum. "Bekle."

Yapıyor ve ben de yüzündeki gözyaşlarını siliyorum. "İyi bir kız ol ve bana ağzındaki dölleri göster."

Açıyor, üzerine dökülmemesi için elinden geleni yapıyor. "Aferin kızıma.

Bırak dökülsün, bebeğim. Göster bana."

Dudaklarından ve çenesinden aşağı damlayana kadar dilini dışarı itiyor. "Çok güzelsin."

Gözlerinin içine bakmadan önce parmaklarımla biraz daha sürüyorum. "Şimdi sırt üstü yatın ve dizlerinizi göğsünüze yakın tutun."

Sam'e dönüyorum. "Kemerinizi ödünç alabilir miyim, efendim?"

"Hayır," diye inliyor Rose, sesi boşalma ihtiyacıyla kalınlaşıyor.

"Ellerini oynatırsan ne olacağını sana söylemiştim. Şimdi sana saydırmadan önce sırt üstü yat."

Rose, Rachel'a döner ama orada acıyacak bir şey bulamaz. Hayır, Günişığı bunu müdahale edemeyecek kadar çok seviyor.

Kimsenin yardımına gelmeyeceğini anlayınca yere uzanıyor ve dizlerini göğsüne çekerek ben üzerinde durana kadar kendini tutuyor.

"Daha geniş. Ve sabrımı zorlamayı bırak."

Damlayan amını tam olarak görebilmem için bacaklarını açıyor. "Vay, vay," diye kıkırdıyorum. "Ne kadar ıslak bir orospu. Kemerimi klitorisinde hissetmek için ne kadar da çaresiz."

Nefes alış veriş hızlanıyor ama cevap vermemesi gerektiğini biliyor. "Gelmek istediğin zaman bana haber ver."

Kemerin ucunu şişmiş klitorisine değdiriyorum ve zevk içinde kıvranıyor. "Kahretsin," diye tıslıyor.

"Ne pis bir ağız. Sana terbiye öğretmek için tekrar içeri girmemi ister misin?"

Sam'in bana verdiği kemer, çığlık a t m a d a n önce ona birkaç kez iniyor. "Bırak geleyim!!"

"Acelen ne prenses? Geleceksin, merak etme." "Şimdi gelmek istiyorum. Lütfen!"

"Hayır."

İhtiyaçtan ağlayana kadar vurmaya ve kırbaçlamaya devam ediyorum. Bazen etkili olması için iç bacaklarını kırbaçlıyorum. Dayanılmaz derecede uzun dakikalar sürüyor olmalı, ama sonunda kemerim klitorisine indiğinde boşalıyor. Yavaşça ve tüm vücudunu sarsarak. Tekrar yapıyorum ve çığlık atıyor, patlayıcıdan ziyade kademeli olduğunu bilsem bile. Kalçalarını yuvarlıyor, gözleri sıkıca kapalı, böylece odağını kaybetmiyor ve mahvetmiyor. Devam ediyorum, bu hissin içinde oyalanmasına izin veriyorum.

Durduğumda nefes nefese kalmış, ter içindeydi. Amından çatlağına kadar sızıntı var ve gözlerim Sam'inkilere kayıyor. Onu becermek istiyorum. Tekrar boşalmak istiyorum.

"Bana bakma," diye gülümsüyor. "Ne yaptığını biliyorsun."

Aceleci bir adımla Rose'un belini kavriyorum ve onu çeviriyorum. "Kıçını sikkem için yalvar bana," diye tısıyorum fermuarımı tekrar kurcalarken. Bu şey kız arkadaşına ulaşmama engel oluyor.

Onu dört ayak üzerine yatırdığımda, "Bekle," diye mırıldanıyor. Rachel'in kaydığını hissediyorum ve bir saniye sonra Rose'un yüzünün önünde diz çökmüş, başparmağını ağzına sokuyor.

Diğer eli memeleriyle oynarken usulca "Yalvar ona," diye emrediyor. Bir meme ucuna fiske vuruyor, diğerini çimdikliyor, ilkini çekiyor ve Rose'u başparmağının etrafında inletirken aynı zamanda kıçına daha fazla ıslaklığını topluyorum. Yavaşça daire çiziyorum ve bariyeri aşmadan itiyorum.

Daha sert inliyor ve Rachel başparmağını çekiyor. "Lütfen... aah. Lütfen kıçımı sık."

"Dileğiniz benim için emirdir prenses." Başparmağımı yavaşça içeri itiyorum. Daha önce Sam'i aldığını biliyorum ama onu hazırlamadan sikkem için fazla sıkı. Kayganlaştırıcıya bile ihtiyacım yok. O kadar ıslak ki kolayca girip çıkıyorum.

Üstümü değiştiriyorum ve işaret parmağımla içine giriyorum. "Bana doğru it," diyorum ve daha cümlem bitmeden itiyor. Rachel memeleriyle oynamaya devam ediyor ve Rose zevkle haykırıyor. Bir parmak daha sokuyorum ve onu incitmeden germeye çalışarak çok yumuşak bir şekilde makaslıyorum.

"Daha sert," diye hırlıyor kinle. "Becer beni, Lik!"

Parmaklarımla onu gerçekten becermeye başlamadan önce ağzım şok içinde açılıyor. Kendini bana karşı sertçe itiyor ve onu yavaşlatmak için bir elimi beline koymak zorunda kalıyorum, böylece çekebiliyorum. Sikimi onun kıçıyla hizalayarak, ona karşı itiyorum ve o da bana karşı. Sıkılık beni

Yüksek sesle inliyor ve güvenli bir şekilde içeri girdiğimde, yavaşça içeri ve dışarı çekmek için zaman ayırıyorum, onu zevkle titretiyorum.

"Kahretsin," diye pantolonunu indiriyor. "Daha..."

Aletimin üzerinde zıplayıncaya kadar hızlanıyorum. Rachel, Rose'un önünde yere uzanırken yavaşça elbisesini yukarı çekiyor. Yüzü bacaklarının arasına düşene kadar saçlarını çekiyor ve tüm vücudum zevkle geriliyor.

Ben içine girip çıkarken Rose kendini Rachel'in amına gömüyor. Bu gerçeküstü hissettiriyor.

"Beni bu işin dışında bırakmayacaksın, değil mi?" Pantolonumu aşağı çekerken Sam'in sesi tam arkamdan geliyor.

Arkamdan iki parmağını Rose'un amına sokmasını hayranlıkla izliyorum. Zevkle çığlık atıyor ve karşılığında Rachel anlaşılır bir şeyler inliyor.

Sam'in Rose'un amından sikime doğru bastırıldığını hissediyorum ve haykırıyorum. "Siktir... Boşalacağım."

"Henüz değil," diye azarlıyor beni. Ondan çekilirken ıslak parmaklarını kıcıma götürüyor ve işkence edercesine yavaş bir tempoyla içeri itiyor.

Rose'un kıcına sertçe boşaldığımda yerimi okşamaya ancak vakit bulabildi. Rachel da onu takip ediyor ve Sam içimden çıkıyor.

"Gelebileceğini söylemedim," dedi bana.

"Buna değer, efendim," diye gülümsüyorum kollarına geri düşerken.

Rose kendini yere bıraktı, tamamen tükenmişti ve ben onu suçlamıyorum.

On

u. Günlerce
uyuyabilirim.

OceanofPDF.com

SAM

İmparatorluklar - Ruelle

"Güzel bir akşam yemeği, banyo ve bir kadeh şarap," diyor Rachel Lik'e kararlı bir şekilde. "Bize kız kıza yatıya kalma saçmalığıyla gelme. Onun iyi bir

kırbaçlama ve bir saatlik seans. Bunun yardımı olur," diye yanıtlıyor onu.

"Konuşmaya ve duygularını ifade etmeye ihtiyacı var."

"İçindeki cinsel canavarı serbest bırakması gerekiyor," diye karşı çıkıyor Lik. "Sam!" Rachel şikayet ediyor. "Bir şey söyleyecek misin?"

"Evet, müdahale edin ki Bayan 'bir kadeh şarap ve duygular' sonunda hatalı olduğunu kabul etsin."

Hiçbir şey söylemiyorum, parmak eklemlerimi çeneme sürterek Rose'un bugün grup konuşmasına gönderdiği mesajlara bakıyorum. Telefonum mutfak tezgahının üzerinde duruyor ve hepimiz sanki bize ihtiyacımız olan cevapları verecekmiş gibi ona bakıyoruz.

İşte bir şey yok. Bugün kendimi iyi hissetmiyorum. Zihinsel olarak falan. Yani, evet. Daha sonra bir şeyler yapabilir miyiz? Böylece daha iyi hissetmeye çalışabilirim.

Rose: Ya da değil. Bilmiyorum. Önemli bir şey değil. Sadece o aptal terapistin dediğini yapmaya ve ihtiyaçlarımı dile getirmeye çalışıyorum.

Rose: Aptalca olan her neyse.

Aleksei'yi öldürmemizin üzerinden üç ay geçti ve hepimiz birlikte yeni hayatımıza alıştık. Kızlar bu sefer temelli olarak kulübeye taşındılar. Onların kendi odaları var, Lik ve benim de hala odamız var. Rose nerede isterse orada uyuyor, ki bu bazen şöminenin yanındaki kanepe oluyor. O gerçekten lanet bir kedi.

En kötüsü de, bunu yaptığında, her zaman birimiz onunla birlikte o kanepeye oturuyoruz. Bazen hepimiz. Ona o kadar aşışız ki, bu çok saçma.

Rose ve Lik hala North Shore Community College'a gidiyor ve Rach sevdiği işi yapmaya devam edebilmek için bazı fırıncılık dersleri alıyor. Kendi fırınına açmak istediğini söylüyor ve ben de yapmak istediği her şeyi desteklemek için buradayım.

Rose terapistiyle görüşmeye başladığından beri sağlıklı iletişim kurma alışkanlıklarını daha fazla edinmeye başladı. Ufak tefek şeyler için bile olsa daha sık yardım istiyor. Ya da gecenin bir yarısı birimizi uyandırıp neden uyuyamadığını anlatıyor. Hangi kabus onu hala rahatsız ediyor. Çok garip değil, tüm kabusları Bianco ile ilgili olmaya başladı. Diğer şeytanlarını onun için öldürdüğümüz için kendini güvende hissediyor.

Ancak hiç yapmadığı şey, zihinsel olarak kendini iyi hissetmediğini açıkça söylemekti. Bu hepimiz için yeni bir durum ve tepkilerimiz de tamamen farklı oldu.

Mesajına ilk cevap veren Rachel oldu. Onun besleyici doğası hepimizi yendi.

Rach: Aptalca değil, bebeğim. Haber verdiğin için teşekkürler. Şimdi gelip seni dersten alabilirim ve öğleden sonrayı birlikte geçiririz. Kulağa nasıl geliyor?

Sırada Lik vardı.

Lik: Kuzey binasında dersim var, şimdi size katılacağım.

Kütüphanede olduğunu ve kimseyle görüşmeden önce çalıştığı şeyi bitirmek istediğini söyleyerek her ikisini de susturdu.

Hiçbir şey söylemedim çünkü bütün gün telefonum yanımda değildi. Kendime yeni silahlar almak için eve yeni döndüm ve bütün gün şehir dışındaydım. Şimdi geç oldu. Akşam yemeğini geçtik ve Rose az önce hala kütüphanede olduğuna dair mesaj attı. Bizden mi, gerçeklikten mi kaçıyor yoksa gerçekten ders mi çalışıyor bilmiyorum. Tek bildiğim burada olmadığı.

"Tanrım, Sam," diye tersledi Lik beni. "Bir şey söyle amına koyayım."

Ağzımdan ne çıkacağından emin olmadan konuşmak için ağzımı açıyorum ki telefonum önümizde çalıyor.

Vito Luciano, ekranda beliriyor ve kaşlarım çatılıyor. Bu nadiren iyi bir haberdir.

Telefonu alıp ofisime giderken "Bir dakikaya geliyorum," diye mırıldanıyorum.

Açmadan önce kapıyı kapattım. Hiçbir şey söylemiyorum ve sadece konuşmasını bekliyorum.

"Lanet olası bir çaylak gibi oynadın, bunu biliyor muydun?" Vito diğer tarafta sakince söylüyor.

Masama oturuyorum ve ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum ama bir şey çıkmıyor. Sormayacağımı bildiği için devam ediyor.

"*Cosa Nostra*'nın düşmanları çok ses çıkarmaya başladığında ne olur biliyorsun Sam. Ailelerimiz birleşir."

Masamdaki kalemi alıp okşamaya başladım, aniden gerildim.

"Volkov'lar için bir sözleşme yaptın. Kafalarından birini kopardın ve üçü tekrar büyüdü. Bratva çok gürültü çıkarıyor. Aslında çok fazla. Zayıfladılar ve güçlü olduklarını gösterme ihtiyacı hissediyorlar."

"Ne diyorsun, Vito?"

"Bizi korkutmaya ve bize zarar vermeye çalıştıklarını söylüyorum. Ve *Cosa Nostra* kendini tehdit altında hissettiğinde, ne olursa olsun bir oluruz. Bianco sizi kardeşleri öldürmeniz için gönderdi çünkü Bratva'nın bize, bizim de onlara karşı birleşeceğimizi biliyordu. Ve bu savaşı kazanmak için bir şans istiyorsak ona ihtiyacımız olacaktı."

"Umarım bana söylemiyoursundur..." Sözümü kestim, korku midemi kavradı.

"Geçen hafta bir duruşma vardı. Dört aile reisi eski patronunuz lehine ifade vermeye gitti. Babam da dahil."

"Vito..." Homurdanıyorum.

"Bianco bugün erken saatlerde serbest bırakıldı."

Ayağa kalkarken elimdeki kalem kırılıyor.

"Başından beri ne yaptığını biliyordu, Sam. Özür dilerim."

Hemen telefonu kapattım. Arabamın anahtarlarını alıp ofisimden çıkarken ellerim titriyordu. Hemen Rose'un telefonunu arıyorum, açmasını beklerken Lik ve Rachel'a gideceğimi bağırarak söylüyorum.

OceanofPDF.com

GÜL

Kabus - Halsey

Üniversite kütüphanesinde telefonum yüksek sesle çaldığında elimdeki üç kitabı neredeyse düşürüyordum.

"Kahretsin."

Saat gece yarısını geçti ve etrafta hiç kimse yok, ancak sessiz olması gereken bir yerde telefonunuz çaldığında kendinizi bir pislik gibi hissetmemeniz imkansız.

Kitaplarımı tek kolumla tutup sol kalçama dayarken arka cebimden telefonumu alıyorum. Sam arıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Hiç kimse ondan daha aşırı korumacı olamaz.

Kulübeye tamamen yerleşip mutlu dörtlü hayatımızı yaşamaya başlayalı üç ay oldu ve ben geç saatlerde tek başıma dışarı çıktığımda hâlâ endişeleniyor.

"Her geç saate kadar çalıştığım da beni aramak zorunda değilsin. Diploma almaya çalışıyorum Sam. Yakında evde olacağım."

"Neredesin?" diye tersliyor. Sesinde bir endişe tonu var ve kendimi kötü hissediyorum.

O sadece beni seviyor. Önemsiyor. Ondan istediğim tek şey bu. "Stres yapma," diyorum usulca. "Üniversite kütüphanesindeyim ve Araba. Yarım saat içinde evde olurum."

"Hemen arabana gitmeni ve eve dönmeni istiyorum."

"Ne?"

"Gelip seninle yarı yolda buluşacağım ama araba sürmeyi bırakmanı istemiyorum."

Beni anladın mı?"

"Senin derdin ne lan?" Nefes veriyorum. "Saçmalama." *"Az önce Vito Luciano'dan bir telefon aldım. Bianco bugün hapisten çıkmış."*

"Bu çok aptalca," diye homurdanıyorum. "O piç asla dışarı çıkamayacak."

"Rose," diyor bana, sözlerindeki gerçek hakkında hiçbir şüphe bırakmayan o tarzıyla. *"Bianco özgür."*

Düşürdüğümü fark edemedi kitaplar yere düştü. "Benim için gelecek," diye fısıldıyorum sanki beni çoktan duymuş gibi.

"Arabana bin ve hemen eve gel. Hemen."

Beni görmese bile başımı sallıyorum. "Sakın kapatma," diye panikliyorum.

"Gelmeyeceğim. Zaten sana doğru geliyorum, tamam mı? Sadece konuşmaya devam et ve beni bilgilendir. Sür ve aynı bölgede olduğumuzu anladığımda geri dönüp arkandan geleceğim."

Kütüphaneden kaçtım.

O burada değil. Burada olmadığını biliyorum, yoksa kendini tanıtmak için Sam'in aramasını beklemezdi. Bana hemen saldırırdı. Ama bu, gece merdivenlerden çıkmadan önce alt kattaki son ışığı kapatmak gibi bir şey. Sadece kaçmak zorundasınız. Orada hiçbir şey olmamasına rağmen arkanızda bir varlık hissedersiniz.

Boş otoparka ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Şu anda başka birinin geç saatlere kadar ders çalışıyor olmasını ne kadar isterdim.

"Arabanda mısın?" Sam ısrar ediyor.

Anahtarlarımı alırken "Oraya geliyorum," diye mırıldandım. "Kitaplarımı unuttum."

"Kitapların umurumda değil. Lanet arabaya bin ve kapıları kilitle."

Tekrar başımı salladım. "Tamam. Tamam. Tamam. Neredeyse geldim." Sonsuz gibi görünen bir arsayı koşarak geçiyorum.

"Bekle." Elimdeki anahtarları sıralarken telefonu omzumla kulağımın arasına koyuyorum. Neden hepsini aynı anahtarlığa takıyorum ki? Arabanın anahtarlarını tutmayı başarıyorum ve bir kez basıyorum.

Bip. Bip. Arabamın kilidi açılırken çalışıyor. Tam kapıyı açarken telefonum düşüyor. "Kahretsın," diye öfkelenirim.

"Rose? Rose!" Telefonumu almak için uzandığımda Sam'in paniklemiş sesi çok uzakta görünüyor.

"Özür dilerim," diyorum telefonu kulağıma götürerek.

"*Beni çok korkuttun,*" diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Tekrar ayağa kalktım. "Ben-ah'ımı düşürdüm!"

Başımın arkasına aldığım darbe sallanmama neden oldu. Ağrı boynumdan gözlerime doğru yayılıyor. Arkamı dönmeye çalışıyorum ama baş dönmesi beni ele geçiriyor. Görüşüm daralıyor ve bulanıklaşıyor. Kendimi kapıya tutmaya çalışırken telefonumu tekrar düşürüyorum. Iskallıyorum ve sert zemine düşüyorum.

"*Mia rosa.*" Bianco'nun yüzü benimkinin üzerinde beliriyor. "Artık döndüm. Korkma."

Tam karanlığa gömülürken Sam'in telefondan gelen zayıf çığlığı kulaklarıma ulaşıyor.

Kendime gelir gelmez acı ve rahatsızlık dolu bir inilti duyuyorum. Bağlı olduğumu anlamak için gözlerimi açmama gerek yok. Bileklerim arkadan bağlı ve bacaklarımı ayıramıyorum. Ayak bileklerimden bağlılar.

Gördüğüm son yüzü hatırladığım anda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bianco özgür.

Hapisten çıktı ve hemen beni bulmaya geldi. Şimdi tek bildiğim soğuk fayansların üzerinde yattığım.

Her neredeysem, gitmem gerek.

Başım zonkluyor. Keskin bir ağrı arkamdan vurmaya devam ediyor ve herhangi bir şeye odaklanmamı imkansız hale getiriyor. Yan yatmış durumdayım ve gözlerimi açmayı başardığım anda tamamen karanlıkta olduğumu fark ediyorum.

Kıpırdanıyorum, doğrulmak için elimden geleni yapıyorum. Başımı kaldıramayacak kadar ağır hissediyorum ve çenemi göğsüme dayayarak oturuyorum.

Hadi ama. Uyan ve bir çıkış yolu bul.

Uzuvlarımı bağlayan bant, bir bakıma bana güven veriyor. Yeterli güç ve biraz terle bundan hemen kurtulabilirim.

Sadece başımın bir saniyeliğine durmasını istiyorum. Gözlerim bir açılıp bir kapanıyor, duyularımı bulmaya çalışmama yetecek kadar uzun süre odaklanamıyor.

Uyan artık Rose. Bu ölüm kalım meselesi.

Tüm gücümle istiyorum, ama başımı kaldırır kaldırmaz bir çınlama kulak zarımı deliyor ve baş dönmesi beni tekrar bastırıyor. Daha da kötüsü

karanlık. Derinlik algım yok ve yönümü bulamıyorum.

Damarlarımdan bir adrenalin dalgası fıskırıyor ve bir saniyeliğine net görebiliyorum. Gözlerim etrafımdaki odaya adapte oluyor.

Benden çok uzakta olmayan bir duvar var, belki bir ya da iki adım. Bakışlarımla onu bir köşeye kadar takip ediyorum ve bir kapının dış hatlarını fark ediyorum.

Bingo.

Şimdi de bağlar. Önce bileklerimi çalıştırmaya çalışıyorum ama yorgunluk beni çabucak ele geçiriyor.

Kötü bir beyin sarsıntısı geçirmiş olmalıyım çünkü ne zaman bir hareket yap sam başım patlayacakmış gibi oluyor ve gözlerim seğiriyor.

Ayak bileklerimi deniyorum, kendimi kurtarmak umuduyla bacaklarımı kaydırıyorum ama birkaç saniye içinde bir mide bulantısı dalgası beni ele geçiriyor.

Hayır.

Hasta olamam. Hasta olmaktan nefret ediyorum.

Ama kontrol edemiyorum. Başımı yana çeviriyorum ve midemdeki her şeyi kusuyorum.

Kesinlikle beyin sarsıntısı.

Lisedeki lakros maçlarımda bunun nasıl bir his olduğunu bilecek kadar çok yaşadım.

Başka bir mide bulantısı dalgası ve biraz daha kusuyorum.

İçimden bir inilti kaçıyor. Korkunç anılar. Gömdüğüm travmalar.

Yemekten sonra Bianco'nun masasında defalarca dayak yemekten hasta olduğum zamanlar.

Hasta olduğum yerden uzaklaşıyorum ve bitkin bir halde yere düşüyorum.

Kazanmasına izin veremem ama şu anda savaşamam da. Sadece uyumak istiyorum.

Kapının sesini duyduğumda gözlerim kapanıyor. Tekrar açıldıklarında keskin bir nefes alıyorum.

"Rose," Bianco'nun sesi karanlıkta yükseliyor.

Ses tonu beni zar zor kaçtığım bir kâbusa geri gönderiyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp kendi içime kıvrılıyorum.

Bunu yapamam. Ondan ikinci kez kurtulamam.

"Olamaz," sahte tatlılığı boğazımın arkasında safranın yükselmesine neden oluyor. "Ah..." yanıma çömeliyor ve elini omzuma koyuyor. "Hasta mıydın prensesim?"

İğreniyorum. Bu lakap olmaz. Lik'ten geri çalamaz.

Beni sırt üstü yatırdı.

Ve tüm gücümle ılık atıyorum. Etrafta çırpınırken yardım aırıyorum.
"Stai zitto," diye İtalyanca çenemi kapatmam için bağırıyor. "Bu kadar dramatik olma."

Bana bir tokat attı. İki kez. Başımdaki çınlama ve ağırlık bir tanesini daha kaldıramayacak kadar fazla, bu yüzden ılık atmayı bırakıyorum.

"Bırak beni," diye inliyorum. "I..." Beni tutuyor ve duvara yaslanana kadar dik oturtuyor. "Mateo, doğruca hapishaneye geri döneceksin. Sadece gitmeme izin ver ve bu iş bitsin."

Kirli saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken başını sallıyor. "Hapishane umurumda değil. Yarın akşam Sicilya'da olacağız. Beni burada zar zor hapiste tutabiliyorlar. Orada dokunulmazım."

Gözlerim büyürken kalbim duruyor. "Hayır, hayır, hayır... Lütfen bunu yapmayın."

"Orada evlenmek çok daha kolay olacak. Kimse seni aramıyor olacak."

"Bunu bana yapma," diye nefes alıyorum, başımdan yayılan acı çenemi sıkımda neden oluyor ve tekrar konuşmaya çalışıyorum. "Bunu yapma Mateo. *Per favore*."

"Şşş, şşş, şşş," diye yatıştırıyor beni, ağır başımı göğüne yaslariken. "Geçti artık. Neredeyse bitti, *mia rosa*." Bir şişe su açıyor ve dudaklarıma götürüyor. "Al, ağzını alkala ve su iç. Vurulduktan sonra kendine gelmen gerek."

Suyu ağözlölükle kabul ediyorum. Önce ağzımı çalkalayıp yere tükürüyorum, sonra da büyük yudumlar halinde içiyorum.

"Tamam, bu iyi. Çok iyi kız."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp kelimeleri susturmak için elimden geleni yapıyorum.

"Bırak beni," diye fısıldıyorum acı içinde. "Neredeyiz biz? Eve gidebilirim ve bu konuda tek kelime bile etmeyebilirim. Sicilya'ya gidersin ve kimse seni aramaz. Mateo, evlenemeyeceğimizi biliyorsun." Panikliyorum. Bir özüm bulmak için kelime kusuyorum. Herhangi bir özüm.

Ve bundan nefret ediyor.

"Bu kadar yeter," diyor sertçe. "Sen ve ben derslerimize yeniden başlamak zorunda kalacağız. Tam da kaldığımız yerden. Belli ki saygı duymayı unutmuşsun. Şimdi sessiz olman gerekiyor. Ve eğer istemiyorsan, seni zorlayabilirim." Yanımdaki başka bir şeyi kapıyor ve ben ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Hayır!" Başımı sallıyorum. Ama o beni yerimde tutuyor ve koli bandını çıkartıyor.

"Kıvrınmayı kes," diye alçak sesle emrediyor.

Ben yapmıyorum ama o yine de kafama dolamayı başarıyor. Çoğu zaman burnuma da saracak diye korkuyorum. Kaç kat olduğunu bilmediğim bir şekilde sarıyor da sarıyor. Saçlarım çekiliyor, acı kafatasımı delip geçiyor.

Gözyaşları düşmekle tehdit ediyor ve ben onları yutuyorum.

Hayır. Uzun zaman önce Mateo Bianco'nun artık gözyaşlarımı almayacağına dair kendime söz verdim. Alamayacak.

Bant ağzımın, başımın ve hatta boynumun etrafında sıkı bir his yaratıyor.

"İşte," diyor usulca. "Sadece başının daha fazla belaya girmesini istemiyorum. Anlıyor musun?" Avuç içlerini yüzümün kenarlarında gezdiriyor, başparmaklarını banda sürüyor ve düzgün yapıştığından emin oluyor.

Sonra belime geliyorlar.

"Hayatın boyunca bunun için bekledim, *Mia Rosa*. Daha fazla beklemeyeceğim. Yetkililer benimkine el koyduğu için arkadaşlarımdan biri bana jetini ödünç veriyor. Yarın Sicilya'ya uçuyoruz ve bir hafta içinde evleniyoruz. Sabırsızlanıyorum."

Nefesim burun deliklerimde ağırlaşıyor. Bandın geri kalanını kollarımı daha sıkı bağlamak için kullanıyor, ön kollarımın ortasına ve bacaklarımı dizlerime kadar.

"İşte, işte. Şimdi hiçbir yere gitmiyorsun." Önce alnıma, sonra da dudaklarımı örten bant parçasına bir öpücük konduruyor. "Bu halinle bile çok güzel görüldüğünü söylemeliyim."

Ve işte orada. Yine o anlamsız kelime.

Çok güzel. Çok güzel. Çok güzel. Çok güzel.

Artık duyamıyorum. Onun ağzından değil. Kulağa olabilecek en kötü şey gibi geliyorsa olmaz. Onun dikkatini çekmemi sağladığında değil.

Gitmeme izin veriyor, beni tekrar karo zemine yatırıyor. "Uzun sürmeyecek, prensesim. Söz veriyorum."

Kapı açılır ve kapanır.

Sam beni asla bulamayacak. Nerede olabileceğimizi bile bilmiyorum. Bu bir kurtarma durumu değil. Ya kendimi kurtarırım ya da benim için her şeyin bittiğini bilirim.

Baş ağrım şiddetlenirken uyanık kalmaya çalışarak uykuya dalıp çıkıyorum. Görüşüm bulanıklaşmaya devam ediyor, ta ki gözlerimi

gözler açık artık. Ben değil Tabii ki Eğer Ben düşmek uykuda veya beyin sarsıntısından dolayı bilincini kaybediyor.

"Günaydın, *mia rosa*."

Sarsılarak uyandım. Sesi bir fısıltı ama yine de migrenime karşı yüksek sesle çınıyor. Gözlerimi odaklamaya çalışmak imkânsız ve bu beni klostrofobik hissettiriyor. Bianco'nun bulanık formu tam üstümde.

"Seni yukarı çıkaracağım. Benim için bir şey imzalaman gerekiyor. İyi olmaya çalışın."

Onun işini zorlaştırmak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum ama gücüm hiçbir şeye yetmiyor. Özgürlüğüm için var gücümle savaşmakla her zaman gurur duymuşumdur. İşte buradayım, bağlanmış ve susturulmuş durumdayım ve savaşacak gücüm yok. Tüm vücudum bana karşı, dinlenmek için yalvarıyor. Kaslarım ağrıyor, başım patlamak üzere. Ne zaman güçlü bir harekete kalkışsam, yarı yolda pes ediyorum.

Zayıflık hayatta kalma isteğimi öldürüyor.

Beni kolayca kaldırdı. Bir kolunu dizlerimin altına, diğerini de belime doladı. Başımı bile dik tutamıyorum, o odadan çıkıp merdivenleri çıkarken başımı sallıyorum. Ancak beni bir sandalyeye oturttuğunda ve dünya tersine döndüğünde nerede olduğumuzu anlıyorum.

Washington D.C.'deki evinde. Büyüdüğüm yerde. Etrafıma bakındım ve kâbuslarıma giren o tanıdık ofisi buldum.

Burada yaşadığım anılar yüzünden kalbim korkuyla çarpıyor ama onu sakinleştirmeyi başarıyorum. Çünkü mantıklı olarak, burası Sam'in kontrol edeceği bir yer. Ve bu bana hayatta kalma şansı veriyor.

Gözlerimdeki umudu görmüş olmalı çünkü hemen yok ediyor.

Arkamdan, ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Üzgünüm ama Sam dün burayı kontrol etti. Kimseyi bulamadı ve gitti. Çok ama çok kızgındı."

Başımı sallıyorum, sözlerini reddediyorum.

"Evet, size söz verebilirim. Burada olduğumuzu bilmiyordu. Bu evdeki güvenli odanın nerede olduğunu kimse bilmiyor. O geldiğinde ikimiz de orada saklanıyorduk. Arabamı sokağın aşağısına saklamıştım ama merak etmeyin,

Bir an önce havaalanına gidebilmek için arabayı garaj yoluna park ettim. Yanındaki çocuk kimdi?"

Lik, diye düşünüyorum gözlerimi sıkarak kapatırken. Bianco'nun aklımdan çıkmasını istiyorum.

"Hey," diyor usulca, önüme geldiğini hissettiğimde. "Üzülme. Ben buradayım. Bak, Sam ve o çocuğun sana dokunmasına izin vermiş olabileceğin için seni cezalandırmayacağım bile. Gördün mü? Ben iyi davranıyorum. Ve sana her zaman iyi baktığımı biliyorsun."

Her zaman hayalperest olduğumu biliyorum.

Keşke bunu yüzüne haykırabilseydim ama yüzümün her tarafı bantlı olmasaydı bile muhtemelen buna gücüm yetmezdi.

Bir kâğıt ve bir kalem alır. "Bunu imzalayabilmeniz için kollarınızı çözeceğim."

Kağıda bakıyorum ve sonunda bulanıklığın neden bu kadar dayanılmaz olduğunu anlıyorum. Tüm bu çile sırasında bir bağlantımı kaybetmiş olmalıyım.

Bir gözümü kapatıp okumaya çalışıyorum ama hepsi İtalyanca. Akıcı bir şekilde konuşabiliyorum ama bunlar karmaşık kelimeler ve beynim şu anda tam kapasitesiyle çalışmıyor. Hem de hiç.

"Bunların ne anlama geldiği konusunda endişelenme. Bu bir tür vesayet, böylece sana iyi bakabilirim."

Kalbim mideme iniyor ve ağzımdaki bant yüzünden engellenen bir çaresizlik çığlığı göğsümden yukarı yükseliyor. Başımı sallıyorum ama kollarımın etrafındaki bandı kesmekle o kadar meşgul ki göremiyorum. Burun deliklerimden alabildiğim hava çok az ve boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Göğsüm kabarıyor ama o bunu görmüyor. Sol elimi serbest bırakıyor ve sağ elimi sandalyeye kelepçelemek için kelepçe kullanıyor.

Bianco elime bir dolmakalem tutuştururken nefesimi dengelemeye çalışıyorum.

"Hadi ama. Sadece imzala prenses," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, bana doğru eğilirken. Öfkesini kontrol altında tutmak için mücadele ediyor.

Ve sonra olur. Bana bunun gerçek olduğunu söyleyen netlik parıltısı. Hemen kaçmazsam hayatım sonsuza dek böyle olacak.

Kağıdı imzalamam için elimi bıraktığı anda ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Güm. Güm. Kalbim güm güm atıyor, bunun o olduğunu biliyorum. Ya şimdi ya da asla.

Şimdi oldu.

Arkamı döndüm ve dolmakalemi şiddetle boynuna sapladım. Çığlık atıyor ve beni itmeye çalışıyor ama ben yine yapıyorum.

Tekrar ve tekrar, kan fışkırana ve birkaç adım geri çekilene kadar boynunu bıçaklıyorum. Ayağa kalkıyorum ve yere düşüyorum, sandalye de beni takip ediyor. En azından ağır ve büyük bir sandalye değildi ve üzerime düştüğünde canımı acıtmadı.

Bacaklarım hâlâ bağlı ve koltuğa kelepçelenmiş durumdayım. Ağzımda bir hayal kırıklığı çığlığı kabarıyor ve onu dışarı atamadığım için kafamın içinde yüksek sesle yankılanıyor.

Arkamı dönüyorum ve bir dakika önce kullandığı makası almak için kendimi masaya sürüklüyorum. Yerden, parmaklarım masanın üzerinde körlemesine ilerliyor ve sonunda nesnenin şeklini seçebiliyorum.

Bianco'nun eli masanın üzerinde benimkine çarpıyor ve korkuyla sıçramama neden oluyor.

Boğuk çığlığım onu güldürüyor. Şeytani görünüyor, boynundan ve gömleğinden kan akıyor.

"Saçmalama, *mia rosa*. Benden kaçamazsın. Bunu bilmiyor musun?"

Pes etmemin imkanı yok. Dolma kalemi karnına saplıyorum, tüm gücümü buna harcıyorum ve tekrar geri çekilmek zorunda kalıyor.

"Siktiğimin orospusu!" diye bağıyor. "Bunun için cezalandırılacaksın." Tekrar bıçakladım, bu sefer baldırına sapladım ve yere düşerken feryat etti.

Ayağa kalktı ve burnuma yumruk attı. Burun deliklerimden kan damladığını hissetmeme rağmen, bir saniye içinde onun üzerine çıktım. Bağlı olduğum için üzerine çıkamıyorum ya da fazla hareket edemiyorum ama tüm gücümle itiyorum ve o da geriye düşüyor, kaybettiği kan yüzünden gücü zayıflıyor. Üzerine uzandım ve bıçakladım.

Elleri boğazıma geliyor ama bu beni durdurmuyor.

Ellerim bağlı ve artık burnumdan zar zor nefes alabiliyorum, kan akıyor ve beni boğuyor.

Ama devam ediyorum.

Bıçaklıyorum, bıçaklıyorum ve bıçaklıyorum. Karnına, göğsüne, boynuna, yüzüne.

Ulaşabildiğim her şeye tüm gücümü koyuyorum.

Sadece bir dolma kalem.

Çaresiz bir kadın tarafından tutulmuş.

Bir noktada ölecek. Ölmeli çünkü artık kendini savunmuyor. Elleri boğazımdan düşüyor ve ağzından çıkan kanlı gargaralar kesiliyor.

Sonunda uyanmayacağından, açık gözlerinin boş olduğundan ve artık

bana zarar veremeyeceğinden emin olduğumda, bedenim onunkinin üzerine düşüyor. O sıcak.

ve her zamanki gibi kolonya kokuyor.

Küçük bir kızken her sabah ve her gece gelip bana sarılması gibi.

Onun sıcak sarılmaları ve uygunsuz öpücükleri.

Beni o masanın üzerine yatırıp cetveliyle vurduğu, çimdiklediği, hasta olmaya zorladığı onca zamandan kalma acı ve kâbus gibi kokan o güçlü kolonya.

O sıcaklık kaybolana kadar onun üzerinde kalıyorum. Ve gülümsüyorum.

Çünkü Mateo Bianco, cehennemimin hükümdarı, sonunda temelli gitti.

Öyle yaptım. Ondan kurtuldum. Bunu kendi başıma yaptım çünkü kimsenin beni kurtarmasına ihtiyacım yok. Sevdiğim insanların beni Volkov'dan kurtardıklarını düşünmelerine izin verebilirim. Sevgileriyle beni düzelttiklerini hissetmelerine izin verebilirim. Ve istediğim zaman onlara boyun eğebilirim.

Ama bu gece kendimi kurtardım. Gülmek istiyorum.

Ben Rose White'ım ve yok edilemezim.

Fethedilemezim.

Lanet olsun. Ölümsüz.

Biraz kan öksürdüm ve panikledim. Eğer banttan hemen kurtulmazsam, kendi kanımda boğulacağım.

Kendimi Bianco'nun vücudundan sürüklüyorum ve makası tekrar alıyorum. Körü körüne yüzüme doğrultmak yerine bacaklarımı çözüyorum ve ayağa kalkıyorum. Sandalyeyi banyoya kadar sürüklemek zorunda kalıyorum. Evin tozlu, mobilyaların çarşafarla kaplı olduğunu fark ediyorum. Pencereler büyük metal plakalarla kapatılmış. Bianco'nun diğer eşyalarıyla birlikte eve de el konulmuş.

Elektrik yok, ışık yok, bu yüzden makasla bantta yolumu bulmak zor ama başarıyorum. Çekebildiğim kadar çekiyorum, nefes alabildiğim sürece tamamen kopup kopmadığını umursamıyorum. Aynadaki yansımam kanlı bir karmaşa ama hayatımda hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Tüm evreni bana geri yansıtan gece mavisinde bunu görebiliyorum.

Kendime gülümsüyorum, kanın bir kısmını yanağıma sürüyorum ve Bianco'nun şu anda çirkinliğimden nefret edeceği gerçeğinin tadını çıkarıyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Şimdi ne olacak?

Kimse kendini kurtarmanın yalnızlığından bahsetmiyor. Çünkü Bianco

öldüğüne göre, kimse beni kurtarmaya gelmediğine göre, kendimi geri getirmek zorundayım.

Eve.

Güç ve bağımsızlık kendinizi kurtarmakla bitmez. Yaşamaya devam etmek için de kendinizi zorlamalısınız.

Beş dakika sonra kelepçelerin anahtarlarını bulmaktan vazgeçiyorum. Başım çatlıyor ve sırf kelepçeleri açamadım diye burada ölmeyeceğim. Bianco'nun üzerinde arabasının anahtarlarını buluyorum ve sandalyeyi benimle birlikte dışarı sürüklüyorum. Baş dönmemi yatıştırmak için durup derin nefesler almak zorunda kalıyorum.

Sandalyeyi içeri sokmak için arabaya karşı mücadele etmek gerekiyor. Kapıyı kapatmak için kendimi yolcu tarafından ve sonra orta konsolun üstünden kaydırmam ve sandalyenin üstüne uzanmam gerekiyor. Bu şimdiye kadar yaşadığım en saçma durum.

Malikanesinin kapıları çoktan açılmış. Elektrik olmadığı için elle yapmak zorunda kalmış olmalı. Arabayla uzaklaşmadan önce arabadaki paketten iki mendil alıp burnuma tıkıyorum. Umarım kırmamıştır.

Stoneview'e dönüş yolunu ezbere biliyorum. Murray'lerin bizi Washington'dan zengin küçük kasabalarına götürdükleri zamanı asla unutmayacağım. İyi bir günde kırk beş dakika sürmesi gerekiyordu. Bugün iyi bir gün değil ve yaptığım tüm o sallanma ve yavaş sürüş yüzünden tutuklanmadığıma şaşırıyorum. Şeritler bulanık ve diğer arabalar ancak siyah noktalar halinde. Kendimi hasta hissediyorum ve eğer odaklanıp eve sağ salım dönme ihtiyacım olmasaydı bayılacağımdan eminim.

Kulübenin önüne geldiğimde, aldığım darbelerin vücuduma verdiği zararı hissetmeye başlıyorum. Sandalyeyi arabadan çıkarıp verandaya giden birkaç basamağı tırmanacak gücü nereden bulduğumu bilmiyorum. Kapıyı deniyorum ama kilitli. Elbette Sam bizi korumak için kapıyı hep kilitli tutar.

Ne olur ne olmaz.

Kapıyı zayıfça çalıyorum, ileri geri sallanıyorum ve bayılmamak için elimden geleni yapıyorum.

Migren yüzünden bir gözüm seğirip duruyor ve kapanıyor.

Kilidi, kolu duyuyorum ve Rachel diğer tarafta beliriyor. Gözleri şişmiş, yüzü kıpkırmızı. Kapıyı açmadan önce gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyor.

Sanırım şu anda pek de göze batan biri değilim. Dağınık saçlarıma yapışan bant, burun deliklerimdeki kanlı mendiller ve her yerimdeki kanla. Sağ bileğimde bir sandalye asılı. Ve tam da tüm bunları hissetmeye başladığımda

Uzuvlarımı yeniden birleştirdiğimde dolmakalemi hâlâ sol elimde sıkıca tuttuğumu fark ediyorum.

Bandı nasıl kestim? Nasıl sürdüm?

Buraya kadar kendimi mi sürükledim?

Bianco'yu öldürmek için kullandığım kalem hâlâ elimdeyken. İnsan hayatta kalmak için gerçekten inanılmaz şeyler yapabiliyor.

Kollarına düşmeden önce "Ben geldim," diye mırıldandım. "Lik!" diye bağııyor.

Ondan sonra ne olacağından pek emin değilim. Acı çok fazla, karanlık beni sürüklemeye ve aşağıda tutmaya çalışıyor.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Bundan eminim. Artık güvende olduğum için içimdekileri döküyorum ve Rachel da benimle birlikte ağlıyor, her şeyin bittiğine dair bana güvence veriyor.

Manşet bir noktada kesilmiş.

Lik benimle ilgileniyor, beni yukarı taşıyor ve yaramı kontrol ediyor.

"Prenses," kafamın içinde yankılanmaya devam ediyor. "Kafan..." Elini başımın arkasında hissediyorum ve parmaklarındaki kanı görüyorum. "Sam'i ara."

Bir girip bir çıkıyorum. Sesleri kendi düşüncelerime karışıyor.

Ölecek miyim?

"Sorun yok. Yanındayız."

Bütün bunlar ve ben eve döndüğümde ölecek miyim? Saçmalık bu.

"Sam seni iyileştirecek. Neredeyse geldi."

"Benimle kal Rose." Rachel'ın sesi çok endişeliydi.

"Sadece gözlerimi kapatacağım," diye fısıldıyorum, zaten kapalı olduklarını bilerek. "Sadece bir dakikalığına."

Eş zamanlı *hayır seslerini* duyuyorum ama sorun olmadığını biliyorum. Sadece bir dakika kadar dinleneceğim.

Bir kapı çarpıyor ve etrafım daha da kalabalıklaşıyor.

"Aşk böceğim," Sam'in sesi topraklayıcı. "Lik, bana ofisimdeki hidrasyon serumunu getir. Dikiş takımımı da getir." Sesi keskin, tonu sakın. Ellerini yüzümün yan tarafında hissediyorum. "Benim için gözlerini aç Rose."

İnliyorum ve kendimi itaat etmeye zorluyorum. "İşte benim kızım," diye gülümsüyor. "Hayatta kalmayı çok iyi beceriyorsun, değil mi?"

Rachel elimi tutuyor ve hayatı buna bağlıymış gibi öpüyor.

"Ben yaptım," diye gülümsüyorum. Korkunç görünüyor olmalıyım.

"Ne yaptın?" Lık yanıma yerleşirken soruyor.

"Bianco'yu ben öldürdüm."

Zaman duruyor ve gözleri elimdeki kaleme gidiyor. Rachel'ın tuttuğu kaleme.

Sam yüzüne parlak bir gülümseme yerleşmeden önce dudaklarını kısıtıyor.

"Kahrolası bir dolmakalemle," diye kıkırdıyor Lik. Gülüşü dünyadaki en rahatlatıcı şey.

"Bırak, aşk böceği. Her şey bitti."

Rachel'ın ince ve yumuşak parmakları elimi açmama ve kalemi bırakmama yardım ediyor.

Bir hıçkırık göğsümü parçalıyor ve bir saniye sonra hepsi üzerime geliyor. Koluma bir şey batıyor ve Sam'in serumu taktığını anlıyorum. Beni yan yatırıyorlar ve Rachel yattığım yatağın yanında yere çömeliyor. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

"Ölmek istemiyorum," diye fısıldıyorum ona. "Yaşamayı hiç bu kadar çok istememiştim."

Sam arkama geçiyor ve başımın arkasındaki kanı sildiğini hissediyorum.

Rachel o yumuşak sesiyle bana "Korkma," diyor. "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın," diyor ve Lik vurulduğunda onu güçlü tutmak için söylediğim sözleri tekrarlıyor.

Lik, Rach'ın yanına yerleşiyor ve gözlerimdeki yaşları siliyor.

"En güçlüsü," diye onaylıyor. "Ve mola vermek istediğiniz günlerde... Biz yanınızdayız."

Sam'in güçlü ellerinden biri gelip kolumu sıkıyor. "Seni yakaladık, aşk böceğim." Arkamdan bana bir öpücük bırakıyor. Sırada Rachel var, yumuşak dudaklarını ve papatya şampuanını tanıyorum. Lik sonuncu çünkü o hep oyalanıyor.

"Sonsuza kadar mı?" Derin, güven verici bir uykuya daldığımı hissederken soruyorum. "Sonsuza kadar ve daha fazlası."

Son.

OceanofPDF.com

EPILOG

OceanofPDF.com

GÜL

altın saat - JVKE

Bir buçuk yıl sonra

"Takım elbise içinde çok seksi görünüyorsun," diyor Lik bana.

"Biliyorum." Bu aptal şapkayı saçıma tutturmaya çalışırken dudakımı ısıyorum.

"Rachel'ın o saç telini hâlâ ağartması hoşuma gidiyor," diye kıkırdıyor.

"Bu sana bir avantaj sağlıyor."

"Mmhm." Aynaya odaklanırken dilim dışarı çıkıyor. "İşte." Gülümsüyorum. "Düşmen için sana meydan okuyorum, küçük pislik."

Arkamı döndüm ve çenem düştü. "Lik... şu anda yenilebilir durumdasın."

Koyu gri takım elbisesi benim gece mavisi takım elbiseme uyuyor. Boynundaki sıkı inciler ve kilitli kolyesi takım elbisenin ciddiyetine ekstra bir dokunuş getiriyor ve onu soyup hemen burada ona binmek istiyorum.

"Tatmak ister misin?" diye gülümsüyor.

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Çok geç kaldık." Gözlerini deviriyor. "Beni kışkırtma o zaman."

North Shore Community College'a giden çimenlikten koşarak geçtik ve amfi tiyatronun kapılarını açtık. Amfitiyatronun kapılarını

Dışarıda tören var ama hava buna izin vermiyor. Aile ve arkadaşlar buraya sıkışmış durumda çünkü bunu hayatta kaçırmazlar ve benimkilerin de burada bir yerlerde olduğunu biliyorum.

Dekan çoktan konuşmaya başlamıştı ve Lik ile ben sandalyelerimize doğru yürürken kendimizi küçük göstermeye çalışıyorduk.

"Affedersiniz."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor arkamdan.

"Neredeyse geldik," diye gülümsüyorum bana gözlerini deviren bir kıza. "Tam burada," diye ekliyor Lik.

Sandalyelerimize çöküyoruz ve dekanın ölümcül bakışlarını üzerimizde hissediyoruz. Sonsuza kadar devam ediyor.

"Acaba biraz daha geç mi gelseydik?" diye mırıldanıyor Lik kulağıma gizlice. Küçük bir kahkaha atıyorum ve kalçasını çimdikliyorum.

"Sessiz ol," diye azarlıyorum onu.

Lik benden önce çağrıldı ve ben adımı duymak için sonsuza dek tek başıma beklemek zorundayım.

Beyaz.

Aptal W ile başlayan soyadı.

Dekanın elini sıkıyorum ve kalabalığa bakıyorum. Burada çok fazla insan var, hiçbir şey göremiyorum.

Ta ki "Seni seviyorum Rose!!!" sesini duyana kadar. Çok fazla gülümsememek için dudaklarımı sıkıyorum ve sonunda kalabalığın içinde Rachel'ı buluyorum. O aşağı yukarı zıplarken Sam, Rachel'ın heyecanından şikâyet edenlere hançer fırlatıyor.

"Ben de seni seviyorum!" Lik oturduğu yerden çılgılık atar. Rachel kaşlarını çatır ve onu arar.

Kalabalık gülüyor ama Günışığım mutlu değil. Yine de Lik ile iyi bir rekabeti seviyor.

"Evlen benimle!" diye bağılıyor ve ben dahil herkes kahkahalara boğuluyor. "Pekâlâ, bu kadar yeter," diyerek dekan partimize ara veriyor. Aşağı doğru yürüyorum ve diğer öğrencilerle işleri bitene kadar Lik'in yanına oturun.

"Bu yılın mezunlarını tebrik ederim," diye bitiriyor sözlerini. "Ve yeni hayatınızda size en iyisini diliyorum."

Lik ve ben ayağa kalkarken birbirimize bakıyoruz. Şapkalarımızı fırlatırken el ele tutuşuyoruz ve gülümsüyoruz.

"Seni seviyorum," diye fısıldar. "Ben de seni seviyorum."

Bana tutkulu bir öpücük veriyor ve ikimiz de şapkalarımızın yere düşmesini özlüyoruz.

Ayrıldığımızda Sam ve Rachel peşimizdeydi. Rachel bana bir öpücük daha veriyor. Farklı, daha çekingen ve daha az sahiplenici ama aynı derecede harika.

"Tebrikler," diyerek yerinden fırlar. Lik'e sarılır. "Senden nefret ediyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye yanıtlıyor.

Lik, annesi ve Xi'nin yanına gider. Billie ve Emma da babalarıyla birlikte buradalar. Billie bana başını sallıyor, ben de ona başımı sallıyorum. Hâlâ birbirimizin büyük hayranı değiliz ama birbirimizin boğazına sarılmadan aynı odada bulunabiliyoruz. Bazen.

Sam arkamdan beni kalçalarımın yakalıyor, döndürüyor ve yukarı kaldırıyor. Bacaklarımı beline, kollarımı boynuna doluyorum ve beni derinden öperken ellerini saçlarıma gömmesine izin veriyorum.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor bana. "Dönüştüğün kadınla ve zaten olduğun her şeyle."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum.

"Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, Aşk Böceği."

"Tanrım," diye homurdanıyor arkamızdan biri. "Hep aynı şey. Ailesine ilgi göstermeden önce hayran kulübünü eğlendirmesini beklemek zorundasınız."

Sam beni yere bırakırken bir kahkaha patlatıyorum. İkizimin kollarına o kadar hızlı atıyorum ki dengesini sağlamak için bir adım geri atması gerekiyor.

"Sen benim diğer yarımısın, Jake. Neden benim ilgime ihtiyaç duyuyorsun ki?" Boynuna karşı gülüyorum.

"Çünkü gezegendeki en muhtaç adam o," diye ekliyor kız arkadaşı Jamie yanıma.

"Her neyse," diyerek beni itiyor. "Benim kadar zeki olmaya çalıştığın için tebrikler."

"Mmm," diye düşünür gibi yapıyorum. "Kim mezun olmadan önce eğitimini yarıda bıraktı ve kim lisans eğitimini tamamlamak için Duke'a gidiyor? Lütfen bana hatırlatın."

"Kapa çeneni," diye kıkırdıyor saçımı karıştırırken.

Beni kollarına alan bir sonraki kişi Chris oluyor. Başımın yan tarafına bir öpücük bırakırken devasa formu beni yutuyor. "Bunu yapabileceğini biliyordum," diye fısıldıyor kulağıma.

Bana her zaman inanan üvey kardeşim için minnettarım. Sonunda

normal bir hayat yaşama hayalimi gerçekleştireceğimi kim bilebilirdi ki?

Hayalimdeki üniversiteye girmek.

Ayrıldığıımızda yanındaki kadına bakıyorum. Hâlâ ikinci sınıftaki o kaltakla çıkıyor ve umarım yakında bir otobüs tarafından ezilir. Bana sıkıca gülümsüyor ve onu yanından çekiyor. "Tebrikler."

"Tebrikler!" Luke onun üzerinden bağıyor. "Luke!" Olduğum yerde zıplıyorum.

Son birkaç yıldır babasının şirketini beladan kurtarmak için çok çalışıyordu ve onu bir kez bile görmemiştik. Tam beni yakalamak üzereydi ki biri önlüğümü çekti ve geriye doğru Sam'in kucağına düştüm. Bir kolunu köprücük kemiğime doladı.

"İlk seferin olduğunu duydum," diye kulağıma uğursuzca mırıldanıyor. Luke bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Onun elini sıkabilirsin," diye homurdanıyor Sam. "Ciddi misin sen?" Gülüyorum.

"Neden deneyip öyle olup olmadığımı görmüyorsun?" diyor bana.

Kolumu tutuyor ve elimi Luke'un önünde sallıyor, o da tutuyor.

Sam elimi çekmeden önce sadece bir kez sıkabiliyor. "Bu kadarı yeter."

"Aman Tanrım," diye kıkırdıyorum. "Yaşlandıkça daha da kötüleşiyorsun."

"Hadi," diye bağıyor Rachel. "Bu partiyi fırına götürelim."

Elimi tutuyor ve beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor. Sam ve Lik'in derin, sevgi dolu öpüşmelerini izlemek için arkama bakıyorum ve onları anlarını paylaşmaları için yalnız bırakıyorum.

Hepimiz Rachel'ın Silver Falls'ta açtığı *Sunshine's Bakery'nin* önüne park ediyoruz. Sonunda pişirme becerilerini iyi bir şekilde kullandı.

İçeri girdiğimizde nefes nefese kaldık. Her şeyi North Shore Community College'ın renkleri olan beyaz ve maviyle süslemiş. Düğün pastasına yakın büyüklükte, üst üste dizilmiş bir pasta ve her yerde balonlar var.

"Ozy!" Juliette bana doğru koşuyor ve kollarıma atlıyor. On yaşında bir çocuk için çok uzun ve benim yaşına geldiğinde muhtemelen benim boyuma ulaşacağını bilmek beni mutlu ediyor. Onun ardından Hannah ve Thomas'a sarılıyorum.

Juliette artık resmen bir Murray. Onu evlat edindiler ve söz verdiğimiz gibi, onlar uzaktayken bu işi hallediyoruz.

"Kek vanilyalı," diye göz kırpmıyor Juliette bana. "Benim favorim." "Aynen," diye kıkırdıyorum.

"Çikolata çok iğrenç değil mi?" Jake kolunu Juliette'in omzuna

koyarken ekliyor.

Gülüyor. "Selam, hayalet."

"Seni her tatil ziyaret ediyorum, kapa çeneni."

Chris kolunu onun diğer yanına koyarken, "Onu ayda bir ziyaret ediyorum," diye yarışıyor.

Gülümsemem yanaklarımı acıtıyor. İkizimin ve üvey kardeşimin ona benim gibi aşık olması benim için her şey demek. Bu kız zor bir başlangıç yapmış olabilir ama hayatının geri kalanında etrafının sevgiyle çevrili olmasını sağlayacağız.

"Onu haftada üç kez ziyaret ediyorum," diye ekliyorum.

"Hafta içi iki kez ve hafta sonu bir kez," diyor Juliette. "Peki ya Duke'a gittiğinizde?"

"Rose, kek dilimin," Rachel'ın sesi arkamdan geliyor.

"Bir saniye, Günışığı," diyorum bakmadan. Juliette'in elini tutuyorum. "Her zaman bir yolunu buluruz, değil mi?"

"Rose, yemek ye." Rachel bana hatırlatıyor ama ben Juliette ile konuşmamı bitiriyorum. "Artık beşinci sınıfa başlayacağın için beni özlemeyeceksin bile."

"Rose," diye ısrar ediyor Rachel. "Şaka yapmıyordum."

"Ne zaman?" Tabağı almak için arkamı döndüğümde ona soruyorum. Ağzım açık kaldı.

Tek dizinin üstünde, elinde bir tabak tutuyor. Üzerinde pasta var. Ve pastanın üzerinde bir yüzük.

"Evlen benimle diye bağırdığımda," diye mırıldanıyor gergin bir sesle. Geçen yıl üstesinden gelmeyi başardığı utangaçlık on kat geri geliyor.

Odaya sessizlik çöküyor. Birinin nefesi kesilirken bir tabağın kırıldığını duyuyorum.

"I..." Kalbim göğsümde tekmeleniyor, ellerim nemli hale geliyor. Bir an için başımı kaldırıp adamlarımızı arıyorum. Tam arkasındalar, bana gülümsüyorlar.

"Bunun hakkında konuştuk," dedi Sam. "Eğer siz kızlar bunu yapabiliyorsanız, o zaman bizim de yapabileceğimiz sonucuna vardık."

Lık göz kırparak, "Kapalı kapılar ardında *gerçekte* nasıl olduğunu biliyoruz," diye ekliyor.

Gülmek istiyorum ama onun yerine dizlerimin üzerine çöküp avuçlarımı Rachel'ın yüzünün yanlarına koyuyorum. Hıçkırık mı yoksa kıkırdama mı bilmiyorum. Belki bir mutluluk çılgılığı. Ama kelime açık.

"Evet."

Stoneview ve North Shore dünyasını beğendiniz mi? Bazı özel içerikler için haber bültenime kaydolun... [Buraya tıklayın!](https://bit.ly/LolaKingSubscribe) Ya da tarayıcınıza [https://bit.ly/ LolaKingSubscribe](https://bit.ly/LolaKingSubscribe) yazın!

Rose'un ikizi Jake'i merak ediyor musunuz? *Giving In* ile başlayan Stoneview Üçlemesi'ndeki hikayesine göz atın... Kindle Unlimited'ta ücretsiz! [Buraya tıklayın!](https://books2read.com/u/md7QXX) Ya da tarayıcınıza <https://books2read.com/u/md7QXX> yazın!

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

AYRICA LOLA KING TARAFINDAN

Tüm kitaplar aynı dünyada farklı zamanlarda ortaya çıkar.
Önerilen okuma sırası budur.

STONVEVIEW HİKAYELERİ

Stoneview Üçlemesi (MF Bully):

Vermek Vermek

Vazgeçmek

Rose's Duet (FFMM why-choose):

Kırık Kalpler Kraliçesi (Prequel novella)

Kalbimin Kralı

Tüm Kalplerin Ası

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Rose'un hayatı olan bu çılgın yolda beni takip ettikleri için okuyucularıma minnettar olduğumu belirtmek isterim. Bahsedilen bazı temalar nedeniyle onun hikayesini yazmak son derece zor oldu. İyileşme bir süreçtir, yazmak da bunun bir parçasıdır. Hikayelerimi sizlerle paylaşıyor olmak ve kelimelerimin sizlerin emin ellerinde olduğunu bilmek tarif edilemez bir duygu.

Teşekkür ederim, Lauren. Tüm hikayelerime ilk bakan kişi olmak oldukça zor bir görev olmalı ve tüm katkılarınız için son derece minnettarım.

En saygılı ama hayat değiştiren beta okuyucu olduğun için teşekkürler Kat.

Harika asistanım Nikki'ye sonsuz desteğiniz ve ben kendimi kelimelerin içinde kaybederken her şeyin yolunda gitmesini sağladığı için teşekkür ederim.

Ortağıma bana katlandığı için teşekkür ederim. Gerçekten. Benim hayal bile edemeyeceğim bir sabrınız var.

Kız arkadaşım Jess'e kafamdaki maymunları susturduğu ve her 'sinir krizi geçiriyorum' mesajında yanımda olduğu için teşekkür ederim.

Sonsuz destekleri için aileme teşekkür ederim. İstikrarsız bir kariyerin iniş ve çıkışlarında beni cesaretlendiren ebeveynlere ve kardeşlere sahip olduğum için son derece şanslıyım.

Emeğiniz ve düzenlemeler için Angie'ye ve güzel kapak için Rosa Lee'ye teşekkür ederim.

Bu kitabı eline alan her bir kişiye teşekkür ederim.

Sevgiler,

Lola ♥

YAZAR HAKKINDA

Lola King, anti kahramanlara 'sonsuz dek mutlu' olmayı seven karanlık, buharlı bir romantizm yazarıdır. Kusurlu ve derinden kırılmış karakterler yazıyor ve hikayelerinin bazılarını queer aşk üzerine odaklıyor. Kitapları bazen sevimli, bazen öfkeli, ama her zaman seksi! Lola Londra'da yaşıyor ve eğer yazmıyorsa, büyük olasılıkla zihnini bir oyun hazırlamak veya müzik yapmakla meşgul ediyor.

IG @lolaking_author veya FB okuyucu grubu *Lola's Kings*'de iletişimde kalalım!

OceanofPDF.com